தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

12/3/82

★

வி. செல்வநாயகம் M. A.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

வி. செல்வநாயகம் M. A.,
காலஞ்சென்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர்
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
பேராதனை.

ஸ்ரீ லங்கா வெளியீடு
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

முதற் பதிப்பு: 1951
இரண்டாம் பதிப்பு: 1956
மூன்றாம் பதிப்பு: 1960
நான்காம் பதிப்பு: 1965
ஐந்தாம் பதிப்பு: 1973

வெளியிடுபவர்:
திருமதி கமலாம்பிகை செல்வநாயகம்

பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கு

விலை ரூபா: 10-00

முதற் பதிப்பின்

முன்னுரை

கலாசாலைகளிலும் பல்கலைக் கழகங்களிலும் தமிழைக் கற்கவிரும்பும் மாணவர்கள் முதலில் தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை ஓரளவிற்காயினும் அறிந்திருத்தல்வேண்டும்; அதனைச் சுருக்கமாக அறிந்திருந்தாற்றான் விரிவான நூல்களை அவர்கள் மனங்கொண்டு படிக்க விரும்புவார்கள்; மாணவர்களுக்கு உதவும்பொருட்டே இந்நூலை யான் எழுதத் துணிந்தேன். சுருக்கமான இந்நூலின்கண் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலுள்ள எல்லா விஷயங்களையும் கூறுதல் முடியாது. இலக்கியப்பண்பினை மட்டும் இதன்கண் சுருக்கமாகக் காட்டியுள்ளேன், அதனோடு தொடர்புடைய மக்கள் வாழ்க்கை, நாட்டின் அரசியல், சமயநிலை முதலியவற்றைப் பற்றியும் ஆங்காங்கு சுருக்கமாகக் குறித்துள்ளேன். புலவர்களுடைய காலம், வாழ்க்கை முதலியவற்றைப்பற்றிக்கூட இந்நூலிற் குறிக்கவில்லை. அவற்றையெல்லாம் குறித்துச் செல்வதாயின் இந்நூல் ஓர் ஆரம்பநூலாகாதென்றஞ்சி அவற்றைக் குறியாது விட்டேன்.

வாக்கியங்களைச் சந்திகூட்டி எழுதுவதே தமிழ் மரபு; எனினும், மாணவர்கள் இலகுவாகப் பொருளை அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று எண்ணியே பிரிக்கக்கூடாத இடங்களிலும் சந்திகளைப் பிரித்து எழுதியுள்ளேன். இந்நூலின்கண் இன்னும் பல குறைகளுளவாகலாம். அக்குறைகளைவிட எனது அறியாமை காரணமாக எழுந்த பிழைகளும் பலவுளவாகும் என்பதை நான் கூறவேண்டியதேயில்லை. இந்நூலினைப் படிக்கும் பெரியோர்கள் அப்பிழைகள் எவையென எனக்கு அறிவித்துதவுவராயின் இரண்டாம் பதிப்பில் அவற்றை நீக்குவேன்.

இந்நூலினை எழுதுமாறு என்னைப் பலமுறை ஊக்கியும் கையெழுத்துப் பிரதியினைப் பார்வையிட்டுப் பல திருத்தங்களைச் செய்தும் உதவிய பேராசிரியர் டாக்டர் க. கணபதிப் பிள்ளை, ph. D. அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைச்

செலுத்துகின்றேன். இந்நூல் சிறப்பாக வெளிவரவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பல முறை பார்வையிட்டுப் பல அரிய திருத்தங்களைச்செய்து உள்ளன்போடு உதவிபுரிந்த திரு. சு. பெரியதம்பி, B. A. அவர்களுக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். தேக சுகமில்லாதிருந்தும் என்மேலுள்ள அன்பினால் கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்வையிட்டு இலக்கணப் பிழைகள் பலவற்றை நீக்கியுதவிய மகாவித்துவான் பிரம்ம ஸ்ரீ: சி. கணேசையர் அவர்களுக்கும், அதனைப் படித்து அரிய பல திருத்தங்களைச் செய்துதவியவர்களாகிய பண்டிதர் அ. சிற்றம்பலம், B. A. அவர்களுக்கும், திரு. A. S. சுந்தரராச ஐயங்கார், B. A. அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக. தமது நேரத்தைப் பொருட்படுத்தாது பல [illegible]களாக என்னுடன் இருந்து இதன் கையெழுத்துப் [illegible]எழுதியும் அட்டவணை முதலியவற்றைத் தயாரித்[illegible]ம் அச்சுப்பிழைகளைத் திருத்தியும் பலவாறு உதவிய எனது மாணவன் பண்டிதர் ஆ. சதாசிவம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரியது. இவ்வாறு உதவிபுரிந்த அனைவரும் பல்லாண்டு வாழவேண்டுமென்று இறைவனை வழுத்துவதன்றி, நான் அவர்களுக்குச் செய்யும் கைம்மாறு வேறு யாதுளது? இந்நூலினைத் திருத்தமாக அச்சிட்டுதவிய யாழ்ப்பாணத்து அர்ச். சூசைமாமுனிவர் அச்சியந்திரசாலை அதிகாரிக்கும் நன்றி கூறுகின்றேன்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், வி. செல்வநாயகம்
20-4-51.

நான்காம் பதிப்பின்

முன்னுரை

இந்நூலிலுள்ள முதல்மூன்று அதிகாரங்களிலும் இக்கால ஆராய்ச்சிகளுக்கிணங்கச் சில மாற்றங்கள் செய்துள்ளேன். இந்நூலினை அச்சிட்டுதவிய ஸ்ரீ லங்கா அச்சகத்தாருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

1-1-65. வி. செ.

ஐந்தாம் பதிப்பு

வெளியீட்டாளர் குறிப்புரை

இந்நூலின் 4ஆம் பதிப்பின் சகல பிரதிகளும் விலையாகிவிட்டன. தமிழகத்திலிருந்தும் ஈழத்திலிருந்தும் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் இந்நூற் பிரதிகளை உடனடியாக அனுப்பிவைக்கும்படி எழுதியுள்ளனர். இவர்களின் அவசரத் தேவையையொட்டி 4ஆம் பதிப்பை அப்படியே மீண்டும் 5ஆம் பதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளோம்.

வளர்ந்துவரும் இலக்கிய வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கும் புதிய கருத்துக்களுக்கும் அமைய இந்நூலை விரிவுபடுத்தி 5ஆம் பதிப்பாக வெளிக்கொண்டு வரவேண்டும் என்பது காலஞ்சென்ற எனது கணவரது நோக்கமாகும். அதற்கு ...ப, தேவையான, திருத்தக் குறிப்புக்களையும், இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வுக் கருத்துரைகளையும் 1965ஆம் ஆண்டிலிருந்து அவர் சேகரித்து வந்தார்.

அவற்றை எல்லாம் சேர்த்துப் புதிய திருத்தங்களுடன் 1970-ல் 5ஆம் பதிப்பை வெளியிடுவதற்கு ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டும், அவை தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் தடைப்பட்டு விட்டன. இலக்கிய வரலாற்று ஆராய்ச்சி மாணவர்களுக்கு நன்கு பயன்படத்தக்க வகையில் பேராசிரியர் அவர்கள் எழுதி வைத்துள்ள புதிய கருத்துக்கள் திருத்தங்கள் யாவற்றையும் சேர்த்துத் தொகுத்து இந்நூலை ஆறும் பதிப்பாக விரைவில் வெளியிடுவோம்.

நன்றி.

திருமதி க. செல்வநாயகம்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

முன்னுரை ... iii—iv

நூன்முகம் ... ix—xii

1. சங்க காலம் ... 1—49

முச்சங்கங்கள், 1—5. சங்கச் செய்யுளும் பொருள் மரபும், 5—22; எட்டுத்தொகையும் பத்துப் பாட்டும், 22—38; சங்கப் புலவரும் சங்க இலக்கியப் பண்பும், 38—49;

2. சங்கமருவிய காலம் ... 50—95

அரசியல்நிலை, 50—52; பண்பாட்டுநிலை, 52—54. சமயநிலை, 54—56; நூல்கள், 56—86; உரைநடை இலக்கியம், 86—90; இலக்கியப் பண்பு, 90—95;

3. பல்லவர் காலம் ... 96—143.

பல்லவர் காலத்துத் தமிழ் நாடு, 96—98; சமயநிலை, 98—101. கலைவளமும் இலக்கியப் பண்பும், 101—114. பத்திப் பாடல்கள், 114—137; பிறநூல்கள், 137—143;

4. சோழர் காலம் ... 144—184.

அரசியல்நிலை, 144—146; சமயநிலை, 146—148. இலக்கியப் பண்பு, 148—156. திருமுறைகளும் நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தங்களும், 157—159, காவியங்கள், 159—174, சிற்றிலக்கியங்கள், 174—179; இலக்கண நூல்கள், 179—180; சைவசித்தாந்த நூல்கள், 180—182, உரைநூல்கள், 183—184.

5. நாயக்கர் காலம் ... 185—218

அரசியல்நிலை, 185—187; சமயநிலை, 187—188; இலக்கியப் பண்பு, 188—202 பிரபந்தங்கள், 202—204; இலக்கியங்கள், 204—212. உரையாசிரியர்கள், 212—216. தமிழை வளர்த்த அரசரும் ஆதீனங்களும், 216—218;

6. ஐரோப்பியர் காலம் ... 219—250.

அரசியல்நிலை, 219—220; சமய நிலை, 220—221. இலக்கியப் பண்பு, 221—225, உரை நடை இலக்கியம், 225—237; செய்யுள் 247—250;
இலக்கியம், 238—247? நாடக இலக்கியம்;

இருபதாம் நூற்றுண்டு 251—316.
அட்டவணை 317—332.

நூன்முகம்

உரையினுலேனுஞ் செய்யுளினுலேனும் இயற்றப்படும் நூல்களெல்லாம் பொதுவாக இலக்கியத்தின்பாற்படுமெனினும், வாழ்க்கையின்கண் வரும் அனுபவங்களை அழகுறப் புனைந்து கூறும் நூல்களே சிறப்பாக இலக்கியமெனக் கருதத்தக்கன. அத்தகைய இலக்கியங்களைக் காலவரன் முறையை ஒட்டி ஆராயும் நூல்கள் இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் எனப்படும். இலக்கிய நூலாசிரியனெருவனுடைய மனோபாவம், அனுபவம், குறிக்கோள், சூழல் முதலியவற்றிற்கு இணங்கவே அவனியற்றும் நூலின் நடை, தன்மை, அமைப்பு முதலியன உருக்கொள்ளுமாதலின், அந்நூலைச் செவ்வனே படித்து இன்புறுதற்கு அவனுடைய வாழ்க்கை, சூழல் முதலியவற்றை நாடியறிதல் அவசியமாகின்றது. அதனுல், இலக்கிய நூலாசிரியர்களது வாழ்க்கை முதலியவற்றைப்பற்றியும் இலக்கிய வரலாற்று நூல் கூறும். அவ்வாறு இலக்கியங்களை ஆராய்வதோடும், இலக்கிய ஆசிரியர்களது வாழ்க்கையைக் கூறுவதோடும் அது நின்றுவிடுவதில்லை, காலத்திற்குக்காலம் மாற்றமுற்றுச் செல்லும் இலக்கியப்போக்கினையும் அதற்குக் காரணமாயிருந்தவற்றையும் இலக்கிய வரலாற்று நூல் ஆங்காங்கு குறித்துச் செல்லும்.

குறித்த ஒரு காலப்பகுதியில் ஒரு மொழியில் எழுந்த இலக்கியம் வேறொரு காலப்பகுதியில் எழுந்த இலக்கியத்தினின்றும் வேறுபட்ட பண்புகள் சிலவற்றைக் கொண்டிருத்தல் இயல்பாகும். அவ்வாறு காலத்திற்குக் காலம்

அம்மொழியிலே தோன்றிய இலக்கியங்களின் போக்கில் மாற்றங்கள் நிகழ்வதற்குப் பல காரணங்களுள. ஒரு மொழி வழங்கிவரும் நாட்டின் அரசியலிலோ பண்பாட்டிலோ மாற்றம் ஏற்படின், அவை காரணமாக அம் மொழியின் இலக்கியப் போக்கிலும் மாற்றம் உண்டாதல் இயல்பு. அதேபோல, பிறநாட்டு நாகரிகத் தொடர்பு உண்டாயபோதும், சமயத்துறையில் கிளர்ச்சி தோன்றியவிடத்தும், இலக்கியப்போக்கு மாறுதலடைவதுண்டு. சுருங்கக் கூறின், ஒரு சமுதாயத்தில் வாழும் மக்கள் புதிய கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் தழுவத் தொடங்கிப் பழையனவற்றைக் கைவிடுவதால் அவர்களின் வாழ்க்கைப் போக்கில் மாற்றமுண்டாகின்றது; அது இலக்கியப் போக்கையும் ஓரளவிற்கு மாற்றிவிடுகின்றது. சில சமயம் ஆற்றல்மிக்க இலக்கிய ஆசிரியனும் ஒரு மொழியின் இலக்கியப்போக்கிற் பெரிய மாற்றங்களைப் புகுத்திவிடுகின்றான். அவன் ஒரு புதுவழியிற் செல்ல, அவனுக்குப் பின்னே வரும் ஆசிரியர் பலர் அவ்வழியைத் தாமும் மேற்கொண்டு அவனைப் பின்பற்றிச் செல்வர். இவ்வாறு அவன் பிறருக்கு ஒரு புது வழியைக் காட்டுகின்ற நிலையிலும் தன் காலத்திலிருந்த இலக்கிய மரபினை முழுதும் மாற்றிவிடவாவது, அம்மரபினின்றும் விலகி நிற்கவாவது முடியாதவனாகின்றான். அதனால், இலக்கியப் போக்கில் பெரிதான மாற்றம் ஒரே முறையில் திடீரென நிகழ்வதில்லை; மாற்றம் சிறிது சிறிதாகவே நிகழ்கின்றது.

காலத்திற்குக் காலம் இலக்கியப் போக்கில் மாற்றம் உண்டாவதால், அதற்கேற்ப இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் இலக்கிய வரலாற்றினைச் சில பல காலப்பிரிவுகளாக

வகுத்துக்கொண்டு ஆராய்வர். காலப்பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்குரிய பண்புகளையுமுடையனவாய் விளங்குமாதலின் அவற்றை இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் விளக்கிக்காட்டுவதோடு, ஒரு காலப் பிரிவில் எழுந்த இலக்கியப் போக்கிற்கும், அதற்கு முன்னும் பின்னும் எழுந்த இலக்கியங்களின் போக்கிற்கும் உள்ளதொடர்பினையும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளையும் எடுத்துக்காட்டிச் செல்வர். ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களுடைய பண்பாட்டிற்கு இசையவே அங்கு தோன்றும் இலக்கியங்களும் அமைகின்றன. ஆசிரியன் நூலை இயற்றும்பொழுது, தன் காலத்தில் வாழும் மக்கள் பெரும்பாலும் அதனை விரும்பிப் படிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கங் கொண்டே இயற்றுகின்றான். அதனால், அவன் இயற்றுவது, அவன் காலத்து மக்கள் விரும்பத்தக்க முறையில் அமையவேண்டியிருக்கின்றது. நடையுடை பாவனைகளைப் போலவே காலத்தின் இயல்புக்கிணங்க நெறிப்பட்டுச் செல்லும் இலக்கியத்தின் பண்பினையும் இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் ஆங்காங்கு விளக்கிச் செல்லுமியல்பின.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வளர்ந்துவரும் தமிழிலக்கியத்தின் வரலாற்றை ஆசிரியர்கள் பல காலப் பிரிவுகளாக வகுத்துக் கூறுவர். அவர் முறைக்கிணங்கவே இவ்வரலாற்று நூலின்கண்ணும் அது சங்ககாலம், சங்கமருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், நாயக்கர் காலம், ஐரோப்பியர் காலம், இருபதாம் நூற்றாண்டு என ஏழு காலப் பிரிவுகளாக அமைத்துக்கூறப்படும். மாணவர்க்கென எழுதும் இச்சிறு நூல் ஆரம்பநூலாகலின், இதன்கண் விரிவான ஆராய்ச்சிகளுக்கு இடமில்லை. ஒவ்வொரு காலப் பகுதியிலும் நூற்றுக்கணக்கான புலவர்கள் தோன்றிப் பெருந்தொகையான நூல்களை இயற்றித் தந்துள்ளனர்.

அவற்றையெல்லாம் இச்சிறுநூலின்கண் ஆராய்தல் முடியாதாகும். தமிழிலக்கிய வரலாற்றை விரித்துக் கூறும் நூல்கள் சிலவுள; அந்நூல்களை மாணவர் மனங்கொண்டு கற்றற் பொருட்டு ஒரு வழிகாட்டியாகவே இந்நூலை இயற்ற எண்ணினேம். ஆதலின், இதன்கண் ஒவ்வொரு காலப் பிரிவிலும் வாழ்ந்த புலவர்களுட் சிறப்பாகப் பாராட்ட வேண்டிய புலவர் சிலர் இயற்றிய இலக்கியங்களின் போக்கினையே ஆராய்ந்து கூறுவாம்.

—

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

1. சங்க காலம்

1. முச்சங்கங்கள்

உலகில் வழங்கும் செம்மொழிகளுள் ஒன்றாக விளங்கும் நம் தமிழ்மொழி பண்டைக்காலந் தொட்டு வளர்ச்சியுற்று வருகின்றது. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அது சிறந்த கவிவளமுடையதாய் உயர்நிலை பெற்று விளங்கிற்றெனச் சங்க நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றதேயன்றி, அதன் ஆரம்ப நிலையைப்பற்றியாவது தமிழிலக்கியத்தின் தோற்றத்தைப்பற்றியாவது நாம் இப்பொழுது யாதும் அறிய முடியாதிருக்கின்றது. தமிழகத்தோடு யவன தேசத்தினர் வாணிகம் செய்துவந்த பண்டைக் காலத்திலே பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சிலர் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களாலும், வடமொழி நூல்கள் சிலவற்றாலும், பிறவரலாற்றுக் குறிப்புக்களாலுமே, தமிழ்மக்கள் பண்டைக்காலத்திற் சிறந்த பண்பாடு உடையவர்களாய் வாழ்ந்தனர் என்பது தெளிவாக அறியக்கிடக்கின்றது. முன்னொரு காலத்திலே தமிழ் வழங்கிய பல நாடுகள் குமரிமுனைக்குத் தெற்கே பல காததூரம் பரந்துகிடந்தன. காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்ட பல கடல்கோள்கள் காரணமாக அவை யாவும் அழிந்துபோயின. வடக்கே வேங்கடத்தையும் தெற்கே குமரிமுனையையும் எல்லையாகக்கொண்டு விளங்கிய நிலப்பரப்பே சங்க காலத்திலிருந்த தமிழ்நாடு.

கி. பி. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளைக் கொண்ட காலப்பகுதியைச் சங்ககாலம் என்பர். அக்காலத்திலே சேர சோழ பாண்டியரென்னும் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் பாரி, காரி முதலிய குறுநில மன்னர் பலரும் வேங்கடம், குமரி என்னும் எல்லைகளுக்கு உட்பட்டுக்கிடந்த தமிழ் நாட்டை அறநெறியினின்றும் வழுவாது ஆண்டுவந்தனர். அவர்கள் காலத்திலே தமிழ்நாடு செல்வம் மலிந்து வளம் பெற்றது; கலைகள் ஓங்கின; தமிழ் நாட்டின் புகழ் எங்கும் பரவிற்று. அதனையறிந்த, பிற நாட்டினர் பலர் தமிழ்நாட்டை நாடிவரலாயினர். பிறநாட்டு வாணிகம் விருத்தியடையத் தொடங்கவே தமிழ்நாட்டில் முசிறி, தொண்டி, கொற்கை, புகார் முதலிய துறைமுகப் பட்டினங்கள் வளம் பெற்றோங்கின. இவ்வாறு சங்ககாலத்திலே தமிழ் நாடு பல துறைகளிலும் சிறந்து உயர்நிலை பெற்றிருந்தமைக்கு, அறநெறி பிறழாது ஆண்டுவந்த மன்னரின் பேரூக்கமும், நாடுநல்வாழ்வு அடைதற்கு உயிரையும் உவந்தளித்த மக்கள் தம் வீரவாழ்க்கையும், அறிவுடைய ஆன்றோரைப் போற்றிச் சீரிய வாழ்க்கை வாழ்ந்த தமிழர்தம் பண்பாடும், இன்னோரன்ன பலவுமே காரணமாயிருந்தன.

பண்டைக் காலத்தில் முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என முச்சங்கங்கள் வீரன் முறையே பாண்டிநாட்டிலிருந்து தமிழை வளர்த்து வந்தன என்பர். அவை வீற்றிருந்த இடங்கள் முறையே தென்மதுரை, கபாடபுரம், மதுரை என்பன. பண்டைக் காலத்திலே பாண்டி நாடு குமரிமுனைக்குத் தெற்கே பல காததூரம் பரந்து

கிடந்தது என்று கூறப்படுகிறது. அந்நிலப்பரப்பிலே பாண்டியருடைய தலைநகரமாகிய தென்மதுரை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. முன்னொரு காலத்தில் அந் நிலப்பரப்பில் ஒரு பகுதியும் தென்மதுரையும் கடல் கொள்ளப்படவே, அதற்கு வடக்கிலிருந்த நிலப் பரப்பிலே கபாடபுரம் என்னும் நகரைப்பாண்டியர் அமைத்து, அங்கிருந்து தமது நாட்டை ஆண்டு வந்தனர். பின்னொருகாலத்தில் அந்நகரிருந்தநிலப் பரப்பையும் கடல் கொள்ள, அவர்கள் குமரி முனைக்கு வடக்கே சென்று, இப்பொழுதுள்ள மதுரையை அமைத்து அதன்கண் இருந்து ஆட்சி புரிந்து வந்தனர்.

பாண்டியர் தென்மதுரையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த காலத்திலே தமிழை வளர்த்தற்கு அந்நகரில் நிறுவிய தமிழ்ச் சங்கம் முதற்சங்கம் என்றும், அவர்கள் கபாடபுரத்திலிருந்த காலத்தில் நிறுவிய சங்கம் இடைச்சங்கம் என்றும், இப்பொழுதுள்ள மதுரையில் அவர்கள் இருந்த காலத்தில் நிறுவிய சங்கம் கடைச்சங்கம் என்றும் அழைக்கப்பட்டன.

முதற் சங்கத்திலே அகத்தியர், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதலிய புலவர்களும் இடைச் சங் கத்திலே தொல்காப்பியர், வெள்ளூர்க்காப்பியன் முதலிய புலவர்களும் கடைச் சங்கத்திலே கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலிய புலவர்களுமிருந்து தமிழை ஆராய்ந்தனரென்பர். முதுநாரை, முதுகுருகு, முதலிய நூல்கள் முதற் சங்கத்தாராலும், வெண்டாழி, வியாழமாலையகவல் முதலியன இடைச் சங்கத்தாராலும் இயற்றப்பட்டனவென்று இறைய னாரகப்பொருளுரையிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பண்டைக் காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலிருந்து தமிழ்மொழியை வளர்த்துவந்த பேரறிஞர்களுள் அகத்தியர் தலைசிறந்தவரென்றும், அவர் சிவபெருமானிடத்திலே தமிழைக் கேட்டறிந்தனரென்றும், அவருக்கு இருப்பிடம் பொதியமலையென்றும் கூறுவர். அவர் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ் என்னும் முத்தமிழையும் கற்றுணர்ந்து அகத்தியம் என்னும் முத்தமிழிலக்கண நூலொன்றை இயற்றினரென்பர். இலக்கணத்தோடுகூடிய தமிழ் இயற்றமிழ்; அது உரையும் பாட்டும் என இருவகைப்படும். பாட்டு இசையோடும் தாளத்தோடும் கூடியவிடத்து இசைத்தமிழ் எனப்படும். உரையும் பாட்டும் அபிநயத்தோடு கூடியவிடத்து நாடகத்தமிழ் எனப்படும். அகத்தியரிடம் தொல்காப்பியர், அதங்கோட்டாசிரியர், காக்கைபாடினியார் முதலிய மாணாக்கர் பன்னிருவர் கல்வி கற்றனரென்றும், அவர்கள் அகத்தியத்திற்கு வழிநூலாகத் தொல்காப்பியம், வாய்ப்பியம், அவிநயம், காக்கைபாடினியம் முதலிய பல நூல்களை இயற்றினரென்றும் கூறுவர். அவர்கள் பன்னிருவரும் ஒருங்கு கூடிப் பன்னிரு படலம் என்ற இலக்கண நூலையும் இயற்றினரென்பர்.*மேற்கூறிய நூல்களுள் தொல்காப்பியமொழிந்த ஏனைய நூல்கள் இக்காலத்திற் கிடைத்தில. பண்டைக்காலத்து நூல்களுள் தொல்காப்பியம், இறையனாரகப்பொருள் என்னும் இலக்கண நூல்களும் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும்

* தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரும் இயற்றினரல்லர் என்பர், இளம்பூரணர் (தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல் சூ. 2, உரை).

இலக்கிய நூல்களுமே இப்பொழுது நமக்குக்கிடைத்துள்ளன பழைய தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றிற்குப்பிற்காலத்து உரையாசிரியர்கள் எழுதியுள்ள உரைகளுள் அழிந்துபோன பண்டை நூல்களிலிருந்து பாக்களும் சூத்திரங்களும்எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அவற்றை நோக்குமிடத்து, அக்காலத்திலே பல இலக்கிய நூல்களும் இலக்கண நூல்களும் வழக்கில் இருந்தன என்பது புலனாகின்றது. அந்நூல்களுள் அழிந்தொழிந்தன போக, எஞ்சியவையெல்லாம் தேடிப்பெற்றுப் போற்றற்குரியனவே.

2. சங்கச் செய்யுளும் பொருள் மரபும்

சங்க காலத்தில் ஐஞ்ஞூற்றுக்கு மேற்பட்ட புலவர்கள் தமிழ்நாட்டிற் பற்பல இடங்களிலுமிருந்து பல நூல்களையும் தனிச் செய்யுட்களையும் இயற்றினர். அவற்றுட்பலஅழிந்துபோயின. தனிச் செய்யுட்களுள் அழிந்தனபோக எஞ்சியவற்றின் அருமை பெருமைகளைப் பிற்காலத்திலிருந்த அரசர்களும் புலவர்களும் அறிந்து, ஆங்காங்கு பற்பல இடங்களிற்கிடந்த செய்யுட்களைத் தேடிப்பெற்றுப் பாதுகாத்தனரென எண்ணக்கிடக்கின்றது. பின்னொரு காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் அவ்வாறு பேணிவைக்கப்பட்ட பாக்களுட் சிறந்தனவற்றைத் தெரிந்து எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் நூல்களாகத் தொகுத்தனர்.* அவை மேற்கணக்கு நூல்களென்றும் கூறப்படும். கணக்கு என்ற சொல் இலக்கிய நூல்களைக் குறிக்கும்.

* எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என்னும் நூல்கள் தொகுத்தது பல்லவர் காலத்திலென்பர் ஒரு சாரார்.

தொகைநூல்கள் எட்டாவன: அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை என்பன. திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை சிறுபாணாற்றுப்படை பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்னும் நெடும்பாட்டுக்கள் பத்தினைக் கொண்ட நூல் பத்துப்பாட்டு எனப்படும். மேற்கூறியவற்றோடு சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, திருக்குறள் முதலியவற்றையும் சங்க காலத்தன என்பர் ஒருசாரார். அவை சங்கமருவிய காலத்தன என்பர் மற்றொருசாரார். ஆராய்ச்சியாளர் எவ்வாறு கூறினும் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களுட் பெரும்பாலன சங்க காலத்தவை என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வர். தொகை நூல்கள் எட்டனுள்ளே புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல் என்னும் இவை மூன்றும் புறத்திணை கூறுவன; ஏனைய ஐந்தும் அகத்திணை கூறுவன. பத்துப்பாட்டிலுள்ள குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்பன மூன்றும் அகத்திணைப் பாட்டுக்கள்; ஏனைய ஏழும் புறத்திணைப் பாட்டுக்கள்.

சங்கச் செய்யுளிற் காணப்படும் பொருள்மரபு அக்காலத்து மக்கள் வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்துள்ளது. சங்கப் புலவர்கள் தம் செய்யுளுக்கு மக்கள் வாழ்க்கையைப் பொருளாக அமைத்தபோது, அதனை அகத்திணை புறத்திணை என இரண்டாக வகுத்து அமைத்தனர். அகத்திணை

யென்பது காதலொழுக்கம், அது புணர்தல், பிரிதல் முதலிய பல பிரிவுகளையுடையது. காதலனுக்கும் காதலிக்கு மிடையேயுள்ள காதலொழுக்கத்தைப் புலவன் கூறும்போது, ஒருவர் பெயரைச் சுட்டாது கூறுவதும் சுட்டிக் கூறுவதும் உண்டு. பாக்களுள் ஒருவர் பெயரைச் சுட்டிக்கூறாப் பாக்களே அகத் திணைக்குரியவை. சுட்டியொருவர்பெயர்கொள்ளும் காதற்பாக்களையும் போர் முதலிய பிற ஒழுக்கங் களைக் கூறும் பாக்களையும் புறத்திணையுள் அடக்கி னர். அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்ற னுள் இன்பம் அகத்திணையின்பாற்பட ஏனையபுறத் திணையின்பாற்படும். சங்ககாலப் புறத்திணைச் செய் யுட்களுட்பலவகைப் புறவொழுக்கங்கள் கூறப்பட் டுள்ளனவெனினும், அவற்றுள் போரும் வீரமுமே சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. செய்யுள் வழக்கில் மட்டுமன்றி உலக வழக்கிலும் சங்ககால மக்கள் தூய காதலொழுக்கத்தையும், அறத்தினின் றும் வழுவாத வீரவாழ்க்கையையும் சிறப்பாகப் போற்றி வந்தனரென்பது அக்கால நூல்கள் வாயி லாக அறியக்கிடக்கின்றது. காதலும் போரும் சங்க காலச் செய்யுளிற்போல வேறு எக்காலச் செய்யுளி லும் பாராட்டப்படவில்லை.

உலகவழக்கினை ஆதாரமாகக்கொண்டெழுந்த சங்ககாலச் செய்யுள் வழக்கினை ஒருவாறு அறிந்து கொள்வதற்கு அக்கால மக்கள் வாழ்க்கை முறை யினை நாம் அறிதல் வேண்டும். மலைப்பிரதேசம், காட்டுப்பிரதேசம், நீர்வளமும் நிலவளமுமுள்ள வயற்பிரதேசம், கடற்கரைப்பிரதேசம், வரண்ட நிலப்பிரதேசம் என ஐந்துவகையான இயற்கைப்

பிரிவுகளையுடையது தமிழ்நாடு. அவற்றைமுறையே குறிஞ்சி நிலம், முல்லை நிலம், மருத நிலம், நெய்தல் நிலம், பாலைநிலம் என வழங்கினர். குறிஞ்சி முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் தாவரங்கள் முறையே அவ்வந் நிலங்களிற் சிறப்பாகக் காணப்பட்டமையின் அவற்றின் பெயரால் அந் நிலங்களும் பெயர்பெற்றன. பண்டைக் காலத்தில் மக்கட்குழுவினைக் குறித்துநின்ற திணையென்னும் சொல் நாளடைவில் மக்கள் ஒழுக்கத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. அதனால் குறிஞ்சித்திணை, முல்லைத்திணை முதலிய சொற்றொடர்கள் செய்யுள் வழக்கில் அவ்வந் நிலங்களுக்குரிய சிறப்புடைக் காதலொழுக்கங்களைக் குறிக்கலாயின. அவ்வந் நிலங்களுக்குரிய போரொழுக்கங்கள் மக்கள் போருக்குச் செல்லும் பொழுது சூடிச்சென்ற வெட்சி, வஞ்சி முதலிய பூக்களாற் பெயர்பெறலாயின.

அன்பினைந்திணை

புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடலென்னும் ஐந்தும் அன்பினைந்திணையென்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட தூய காதலொழுக்கங்களாம். இவை உலகவழக்கில் எல்லாநில மக்களிடையேயும் காணப்பட்ட ஒழுக்கங்களெனினும் குறிஞ்சி முதலிய ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களுள், எந் நில மக்களுக்கு எவ்வொழுக்கம்சிறந்து நின்றதோ, அதனை அந்நிலத்துக்கு உரியதாகக்கொண்டு சங்கப் புலவர்கள் செய்யுட் செய்தனர். அதனால், அம் முறைபற்றிக் குறிஞ்சி நிலத்துக்குப் புணர்தலும், பாலைக்குப் பிரிதலும், முல்லைக்கு இருத்தலும்,

மருதத்துக்கு ஊடலும், நெய்தலுக்கு இரங்கலும் சிறப்பாக உரிய ஒழுக்கங்களாகச் சங்கச் செய்யுட்களில் அமைந்துள்ளன. மேற்கூறியவாறு ஐவகைக் காதலொழுக்கங்களும் தத்தமக்குரியனவாகக்கூறப்பட்ட நிலங்களில் வாராது, உலகவழக்கு நோக்கிச் சிறுபான்மை மயங்கிவருதலும் உண்டு. அவ்வாறு மயங்கிவருவதாகச் செய்யப்பட்ட செய்யுட்களும் பலவுள. குறிஞ்சி முதலியநிலங்களுக்குப் புணர்தல் முதலிய ஒழுக்கங்கள்உரியனவென்பது முற்காலத்து இலக்கண நூல்களாலும், அவற்றிற்கு எழுந்த உரைகளாலும் அறியக்கிடக்கின்றது.

இனி, மேற்கூறிய ஐவகை ஒழுக்கங்களும் ஐவகை நிலங்களுக்கும் உரியனவாகக் கொள்ளப்பட்டவாற்றைநோக்குவோம்; மலையும்மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தம் உணவுக்கு வேட்டையாடுதல், தினைவிளைத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்துவந்தனர். தினை விளையுங் காலத்தில் அதனை அந்நிலத்து இளம் பெண்கள் பகற்பொழுதிற் காத்துநிற்க, ஆடவர் வேட்டையாடச் செல்லுதல் வழக்காறுயிருந்தது. வேட்டைமேல் மனங்கொண்டகாளையரும், தினைப் புனங் காத்துநின்ற இளங்கன்னியரும் ஒருவரையொருவர் தினைப்புனத்துக்கருகிலுள்ள சோலையிற் கண்டு காதல் கொள்ளுதற்கும், பின்னர் அக்காதற் பயிரை அவர் வளர்த்தற்கும் ஏற்ற பல வசதிகள் குறிஞ்சிநில மக்கள் வாழ்க்கையிற் காணப்பட்டன. அதனால், நம் முன்னோர் போற்றிய காதல் நாடகத்தின் ஆரம்பக் காட்சிக்குப் பொருந்துமிடம் அந்நிலம் என்பதை உணர்ந்து, சங்ககாலப் புலவர்

கள் புணர்தல் என்னும் ஒழுக்கத்தைக் குறிஞ்சி நிலத்திற்கு உரியதொரு காதலொழுக்கமாகக் கொண்டனர். அப்புணர்தல் ஒழுக்கம் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், பகற்குறி, இரவுக்குறி எனப் பல திறப்படும்.

தலைவி, தலைவன், தோழி, பாங்கன், செவிலி, நற்றாய் முதலிய பாத்திரங்கள் குறிஞ்சித்திணைச் செய்யுட்களில் வருதலுண்டு. தலைவி, தோழி முதலான கன்னியர்கள் தினைப்புனக் காவற் காலங்களில் அச்சூழலிலே செவிலித் தாயின் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருப்பர். அக்காவல் ஒழியும்வரை அக்கன்னியருக்கு அவளே தாயாக விளங்குதலால் அவளைச் செவிலித்தாய் எனக் கூறுதலுண்டு. அக்காலப்பகுதியில் தலைவியிடத்தில் அரும்பும் காதலொழுக்கத்தைத் தோழியறிதலும், அறிந்து அக்காதற்பயிரை வளர்த்தற்குத் துணைபுரிதலும்; அவ்வொழுக்கம் அம்பலும் அலருமாகிப் பிறர்க்குப் புலனாகும் காலத்தில் தோழி அதனைச் செவிலித் தாய்க்குத் தெரியச்செய்து, அறத்தொடு நிற்றலும் பிறவும் தினைப்புனக் காவற்காலங்களில் நிகழ்வன. இவையெல்லாம் அக்காதல் நாடகத்தின் முதலங்கமாக அமைவன. தினை அறுவடை செய்ய அக்காவல் ஒழிவதால், தலைவி முதலான அக்கன்னியர்கள் தத்தம் வீட்டிற்குச் சென்று வாழ, தலைவியைச் சந்திக்கும் நோக்கமாகத் தலைவன் பகலிற் செல்வது பகற்குறியென்றும், இரவிற் செல்வது இரவுக்குறியென்றும் அழைக்கப்படும். பகலிலாயினும் இரவிலாயினும் தலைவியைத் தலைவன் காண்பதற்கு இயலாவிடத்து அவளை வரைந்துகொள்ளு

தற்பொருட்டு வரைவு கடாவுதலுண்டு. தினைப் புனக் காவலில் தலைவன் தலைவியை முதன்முத லாகச் சந்தித்த இயற்கைப் புணர்ச்சி முதலாக வரைவு கடாவுதலீருக உள்ளன யாவும் களவொழுக்கத்தின் பாற்படுவன. வரைவு கடாவி மணந்துகொண்டபின் நிகழ்வன யாவும் கற்பின் பாற்படுவன.

குறிஞ்சி முல்லை முதலிய செழிப்புள்ள நிலங் களுக்கிடையே பரந்துகிடந்த வரட்சிபொருந்திய பிரதேசம் பாலைநிலமெனப்பட்டது. செழிப்புள்ள அந்நிலங்களைத் தொடுத்து நின்ற வழிகள் பல அக்காலத்திலே பாலைநிலத்தினூடாகச் சென்றன. அவ்வழிகளாற் போன பிரயாணிகள் கொண்டு சென்ற பொருள்களைப் பாலைநிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சூறையாடினர். அவ்வாறு ஆறலைத்தலையும் சூறையாடுதலையும் தொழிலாகக் கொண்ட பாலை நிலத்துஆடவன் அத்தொழிலைச்செய்தற்பொருட்டு இடையிடையே தன் காதலியை விட்டுப்பிரிந்து செல்லுதல் வழக்காருயிருந்தது. அதனுல், பிரிதலென்னும் காதலொழுக்கம் பாலைநிலத்துக்கு உரிய தோர் ஒழுக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. பிரிதலால் வரும் துன்பம் பாலைச் செய்யுட்களில் நன்கு சித் திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்பச் சுவையினும் துன்பச் சுவையே மக்களுடைய மனத்தைப் பெரிதும் கவர் கின்றது. துன்பச் சுவையின் சிறப்பு நோக்கிப் போலும் தொகை நூல்களுட் பெரும்பாலான பாலைத்திணைச் செய்யுட்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அகநானூற்றுச் செய்யுட்களுள் 200 செய்யுட்கள் பாலைத்திணைச் செய்யுட்கள் என்பது ஈண்டுக் குறிப்

பிடத்தக்கது. காதலன் காதலியாகிய இருவருள் ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரிய முடியாதவிடத்து இருவரும் ஒருங்கு செல்வதாகிய உடன்போக்கு என்னும் ஒழுக்கமும் பாலைநிலத்துக்கு உரியதாகும். அதனால், உடன்போக்குப் பாலையெனப்பட்டது.

காடும் காடுசார்ந்த நிலமுமாகிய முல்லைநிலத்தில் வாழ்ந்தோர் ஆயர் எனப்படுவர். அவர் பண்டைக் காலத்திற் பெரும்பாலும் மந்தைமேய்த்தற்றொழிலையே செய்துவந்தனர். தம் நிலத்தினையும் மந்தைகளையும் பகைவரிடத்திலிருந்து காத்தற்பொருட்டுத் தம் நிலத்தின் எல்லைப்புறங்களுக்கு அவர்கள் சென்று பாடிவீடு அமைத்துச் சில நாட்கள் தங்கியிருந்து பகையினை அடக்கி மீளுதல் வழக்காறுயிருந்தது. வேனிற் பாசறை, கூதிர்ப் பாசறை எனப் பாசறை இருவகைப்படும். அரசன் முதுவேனிற் காலத்திற் பாசறையமைத்துப் போர் புரிந்து கார்காலத் தொடக்கத்தில் மீண்டு வருதலும், கூதிர்காலத்திற் பாசறையமைத்துப் போர் புரிந்து அக்கால முடிவில் மீண்டு வருதலும் வழக்காறாக இருந்தது. அங்ஙனம் அரசனும் படைத்தலைவர் முதலானோரும் பாசறைக்குச் செல்லும்போது தம் மனைவியரை வீட்டில் விட்டுத் தாம் மீண்டுவரும் காலம் இன்னது எனக் கூறிச்செல்வர். அவ்வாறு பிரிந்த ஆடவர் தாம் மீண்டுவருவதாகக் குறித்த காலம் வருந்துணையும் அவர் மனைவியர் தம்முடைய துன்பத்தை ஆற்றிக்கொண்டுவீட்டில் இருத்தலும், அப்பருவம் வந்தவிடத்தும் அவர் வாராராயின் ஆற்றாமை மீதூரப்பெற்றுத் துன்புறுதலும் பிறவும் முல்லைநில ஒழுக்கங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

தலைவன் பாசறையிலிருந்து தன் கடமைகளைச் செய்தலையும், தலைவி வீட்டிலிருந்து தலைவனை நினைத்துத் துன்புறுதலையும் முல்லைப்பாட்டு, நெடு நல்வாடை என்பன சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகின் றன.

'காரும் மாலையும் முல்லை' என்பது தொல் காப்பியச் சூத்திரம். வீட்டை விட்டுத் தூரதேசங் களுக்குச் சென்ற ஆடவர் திரும்பி வரும்பொழுது மாலை நேரத்தில் வீடுவந்து சேர்தல் வழக்காருக இருந்தது. அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை நிலையினை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுதும் மாலைநேரத்தில் வீடு வந்து சேர்தல் மிக்க பொருத்தமுடையதாக இருந்தது என்பதைக் காணலாம். வேனிற் காலத் தில் அமைக்கப்பட்ட பாசறை வேனிற்குதவுவ தன்றி மழைக்குரியகார்காலத்தில்தங்கியிருத்தற்கு உதவாது. ஆகவே,வேனிற்பாசறையிலிருந்து பகை யினை அடக்கிய முல்லைநில ஆடவர், கார்காலம் வந்ததும் அப்பாசறையிற்றங்கமுடியாத காரணத் தால் கார்காலத் தொடக்கத்தில் வீட்டை நோக் கித் திரும்பி வருதல் இயல்பாகும். அங்ஙனம் மீழ் வோர் கார்காலத்து மாலை நேரத்தில் வீடு வந்து சேர்தல் உலகியலிற் பெருவழக்காயிருந்தமையின், அதனையே முல்லைத்திணைச் செய்யுட்களுக்கும் மர பாகக் கொண்டனர்.

வயலும் வயல்சார்ந்தநிலமுமாகிய மருதநிலம் பிற நிலங்களிலும் வளம் மிக்குடையது. நீர்வளம் பொருந்திய அந்நிலம் சிறு முயற்சிக்கும் பெரும் பயன் அளித்தது. அதனல், உழவுத்தொழிலை மேற் கொண்ட அந்நில மக்கள் செல்வச் சிறப்புடையோ ராய் வாழ்ந்தனர். உணவு தேடுவதிலேயே தம்

க்காலம் முழுவதையும் செலவிட வேண்டிய நிலை மருதநிலமக்களுக்குப்பெரும்பாலும்ஏற்படவில்லை. ஆகவே, அவர் தம் ஒய்வுநேரத்தை ஆடல் பாடல் முதலிய இன்பக் கலைகளை விருத்தி செய்தலிலும் அறிவை வளர்த்தலிலும் செலவிட்டனர். மருத நிலத்து ஆடவர் தாம் செய்யவேண்டிய வேலைகளை யெல்லாம் பகற்காலத்தில் செய்துமுடித்து, இராக் காலத்தில் இன்பக்கலை வல்ல பாணரும் பரத்தை யரும் வாழுமிடஞ்சென்று, அவர் செய்யும் ஆடல் பாடல் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டு இன்புற்று வாழ்ந்தனர்.* அவ்வாறு மருதநிலத்து ஆடவர் இராப்பொழுதிற் பெரும்பாகத்தைப் பரத்தையர் வீட்டிற் கழிப்பதை விரும்பாத அவர் மனைவிய ருக்கு அச்செயல் ஊடல்விளைப்பதாயிற்று. அதனால், கூடுதலைப் போன்று காதலருக்கு இன்பம் தரும் ஊடுதலை மருதநிலத்துக்குரிய காதலொழுக்கமாகக் கொண்டு சங்கப் புலவர் செய்யுட்செய்தனர். பிற் காலங்களில் மருதநிலத்துத் தலைவர்கள் பரத்தை யரைக் காதலித்துப் பரத்தையர் வீட்டிற் சில நாட்கள் தங்கியிருத்தல் முதலியன பரத்தையர் ஒழுக்கம் எனப்பட்டன.

வெண்மணற் குன்றுகளையும் உப்பங்கழிகளையு முடைய கடற்கரைப் பிரதேசமாகிய நெய்தல்

* பாணன், பரத்தன் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். பாணன் என்னும் சொல்லுக்குப் பெண்பால் பாடினி; பரத்தன் என்னும் சொல்லுக்குப் பெண்பால் பரத்தை. பிற்காலத்திலே பாடினி, பரத்தன் என்னும் சொற்கள் இரண்டும் வழக்கு ஒழிந்து போகவே பாணன், பரத்தை என்னும் சொற்கள் பெருவழக்கா யிருந்தன. ஆகவே, பரத்தையென்னும் சொல் பாணனுக்கு மனைவி என்னும் பொருளில் வழங்கலாயிற்று.

நிலத்தில் மீன்பிடித்தல், உப்புவிளேத்தல் முதலியவற்றைத்தொழிலாகவுடையபரதவர்வாழ்ந்தனர். மீன்பிடித்தற்குப் படகிலேறிக் காலேயிற் சென்ற ஆடவர் மாலேக்குமுன் திரும்பிக் கரைக்கு வாராவிடின் அவர் மனேவியரும் பிறரும் அந்திப்பொழுதில் அவரை நினேத்துத் துன்பமுற்று இரங்குவர். அந்நேரத்திற் சூரியன் படுதல் பறவையினம் தம் சேக்கை நோக்கிக் கூட்டங் கூட்டமாகப் பறத்தல், கடற்கரையிற் புல்மேயும் விலங்கினம் தம் படுக்கையிடம் நோக்கிச் சேறல் முதலிய இயற்கைக் காட்சிகள் இயல்பாகவே மக்களுக்கு ஒரு சோக உணர்ச்சியைத் தூண்டவல்லன. அக்கடற்கரைப் பிரதேசம் ஆடவரும் இளமங்கையரும் பிறரறியாது ஒருவரையொருவர் கண்டு தம்முட் காதல்கொள்ளுதற்கு ஏற்ற புன்னே முதலிய மரங்கள் செறிந்த வெண்மணற் குன்றுகளேயுடையது. அவற்றின்கண் நாள்தோறும் காதலனேக் கண்டு இன்புறுங் காதலி, ஒரு நாளேக்காயினும் அவனேக் காணுவிடின் துன்புறுவள். அவ்வாறு சில நாட்களாகப்பகல் முழுவதும் காத்துநின்றும் அவனேக் காணுதவிடத்து அவன் தன்னே விட்டொழிந்தானே என்னும் கவலே அவள் மனத்தை உறுத்துவதால் அவளுக்கு இரங்கல் உண்டாகின்றது. அதனுல், இரங்கல் என்னும் அகத்திணேயொழுக்கம் நெய்தல் நிலத்திற்கு உரியதாகக் கொள்ளப்பட்டது.

கைக்கிளே - பெருந்திணே

மேற்கூறிய அன்பினேந்திணேயுள் அடங்காத பிற அகவொழுக்கங்கள் கைக்கிளே, பெருந்திணேயென இரண்டாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட்

கைக்கிளையென்பது ஒருதலைக்காமம். அது தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவருள் ஒருவரிடமே தோன்றி விளங்கும் காதல். அதனை மூன்றாக வகுத்துக் கூறுவர். அவற்றுள்முதலாவது, பருவமெய்தாதபேதை யொருத்தியைக் கண்ட ஆடவனொருவன் அவள் மேற் காதல் கொண்டு அவளைப்பற்றிப் பலவாறெல்லாம் சொல்லியின்புறுதல். இரண்டாவது, ஒத்த அன்பினராய ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஊழ் வசத்தால் ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டுக்கூடும் கூட்டத்திற்குமுன் தலைவனிடம் பெரும்பாலும் நிகழும்காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்னும் நான்கு செய்திகளுமாகும். மூன்றாவது, கொல்லேறு தழுவுதல் முதலியவை காரணமாக நிகழும் மண முறைகளாகும். இவ்வாறு நிகழும் கைக்கிளைப் பகுதிகளுட் பருவமெய்தாத பேதையரிடம் நிகழ்வதைச் சிறப்பித்துக் கூறும் செய்யுட்கள் கலித் தொகையிற் கோக்கப்பட்டுள்ளன. இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழும் காட்சி முதலியவை பிற்காலங்களில் எழுந்த கோவைப் பிரபந்தத்திற்சிறப்பாகப்பாராட்டப்பட்டுள்ளன. கொல்லேறுதழுவுதலாகிய ஏறுகோடற் கைக்கிளை முல்லை நிலத்து மக்களாகிய ஆயர் குலத்துள் வழங்கியதாகத்தெரிகின்றது. அதனைச் சிறப்பித்துக்கூறும் செய்யுட்கள் முல்லைக்கலியுட் கோக்கப்பட்டுள்ளன.

பெருந்திணையென்பது பொருந்தாக் காமம்; ஒருவன் ஒருத்தியிடம் மிக்க காமத்தனாகி, அவளை அடையப் பெறாது மடலேறுதல், வரைபாய்தல் முதலியவற்றால் தன்னை மாய்த்துக் கொள்ளுதல் முதலியவற்றைப் பொருளாகக்கொண்டு விளங்கும்

செய்யுட்கள் பெருந்திணைப்பாற்படுவன. மடலேறு தலைப் பொருளாகக் கொண்ட செய்யுட்கள் குறுந் தொகையுள்ளும் நெய்தற்கலியுள்ளும் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.* அச்செய்யுட்களிலே மடலேற்றத்தின் வரலாறு நன்கு விளக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். இம்மடலேற்றம் முன்னாளில் நெய்தல் நில மக்க ளிடையே வழங்கிவந்த தற்கொலைமுறை வகை யென்பது தெரிகின்றது. அதற்குப் பனைமடலாற் செய்யப்பட்ட குதிரையாகிய 'மடல்மா' ஒரு கருவி யாகக் கொள்ளப்பட்டது. இங்ஙனம் காதல்காரண மாக மடலூரும் முறை ஆடவர் மட்டும் செய்தற் குரியதன்றிப் பெண்கள் செய்யத்தக்கதன்று என்று பண்டை நூல்களிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கடலன்ன காம முழந்து மடலேருப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்

என வள்ளுவர் கூறியிருப்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது. பெண்கள் மடலேறுவதாகக் கூறுவது பிற் காலவழக்காகும். அன்பினைந்திணையென்னும் தூய காதலைப் பாடுதல் பெருவழக்காயிருந்த சங்க காலத்தில் கைக்கிளை பெருந்திணை வழக்கு மிக அருகியே காணப்பட்டது என்பதை நற்றிணை, குறுந் தொகை, அகநானூறு என்னும் தொகைநூல்களிற் கோக்கப்பட்டுள்ள செய்யுட்களைக் கொண்டு அறிய லாம். சங்க காலத்தில் ஆரம்பித்த அவ்வழக்கு விருத்தியடையத் தொடங்கிய காலம் சங்கமருவிய காலமாகும். கலித்தொகை சங்கநூலெனக் கொள் ளப்பட்டபோதும், அதன்கணுள்ள பல செய்யுட்

*. குறுந்தொகை 17, 173, 182, 286.
நெய்தற்கலி 21, 22, 24,

கள் சங்கமருவிய காலத்துக்கு உரியவை என்பதை அவை கூறும் பொருள், பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை முதலியவற்றைக் கொண்டும், அச்செய்யுட்களின் மொழிநடை கொண்டும் அறியலாம். அவற்றுட் சில கைக்கிளை பெருந்திணைப் பொருள் கூறுவனவாகவுள்ளன.

புறத்திணை

புணர்தல் முதலிய தூய காதலொழுக்கம் ஐந்திணையும் குறிஞ்சி முதலிய ஐவகை நிலங்களுக்கு உரியனவாக வகுத்த புலவர்கள் மக்களின் போரொழுக்கத்திணையும் வெட்சி, வாகை, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை என ஐந்தாக வகுத்து, முறையே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய ஐவகை நிலங்களுக்குமுரிய புறவொழுக்கங்களாகக் கொண்டனர். ஐவகை நிலங்களின் இயற்கைத் தன்மையினையும், அந்நிலங்களில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையும் நன்கு ஆராய்ந்தே இவ்வாறு வகுத்துள்ளனரென்பது தெரிகின்றது. குறிஞ்சிநில மக்கள் பிறநிலத்து மந்தைகளைக் களவிற் கொண்டுபோதல் காரணமாக ஏற்படும் பூசல் வெட்சியெனப்படும் அவ்வாறு குறிஞ்சிநிலத்தோர் நிரைகவரச்செல்லும்போது வெட்சிப்பூவைச் சூடிச் செல்வாராகலின், அப்போர் அப்பூவாற் பெயர் பெற்றது வஞ்சி முதலிய பிற போர்களும் அன்ன.

பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் மறவர் எனப்படுவர். அவர் போருக்குச் சென்றபோது வாகைப் பூச் சூடிச் சென்றனராகலின், அவர் நிகழ்த்திய போர் வாகையெனப்பட்டது. அவர் எந்நிலத்திற்

சென்று போர் புரிந்தபோதும் வெற்றி பெற்றன்றி மீண்டிலராகலின், அவர் சூடிச்சென்ற வாகைப்பூ வெற்றிக்கு ஓர் அறிகுறியாகக் கருதப்பட்டது. அதனால், எத்துறையிலும் வெற்றி பெற்று விளங்குதலைப் பிற்காலத்தோர் வாகை சூடுதலென்பர்.

முல்லைநிலத்து மக்கள் தம் பகைவரை அடக்குதற்பொருட்டு முல்லைநில எல்லைப்புறங்களுக்குச் சென்றுபாடிவீடமைத்துத்தங்கியிருந்து நிகழ்த்திய போர் வஞ்சியெனப்பட்டது. அங்ஙனம் அமைத்த பாடிவீடு வேனிற்பாசறை, கூதிர்ப்பாசறை என இருவகைப்படும். வேனிற்பாசறை முதுவேனிற் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டது; கூதிர்ப்பாசறை கூதிர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டது; இவ்விருவகைப் பாசறைகளும் முறையே முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல் வாடை என்னும் பாட்டுக்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மருதநிலத்துப் போர் உழிஞையாகும். பண்டைக்காலத்தரசர்கள் இயற்கையரண் பொருந்திய இடங்களைத் தெரிந்து அவற்றைத் தம் இருப்பிடமாகக்கொண்டு ஆட்சிசெய்தனர். குறிஞ்சி, முல்லை ஆகிய நிலங்களில் அத்தகைய இயற்கையரண்கள் உண்டு. மருதநிலத்தில் இயற்கையரண் காண்டல் அரிதாகலின், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த அரசனும் மக்களும் பகைவரிடத்தினின்று தம்மையும் தம் பொருள்களையும் காத்தற்பொருட்டுச் செயற்கையரணிழைத்து அதன்கண் வாழ்ந்துவந்தனர். அவ்வரணைக் கொள்ளக்கருதிய பகைவர் அதனை முற்றி நிற்க, அது காரணமாக அரணகத்துள்ள புடைக்

கும், அதன் புறத்திலுள்ள படைக்குமிடையே மூண்ட பூசல் உழிஞை எனப்பட்டது.

நெய்தல் நிலத்தில் நடைபெற்ற போரொழுக்கம் தும்பையெனப்பட்டது. காடும் மலையும் கழனியுமின்றி மணல்பரந்த வெளிநிலமே நெய்தலாதலின் அங்குள்ள அரசனோடு போர்புரியக் கருதிய பகையரசன் அந்நிலத்திற் களம் குறித்துப் போர் நிகழ்த்துதல் வழக்காறுயிருந்தது. தும்பையாவது வேந்தனொருவன் தன் வலியை உலகோர் புகழ் தலையே பொருளாகக் கருதிப் பகை வேந்தன்மேற் செல்ல, அப்பகை வேந்தனும் அப்புகழையே கருதி அவனை ஒருகளத் தெதிர்த்து அவன் வலியினை அழித்தலாம். இத்தும்பைத்திணை படையாளரது அரிய பெரிய வீரச்செயல்களை விளக்குவதாகும். பலரும் வீரன் ஒருவனை அணுகிப் போர்செய்ய அஞ்சி, விலகிநின்று அம்பால் எய்யவும் வேல் கொண்டு எறியவும், அவன் குற்றுயிரான நிலையிலும் துளங்காது நின்று போர் செய்தலுண்டு. வாளால் தலை அறுபட்ட நிலையிலும் அவனுடம்பு நிலத்துச் சாயாது வீரச்செயல் காட்டி நின்று ஆடும் சிறப்பினைச் சங்கச் செய்யுட்கள் அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றன.

மேற்கூறிய போரொழுக்கங்கள் ஐந்தினையும் விட, வேறு பல புறவொழுக்கங்களையும் பொருளாகக் கொண்டு சங்கப் புலவர் செய்யுட் செய்துள்ளனர். அவற்றுட் பெரும்பாலன காஞ்சித்திணை, பாடாண்டிணை என்பவற்றுளடங்கும். அவையிரண்டும் கைக்கிளை, பெருந்திணையென்னும் அகத்திணைப் பிரிவுகளுக்குப் புறமாகும். 'யாக்கை, செல்வம்,

இளமை முதலிய பல நெறியானும் நிலையாத உல கியற்கையை' எடுத்துக் கூறுதல்காஞ்சித்திணையின் பாற்படும். இங்ஙனம் நிலையாமைக் குறிப்பு ஏது வாக நிகழும் காஞ்சி ஆண்பாற்காஞ்சி, பெண்பாற் காஞ்சி என இரண்டாக வகுத்துக் கூறப்படும். போரிலே புண்பட்ட வீரனொருவன், அப்புண்ணை ஆற்றிக்கொண்டு வாழும் உலக வாழ்க்கையை வேண்டாது, அப்புண்ணைக் கிழித்துக்கொண்டு இறந்துபோதல், போர் நிகழ்ந்த அன்றிரவில் அப் போர்க்களத்தே புண்பட்டுக்கிடந்த வீரனொருவனை நாய், நரி முதலியன தீண்டாவண்ணம் பிறர் அவனைக் காத்தல், அங்ஙனங் கிடந்த வீரனொரு வனை அவன் மனைவி காவல்செய்து நிற்றல் முதலி யன ஆண்பாற் காஞ்சியுள் அடங்கும். அவை யாவும் ஆடவரது வீரத்தைச் சிறப்பித்து நிற்ற லால், ஆண்பாற் காஞ்சியெனப்பட்டன. மனைவி யொருத்தி தன் கணவன் போர்க்களத்தே மடிந்து கிடக்க, அவனைத் தழுவிக்கொண்டு அழுதல், உட னுயிர் நீத்தல், உடன்கட்டையேறுதல் முதலியன பெண்பாற் காஞ்சியாகும். காஞ்சித்திணைச் செய் யுட்கள் யாவும் பண்டைத் தமிழர் வீரப்பண்பை விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

சங்ககாலத்தில் எழுந்த புறத்திணைச் செய்யுட் களுட்பெரும்பாலனவை பாடாண்டிணையின்பாற் படுவன. பாடாண் என்பது பாடப்படும் ஆண்மக னது ஒழுகலாறு என்பர். அரசர் முதலானோரின் போற்றத்தகுந்த குணம், செயல்முதலியவற்றைப் புகழ்ந்துகூறும் செய்யுட்களும், அவர்களுக்கு அற வுரை முதலியன கூறி வாழ்த்தும் செய்யுட்களும்

பிறவும்பாடாண்டிணைச்செய்யுட்களாகும். கடவுள் வாழ்த்து, அறுமுறை வாழ்த்து,* புறநிலை வாழ்த்து முதலியனவும் இதன்பாற்படும்.

3. எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும்

எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என்னும் நூல்களிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் சங்ககாலச்செய்யுட்கள்என்றேகருதப் படுகின்றன. அவற்றுட் சில, பிற்காலத்தன என்று கூறுவாரும் உளர். அந்நூல்களைத் தொகுத்தோர் புறத்திணை கூறும் பாக்களுள் நானூறு பாக்களைத் தெரிந்து புறநானூறு என்னும் நூலாகவும், நூறுபாக்களைத் தெரிந்து பதிற்றுப்பத்தென்னும் நூலாகவும் தொகுத்துள்ளனர். இந்நூல்களிலுள்ளபாக்களுட் பலஅகவற்பாவாயும் சிலவஞ்சிப்பாவாயுமுள்ளன. அக்காலத்திலே தமிழ் நாட்டை ஆண்ட அரசர்களின் வீரச்செயல், கொடைச்சிறப்பு, ஆட்சித்திறன் முதலியவற்றையும், சங்ககால மக்களுடைய அறவொழுக்கம், வாழ்க்கைச் சிறப்பு, போர்முறைகள் முதலியவற்றையும், சங்கத்துச்சான்றோரெனப் பாராட்டப்பட்ட அக்காலத்துப் புலவர்களுடைய சிறப்புடைக் குணங்களையும், புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அக்காலத்தில் வாழ்ந்த முடியுடை வேந்தர்கள், குறுநிலமன்னர்கள் கடையெழுவள்ளல்கள் முதலானோருடைய சரித்திரங்களை நாம் அறிந்து கொள்ளுதற்கும் இந்நூற் செய்யுட்கள் பயன்படுகின்றன, இந்

---

* அரசர், முனிவர், பார்ப்பார், பசு, நாடு, மழை ஆகிய ஆறினையும் வாழ்த்துதல்.

நூலிலுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் கவிச்சுவை நிரம்பியவை; உள்ளதை உள்ளவாறே கூறும்இயல் பினை யுடையவை. கருதிய பொருள் விரைவிற் புலப்படுதற்கு வேண்டிய சொற்களை அமைத்துப் புலவர்கள் செய்யுட்செய்தமையால், அவையாவும் பொருட்டெளிவுடையனவாக விளங்குகின்றன. அவற்றின்கண் வெற்றுச் சொற்களைக் காண்டல் அரிது. அதனுல், அவை சொற் செறிவுடையன வாகவும் விளங்குகின்றன.

புறநானூற்றுச் செய்யுட்களுட் பெரும்பா லானவை அக்காலத்தில் வாழ்ந்த முடியுடை வேந். தர், குறுநில மன்னர், வள்ளல்கள் முதலானேரின் வீரக்குறிப்பு, கொடைத்திறம், அறநெறி வழுவா ஆட்சிமுறை முதலியவற்றைப் புனைந்து கூறுகின் றன. அவற்றுட் பல, அம்மன்னர் முதலானேரின் முன்னிலையில் நின்று அவர்களின் முகக்குறிப்பு, தோற்றப்பொலிவு முதலியவற்றை நேரிலே பார்த் துப் பாடியவையாகக் காணப்படுகின்றன. அக் காலத்து மன்னர்கள்புலவர்களைப் பெரிதும்மதித்து, அவர்களாற் பாடப்பெறுதல் பெரும் பேறெனக் கருதி வாழ்ந்தனர். அதனுல், அப்புலவர்களும் அரசர்களின் வீரச் செயல்களையும் கொடைச்சிறப் பினையும்தக்கவாறுபாராட்டிப்பாடினர். அங்ஙனம் பாராட்டிக் கூறும் செய்யுட்களுள் அவர்களின் வீரப்பண்பை விளக்கிக் கூறுவனவே பெரும்பா லானவை. அவற்றுக்கு ஒர் உதாரணம்ஔவையார் அதியமானைப் பாடிய ஒரு பாட்டு. அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்னும் சிற்றரசனுக்கு ஒரு தவ மகன் பிறந்தபோது, அவ்வரசன் போர்க்களத்தி

னின்று போர்க்கோலத்தோடு சென்று தன் மகனைப் பார்த்ததை ஔவையார் கண்டு பாடியது அப் பாட்டு. அது வருமாறு:

கையது வேலே காலன புனைகழன்
மெய்யது வியரே மிடற்றது பசும்புண்
வட்கர் போகிய வளரிளம் போந்தை
யுச்சிக் கொண்ட வூசி வெண்டோட்டு
வெட்சி மாமலர் வேங்கையொடு விரைஇச்
சுரியிரும் பித்தை பொலியச் சூடி
வரிவயம் பொருத வயக்களிறு போல
வின்னு மாறாது சினனே யன்னோ
வுய்ந்தன ரல்லரிவ னுடற்றி யோரே
செறுவர் நோக்கிய கண்டன்
சிறுவனை நோக்கியுஞ் சிவப்பா னாவே.

செறிவும் தெளிவும் பொருந்திய இப்பாட்டிலே அதியமானுடைய தோற்றப் பொலிவும் வீரப் பண்பும் அழகாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. கையது வேல், காலன புனைகழல், மெய்யது வியர், மிடற்றது பசும்புண் என இவ்வாறு சிறுச்சிறு வாக்கியங்களில் அவனுடைய தோற்றப்பொலிவு சித்திரிக்கப்படும் வகை கண்டு இன்புறற்பாலது. அவன் தன் சிறுவனைப் பார்த்தற்பொருட்டுப் போர்க் களத்தினின்று வீடு சென்றான் என்பதை இப்பாட்டு எமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. புதல்வனைப் பார்த்து மகிழவேண்டிய இடத்தும் அவன் சினம் ஆறவில்லை. அச்சினத்தின் தன்மை 'வரிவயம் பொருத வயக்களிறு போல' என்னும் உவமையினால் விளக்கப்படுகிறது. உணர்ச்சியைப் புலப்

வட்கர் போகிய—பகைவர் தொலைதற்கு ஏதுவாகிய.
போந்தை—பனை. சுரியிரும் பித்தை—சுருண்ட கரிய மயிர்.

படுத்தச் சங்கப் புலவர்கள் கையாண்ட உவமை களுக்கு இது ஒரு தக்க உதாரணமாகும்.

பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூல் சேரமன்னர் பதின்மர்மீது பத்துப்பத்துப் பாக்களாகப் பாடப் பட்ட நூறு செய்யுட்களைக் கொண்டுள்ளது. இந் நூலிலுள்ள ஒவ்வொரு பத்தும் தனித்தனியே ஒவ் வொரு புலவராற் பாடப்பெற்று ஒவ்வொரு சேர அரசரைப் பாராட்டுகின்றது. சேர அரசர்களைப் பற்றிய செய்யுட்கள் புறநானூற்றிலும் உளவெனி னும், அரசன் ஒருவனைக் குறித்துத் தொடர்ச்சி யாகப் பாடப்பட்ட பத்துச் செய்யுட்கள் இந் நூலிலேதான் உண்டு. ஒவ்வொரு பாட்டின் இறுதி யிலும் துறை, வண்ணம், தூக்கு, பாட்டின் பெயர் என்பன குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதை நோக்கு மிடத்து இயற்றமிழுக்கு உரிய அகவற்பாவாலும் வஞ்சிப்பாவாலும் ஆகிய செய்யுட்கள் பிற்காலத் தில் இசையுடன் பாடப்பட்டனவெனக் கொள்ளு தற்கு இடமுண்டு. ஒவ்வொரு பத்தின் இறுதியிலும், அவ்வப் பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர், செயல், ஆண்ட காலம் என்பனவற்றையும் செய் யுட்களைப் பாடிய புலவன் பெயர், அவன் பெற்ற பரி சில் முதலியவற்றையும் குறிக்கும் பதிகம் உண்டு. அவை ஆசிரியப்பாவாகத் தொடங்கிக் கட்டுரை நடையாக முடிகின்றன. அவை சோழப் பெரு மன்னர் காலத்தில் எழுந்த சாசனங்களிலுள்ள மெய்க்கீர்த்திகளை ஓரளவிற்கு ஒத்திருக்கின்றன. இந்நூலின் முதற் பத்தும் பத்தாம் பத்தும் இக் காலத்திற் கிடைத்தில.

இந்நூல் சங்கமருவிய காலத்தது என்பர் சிலர். இந்நூலைப் பாடிய புலவர்கள், பாடப்பட்ட அரசர்கள், பாடிப்பெற்ற பரிசில் முதலியவற்றைக் குறிக்கும் பதிகங்கள் நம்பத்தகுந்தனவல்ல என்பது அவர் கருத்தாகும். இந்நூலிலுள்ளசெய்யுட்களைப்பாடிய புலவர்களுள் கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார் என்னும் நால்வரும் சமகாலத்தவர் என்பது சங்கச் செய்யுட்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிய சேரவேந்தர் நால்வரைச் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த சங்கப் புலவர் நால்வரும் பாடினர் என்பது நம்பத்தக்கதொன்றன்று. இந்நூலிற் காணப்படும் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் சில ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. இந்நூலிலுள்ள செய்யுட்களைப் புறநானூற்றுச் செய்யுட்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது, இவை செயற்கைத் தன்மை வாய்ந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஒரு காட்சியை நேரே கண்டு உடனே பாடியதாகவுள்ள செய்யுட்கள் மிக அருகியே இந்நூலிற் காணப்படுகின்றன. வேந்தர்கள் நிகழ்த்திய போர்களைக் கூறும் செய்யுட்கள் இந்நூலிற் சிலவுள. அவற்றைப் புறநானூற்றிலுள்ள போர்க்களத்தைக் கூறும் செய்யுட்களோடு ஒருங்கு வைத்துப் படிக்கும்போது இந்நூற் செய்யுட்களின் செயற்கைத் தன்மையைத் தெளிவாகக் காணலாம். கபிலபரணர் முதலான சங்கப் புலவர்கள் இயற்றிய செய்யுட்களிற் காணப்படாத பல சொற்களும் சொற்றொடர்களும் இந்நூலிற் பலவிடங்களிலும் வந்துள்ளன. அதனாலும் இது சங்க காலத்துக்குரிய நூலன்று என்பதைத் தெளியலாம்.

அகத்திணை கூறும் பாக்களுள், நூலொன்றுக்கு நானூறு பாக்களாக ஆயிரத்து இருநூறு பாக்களை நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு என்னும் நூல்களிலே தொகுத்துள்ளனர். அவை யாவும் அகவற்பாவாயுள்ளன. குறுந்தொகைச் செய்யுட்கள் நாலடியைச் சிற்றெல்லையாகவும்,எட்டடியைப் பேரெல்லையாகவுமுடையன. நற்றிணைச் செய்யுட்கள் ஒன்பதடியைச் சிற்றெல்லையாகவும், பன்னீரடியைப் பேரெல்லையாகவுமுடையன. அகநானூற்றுச் செய்யுட்கள் பதின்மூன்றடியைச் சிற்றெல்லையாகவும், முப்பத்தோரடியைப் பேரெல்லையாகவு முடையன. இவை மூன்றனுள்ளும் அகநானூற்றுச் செய்யுட்கள் ஒழுங்குமுறை ஒன்றனைத் தழுவியே கோக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள்

1, 3, 5, 7, 9, 11	என்னும் எண் பெற்ற செய்யுட்கள் பாலைத் திணையாகவும்,
2, 8, 12, 18	என்னும் எண் பெற்றவை குறிஞ்சித் திணையாகவும்,
4, 14, 24	என்னும் எண் பெற்றவை முல்லையாகவும்,
6, 16, 26	என்னும் எண் பெற்றவை மருதமாகவும்,
10, 20, 30	என்னும் எண் பெற்றவை நெய்தலாகவும்

கோக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனைய நூல்களிரண்டும் யாதாயினும் ஓர் ஒழுங்குமுறைபற்றித் தொகுக்கப்

படவில்லை. அதனால், அவை அகநானூற்றிற்கு முன்னேயே கோக்கப்பட்டனவாதல் வேண்டும்.

நற்றிணை, குறுந்தொகை என்னும் இருதொகை நூல்களுள் முதலிற் கோக்கப்பட்டது நற்றிணை என்பர் சிலர். குறுந்தொகை என்பர் வேறுசிலர். நற்றிணை முதலிற் கோக்கப்பட்டது எனக்கொள்ளு தற்கு அந்நூலுக்கு இடப்பட்டுள்ள பெயரே தக்க சான்றாகும். குறுந்தொகை என்னும் சொற்றொடர், அடியளவாற் குறுகிய செய்யுட்களைக்கொண்டுள்ள தொகை எனப் பொருள்படுமாகலின், இந்நூல் தொகுக்கப்படுதற்குமுன்னரே அடியளவால் நீண்ட செய்யுட்களைக் கொண்டுள்ள ஒரு தொகைநூல் இருந்திருத்தல் வேண்டுமெனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்தாகும். அந்நூலை நோக்கியே குறுகிய செய்யுட்களையுடைய தொகைக்குக் குறுந் தொகை எனப் பெயரிடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். குறுந்தொகை முதலிற் கோக்கப்பட்டதாயின், அத் தொகைக்குக் குறுகிய என்னும் அடை புணர்த்தப் பட வேண்டியதில்லை. இனி, நற்றிணை என்னும் சொற்றொடரிலுள்ள 'நல்' என்னும் அடை, அந் நூலிலுள்ள செய்யுட்களின் அடியளவு நோக்காது, அவற்றின் சிறப்பு நோக்கிப் புணர்த்தப்பட்டதா தல் வேண்டும். நற்றிணைக்குமுன் ஒரு தொகைநூல் இருந்திருப்பின் அந்நூலிலுள்ளசெய்யுட்களின் அடி யளவு நோக்கி இந்நூலிற்குக் குறுகிய, நெடிய என்னும் அடைகளுள் யாதேனும் ஒன்று புணர்த் தப்பட்ட பெயரே இடப்பட்டிருக்கும்; அவ்வா

றன்றி 'நல்' என்னும் அடை புணர்த்தப்பட்டு நற்றிணை என்றிருப்பதால் இந்நூலே முதலிற் கோக்கப்பட்டதாகும்.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகிய தொகை நூல்கள் மூன்றிலுமிருந்து முறையே எடுக்கப்பட்ட மூன்று செய்யுட்கள் வருமாறு:

பாலை

இது வரைவு நீட ஆற்ருளாகிய தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுவித்தது.

நக்கீரர் பாடியது

தோளே தொடிநெகிழ்ந் தனவே நுதலே
பீரிவர் மலரிற் பசப்பூர்ந் தன்றே
கண்ணுந் தண்பனி வைகின வன்னே
தெளிந்தன மன்ற தேயரென் னுயிரென
ஆழல் வாழி தோழி நீநின்
தாழ்ந்தொலி கதுப்பின் வீழ்ந்த காலொடு
வண்டுபடு புதுமலர் உண்டுறைத் தரீஇய
பெருமட மகளிர் முன்கைச் சிறுகோற்
பொலந்தொடி போல மின்னிக் கணங்கொ
ளின்னிசை முரசி னிரங்கி மன்ன
ரெயிலூர் பஃறேல் போலச்
சென்மழை தவழுமவர் நன்மலை நாட்டே.

மருதம்

இது உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் சொல்லியது.

பீர்—பீர்க்கு.

தேயர்-தேயும்பொருட்டு; பசப்பு-பசலை; கதுப்பு-கூந்தல்.
தோல்-கேடயம்;

பரணர் பாடியது

எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லுறு மௌவ னாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே.

குறிஞ்சி

இது இரவுக்குறி வந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகள்தோழிக்குச்சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

கபிலர் பாடியது

மன்றுபா டவிந்து மனைமடிந் தன்றே
கொன்றோ ரன்ன கொடுமையோ டின்றே
யாமங் கொள்வரிற் கனைஇக் காமங்
கடலினு முரைஇக் கரைபொழி யும்மே
எவன்கொல் வாழி தோழி மயங்கி
இன்ன மாகவு நன்னர் நெஞ்சம்
என்னொடும் நின்னொடுஞ் சூழாது கைம்மிக்கு
இறும்புபட் டிருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சுனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
கான நாடன் வரூஉம் யானைக்
கயிற்றுப்புறத் தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்பு
இட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவின்
இருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
தளரடி தாங்கிய சென்ற தின்றே.

எவ்வி-ஓர் உபகாரி. இனைமதி-வருந்துவாயாக; எல்-ஒளி; மௌவல்-முல்லை.

மன்று-பொதுவிடம்; சுனைஇ-திரண்டு; இறும்பு-குறுங்காடு; இயவு-வழி.

அகத்திணை ஐந்தனுக்கும் தனித்தனி நூறு செய்யுட்களாக ஐஞ்ஞூறு செய்யுட்களைக்கொண்டது ஐங்குறுநூறு. இதன்கணுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் மூன்றடியைச் சிற்றெல்லையாகவும் ஆறடியைப் பேரெல்லையாகவு முடையன. ஒவ்வொரு திணைக்குமுரிய நூறு பாக்களும் பப்பத்துப் பாக்கள் கொண்டபத்துப் பிரிவுகளையுடையன. பத்துச் செய்யுட்களைக்கொண்ட ஒவ்வொரு பிரிவும் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு துறை குறித்து நிற்றலையும், ஒவ்வொரு பெயர் பெற்று விளங்குதலையும் காணலாம். இந்நூலிலுள்ள பத்துக்களுள் மருதத்திணை கூறும் பத்துக்கள் முதலில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன: அவை வேட்கைப் பத்து, வேழப் பத்து, கள்வன் பத்து, தோழிக்குரைத்த பத்து முதலியன. வேட்கைப் பத்து என்பது வேட்கையைப்பற்றிக் கூறிய பத்து என விரியும். அதன்கண் தோழி தலைவனுக்குத்தனதுவேட்கையையும் தலைவியின்வேட்கையையும் கூறுகின்றாள். வேழப்பத்து என்பது வேழம் என்னும் சொல்லை அமைத்துப் பாடியபத்துச்செய்யுட்கள் என விரியும். அப்பத்திலுள்ள ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் வேழம் என்னும்சொல் அமைந்துள்ளது. தலைவி தலைமகனது கொடுமையைப்பற்றித் தன் தோழிக்கு உரைத்ததனால் ஒன்று தோழிக்குரைத்த பத்து என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாறே இந்நூலிலுள்ள பத்துக்கள்யாவும்கருப்பொருள், கூற்று முதலியனகொண்டு அமைக்கப்பெற்ற பெயர்களையுடையனவாக உள்ளன.

இந்நூலிலே அன்பினைந்திணைகள் மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லையென முறையேஅமைக்கப்

பட்டுள்ளன. மருதத்திணையில் முதலாவதாக உள்ள வேட்கைப் பத்திற் காணப்படும் பத்துச் செய்யுட்களிலும் 'வாழி யாதன் வாழி யவினி' என்னும் அடி முதலில் வருதலால், அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சேர வேந்தனாகிய ஆதனவினியை வாழ்த்தும் நோக்கமாக இந்நூல் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் எனக்கொள்ளுதல் தகும். இந்நூலிலுள்ள பல செய்யுட்கள் முதல், கரு, உரி என்னும் மூன்றினையும் சுருங்கிய அடிகளில் நயம்பட அமைத்துக் கூறுகின்றன. தொல்காப்பியத்துக்கு உரைகண்ட இளம்பூரணர் முதலானோர் பற்பல இடங்களில் இந்நூற் செய்யுட்களைமேற்கோளாகக்காட்டியுள்ளனர். இந்நூலின் சிறப்பிற்கு அதுவே தக்க சான்றாகும். புறநானூறு, நற்றிணை முதலிய நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களுக்கும் இந்நூலிலுள்ள செய்யுட்களுக்குமிடையே பொருளமைப்பிலும் மொழிநடையிலும் பிறவற்றிலும் வேறுபாடு காணப்படலால் இந்நூல் கபிலபரணர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டது எனச்சிலர் கருதுகின்றனர்.

இந்நூலிலுள்ள பத்துக்களுக்கு உதாரணமாக இளவேனிற் பத்து மேலே தரப்படுகின்றது. அது தலைவன் பிரிந்துழிக் குறித்த இளவேனிற் பருவம் வரக்கண்ட தலைமகள் இரங்கிக் கூறிய பத்துச் செய்யுட்களை உடையது.

அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
குயிற்பெடை இன்குர லகவ
அயிர்க்கேழ் நுண்ணற னுடங்கும்பொழுதே. 1

அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
சுரும்புகளித் தாலு மிருஞ்சினைக்
கருங்கா னுணவங் கமழும் பொழுதே. 2

அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
திணிநிலைக் கோங்கம் பயந்த
அணிமிகு கொழுமுகை யுடையும் பொழுதே. 3

அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
நறும்பூங் குரவம் பயந்த
செய்யாப் பாவை கொய்யும் பொழுதே. 4

அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
புதுப்பூ வதிரல் தாஅய்க்
கதுப்பற லணியுங் காமர் பொழுதே. 5

அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
அஞ்சினைப் பாதிரி யலர்ந்தெனச்
செங்க ணிருங்குயி லறையும் பொழுதே; 6

அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
எழிற்றகை யிளமுலை பொலியப்
பொரிப்பூம் புன்கின் முறிதிமிர் பொழுதே. 7

அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
வலஞ்சுரி மராஅம் வேய்ந்துநம்
மணங்கமழ் தண்பொழில் மலரும் பொழுதே. 8

அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
பொரிகான் மாஞ்சினை புதைய
எரிகா லிளந்தளி ரீனும் பொழுதே. 9

அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
வேம்பி னொண்பூ வுறைப்பத்
தேம்படு கிளவியவர் தெளிக்கும் பொழுதே. 10

கலித்தொகை, பரிபாடல் என்னும் தொகை நூல்கள் பாவாற் பெயர் பெற்றவை. கலி, பரி பாட்டு ஆகிய இருவகைப் பாவும் முற்காலத்திலே இசையொடுகூட்டிப்பாடப்பட்டவை. அப்பாவகை யிரண்டும் அகத்திணைக்குச் சிறந்தவை என்பது.

நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட் டாயிரு பாங்கினு
முரிய தாகு மென்மனார் புலவர்

என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தாற் பெறப்படுகின்றது. நூற்றைம்பது பாக்களைக் கொண்டுள்ள கலித்தொகை, திணைக்கொரு பிரிவாகக் குறிஞ்சி முதலிய ஐந்து திணைக்கும் ஐந்து பிரிவுகளையுடையது. தலைவன், தலைவி, தோழி முதலியோர் ஒருவரோடொருவர் உரையாடும் பான்மையில் இந்நூலிலுள்ள பாக்களுட் பல அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு அவை நாடகப்போக்கில் அமைந்திருத்தலும், சொற்சுவை பொருட்சுவையுடையனவாகத் திகழ்தலும், இசையொடு கூட்டிப் பாடப்படும் பண்பினையுடையனவாயிருத்தலுமாகிய இச்சிறப்புக்களைக் கொண்டுள்ளனவாகலின், அவைபடிப்போர்க்குப் பெரிதும் இன்பந்தரவல்லன. அதனால், இந்நூலைக் 'கற்றறிந்தார் போற்றுங் கலி'எனப் பெரியோர்கள் பாராட்டினர். இந்நூலிலுள்ள ஐந்து பிரிவுகளையும் பாலைபாடியபெருங்கடுங்கோமுதலான சங்கப்புலவர்கள் ஐவர் பாடினர் என்பர். கலித்தொகைப் பாக்களின் மொழிநடை, போக்கு, பொருளமைதி, அவை குறிக்கும் மரபு, பண்பாட்டுநிலை, அவற்றின் கண்வந்துள்ள வடமொழிக் கதைக் குறிப்புக்கள் முதலியவற்றை நோக்குமிடத்து, இந்நூலிலுள்ள பாக்களுட் பெரும்பாலானவை, சங்க காலத்திற்குப் பின்னேதோன்றியவை எனச்சிலர் கருதுகின்றனர். ஆகவே, பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த பெரும் புலவர்களுள் ஒருவராகிய நல்லந்துவனார் தம்முடைய காலத்திற்கு முன் எழுந்த கலிப்பாக்களுள் 150

பாக்களைத் தெரிந்து ஒரு நூலாகக் கோத்தார் என்பர்.

கலிப்பா பலவகைப்படும். அவற்றுட் சில கலித்தொகையில்வந்துள்ளன. இந்நூலிலுள்ள கலிப்பா வகைகளுள் தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் நான்கு உறுப்புக்களையுடைய ஒத்தாழிசைக் கலியே பெரும்பான்மையாக உள்ளது. தரவு என்பது முதலிலேதரப்படுவது. தாழிசையென்பது இடைநிலைப் பாட்டு. அது தரவின்பின் ஒரு பொருள்மேல் மூன்று அடுக்கிவரும். ஆங்கு என்னும் தனிச்சொல் தாழிசைக்குப்பின் மூன்றும் உறுப்பாக வரும். சுரிதகம் என்பது தாழிசைப் பொருளினை முடிபு காட்டி ஈற்றில் நிற்கும். இவ்வாறு நான்கு உறுப்புக்களையுங் கொண்ட கலிப்பாவுக்கு ஓர் உதாரணம் வருவாறு:

துணைபுணர்ந் தெழுதருந் தூநிற வலம்புரி
இணைதிரள் மருப்பாக எறிவழி பாகனு
அயில்திணி நெடுங்கத வமைத்தடைத் தணிகொண்ட
எயிலிடு களிறேபோ லிடுமணல் நெடுங்கோட்டைப்
பயில்திரை நடுநன்னாட் பாய்ந்துறூஉந் துறைவகேள்.

கடிமலர்ப் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றாளைத்
தொடிநெகிழ்ந்த தோளளாத் துறப்பாயால் மற்றுநின்
குடிமைக்கட் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ;

ஆய்மலர்ப் புன்னைக்கீழ் அணிநலந் தோற்றாளை
நோய்மலி நிலையளாத் துறப்பாயால் மற்றுநின்
வாய்மைக்கட் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ;

திகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ்த் திருநலந் தோற்றாளை
இகழ்மலர்க் கண்ணளாத் துறப்பாயால் மற்றுநின்
புகழ்மைக்கட் பெரியதோர் புகராகிக் கிடவாதோ;

எனவாங்கு,

சொல்லக் கேட்டனை யாயின் வல்லே
அணிகிளர் நெடுவரை யலைக்குநின் அகலத்து
மணிகிளர் ஆரந் தாரொடு துயல்வர
உயங்கின ளுயிர்க்குமென் தோழிக்கு
இயங்கொலி நெடுந்திண்டேர் கடவுமதி விரைந்தே.

இது வரையாது வந்தொழுகுந் தலைவனைத் தோழி நெருங்கி வரைவுகடாயது.

பரிபாடல் என்ற தொகைநூல் பரிபாட்டு என்னும் பாவாலாகிய பாட்டுக்கள் இருபத்து நான்கினைக் கொண்டுள்ளது. இது முன்னொரு காலத்தில் எழுபது பாட்டுக்களையுடையதாகஇருந்தது. இப்பாட்டுக்களுள் திருமாலுக்கு உரியவை ஏழு; முருகக் கடவுளுக்கு உரியவை எட்டு; வையைக்கு உரியவை ஒன்பது; தொல்காப்பியர் காலத்திலே பரிபாட்டு அகத்திணைக்கு உரியதாக விளங்கிற்று. பிற்காலத்தில் அப்பாவகை தெய்வ வாழ்த்து முதலிய புறப்பொருள்பற்றியும் வந்தது என்பதற்குஇந்நூலிலுள்ள பாட்டுக்களே சான்றாக விளங்குகின்றன. அவை புறப்பொருள் தழுவிவந்த போதும், அவற்றின்கண் ஆங்காங்கு அகத்திணைப் பொருள் விரவியிருத்தலைக் காணலாம்.

நெடும் பாட்டுக்கள் பத்தினைக்கொண்ட நூல் பத்துப்பாட்டு எனப்படும். அப்பாட்டுக்கள் பல அகவற்பாவாயுள்ளன; சில அகவலோடு வஞ்சி கலந்த பாட்டுக்கள். பத்துப்பாட்டிலுள்ளபாக்கள் யாவும் நூறு அடிக்கு மேற்பட்டவை. செய்யுள் வடிவிலுள்ள யாவும் பொதுவாகப் பாட்டு என்ற பெயரைப்பெறக்கூடியனவாயினும், பத்துப்பாட்டிலுள்ளவற்றையே சிறப்பாகப் பாட்டெனப்

பாராட்டியுள்ளனர். அவை யாவும் கூறுதற்கு எடுத்துக்கொண்டபொருளைவேண்டிய அளவிற்குத் திறம்படக் கூறுகின்றன; அதனால், அவை பாட்டு எனப் பெயர் பெற்றனபோலும். அவற்றுள் முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை என்பன மூன்றும் அகத்திணையின்பாற்படுவன. புறத்திணைக்குரிய ஏனைய பாட்டுக்களுள் ஐந்து ஆற்றுப் படைச் செய்யுட்கள். அவையாவன: திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப் படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் அல்லது கூத்தராற்றுப்படை என்பன. ஆற்றுப்படை என்பது வழிப்படுத்தல் என்னும் பொருளையுடையது. கூத்தர், பாணர் முதலியோர் ஒருவள்ளலிடஞ் சென்று பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்று மீண்டுவரும் வழியில் வறுமைப்பிணியால் வாடிய இரவலரைக் காணின், தாம் பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை எதிர் வந்த இரவலர்க்கு எடுத்துக்கூறி, அவ்வள்ளலிடம் அவர்களும் சென்று பொருளைப் பெறுமாறு தாம் சென்ற வழியைக்கூறி, அவ்வழியாற் போகச் செய்தல் ஆற்றுப்படை எனப்படும். வீடுபேறு கருதி நின்றாரை முருகனிடத்தில் ஆற்றுப்படுத்தியதாகக் கூறப்படும் திருமுருகாற்றுப்படை இந்நூலுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப்போன்று ஏனைய பாட்டுக்களுக்கு முதலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. பொருளமைப்பிலும் மொழி நடையிலும் திருமுருகாற்றுப்படைக்கும் ஏனைய ஆற்றுப்படைகளுக்குமிடையே வேற்றுமை இருத்தலால், அதனைச் சங்கப்புலவர் நக்கீரர் பாடவில்லை என்றும் அது பிற்காலத்தது என்றும்

ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். நக்கீரர் பாடிய நெடுநல்வாடை, இருத்தலாகிய அகத்திணை ஒழுக்கம் கூறுகின்றதெனினும், புலவர் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்த பாண்டியனைத் தலைவனாக வும்பாண்டிமாதேவியைத்தலைவியாகவும் வைத்துப் பாடியுள்ளார் என்பதை அறிந்துகொள்வதற்கான குறிப்புக்கள் அப்பாட்டிற் காணப்படலால், அது புறத்திணைப்பாட்டு என்றே கொள்ளப்படுகின்றது. சுட்டியொருவர் பெயர் கொள்ளாக் காதலொழுக்கமே அகத்திணைக்கு உரியது. ஏனைக் காதலொழுக்கம் புறத்திணைக்கு உரியதாகலின் புறநானூற்றிலே காதலொழுக்கம் கூறும் செய்யுட்கள் சில தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பத்துப்பாட்டுக்களுள்ளும் அடியளவால் மிக நீண்டது மதுரைக்காஞ்சியாகும். காஞ்சித்திணை என்பது வீடுபேறு நிமித்தமாகப் பல்வேறு நிலையாமையைச் சான்றோர் கூறும் குறிப்பினது. அப்பாட்டுதலையாலங்கானத்துச்செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு வீடுபேறு நிமித்தமாகப் பல்வேறு நிலையாமையைச் செவியறிவுறுத்தற்கு மாங்குடிமருதனார் பாடியது.

4. சங்கப் புலவரும் சங்க இலக்கியப் பண்பும்

அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த சங்ககாலப் புலவர்களைச் சான்றோரென்றலும், அவர் பாடிய செய்யுளைச் சான்றோர் செய்யுளென்றலும் தமிழ் வழக்கு. 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற உளப்பாங்குள்ள அப்புலவர்கள் மன்னர்க்குரியபெரு மதிப்பை மக்கள்பாற் பெற்றனர். மக்களிடத்திற் பேரன்பும், அரசரை அறநெறியிற் செலுத்தும் அருமுயற்சியும், அஞ்சாநெஞ்சத்தோடு எவ்விடத்

தும் உண்மையை எடுத்துக்கூறும் மனத்திண்மை யும் உடையவர். வாழ்த்து மொழியும் பாராட்டும் உரியவர்க்கன்றிப் பிறர்க்கு வழங்காத் தீரமும் உறுதியுமுடைய பெருந்தகையாளர். இதனாலன்றோ அவர்களின் அன்பைப் பெறுதல் பெரும்பேறெனக் கொண்டு அக்காலத்து அரசர்களும் வேண்டுவன புரிந்து அவர்களைச் சிறப்பித்தனர். புலவர் பாடும் புகழினும் பெரிதாக வேறெதனையும் மதியாத அர சர் அப்புலவர்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டக் கூடிய முறையில் வாழ்ந்து அவர்களாற் பாமாலே சூட்டப்பெற்றனர். வறுமையிற் கிடந்து வருந்திய போதும், அப்புலவர்கள் புகழுக்குரியவொருவனை யன்றிப் பிறரைப் பாடாது, அவன் கொடுப்பது கூழாயினும் அதனை உவந்தேற்று வறுமையைப் போக்கி வாழ்ந்தனர். துன்பம் வந்துற்றபோதிலும் துளங்குதலறியாத உள்ளம்படைத்த அப்புலவர்கள் பூசனை புரிந்து தம்மைப் போற்றிய மன்னருக்கு உயிரையும் உவந்தளித்தனர். அரசனின் சீற்றத் துக்கு இரையாகி அழிந்து கிடந்த இடங்களைக் கண்டு அவர்கள் இரங்கினர். நாட்டின் நலன் கருதிப் பகையரசர்களைச் சந்துசெய்து, தமிழ் நாட் டிலே ஒற்றுமையை நிலவச்செய்து, தமிழர்தம் பண்பாட்டினை வளர்த்ததோடு பிறர் புகழ்பாடியும் தம்புகழ் நாட்டிய சங்க காலப் புலவர்களின் வாழ்க்கை உள்ளுந்தோறும் உவகையளிக்குந் தன்மையது. தமக்கு நெல்லிக்கனியீந்த அதிகமான் உயிர்நீத்தபோது ஔவையார் நெஞ்சுருகிப் பாடிய தும், பாரி இறந்தபின் உயிர்வாழ விரும்பாது கபிலர் வடக்கிருந்ததும், குமணன் நாடிழந்து

காட்டில்வதியுநாளில்பெருந்தலைச்சாத்தனார்சென் றிரப்ப, அவன் தன் தலை கொய்தற்கு வாளைக் கொடுத்ததும், கோப்பெருஞ்சோழன் உயிர் துறக்க அத்துயரைப் பொறுக்க முடியாத பிசிராந்தையார் தம்முயிர் துறந்ததுமாகிய நிகழ்ச்சிகள் பல அக் காலத்துப் புலவர்களுக்கும் அரசர்களுக்குமிடையே யிருந்த அன்பின் பெருக்கை எடுத்துக் காட்டுகின் றன. கபிலர் பரணர் முதலிய சங்ககாலப் புலவர் கள் 'தாரகை நடுவண் தண்மதி' போன்றுவிளங்கித் தமிழ்ப் புலவர்கள் வாழ்க்கைக்குத் தனிப்பெருமை கொடுத்த வரலாறு புறநானூறு முதலிய தொகை நூல்களிற் காணப்படுகின்றது. அவற்றாலன்றிவேறு எவ்வகையாலும் அவர்தம் பண்பட்ட வாழ்க்கை யைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடியாது.

என்றுமிறவாத இன்பத் தமிழ்ப் பாக்களைச் சங்கப் புலவர்கள் எப்படிப் பாடினர் என்பதை ஆராய்வோமாயின், அப்புலவர்களின் பெருமையை நாம் ஒருவாறு கண்டு தெளியலாம். ஆழ்ந்த கருத்துக்களை இனிய மொழிநடையில் தெளிவாகப் பாடுதற்கு அவர்கள் கல்வியறிவு மட்டுமன்றிச் சீரிய ஒழுக்கமுங் காரணமாயிற்று. அறிவொழுக்கங் களால் மேம்பட்டு விளங்கிய அப்புலவர்களின் உள்ளம் ஒளியுடையதாக விளங்கிற்று. உள்ளத்தில் ஒளியுண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும் என்னும் உண்மையைக் காட்டுவனவாகச் சங்கச் செய்யுட்கள்யாவும்விளங்குகின்றன. அதனாலன்றே அவர்கள் சான்றோர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். சான்றோர் என்னுஞ் சொல் சால்பு என்னுஞ் சொல்லை அடியாகக் கொண்டுள்ளது. எல்லா நற்

குணங்களும் நிரம்பப் பெறுதல் சால்புடைமை எனப்படும். அங்ஙனம் நற்குணங்கள் யாவும் அமையப்பெற்ற சான்றோர் பெருந்தொகையினராக அக்காலத்தில் வாழ்ந்தமையால், சங்ககாலத் தமிழகம்சிறப்புற்றுவிளங்கிற்றெனலாம். நாட்டின் நலன்கருதி அவர்கள்எவ்வெவ் வழிகளிற் சென்று உழைத்தனர் என்பதையும், அரசன் முன்னிலையில் அஞ்சாது நின்று அறவழி காட்டி, நாட்டை நல் வழிப்படுத்தியவகையினையும் புறநானூற்றுச் செய் யுட்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. புகழ்ந்து பாடினும் இகழ்ந்து பாடினும் பாடிய பொருளைப் பயந்தேவிடும் பெற்றிவாய்ந்த உண்மைக் கவிதை கள் அவர்கள் நாவில்எழுந்தன. அதனால் அவர்கள் செந்நாப் புலவர் என்றும் திருந்துமொழிப் புலவர் என்றும்சங்ககாலத்திலேயேபாராட்டப்பட்டனர். ஆகவே, இத்தகைய தூய உள்ளமும் அறிவும் படைத்தஅருளாளரின்நட்பைஅக்காலத்தரசர்கள் பெரிதும் விரும்பியதோடு, அவர்களாற் புகழ்ந்து பாடப்படுதலைப் பெரும் பேறெனக் கருதி, அப் புலவர்கள் உள்ளம் உவப்பன செய்து அவர்களைத் தழுவிக்கொண்டனர்.

ஐஞ்ஞூற்றுக்கு மேற்பட்ட புலவர்கள் சங்க காலத்திலிருந்துசெய்யுட்செய்திருக்கின்றார்களென் பது அக்கால நூல்கள் வாயிலாக அறியக்கிடக் கின்றது. குறுகிய அக்காலப் பகுதியுட் பெருந் தொகையினராகப் புலவர்கள் தோன்றியதுபோல வேறெக்காலப் பகுதியிலும் தமிழ்நாட்டிற்றோன்ற வில்லை. ஒருகாலப்பரப்பில்அவ்வாறுபெருந்தொகை

யினராய்ப் புலவர்கள் தோன்றுதற்கான காரணங்களை நோக்குவாம்.

புலவனுடைய உள்ளமானது குழந்தையினுடைய உள்ளத்தை ஒருவாறு ஒத்திருக்கின்றது. இயற்கைக் காட்சிகளைக்கண்டு குதூகலங்கொள்ளுதல், சொல்லையும் அதுகுறிக்கும்பொருள், உணர்ச்சி முதலியவற்றையும் அவதானித்தல், கற்பனையுலகிற் சஞ்சரித்தல் ஆதியன குழந்தையிடத்திலும் புலவனிடத்திலும் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள். குழந்தைப்பருவம் ஒருவனைவிட்டு நீங்கவே அப்பருவத்திற்குரிய சில சிறப்பியல்புகளும் அவனை விட்டுப் பெரும்பாலும் அகன்றுவிடுகின்றன. அவ்வாறு அது நீங்கினும், கற்பனையுலகிற் சஞ்சரித்தல் முதலிய சிறப்பியல்புகள் அவனை விட்டு நீங்காது வளர்ந்து வருமாயின் அவன் சிறந்த புலவனாவான் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. குழந்தைப்பருவத்திலுள்ள ஒருசமுதாயத்திலும் குழந்தைக்குரிய மேற்கூறிய சிறப்பியல்புகள் காணப்படும். அதனால், ஒரு சமுதாயம் குழந்தைப்பருவத்திலிருக்கும்போது அதன்கணுள்ள மக்களுட் பலர் தம் உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தும் பாக்களைப் பாடக்கூடிய ஆற்றலுடையோராயிருத்தலும், சமுதாயம் வளர்ச்சியுறத் தொடங்க, அத்தகைய புலமையுடையோர் குறைந்துபோதலும் இலக்கியவரலாற்று நூல்கள் கூறும் உண்மையாம். இதனாலேயே ஒரு மொழியிற் செய்யுளிலக்கியம் முதலிற்றோன்ற, அதனைத்தொடர்ந்து உரைநடை இலக்கியம்தோன்றுகின்றது. தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியை நோக்கும்போது சங்ககாலத்துச் சமுதாயம்கற்பனையுலகிற்சஞ்சரித்தல் முதலிய

சிறப்புடைப்பண்புகளையுடையதாய் விளங்கினமையால் அச்சமுதாயத்தின்கண்பல சிறந்த புலவர்கள் தோன்றியதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

அகத்தும் புறத்தும் முரண்பாடில்லாத சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் அக்காலப் பாவளத்திற்குச் சாதகமாயிருந்தது. ஒரு புலவனிடத்திற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளுள், தெளிந்த உள்ளமும்ஒன்று;விருப்பு வெறுப்புக்களாலேற்படும் இன்பத்துன்பங்கள் ஒருவன் மனத்தைத் தாக்கிக் கொண்டிருக்குமாயின், எத்துணை நூலறிவிருந்த போதிலும் அவனுள்ளத்தில் உண்மையறிவும் உயர்ந்தகவிதையும்உதிக்கமாட்டா. நிம்மதியில்லா மனத்துக்கு நிறைவுத்தன்மை எங்கிருந்து வருதல் கூடும்? அத்தகைய உள்ளத்திற் சிறந்த கவிதை உருப்பெறமாட்டாது. மனவமைதியைத் தரவல்ல வாழ்க்கைமுறையும்உளப்பாங்கும் ஒருவனிடத்தில் அமையாவிடின் அவன் உண்மைப் புலமைக்கு உரியனாகான். சங்ககாலப் புலவர் உள்ளத்தில் தெளிவும் நிறைவுத் தன்மையும் குடிகொண்டிருந்தமைக்கு அவர்தம் செய்யுட்களே சான்றாகும்.

சங்ககாலச் செய்யுட்களின் சொற்பொருட் போக்கிற்கும் பிற்காலச் செய்யுட்களின் போக்கிற்கும் பலவகையில் வேற்றுமை உண்டு. சங்ககாலத்திலிருந்த புலநெறிவழக்கு,பொருள்மரபு முதலியவற்றுட் சில பிற்காலத்தில் வழக்கொழிந்து போயின. அங்ஙனம் பழைய முறைகள் கைவிடப்பட, சில புதியமுறைகள்பிற்காலத்திற்றோன்றலாயின. மக்களின் நடையுடை பாவனைகள் காலத்திற்குக் காலம் வேறுபடுவது போலவே செய்யுள் வழக்கு முதலி

யனவும் வேறுபடுதல் இயல்பாகும். ஒரு காலத்தி லிருந்த வழக்கு வேறொருகாலத்தில் ஏன் கைவிடப் படுகிறது என்பதையும், புதியதொரு வழக்குத் தோன்றுதற்கான காரணங்கள் எவை என்பதையும் நாம் அறிந்தாலன்றி, தமிழிலக்கிய வரலாற்றைச் செவ்வனே அறிந்துகொள்ளல் இயலாது. சங்ககாலம் ஏறக்குறைய 300 ஆண்டுகளைக்கொண்ட ஒரு காலப் பகுதி என்பதை மேலே குறித்தோம். அக்காலப் பகுதியிலேயே செய்யுள்மரபு சிறிது சிறிதாகமாற்ற முற்றுச்சென்றிருப்பதை நாம் அக்காலச் செய்யுட் களிற் காணலாம். அக்காலப் பகுதியில் மக்கள் வாழ்க்கை மிக விரைவாக முன்னேறிற்றென நூல் களால் அறியக்கிடக்கின்றது. வாழ்க்கையில் உண் டான மாற்றங்களுக்கு இணங்கச் செய்யுள் மரபும் மாற்றமடைந்துளது. அம்மரபில் ஏற்பட்ட மாற் றங்களையெல்லாம் இச்சிறு நூலின்கண் குறித்தல் இயலாது; எனினும், அவற்றுள் ஒன்றை மட்டும் ஈண்டுக் குறித்து அப்பாற் செல்வாம்.

ஐவகை நிலங்களுட் பாலைநிலம் வரண்ட பிர தேசமாதலாலும், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்தமக்களுக்கு வேண்டியஉணவுப்பொருள்களை அந்நிலத்திலிருந்து பெற முடியாமையாலும், அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் குறிஞ்சி முதலிய ஏனை நிலங்களிற் சென்று வாழ நேர்ந்தது. அங்ஙனம் வாழ்ந்த காலத்தில் ஐவகை நிலங்களுக்கும் உரியனவாக வழக்கிலிருந்த ஐவகையொழுக்கங்களும் பாலை ஒழிந்த நால்வகை நிலங்களுக்கும் உரியனவாகக் கொள்ளப்பட்டன. ஆகவே, பிரிதல், உடன்போக்கு என்னும் பாலை யொழுக்கங்கள் குறிஞ்சிமுதலிய ஏனைநிலங்களுக்கு

உரியனவாயின. பாலை நிலத்தில் மக்கள் வாழ்ந்த காலத்திற் பிரிவு பொருள்வயிற்பிரிவாக இருந்தது. அது பிற்காலத்தில் ஓதற்பிரிவு, தூதிற்பிரிவு, பகை வயிற்பிரிவு என மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இணங்கப் பலவகைப்படலாயிற்று. இனி, சங்ககாலத் தொடக் கத்தில் அன்பினைந்திணையாகிய ஐவகைக் காத லொழுக்கங்களேவழக்கிலிருந்தன. அக்காலமுடிவிற் கைக்கிளை, பெருந்திணையாகிய இரண்டு ஒழுக்கங் கள் சேர்ந்து அகத்திணை ஒழுக்கங்கள் ஏழாயின மைக்கு மக்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங் களே காரணமாகும்.

சங்கச் செய்யுட்களிற் காணப்படும் தனிப் பண்புகள் சிலவுள; இன்ன பொருளை இன்னவாறு அமைத்தல் வேண்டும் என்னும் மரபு பிறழாமல் அக்காலப் புலவர்கள் செய்யுட்களை இயற்றினர். மக்களுடையஒழுக்கங்களும்மனோபாவங்களுந்தான் செய்யுளுக்குப் பொருளாக அமைதல் வேண்டும் என்பது அக்கால மரபாகும். காதல், வீரம் முதலிய பண்புகளைச் சங்கப்புலவர்கள் சித்திரித்துக்காட்டும் வகை வியக்கத்தக்கது. அவர்கள் இயற்கையின் பல் வகைக் கோலங்களையும்சித்திரித்துக்காட்டுகின்றன ரெனினும், இயற்கை வருணனை சங்கச் செய்யுளில் முதலிடம் பெறவில்லை; மக்களுடையஒழுக்கந்தான் முதலிடம் பெற்று விளங்குகின்றது. அதனைக் கூறு மிடத்து, அதற்கிணங்க இயற்கைக் காட்சிகள் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இயற்கையோடுநெருங்கிய தொடர்புடையது அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை. பூக்களாலும் தழை கொடிகளாலும் தம்மை அலங்கரித்துக்கொள்வதில் அவர் பெருவிருப்புடை

யர். அக்கால அரசருட் சிலர் மயிலுக்குப் போர்வையும் முல்லைக்குத் தேரும் ஈந்த செய்திகள் இயற்கைக் காட்சிகளில் அக்கால மக்களுக்கிருந்த ஈடுபாட்டினை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன; எனினும், இயற்கையை மட்டுமே சித்திரித்துக் காட்டும் செய்யுட்கள் எழுதற்கு அக்கால மரபு இடம் அளிக்கவில்லை. அகத்திணை ஒழுக்கங்களைக் கூறும் செய்யுட்களில் ஆங்காங்கு இயற்கைக் காட்சிகளும் நிகழ்ச்சிகளும் சிறப்பாக வருணிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். அவற்றின்கண் ஐந்திணை வகையாகிய முதல் கரு உரிப் பொருள்கள் விசேடமாக அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றுள் உரிப்பொருளே அகத்திணைச் செய்யுளுக்கு உயிராக உள்ளது. இதனை அடுத்து மா,மரம்,புள் முதலிய கருப்பொருள்கள் சிறந்தனவாகக் கருதப்பட்டன. கரு, உரியாகிய இருவகைப் பொருள்களோடு நிலம், பொழுது ஆகிய முதற் பொருளும் ஒரு செய்யுளில் அமையுமாயின், அச் செய்யுள் விளக்கமுற்றுத் திகழுமெனக் கொள்ளப் பட்டது. அவ்வாறு முதற் பொருளும் கருப்பொருளும் சிறப்பாக அமைந்துள்ள செய்யுட்களிலே இயற்கை வருணனைகளைக் காணலாம். புறத்திணைச் செய்யுட்களிலும் இயற்கை வருணனைகள் உளவெனினும், அச்செய்யுட்களில் முதலிடம் பெறுவன மக்களுடைய புறவொழுக்கமாகிய போர் முதலியனவே.

சங்கப்புலவர்களுக்குஇயற்கையின்கண் இருந்த ஈடுபாட்டினை அவர்கள் புனைந்துகூறிய உவமைகளாலும் பிறவற்றாலும் அறிந்துகொள்ளலாம். வேறுபட்ட இரு பொருள்களுக் கிடையேயுள்ள

ஒப்புமையைக் கண்டு அதனை உள்ளுந்தோறும் உவகையளிக்கும் வகையில் எடுத்துக் காட்டும் ஆற்றல், உள்ளத்தெளிவும் நுண்ணுணர்வுமுடைய புலவரிடத்தன்றிப் பிறரிடத்திற் காணப்படமாட்டாது. உவமைகளைக் கையாளும் வகையிலிருந்து ஒருபுலவனுடைய கற்பனைசத்தியையும்பிற ஆற்றல் களையும் ஒருவாறு அறிந்துகொள்ளலாம். சங்கப் புலவர்கள் இயற்கைக் காட்சிகளையும் நிகழ்ச்சிகளை யும் எந்த அளவிற்குக் கூர்ந்து அவதானித்தார்கள் என்பதை அவர்கள் அமைத்த உவமைகள்வாயிலாக நாம் அறியலாம். வேறுபட்ட பொருள்கள் ஒன்றற் கொன்று உவமையாக வருதலைக் காணும்போது எமக்கு ஒரு வியப்புணர்ச்சி தோன்றுகிறது. அவை புலவனுடைய உள்ளக்கருத்தையும் உணர்ச்சியை யும்வெளிப்படுத்தும்வகையினைநோக்கும்போது சங் கப் புலவனுடைய ஆற்றலைக்கண்டு இன்புறமுடிகின் றது. சங்கச் செய்யுட்களிற் சாதாரண உவமைகள் மட்டுமன்றி, உள்ளுறை உவமங்களுங் காணப்படு கின்றன. சாதாரண உவமைகள் வருமிடத்து, உவமையும்பொருளும்வெளிப்பட்டுநிற்றலைக்காண லாம். உள்ளுறையுவமம் வருமிடத்து உவமை வெளிப்பட்டு நிற்கப் பொருள் தொக்கு வரும். வெளிப்படையாகக் கூறவிரும்பாத ஒன்றைக்குறிப் பாகப் புலப்படுத்தற் பொருட்டு உள்ளுறையுவமம் கையாளப்படுகிறது. தோழி முதலியோர் கூற்றாக வரும் செய்யுட்களில் உள்ளுறையுவமம் பெரும் பாலும் வருதலுண்டு. தோழி தலைவனுடையஒழுக லாற்றினை வெளிப்படையாகக் கடிந்து கூற விரும் பாதவிடத்து, அவனுடைய நாட்டிற் காணப்படும்

இயற்கைக் காட்சிகளைப் புனைந்துகூறும்வாயிலாகத் தன்கருத்தைவெளிப்படுத்துதல் உண்டு. இத்தகைய உள்ளுறை யுவமங்களும் குறிப்பாகப் பொருளை யுணர்த்தும்இறைச்சி முதலியனவும் சங்கப் புலவர் களாற் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டன.

சங்ககால அகத்திணைச் செய்யுள் வழக்கினைப் புலனெறிவழக்கு என்றும்கூறுதலுண்டு. அது நாடக வழக்கினையும் உலகியல் வழக்கினையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்தது என்று தொல்காப்பியர் கூறு கின்றனர். அகத்திணைப் பொருளைக் கூறும்பொழுது அதற்கு வேண்டிய காலம், இடம், சூழல் முதலிய வற்றை வகுத்துக்கொண்டு அதனை ஒரு செய்யுளிற் கூறுதலேவழக்காகும். அங்ஙனம்கூறும்பொழுதும் புலவன் தன் கூற்றாகக் கூறுதல் மரபன்று தலைவன், தலைவி, தோழி முதலானோருள் ஒருவர் கூற ஒருவர் கேட்பதாகக் கூறுதலே மரபாகும். புறத்திணைப் பொருளைக்கூறும்பொழுது, புலவன் தன் கூற்றாகக் கூறுதலுண்டு. இனி, ஒரு பொருளை ஒரு செய்யுளில் அமைத்துக்கூறுதலேசங்ககாலத்திற்பெருவழக்காக இருந்தது. தொடர்ச்சியாக வரும் பல செய்யுட் களில் ஒருபொருளைக்கூறுதல் பிற்காலவழக்காகும்.

இனி, சங்கச் செய்யுளின் தனிச்சிறப்பிற்குக் காரணமாக இருந்தவற்றுள் அக்கால மொழிநிலை யும் ஒன்றாகும். ஆரிபம் முதலிய பிறமொழிகளி லுள்ள சொற்களுட் பெரும்பாலன பல எழுத்துக் களாலானவை. தமிழ்மொழியிலுள்ளசொற்களோ சில எழுத்துக்களாலானவை. அவற்றுள்ளும் சங்க காலத்தில் வழங்கிய தமிழ்ச் சொற்கள் மூன்று நான்கு எழுத்துக்களை இகவாதன. சொற்கள் பல

ஒன்றேடொன்று தொடர்ந்து செல்லும்பொழுது உருபு முதலியன விரியாது தொக்கு நிற்பதே சங்க காலத்திற் பெருவழக்காயிருந்தது. இவ்வாறு சில எழுத்துக்களாலான சொற்கள் ஒன்றேடொன்று தொடர்ந்து வரும்பொழுது உருபுகள் விரியாது வரின்சொற்செறிவுஏற்படுகின்றது. உதாரணமாக,

'செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்'

'இமிழ்குரன் முரச மூன்றுட னாளுந்
தமிழ்கெழு கூடற் றண்கோல் வேந்து'

என்னும் இவ்வடிகளில் வேற்றுமை யுருபுகளும் பிறவும் தொக்குவருதல் காண்க. பிற்காலப் பகுதிகளிற் புலவர்கள் பல சொற்றொடர்களால் விரித்துரைத்த பொருளையெல்லாம் அக்காலப்புலவர்கள் தொகைகளை அமைத்தும், அடைகள் புணர்த்தியும், பெயர்ச்சொற்களுக்குவிகுதிகூட்டி வினையாக்கியும், இன்னேரன்ன பல முறைகளாற் சுருங்கிய மொழியில் விரிந்த பொருளை அமைத்துச் செய்யுட் செய்தனர். சொற் சுருக்கமும் பொருட்செறிவுமுடைய சொற்றொடர்களும், வினைத்தொகை முதலிய தொகைகளும் பிறவும் சங்ககால வழக்கில் மிகுதியாகப் பயின்றுவந்தமையாலே, சங்கத்தமிழ் சுருங்கிய சொல்லால் விரிந்த பொருளை விளக்கும் திறமுடையதாகி விளங்கிற்று. அக்காலச் செய்யுட்கள் பிற்காலப்பகுதிகளில் எழுந்த செய்யுட்களிலும் சிறந்தனவாகக் காணப்படுதற்கு அக்கால மொழி நிலையினையும் ஒரு காரணமாகக் கூறலாம்.

---

2. சங்கமருவிய காலம்

கி. பி. மூன்ரும் நூற்ருண்டோடு முடிந்ததாகக் கூறிய சங்ககாலத்திற்கும் கி. பி. ஆரும் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பித்த பல்லவராட்சிக் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி சங்க மருவிய காலமெனப்படும். அது ஏறக்குறைய முந்நூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.

1. அரசியல் நிலை

சங்க காலத்தில் வளர்ச்சியுற்றுவந்த தமிழ் நாட்டு அரசியல் முறை சங்கமருவிய கால ஆரம்பத்தில் மிகச் சிறந்த நிலையில் விளங்கிற்று. பல வழிகளாலும் அது வளர்ச்சியுற்றிருந்ததனல் அரசியற் கருமங்களெல்லாவற்றையும் அரசர்கள் தாமாகவே செய்துமுடிக்க இயலாதிருந்தது. அதனுல், அமைச்சர், தூதுவர், தண்டத்தலைவர் முதலிய பலருதவியைப் பெற்றுத் தம் அரசியலை நடத்தினர். அக்காலப் பகுதியில் ஆரிய நாகரிகமும் கலைப் பண்பும் தமிழ்நாட்டிற் பரவியிருந்தமையால் வடமொழியிலுள்ள அறநூல்பொருணூல்களுக்கிணங்க அவர் ஒழுகத் தொடங்கினர். அந்நூல்களிற் கூறப்படும் யாகம் முதலியவற்றை அவர் செய்ய விரும்பியமையால் அந்தணரின் உதவியை நாடினர். அந்தணரும் அவருக்குப் புரோகிதராயும், பின் அமைச்சராயும், தூதுவராயுமிருந்து அரசியற் கருமங்களை நடத்தினர். அங்ஙனம் அவர் ஆரியரின் வழிப்பட்டு நின்றமையால், நாளடைவில் அவரும் வடமொழி நூல்களிற் கூறப்படும் நால்வகை வருணங்களுட் சத்திரிய வருணத்தவராகத் தம்மைப்

பாவித்து, அவ்வருணத்தினருக்கு உரியனவெனக் கூறப்படும் ஒழுக்கங்களைத் தழுவத் தொடங்கினர். அதுவுமன்றி, சத்திரியருக்குள்ள சந்திரவமிசம், சூரியவமிசம் முதலிய வமிசத்தொடர்பு தமக்குண்டென்று கொண்டனர். அதனால், தம்மை மக்களுள் உயர்ந்தவராகக் கருதும் மனப்பாங்கும் அவருக்கு உண்டாயிற்று. ஆகவே, அவருக்கும் குடிகளுக்குமிடையேயுள்ள நெருங்கியதொடர்பு நாளடைவிற் குன்றத் தொடங்கிற்று. அரசனைத் தம் உயிரென மதித்து வாழ்ந்த சங்ககால மக்களுக்கும் மன்னருக்குமிடையே இருந்த அன்புத் தொடர்பு சங்கமருவிய கால ஆரம்பத்திலிருந்து சிறிது சிறிதாகக் குறையத் தொடங்கிற்று.

அக்காலத்தில் உயர்நிலைபெற்றிருந்த அரசியல் முறை வலிகுன்றுதற்கு மக்களுக்கும் அரசருக்குமிடையேநெருங்கியதொடர்பில்லாதிருந்தமையும் ஒரு காரணமெனலாம். இவ்வாறு தமிழரசரின் வலிமை குன்றிய காலத்திற் களப்பிரர் என்னும் ஒரு மக்கட்குழுவினர் தமிழ் நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்கினர். அவர் யாவர், அவராட்சி எத்தகையது, அதனால் நாடடைந்த பயன் யாது என்றெல்லாம் நாம் திட்டமாகக் கூறமுடியாத நிலையிலிருப்பதால், தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றில் அவராட்சிக்காலம் ஓர் இருள்பரந்த காலப்பகுதியாகவே காட்சியளிக்கின்றது. ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டளவிலே தமிழ் நாட்டையாண்ட களப்பிரரின் வலிமை நாளடைவிற் குன்றத் தொடங்கியது. பின்னர் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிற் சோழநாட்டைப் பல்லவரும், பாண்டி

நாட்டைப் பாண்டியரும் கைப்பற்றி ஆளத் தொடங்கினர்.

2. பண்பாட்டு நிலை

சங்ககாலத்திலே குறிஞ்சி முதலிய நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தத்தமக்குரிய நிலங்களின் தன்மைக்கிணங்க இயற்கையோடு கூடிச் சிறப்புடன் வாழ்ந்துவந்த வகையினை முந்திய அதிகாரத்திற் கூறினோம். தத்தம்நிலங்களின் தன்மைக்கிணங்கவே அவர்களின் வாழ்க்கையும் அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வாழ்ந்த மக்கள் தத்தம் நிலத்திற்கும் தொழிலிற்கும் ஏற்புடையனவாயிருந்த பழக்கவழக்கங்களைப் போற்றி ஒழுகிவந்தமையால், பண்பாட்டு வளர்ச்சி ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களிடையேயுங் காணப்பட்டது. வாழ்க்கை முறை முதலியவற்றில் வேறுவேறு நிலங்களிலிருந்தமக்கட் குழுவினரிடையே வேறுபாடு இருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கிடையே உயர்வுதாழ்வு பாராட்டப்படவில்லையென்றும், எல்லோரும் ஒருகுடும்பத்தி லுள்ளவர்களைப்போலவே தம்மைமதித்துவாழ்ந்துவந்தன ரென்றும், அக்காலத்து இலக்கியங்களினின்றும் அறியலாம். இவ்வாறு சமத்துவமுடையோராய்த் தமிழ்மக்கள்வாழ்ந்ததனல், சங்ககாலத்து மக்களின் பண்பாட்டு நிலை யாவராலும் பாராட்டத் தகுந்த தனிப்பெருமை வாய்ந்ததாய்விளங்கிற்றெனலாம்.

அத்தகைய நிலையிலிருந்த தமிழ் மக்களின் பண்பாடுசங்கமருவியகாலம்ஆரம்பித்தபின்மாறுபட்டதற்குப் பலகாரணங்களுள. ஆரியர் பெருந்தொகையினராய்த் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்து,

தம் அறிவு ஆற்றல் ஒழுக்கங்களால் மக்களைத் தம் வசப்படுத்தித் தம் பண்பாட்டினை அவர்களிடையே பரவச் செய்தமையை அக்காரணங்களுள்ஒன்றாகக் கூறலாம். சங்ககாலத்தில் ஆரியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கும்தமிழ் மக்களுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பிருக்காமையால், ஆரியரின் பண்பாடு தமிழ்மக்களின் பண்பாட்டோடு பெரிதும் கலக்கவில்லையென்றே கூறுதல் வேண்டும். தமிழ்நாட்டின் செல்வப் பெருக்கை யறிந்து, ஆரியர்பெருந்தொகையினராய்வந்துதமிழ் மக்களோடு கூடிவாழ்ந்ததன் பயனாக, பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நால்வகை வருணப்பாகுபாடுமக்களிடையேபுகுந்தது. ஏற்றத் தாழ்வில்லாத வகையில் மக்கள் ஒருவரோடொருவர் கூடிவாழ்தற்கு உதவியாயிருந்த தமிழ்ப்பண்பாட்டுமுறையினை, மக்களுக்கிடையேஏற்றத்தாழ்வு உண்டு என்பதைஅடிப்படையாகக்கொண்டு ஆரியரிடத்தி லெழுந்த நால்வகை வருணப் பாகுபாட்டோடு கூடிய அவர் தம் பண்பாடு தாக்கியதால், சங்கமருவிய காலத்து மக்களின்பண்பாட்டிற் பெரியதோர் மாறுதலேற்பட்டது. தமிழ் மக்கள் ஆரியர் போற்றிய மணவினைக் காரணங்களையும் ஒழுக்க ஆசாரங்களையும் தழுவத் தொடங்கினர். அதனால், இயற்கையோடு மக்கள் வாழ்க்கை தொடர்புற்றிருந்தசங்ககாலத்தில் எழுந்த தமிழிலக்கியத்திலும் வேறுபட்ட பண்பினையுடையதாய்ச் சங்கமருவிய காலத்து இலக்கியம் செல்லத் தொடங்கிற்று. இலக்கியம் வாழ்க்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுவதாகலின், சங்கமருவியகாலத்து இலக்கியமும் அக்காலமக்கள்வாழ்க்கைக்கு இணங்க உருப்பெறுவ

தாயிற்று. அதனால், வடமொழிநூற் கருத்துக்களும் கதைகளும் பிறவும் தமிழிலக்கியங்களில் இடம் பெறத்தொடங்கின. அவற்றைத்தொல்காப்பியம், கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களிற் கண்டு தெளியலாம்.

ஆரியர் வகுத்த யாகங்கள் முதலியவற்றைச் செய்வதில்அரசர் பெருவிருப்பும் ஊக்கமும்உடைய ராய் வாழ்ந்தமையைப் புலவர் பலர் பாராட்டி யிருக்கின்றனர். அதிலிருந்து அக்கால மக்களுக்கும் யாகங்கள், கிரியைகள் முதலியவற்றிலிருந்த பெரு மதிப்பை அறியலாம். தமிழ் நாட்டின் பண்பாட்டு நிலை இவ்வாறிருக்க, வேதநெறியை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுந்தசமயங்களை அழிக்கமுயன்ற சமண முனிவர்களும் பௌத்த சந்நியாசிகளும் தமிழ் நாட்டில் வந்து தங்கியிருந்து தம் கொள்கைகளைப் ப்ரப்பத் தொடங்கினர். அவர்கள் அறவுரைகளை நிகழ்த்தியும், அவற்றினுண்மைகளைச் சாதனையாற் காட்டியும்மக்களைத் தம் வசப்படுத்த முயன்றனர். அறவொழுக்கங்களை ஆதாரமாகக்கொண்ட அவர் மார்க்கம் மக்களிடையே பரவத் தொடங்கியதால் மக்கள் வாழ்க்கையில் அறவொழுக்கங்கள் சிறப் பிடம்பெற்றுவிளங்கின. அதனால், அக்காலப்பகுதியி லெழுந்த இலக்கியங்களுட் பெரும்பாலன அறநூல் களாகவும் அறவழியைப் போற்றுவனவாகவும் உள்ளன.

3. சமய நிலை

சங்ககாலத்துமக்கள்சிவன், திருமால், முருகன், கொற்றவையாகியதெய்வங்களைவழிபட்டுவந்தனர். வேதநெறிவல்ல அந்தணர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த

தன் பயனுக இந்திரன், ஐயனுர், சுப்பிரமணியர் முதலிய ஆரியக் கடவுளர்க்குத் தமிழ் நாட்டிலே கோவில்கள்எழுந்தன. தமிழ்மக்கள் தாம்தொன்று தொட்டுவணங்கிவந்த முருகன் முதலிய தெய்வங்க ளோடு சுப்பிரமணியர் முதலிய தெய்வங்களையும் சேர்த்துச்சங்கமருவியகாலத்தில்வணங்கத்தொடங் கினர். அக்காலப்பகுதியிற் சோழநாட்டையாண்ட அரசருட்கோச்செங்கணுன் என்னும் சோழஅரசன், சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும்நாடெங்கும்பலகோவில் களைக் கட்டுவித்தான். அக்காலத்திலே சைவம் வைணவமாகியசமயங்கள்சிறப்பாகவளர்ச்சியுற்று வந்தனவென்பதுகாரைக்காலம்மையார்,முதலாழ் வார்கள்முதலியோர்பாடியுள்ளதிருப்பாடல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது.பாசுபதம்,காபாலிகம்,காளா முகம்என்றபிரிவுகளும் சைவசமயத்திலே தோன்ற லாயின. அக்காலத்தில் விளங்கிய வைணவ சமயத் தில் இவைபோன்ற பிரிவுகள் தோன்றவில்லை யென்றே கூறலாம்.

சமண முனிவரும் பௌத்த சந்நியாசிகளும் பெருந்தொகையினராய்த் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து தம் சமயக் கொள்கைகளைப்பரப்புதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்துவந்தனர். அவர் தமிழ்நாட் டிற் பற்பல இடங்களில் ஆங்காங்கு பள்ளிகளையும் விகாரைகளையுங் கட்டினர். வாழ்க்கையிற் சமண முனிவர்கள் அனுசரிக்கவேண்டிய ஒழுக்கநெறிகளை வகுத்தற் பொருட்டும் சமண சமயத்தைத் தமிழ் நாட்டில் வளர்த்தற்பொருட்டும் கி. பி. 470-ல்வச் சிரநந்திஎன்னும்சமணமுனிவர் 'திராவிட சங்கம்' என்ப்பெயரிய சங்கமொன்றை மதுரையில் அமைத்

தனரென அறியக்கிடக்கின்றது. அக்காலந்தொட்டுச்சமண சமயம் தமிழ்நாட்டிற் சிறப்பாக வளரத் தொடங்கியது. சமணரைப்போலவே பௌத்தரும் தம் சமயக் கொள்கைகளை மக்களிடையே பரப்பி வந்தனர். பௌத்த சமயப் பிரசாரத்திற்குக் காவிரிப்பூம் பட்டினமே தமிழ்நாட்டில் முக்கிய இடமாக இருந்தது என்பது சோழநாட்டில் அக்காலத்திலிருந்த புத்ததத்தர் என்னும் பெரியார் பாளிமொழியி லியற்றியுள்ள நூல்களாலும், சாத்தனுரியற்றிய மணிமேகலையாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல் கொண்ட பின் பௌத்த சந்நியாசிகள் காஞ்சியைத் தமக்கு இடமாகக்கொண்டு தம் சமயத்தைத் தமிழ்நாட்டிலே பரப்பிவந்தனர்.

சங்கமருவிய கால முற்பகுதியிலும் களப்பிரர் ஆண்ட காலத்திலும் தமிழ்நாட்டில் விளங்கிய பல்வேறு சமயங்களுக்குமிடையே பகை மூளவில்லையென்றே கூறலாம். களப்பிரராட்சிக்குப் பின்பே சமயப்பகை தோன்றிற் றெனலாம்.

4. நூல்கள்

சங்கமருவிய காலத்தில் எழுந்த நூல்கள் எவையென நாம் திட்டமாகக் கூறமுடியாதிருக்கின்றது. ஒரு நூலின் மொழிநடை, யாப்பமைதி, அந்நூல் குறிக்கும் பண்பாட்டு நிலை, மக்கள் வாழ்க்கைநிலை, பழக்கவழக்கங்கள் முதலியவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு அந்நூல் எழுந்த காலத்தை நிச்சயிக்கலாம். அங்ஙனம் நிச்சயிப்பதாயின் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலியனவும்

காரைக்காலம்மையாரும் முதலாழ்வார்கள் மூவ ரும்பாடியருளியபத்திப்பாடல்களும் கலித்தொகை பரிபாடல் என்னும் தொகை நூல்களிலுள்ள பாட்டுக்களுட் பலவும் அக்காலப் பகுதிக்குரியவை யெனக் கொள்ளுதற்குச் சான்றுகள் பலவுள. பதி னெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் திருக்குறள் மட்டு மன்றி, வேறு சில நூல்களும் அக்காலப்பகுதிக்கு உரியவை என்றே கூறலாம். ''அந்நிலை மருங்கின் அறமுதலாகிய மும்முதற் பொருள்'' எனவருந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே திருவள்ளுவர் அறத்துப்பால், பொருட் பால், காமத்துப்பால் என முப்பாலாகத் திருக் குறளை, அமைத்தாரென்பது தெரிகின்றது. தொல் காப்பியச்சூத்திரங்களிலுள்ளபலசொற்றொடர்கள் திருக்குறளில் இடம்பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறான மொழிவழக்குகள் சில திருக்குற ளிற் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, திருக்குறள் தொல்காப்பியத்துக்குக்காலத்தாற்பிந்தியதாகும். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் இரு காவி யங்களும் திருக்குறளுக்குக் காலத்தாற் பிந்தியவை என்பதற்கு அந்நூல்களிற் சான்றுகள் உள.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள தமிழிலக்கண நூல்க ளுள்ளே காலத்தால் முந்தியது தொல்காப்பிய மாகும். இது தமிழ்மொழியின் இலக்கண அமைதி யினையும் பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டினையும் பழந்தமிழிலக்கிய மரபினையும் திறம்பட எடுத்துக் காட்டும் ஓர் அரிய நூலாகும். இந்நூலிற்கூறப்பட் டுள்ள அரும்பொருள்களை உள்ளவாறு அறிந்து கொள்ளுதற்குஇந்நூல்எழுந்தகாலத்தை ஆராய்ந் தறிதல் இன்றியமையாததாகும். இது கி. மு.

இரண்டாம் நூற்றுண்டிற்குமுன் எழுந்தது என்று ரா, இராகவையங்கார்[1] அவர்கள் கொண்டனர். தொல்காப்பியம் எழுந்த காலம் கி. பி. நான்காம் அல்லது ஐந்தாம் நூற்றுண்டு என்று வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள்[2] பலஆதாரங்கள்காட்டிநிறுவினர். வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணன் அவர்கள்[3] பல வாறுஆராய்ந்துதொல்காப்பியத்தின்காலம் கி.மு. 5320 என்று கூறியுள்ளனர். இங்ஙனம் பலரும் பலவாறு கூறலால் தொல்காப்பியத்தின் காலம் எது என்பதை நிச்சயிக்க முடியாதிருக்கின்றது. இந்நூலின் மொழிநடை, இந்நூல்கூறும் பண்பாடு, பொருள்மரபு, செய்யுள்மரபு முதலியன இன்னும் தெளிவாக ஆராயப்படவில்லை என்றே கூறலாம். நூல் வல்லார் அவற்றைச் செவ்வனே ஆராய்ந்த பின்னன்றி இந்நூல் எழுந்த காலத்தைத் திட்டமாக அறியமுடியாது.

தொல்காப்பியம் எக்காலப்பகுதியில்எழுந்தது என்பது தெளிவாக இன்னும் நிறுவப்படவில்லை யென்றே கூறலாம். அது சங்ககாலத்திற்கு முந்தியதுஎன்பர் ஒருசாரார். அதுசங்கமருவியகாலத்துக் குரியது எனச் சான்றுகாட்டி நிறுவுவர் மற்றொரு சாரார். இவ்விரு சாரார் கூற்றுக்களுக்கும் அந் நூலிலே சான்றுகள்காணப்படாமலில்லை. வேங்கட ராஜுலுரெட்டியார் தாம்எழுதிய கபிலர்,பரணர் என்னும்நூல்களிலேதொல்காப்பியம் கபிலபரணர் காலத்துக்கு முந்தியது என்பதற்குப் பல அகச்

1. தமிழ் வரலாறு
2. தமிழ்ச்சுடர் மணிகள்
3. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு — தொல்காப்பியம்

சான்றுகளை எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், உவமவியல், செய்யுளியல் என்பனவற்றிலிருந்து எடுத்து ஆராய்ந்து கூறியிருக்கின்றனர். மேற் குறித்த இரு அதிகாரங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள விதிகளுக்கு மாறுன சொன்முடிபுகள் கபிலபரணர் செய்யுட்களிலும் அவர் காலத்து ஏனைப் புலவர் களின் செய்யுட்களிலும் காணப்படலால் அவ்வதி காரங்கள் இரண்டும் சங்க இலக்கியத்துக்கு முன் இயற்றப்பட்டனவாதல் வேண்டும் என்பது தெளி வாகும்.

புறநானூறு, அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந் தொகையென்னும் நான்கு தொகை நூல்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு சங்ககால மக்களுடைய் பண்பாட்டு நிலையையும் வாழ்க்கை முறையையும் கணிப்பதாயின் ஆரியப்பண்பாட்டுக் கலப்பு, தமிழ் நாட்டிலே அக்காலத்திற் பெரிதும் ஏற்படவில்லை யென்றே கூறலாம். ஆரியர் போற்றிய வருணப் பாகுபாடு, அறவினை, ஒழுக்கநெறி முதலியன தமிழ் மக்களிடையே நன்கு புகுந்திருந்தமையைப் பொரு ளதிகாரத்து அகத்திணையியற் சூத்திரங்களும் மர பியற் சூத்திரங்களும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறு கின்றன. தமிழிலக்கியமரபின் வளர்ச்சிக்கிரமத்தை நோக்கினும் புறநானூறு முதலிய மேற்கூறிய நான்கு தொகை நூல்களும் குறிக்கும் இலக்கிய மரபிற்குப் பிற்பட்ட இலக்கிய மரபொன்றனையே பொருளதிகாரம் குறித்துள்ளது என்பதைத் தெளி வாகக் காணலாம். உதாரணமாக,

காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்
ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர்

என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரம், எல்லாம்வல்ல கடவுளைத் தலைவனாகவும் தம்மைத் தலைவியாகவும் கருதி அடியார்கள் அன்புரிமையினால் இறைவனை விரும்பிப் பாடும் மரபு பொருளதிகாரம் எழுந்த காலத்திலே தமிழ் நாட்டில் நிலைபெற்றுவிட்டது என்பதைக் குறிக்கின்றது. இது சங்ககால இலக்கிய வழக்கிற் காணப்படாததொன்றாகும். இனி, நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் பாடல்சான்ற புலநெறி வழக்காகிய அகத்திணைப் பாடல் மரபு கலி, பரிபாட்டு என்னும் இரண்டிற்கும் உரியது என்று பொருளதிகாரச் சூத்திரமொன்று தெளிவாகக் கூறுகின்றது. இம்மரபு கபிலபரணர் காலத்துக்குமுன் இருந்திருப்பின், அவர்கள் அகவலோசையில் அகத்திணைச் செய்யுட்களை இயற்றியிருக்க மாட்டார்கள். முதலில் அகவலோசையில் அகத்திணைச் செய்யுட்கள் இயற்றப்பட்ட பின்பே கலியோசையிலும்பரிபாட்டிலும்இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது செய்யுளோசையின் வளர்ச்சிக் கிரமத்தை நோக்குவார்க்கு நன்கு புலனாகும். எல்லாச் செய்யுளோசைகளுக்கும் தாயகமாயுள்ளவை அகவல், வெண்பா வென்னும் மூலவோசைகள். அவற்றிலிருந்தேசங்ககாலத்துவஞ்சி, கலியென்னும் ஓசைகளும் பரிபாட்டு என்னும் செய்யுள் வகையும் தோன்றலாயின. அகத்திணைச் செய்யுள் மரபு ஆரம்பித்த காலத்தில், அகத்திணைச் செய்யுட்கள் யாவும் அம்மூலவோசைகளிலே தோன்றி வளர்ச்சியடைந்த பின்னரே கலியிலும் பரிபாட்டிலும் அமையலாயினவென நாம் கொள்ளுதல் பிழையாகாது. ஆகவே, அகவலிலே அகத்திணைப்பொருள் அமையும் மரபு வழக்கொழிந்த காலத்திலேயே

நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட் டாயிரு பாங்கினும்
உரிய தாகும் என்மனர் புலவர்

என்னும் பொருளதிகாரச் சூத்திரம் எழுந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகும்.

'ஓதல் தூது பகையிவை பிரிவே', 'ஓதலுந் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன', 'வேண்டிய கல்வி யாண்டு மூன்று இறவாது', என்றெல்லாம் பிரிவைப்பற்றிப் பொருளதிகாரம் விரித்துக் கூறுகின்றது. அங்ஙனமாகவும்கபிலபரணர்செய்யுட்களிற்பொருள்வயிற் பிரிவே பெரும்பாலும்கூறப்படுகின்றது சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கைமுறையிலேஓதற்பிரிவுக்கு இடமில்லையென்றே கூறலாம். பிற்காலத்தில் சமணம் பௌத்தமாகிய சமயங்கள் தமிழ்நாட்டிலே தழைக்கத் தொடங்க, அது காரணமாகத் தத்துவ விசாரணைகளிலே மக்கள் தம் ஊக்கத்தைச் செலுத்த, ஓதற்பிரிவு உலக வழக்கிலுஞ் செய்யுள் வழக்கிலும் இடம் பெறலாயிற்று எனக் கூறுதல் பிழையாகாது. சங்ககாலச்செய்யுள்மரபிற்குப் பிந்தியமரபொன்றனையே பொருளதிகாரம் குறிக்கின்றது என்பதற்கு இவைபோன்ற பல சான்றுகள் அதன்கட் காணப்படுகின்றன.

இனித் தமிழ் நாட்டிலே ஆரியரின் நாகரிகமும் மொழியும் சங்கமருவிய காலப் பகுதியில் மிக்க செல்வாக்குடன் விளங்கினவென்பது அக்காலத்து நூல்களானும் பிறவற்றானும் தெரிகின்றது. அத்தகைய சூழலில் வடமொழி இலக்கிய மரபைச் சிற்சிலவழிகளிலே தமிழ்மொழி தழுவத்தொடங்கிற்று

என்பதற்கான சான்றுகள் தமிழிலக்கியங்களிலே காணப்படுகின்றன. ஒரு நாட்டிலே பிற நாட்டு மொழிக்குப் பண்பாட்டிற்கும் செல்வாக்கு இருக்குமாயின், அப்பிற நாட்டின் இலக்கியப் போக்கை அது ஓரளவிற்காயினும் தழுவுதல் இயல்பாகும். அவ்வாறு தழுவும்போது அந்நாட்டின் பண்பாட்டிற்குப் பொருந்தாதனவும் அதன் இலக்கியத்தில் இடம்பெறுதலுண்டு அங்ஙனம்இடம்பெறுமாயின் அந்நாட்டின் பண்பாட்டிற்கும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அது ஊறுபயத்தலுங் கூடும். தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே, இத்தகைய நிலை சிற்சில காலப்பகுதிகளிலே ஏற்பட்டதைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றை நோக்கியறியலாம். இத்தகையவொருசூழ்நிலையிலே தான் பொருளதிகாரம் எழுந்தது எனலாம். தமிழிலக்கிய மரபைத் தெளிவாக வகுத்துக்காட்ட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதாலும் தமிழிலக்கிய மரபினைப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டிய தேவை அக்காலத்தில் இருந்ததனாலும் ஆசிரியர் பொருளதிகாரத்தை இயற்றினர் எனக் கூறுதல் பிழையாகாது. தமிழிலே தொன்றுதொட்டுவந்த மரபை வகுத்துக் காட்டியதோடு, வடமொழியிலக்கிய மரபிற் கொள்ளத்தக்கவை எவை, கொள்ளத் தகாதவை எவை என்பதை ஆங்காங்கு சுட்டிக் காட்டியிருக்கின்றனர். இதனை ஓர் உதாரணங் காட்டி விளக்குவாம்.

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டம் காணுங் காலை
மறையோர் தேத்து மன்ற லெட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே

என்னுஞ் சூத்திரத்தால், தமிழ்நாட்டுப் பண்பாட்டிற்கு முரணுகாத வடமொழி இலக்கிய மரபை ஆசிரியர் தழுவிக்கொள்ளுகின்றனர். இச்சூத்திரத்தால் ஆரியரின் காந்தருவ மணத்துக்கும் தமிழ்நாட்டுக் களவு மணத்துக்குமுள்ள தொடர்பு காட்டப்படுகின்றது. இனி, மடலேறும் வழக்கு ஆரியரிடையேயும் தமிழ் மக்களிடையேயும் இருந்திருக்கின்றதெனினும், ஆரியரிடத்துக் காணப்பட்ட மகளிர் மடலேறும் வழக்கானது தமிழரிடத்தில் இருந்ததேயில்லை. தமிழ்ப்பண்பாட்டிற்கு முரணுன அவ்வழக்கினைத் தமிழிலக்கியத்தின்கண் புகவிடுதல் கூடாது என்னும் காரணத்தால் அதனைத் தடுத்தற் பொருட்டு,

> எத்திணை மருங்கினும் மகடூஉ மடன்மேற்
> பொற்புடை நெறிமை இன்மை யான

என்னும் சூத்திரத்தை ஆசிரியர் அமைத்துள்ளனர். இவ்வாறு அவர் செய்த முயற்சியினுல் அவ்வழக்குச் சங்கமருவிய காலத்திலே தமிழிலக்கியத்திற் புகாதபோதும், அது பல்லவர் காலத்திலே தமிழிற் புகுந்தமைக்குத் திருமங்கையாழ்வார் இயற்றிய பெரிய திருமடல் சான்ருக விளங்குகின்றது. இந்திரன், வருணன் ஆகிய தெய்வங்களை மக்கள் தமிழ்நாட்டில் வழிபட்டனர் என்பதற்கு 'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்' எனத் தொடங்கும் பொருளதிகாரச் சூத்திரம் சான்ருக விளங்குகின்றது. இவ்வழிபாட்டு முறை சங்ககாலத்திலோ அதற்கு முன்போ தமிழ் நாட்டில் நிலவியதற்குப் புறநானூறு, அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை யென்னும் தொகைநூல்களிற் சான்றுகள் காண

பதற்கில்லை. மேற்கூறியவற்றையெல்லாம் நோக்கும் பொழுது பொருளதிகாரம் சங்கமருவிய காலத்துக் குரிய நூலென்பது தெளிவாகின்றது.

கபிலபரணர் காலத்துச் செய்யுட்கள் மொழி நடையிலே எழுத்ததிகாரத்திற்கும் சொல்லதிகா ரத்திற்கும் பிந்தியன எனவும், இலக்கிய மரபில் அச் செய்யுட்கள் பொருளதிகாரத்திற்கு முந்தியன என வும் நாம் கொள்வதாயின், எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் சங்ககாலத்திற்கு முந்தியவை எனவும், பொருளதிகாரம் பிந்தியது எனவும் கொள் ளுதல் வேண்டும். இதனை நாம் செவ்வனே நிச் சயிப்பதாயின், அவ்வதிகாரங்களின் மொழிநடை யினை ஆராய்ந்து, அதன் துணைக்கொண்டே நிச்சயித் தல்வேண்டும். அவ்வாறு செய்யப்படும்வரை தொல் காப்பியம் சங்ககாலத்துக்கு முந்தியதோ பிந்தி யதோ வென்னும் ஐயப்பாட்டிற்கு இடமில்லாமற் போகாது.

உலகம் போற்றும் உத்தம நூலாகிய திருக் குறள் தமிழிலக்கியங்களுள் தலைமைபெற்று நிற்ப தொன்றாகும். இது அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என மூன்று பிரிவுகளையுடையது. அறத்துப்பால் முப்பத்தெட்டு அதிகாரங்களையும், பொருட்பால்எழுபது அதிகாரங்களையும், காமத்துப் பால் இருபத்தைந்து அதிகாரங்களையும், கொண் டுள்ளன. இந்நூல் சங்ககாலத்திற்கு உரியது எனச் சிலர்கருதுகின்றனர். உயிர்களிடத்தெல்லாம் அன்பு காட்டி மக்கள் ஒழுகுதற்கான அறநெறியை யெடுத்துக்கூறும் இந்நூல் எழுந்த காலத்திலிருந்த பண்பாட்டிற்கும் மீன், இறைச்சி, கள் ஆகியவற்றை

மக்கள் விரும்பியுண்டு இன்பக்களியாட்டிலீடுபட்ட சங்ககாலப் பண்பாட்டிற்கு மிடையே எத்துணை வேறுபாடு உண்டென்பதைப் பண்டை நூல்களைப் படித்தறிந்துகொள்ளலாம். சமண நூற்கருத்துக்கள் தமிழ்நாட்டில்மலிந்திருந்தகாலத்திலே திருக்குறள் இயற்றப்பட்டதாதல்வேண்டுமெனக் கொள்ளுதற்குப்பல சான்றுகள் இந்நூலிற் காணப்படுகின்றன. சங்ககாலத்தில் வழங்கிய தமிழினும் சிறிது பிந்திய காலத்துத் தமிழிலேயே திருக்குறள் இயற்றப்பட்டுள்ளது. சங்கச் செய்யுட்களில் உயர்திணையில் வாராத 'கள்' விகுதியும், 'எல்லாம்' என்னும் சொல்லும் திருக்குறளில் உயர்திணையில் வந்துள்ளன. சங்கச் செய்யுளில் வாராத 'ஆநின்று' என்னும் இடைநிலை 'மாட்டு' முதலிய உருபுகள், 'கால்' முதலிய விகுதிகள், 'விடு' முதலிய துணைவினைகள், 'கில்' முதலியஇடைச்சொற்கள், உருவகங்கள், வடசொற்கள், இன்னோரன்ன பலவும் திருக்குறளில் வந்துள்ளன. திருக்குறள் குறிக்கும் அரசியலை நோக்கும்பொழுதும் இந்நூலெழுந்த காலத்துத் தமிழ் நாட்டரசியல் முறை மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்திருத்தல் வேண்டுமெனக் கருதலாம். அதனால், தமிழ் நாட்டரசியலும் பண்பாடும் மிகச் சிறந்து விளங்கிய சங்க மருவிய கால ஆரம்பத்தில் இந்நூல் எழுந்திருத்தல் வேண்டுமெனக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

பண்டைக்காலந் தொடக்கமாகத் தமிழ் நாட்டின்பண்பாட்டைஉருப்படுத்தி வளர்த்துவந்தபேரிலக்கியங்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாக அமைந்தது திருக்குறள் எனலாம். இந்நூலைப்போலத்தமிழ்

மக்களது உள்ளத்தைக் கவர்ந்துகொண்ட தமிழ் நூல் வேறு யாதுமில்லை. இந்நூற் பாக்களையும் கருத்துக்களையும் எடுத்தாளாத தமிழ்ப் புலவர் இல்லை. சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி முதலிய பேரிலக்கியங்கள் வள்ளுவர் வாக்கைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பாராட்டியுள்ளன. இந்நூலாசிரியரைப் பொய்யில் புலவன் என்றும் தெய்வப் புலவன் என்றும் இந்நூலைப் பொய்யாமொழியென்றும் தெய்வநூலென்றும் பலவாறாக நம் முன்னோர் பாராட்டியுள்ளனர். அறவழி நின்றொழுகும் ஒரு சமுதாயத்தைத் தமிழ் நாட்டில் உருவாக்க வேண்டும் என்னும் குறிக்கோளைக்கொண்டு எழுந்த இந்நூல், எல்லாச் சாதியினர்க்கும் எல்லாச் சமயத்தினர்க்கும் உரிய உலகப் பொதுநூலாக நின்று மக்களுடைய நல்வாழ்விற்குப் பேருதவி புரிந்து வருகின்றது. இந்நூல் 'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும்' வகையினை வகுத்துக் காட்டுதலாற் பிறமொழியாளரும் இதனைத் தத்தம் மொழிகளில் மொழிபெயர்த்துப் போற்றுகின்றனர்.

வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாக உள்ள ஒழுக்க நெறிகளைக் கூறும் நூல்கள் பல உளவெனினும், திருக்குறளைப் போலச் சொற்சுருக்கமும் பொருட்செறிவும் உள்ள குறட்பாக்களிலே கற்றோரும் கல்லாதோரும் மனங்கொண்டு கற்கக்கூடிய முறையில் அறிவுரைகளைக் கவிச்சுவையுடன் கலந்துகூறும் நூல் வேறில்லை. திருக்குறளைப் படிப்போர் மனதிலெல்லாம் இது ஒரு சிறந்த நீதிநூல் என்ற எண்ணம் நிலவுகின்றதன்றி, நடையழகில் ஒப்புயர்வற்ற இந்நூல் ஒரு கவிதைக் களஞ்சியம் என்ற எண்ணம் உண்டாவதில்லை. உண்மையில் இந்நூலிலுள்ள ஒவ்

வொரு குறட்பாவும் ஒவ்வொரு சொல்லோவிய மாகக் காட்சியளிப்பதை நாம் காணலாம். குற ளுருக்கொண்ட திருமால் மூவுலகையும் ஈரடியால் அளந்ததுபோல, வள்ளுவரும் மக்கள் மனதில் எண்ணுவன யாவற்றையும் அளந்தறிந்து, அவற்றை யெல்லாம் வண்ணமும் வனப்பும் உவமை முதலிய அணிச் சிறப்பும் உணர்ச்சிப் பெருக்கும் உள்ள ஈரடி வெண்பாவால் வெளிப்படுத்தி யுள்ளனர். வள்ளுவருடைய உணர்ச்சியனுபவங்களையும் கற் பனைச் சிறப்பினையும் கவிச்சுவை நிரம்பிய காமத் துப்பாலில் மட்டுமன்றி, அறத்துப்பால் பொருட். பாலாகிய ஏனைப் பால்களிலும் காணலாம். திரு வள்ளுவமாலை இந்நூலுக்கு ஒரு முகவுரைபோல நின்று இதன்கணுள்ள சிறப்புக்கள் பலவற்றைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அது திருக் குறளைப் படித்து அனுபவித்த பெரும் புலவர்கள் தம் கருத்தை வெளிப்படுத்திப் பாடிய வெண்பாக் களைக் கொண்ட ஒரு தொகை நூலாகும். அதி லுள்ள பாக்களுள் ஒன்று வருமாறு:

ஓதற் கெளிதா யுணர்தற் கரிதாகி
வேதப் பொருளாய் மிகவிளங்கித் — தீதற்றோ
ருள்ளுதோ றுள்ளுதோ றுள்ள முருக்குமே
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு.

பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்தனுட் காலத்தால் முந்திய சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் சங்க மருவிய காலப்பகுதிக்குரிய செம்மைசான்ற இலக் கியங்களாகும். ஏனைக் காப்பியங்கள் வடநாட்டுக் கதைகளைக்கூற, இவையிரண்டுமே தமிழ்நாட்டுக் கதைகளைப் பொருளாகக்கொண்டு தமிழருடைய

பண்பாட்டை விளக்கிச் செல்லும் சிறப்பினை யுடையன. திருக்குறளிலுள்ள பாக்களும் சொற்றொடர்களும்இந்நூல்களிற்பயின்றுவரலால்,இவை திருக்குறள்இயற்றப்பட்டுப் பல ஆண்டுகள் கழிந்த பின் எழுந்தனவாதல்வேண்டும்.சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றியபுலவர்சேரகுலத்து இளவரசனும், சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பியுமாகிய இளங்கோவடிகள். அவர் சங்க காலத்தவர் என்றும், தம் காலத்தில் நிகழ்ந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சி ஒன்றையே தம் காவியத்திற்குப் பொருளாக அமைத்தார் என்றும் கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. சிலப்பதிகாரம் சங்க காலத்து நூலன்று என்பதற்கு அகப்புறச் சான்றுகள் பலவுள.இந்நூலின் மொழிநடைக்கும் சங்கச் செய்யுட்களின்மொழிநடைக்குமிடையேவேறுபாடு உண்டு. முன்னிலைப் பன்மையாகிய 'நீர்', தன்மை யொருமையாகிய 'நான்', 'இந்த' என்னும் சுட்டுச் சொல், எதிர்காலத்துத் தன்மை யொருமையில் வரும் 'அன்' விகுதி — உதாரணம்: போக்குவன், உறுவன் — உயர்திணைப் பன்மையில் வரும் 'கள்' விகுதி முதலிய சங்ககாலத்து மொழி வழக்கிற் காணப்படாதவை பல, சிலப்பதிகாரத்துள் வந்துள்ளன. இந்நூலிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு, சமய வழிபாடுகள் முதலியன வற்றைச்சங்கச்செய்யுட்களிற்காண்டல் முடியாது.

சிலப்பதிகாரக்கதை இளங்கோவடிகள் காலத்தில் நடைபெற்ற உண்மை நிகழ்ச்சிதான் என்று நூலைப்படிப்போர் எவரும் நம்பக்கூடியமுறையிலே கதை புனையப்பட்டிருத்தல் அடிகளுடைய புலமைத் திறனுக்கு ஒரு சான்றாகின்றது. அது உண்மையில்

அக்காலத்தில் நிகழ்ந்ததொன்றன்று; சங்க காலத்தில் வழங்கிவந்த ஒரு கதையை எடுத்து, அதனைக் காவிய உருவத்தில் அடிகள் அழகுற அமைத்துக் காட்டுகின்றார் என்றே கூறுதல்வேண்டும். துன்பம் மீதூரப்பட்டபெண்ணொருத்திதன் முலையொன்றை அறுத்தெறிந்த வரலாறு நற்றிணைச் செய்யுளொன்றிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதைக் குறிக்கும் செய்யுட் பகுதி வருமாறு:

> ''எரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்
> குருகஆர் கழனியின் இதணத் தாங்கண்
> ஏதி லாளன் கவலை கவற்ற
> ஒருமுலை யறுத்த திருமா வுண்ணி'';

சிறந்த ஆடவர்க்குரிய இலக்கணங்கள் யாவும் பொருந்தப்பெற்ற கோவலனைத் தலைவனாகவும், கற்புக்கரசியாக விளங்கிய கண்ணகியைத் தலைவியாகவும் கொண்டு செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரம் என்னும் காவியத்தின் போக்கு ஒரு சோக நாடகத்தின்போக்கைஒத்திருக்கிறது. இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழும் விரவிவரப் பெற்றமையால் அதுமுத்தமிழ்க்காவியமென்றுங் கூறப்படும். ஆடல், பாடல் முதலிய கலைகளையெல்லாங் கற்றுத்தேர்ந்த கோவலனுக்குக் காதற் கிழத்தியாய் வாழ்ந்த மாதவியின் மகள் மணிமேகலை துறவு பூண்ட வரலாற்றைக் கூறும் காவியம் மணிமேகலையெனப்படும். கோவலன் கண்ணகியென்னும் இருவர் வரலாற்றைக் கூறும் வாயிலாக், அரசியல் பிழைத்தஅரசருக்குஅறக்கடவுளேகூற்றுவனுவதையும், புகழமைந்த கற்புடை மங்கையர் உயர்ந்தோரால் ஏத்தப்படுவதையும், ஒருவன் செய்த வினை

தப்பாது தன்பயனை ஊட்டும் என்பதையும் உலகத்தோருக்குஎடுத்துக்காட்டுதற்பொருட்டு எழுந்தது சிலப்பதிகாரம் என்று இந்நூற்பதிகம் கூறுகின்றது. இக்காவியம் புகார்க்காண்டம், மதுரைக்காண்டம், வஞ்சிக்காண்டமென மூன்று காண்டங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. முதலிரு காண்டங்களிலே புலவர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட கதையைக் கூறிமுடித்து, வஞ்சிக் காண்டத்தில் சேரமன்னன் கண்ணகிக்குக் கோவிலெடுத்த வரலாற்றைக்கூறுகின்றார். நூலின் போக்கினையும் கதைப் புணர்ப்பினையும் நோக்குமிடத்து, முதலிரு காண்டங்களே ஒருதனிக் காவியமாய் அமையுந்தன்மையுடையன வென்பது புலனாகும். இளங்கோவடிகள் காலத்துப் பண்பாடு, அரசியல்முறை முதலியவற்றைப்பற்றியும் இயலிசை நாடகமாகிய முத்தமிழின் நிலையைப் பற்றியும்நாம் அறிந்துகொள்ளுதற்குஒருசிறந்த கருவியாக விளங்கும் இந்நூல் கலைச் சிறப்பும் கவிதைப் பண்பும் நிரம்பப்பெற்ற ஒரு பேரிலக்கியமாகும். இந்நூற் கதை மக்களுடைய நெஞ்சைப்பிணித்ததனாலேமுற் காலத்திலிருந்தே அது நாடகவுருவத்தில் மக்களை மகிழ்வித்து வந்திருக்கிறது. இலங்கையிற் பற்பல இடங்களிலும் மக்கள் பத்தினித் தெய்வத்திற்குக் கோயிலெடுத்து வழிபாடு நிகழ்த்தி வந்திருப்பதே இக்கதையில் மக்களுக்கு இருந்த ஈடுபாட்டிற்கு ஒரு சான்றாகும்.

சேரர் குடியிற் பிறந்துஇளம் பிராயத்திலேயே துறவறம் பூண்ட இளங்கோவடிகளுடைய நெஞ்சம் தமிழருடைய பண்பாட்டிலும் கலைவளத்திலும் ஊறிக்கிடந்தது என்பதை இந்நூல் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. எல்லாச் சமயங்களையும் ஒன்று போலப் பாராட்டியிருப்பதே அவருடைய பரந்த

உள்ளத்திற்கு ஓர் அறிகுறியாகும். இந்நூலிற் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள காட்சிகள் முதலியவற்றை நாம் படிக்கும்போது அவை நம் கண்முன் தோன்றுவன போலுள்ளன. பல்வகைச் சுவைகளும் பாங்குற அமைந்தஇப்பேரிலக்கியம் ''நெஞ்சைஅள்ளும்சிலப்பதிகாரம்';என்று பாராட்டப்பட்டிருப்பது மிகப் பொருத்தமுடைத்தாகும்.

சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள கதையின் தொடர்ச்சியாக, மதுரைக்கூலவாணிகன்சாத்தனுர் தாம்இயற்றிய மணிமேகலையென்னும்காவியத்தில், கோவலன் இறந்தபின் மாதவியும் அவள் மகள் மணிமேகலையும், பௌத்த சங்கத்தைச் சார்ந்து வாழ்ந்த கதையையும், மணிமேகலை துறவொழுக்கம் பூண்டு அறவண அடிகள்பாற் றரும உபதேசம் பெற்று ஈற்றிலே 'பவத்திறம் அறுக' என அவள் நோற்ற கதையையும் எடுத்துக் கூறுகின்றனர். இந்நூலாசிரியர் பௌத்தசமய சித்தாந்தத்தையும் பௌத்தசாதகக் கதைகளையும் நன்கு கற்றறிந்த பெரியாரென்பதையும், பௌத்தசமயக் கொள்கைகளையும்துறவொழுக்கத்தின்பெருமையையும் தமிழ் மக்களுக்குஎடுத்துக்காட்டி, அச்சமயத்தைநாட்டிற் பரவச்செய்யும் நோக்கங்கொண்டு இந்நூலை இயற்றினுர் என்பதையும் இந்நூல் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. வீட்டுநெறிக்கு ஏதுவாகவுள்ள துறவொழுக்கத்தைப் பாராட்டும் மணிமேகலைக்கும், அறம் பொருள் இன்பங்களைச் சிறப்பித்துக் கூறும் சிலப்பதிகாரத்திற்கு மிடையே நெருங்கிய கதைத் தொடர்பு இருப்பதால். அவையிரண்டும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நாற்பொருளையும் கூறும் ஒரு நூலின் இருபாகங்கள்போலக் காட்சியளிக்கின்றன. இங்ஙனம் இந்நூல்களுக்கிடையே

கதைத்தொடர்பு காணப்படலாலும் இளங்கோ வடிகள் வஞ்சிக்காண்டத்திலே சாத்தனுர் என்ற புலவர்ஒருவரைக்குறிப்பிடுவதாலும் பிறவற்ருலும் இந்நூல்கள் இரண்டும் ஒரே காலத்தில் இயற்றப் பட்டவை என்பர் சிலர். உண்மையிற் சிலப்பதி காரந் தோன்றிப் பல ஆண்டுகள் சென்றபின் இந் நூல் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கொள்ளு தற்குச் சான்றுகள் பலவுள, தமிழிலக்கிய மரபு, மொழிமரபு செய்யுள்மரபு முதலியவற்றின் வளர்ச் சிக் கிரமத்தைநோக்குமிடத்தும், இந்நூல்கள்குறிக் கும் பண்பாடு, சமயநிலை முதலியவற்றை நோக்கு மிடத்தும் சிலப்பதிகாரம் எழுந்த காலத்தில் இந் நூல் எழவில்லையென்பது புலனுகும்.

காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்க இலக்கியம் அமைகிறது என்பதற்கு மணிமேகலையை ஓர் உதா ரணமாகக் கூறலாம். இந்நூல் எழுந்த காலம் பல்வேறு சமயவாதிகள் தத்தம் சமயமே மெய்ச் சமயம் என்பதை நிலைநாட்டப் பிரசாரம் செய்த காலமாகும். ஆகவே, இக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த புலவர்கள் சமயக் கருத்துக்கள் பொதிந்த கதைகள் கூறும் இலக்கியங்களை யாத்தனர். வளையாபதி, குண்டலகேசி முதலிய காவியங்களும் தமிழ் நாட் டிலே சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பும் நோக்கமாக் எழுந்தவை. மணிமேகலையாசிரியர்பௌத்தசமயக் கருத்துக்களை விளக்குதற்கு மாதவிமகள் மணி மேகலையின் கதையை ஆதாரமாகக்கொண்டனர். பௌத்தசமய நெறியிலே துறவொழுக்கமும் சமு தாயத் தொண்டும் முக்கிய இடம் பெறுதலால் அவையிரண்டையும் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுதற் பொருட்டு நூலை இயற்றினர்; அதனுல், இந் நூலுக்குத் துறவு உயிர்நாடியாக அமைகின்றது.

சங்கச் செய்யுளுக்குக் காதல் பொருளாக அமைந்ததை நாம் முந்திய அதிகாரத்திற் கண்டோம். அக்காலப்பகுதி நீங்க, துறவொழுக்கத்தை மக்கள் போற்றும் காலப்பகுதி வருதலால், இலக்கியத்திற் காதல் பெற்றிருந்த இடத்தைத் துறவு பெறுகின்றது. உதயகுமரன் என்னும் இளவரசன் மணிமேகலையிடத்திற் காதல்கொண்டு அவள் அன்பைப்பெற அரும்பாடுபடுகிறான். மணிமேகலைக்கும் அவனிடத்திற் காதல் உண்டாகின்றதெனினும் அவளுடைய உள்ளமானது துறவொழுக்கத்தை நாடிநிற்கின்றது. அதனால், அவனிடத்திலே தனக்குண்டான காதலை வெளிப்படுத்த விரும்பாது, அதைக்கரந்து ஒழுகுகின்றாள். அவள்மேல் அவன் வைத்த காதலை மறக்கச்செய்யும் நோக்கமாக அவள் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் யாக்கை நிலையாமை முதலியவற்றை அவனுக்கெடுத்துக்கூறுகின்றாள். இவ்வாறெல்லாம் அவள் முயன்றபோதும் அவர்கள் ஒருவரில் ஒருவர் கொண்ட காதல் தணியவில்லை. ஆகவே, உதயகுமரன்பால் அவள் வைத்த காதல் அவளை ஒருபுறம் இழுக்கத் துறவொழுக்கம்பூணபதில் அவளுக்குண்டான வேணவா மற்றொருபுறம் இழுக்க, இவையிரண்டிற்குமிடையே கிடந்து ஊசலாடுகின்றது அவளுள்ளம். இதனைச் சாத்தனார் சித்திரித்துக் காட்டும் வகை அவர் ஒரு பெரும் புலவன் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது. மணிமேகலை காயசண்டிகை வடிவெய்தக் காயசண்டிகையின் கணவனாகிய காஞ்சனனென்னும்விச்சாதரன் வந்து, அவள் காயசண்டிகையாமென்னக் கருதி, அவள் பின்னிலைவிடா உதயகுமரனை வாளால் வெட்டிக் கொன்றபோது, அவள் ஆற்றொணுத்

துன்பமுற்றுக் கூறிய வார்த்தைகள் மிக்க சோக ரசம்பொருந்தியனவாகஉள்ளன. அவைவருமாறு:

"உவவன மருங்கி னின்பா லுள்ளந்
தவிர்விலே னாதலிற் றலைமக டோன்றி
மணிப்பல் லவத்திடை யென்னையாங் குய்த்துப்
பிணிப்பறு மாதவன் பீடிகை காட்டி
யென்பிறப் புணர்ந்த வென்முற் றோன்றி
யுன்பிறப் பெல்லா மொழிவின் றுரைத்தலிற்
பிறந்தோ ரிறத்தலு மிறந்தோர் பிறத்தலு
அறந்தரு சால்பு மறந்தரு துன்பமும்
யானினக் குரைத்துநின் னிடர்வினை யொழிக்கக்
காயசண் டிகைவடி வானேன் காதல
வைவாள் விஞ்சையன் மயக்கு றுவெ நளியின்
வெவ்வினை யுருப்ப விளிந்தனை யோவென
விழுமக் கிளவியின் வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி..."

உதயகுமரன் இறந்தபின் அவளுடைய உள்ளமானது துறவுமார்க்கத்தில்விரைந்துசெல்கின்றது. ஆகவே, அவள் அறவண அடிகள்பாற் சென்று தரும உபதேசம் பெற்று, ஈற்றிலே பவத்திறம் அறுதற் பொருட்டு நோற்கின்றாள். காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்கக் காதல் தோற்றுப்போகத் துறவு வெற்றிபெறுதலை நாம் இக்காவியத்திற் சிறப்பாகக் காணலாம்.

இனி, சங்கமருவிய காலத்தனவாகக் கொள்ளப்படும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களை நோக்குவோம். அறம், பொருள், இன்பம் என்னுமிவற்றுள் ஒன்று பற்றியும் பலபற்றியும் வெண்பா யாப்பினுற் பலர் செய்த நூல்கள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு எனத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. கீழ்க்கணக்கின் இலக்கணத்தை மேல்வரும் பன்னிருபாட்டியற் சூத்திரம் குறிக்கின்றது.

அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுட் டொகுதி
அறம்பொரு ளின்பம் அடுக்கி யவ்வத்
திறம்பட வுரைப்பது கீழ்க்கணக் காகும்

அடிநிமிர்பில்லாச் செய்யுள் என்பது வெண்பா வாகும். அடி நிமிர்ந்து வரும் அகவல், கலி முதலியவற்ருல் இயன்ற பத்துப்பாட்டும் எட்டுத் தொகையும் மேற்கணக்கு நூல்களென வழங்கப் பட்டன. கீழ்க்கணக்கு நூல்கள்பதினெட்டென்பது,

நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியுடன் ஏலாதி யென்பவும்
கைந்நிலையு மாங்கீழ்க் கணக்கு

என்னும் வெண்பாவால் அறியக்கிடக்கின்றது.

அவையாவன:

1. நாலடியார்
2. நான்மணிக்கடிகை
3. இன்னா நாற்பது
4. இனியவை நாற்பது
5. கார் நாற்பது
6. களவழி நாற்பது
7. ஐந்திணை ஐம்பது
8. ஐந்திணை எழுபது
9. திணைமொழிஐம்பது
10. திணைமாலை நூற்றைம்பது
11. திருக்குறள்
12. திரிகடுகம்
13. ஆசாரக்கோவை
14. பழமொழி நானூறு
15. சிறுபஞ்சமூலம்
16. முதுமொழிக்காஞ்சி
17. ஏலாதி
18. கைந்நிலை

என்பன.

மேற்கூறிய பதினெட்டு நூல்களுள் அறம், பொருள், இன்பமாகிய முப்பொருளையும் கூறும் நூல்கள் திருக்குறள், நாலடியார் என்பன இரண்டுமே. இவையிரண்டும்பண்டைக் காலந்தொடக்கம்

இன்றுவரையும் புலவர்களாற் போற்றப்பட்டு வந்தமைக்குத் தமிழிலக்கிய நூல்கள் சான்ருக விளங்குகின்றன. ''ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி'' என்னும் பழமொழியும் இந்நூல்களின் பெருமையை வலியுறுத்துகின்றது. இவற்றுள் திருக்குறள் சங்கமருவிய காலத்து ஆரம்பத்தில் இயற்றப்பட்டதாதல் வேண்டும். அது பற்றி மேலே குறித்துள்ளோம். நாலடியார் என்னும் நூல் நாலடிநானூறு என்றும் கூறப்படும். சமண முனிவர்கள் பலர் இயற்றிய வெண்பாக்களுள் 400 வெண்பாக்களைப் பதுமனுர் என்பவர் தெரிந்து, அவற்றை இந்நூலில் 40 அதிகாரங்களாக வகுத்து அமைத்தனர் என்று கூறப்படுகிறது. இந்நூலிலே கி. பி. 8ஆம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த பெருமுத்தரையர் என்பாரைக் குறிக்கும் இரு செய்யுட்கள் காணப்படலால், இது பல்லவர் காலத்துக்கு உரியது என்பர் சிலர். நூல் தொகுக்கப்பட்ட காலம் பல்லவர் ஆட்சிக்காலமாகலாம். அங்ஙனமாயின், அக்காலத்துச் செய்யுட்கள் சில இந்நூலில் இடம்பெற்றிருத்தல் கூடும். அதனல், இந்நூலிலுள்ள எல்லாச் செய்யுட்களும் பல்லவர் காலத்தவையெனக் கொள்ளுதல்பொருந்தாது. இந்நூலிலுள்ள செய்யுட்கள் மக்களுக்கு உறுதிபயக்கும் உண்மைகளை எடுத்துக்கூறுகின்றனவெனினும், உலக இன்பங்களை இழித்துக் கூறித் துறவறத்தின் பெருமையைப் பல்லாற்ருனும் போற்றுகின்றன; நீதி ஒழுக்கங்களை வற்புறுத்திக் கூறுகின்றன. இந்நூலிலுள்ள உவமைகள் சங்க காலத்து உவமைகளைப்போலச் சிறப்புடையனவாகவும் பொருளைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துதற்கு

ஏற்ற கருவிகளாகவும் அமைந்துள்ளன. இந்நூலிலுள்ள செய்யுட்கள் குறட்பாக்களைப் போலவே ஒன்றைக் கூறும்பொழுது, அது படிப்போர் உள்ளத்திலே நன்கு பதியுமாறு சுருங்கிய சொற்களிலே தெளிவாகக் கூறுகின்றன. அதனால்,

'பழகு தமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்'

என இந்நூலையும் திருக்குறளையும் ஒளவையார் பாராட்டியுள்ளனர்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழி ஐம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, கார் நாற்பது, கைந்நிலை என்னும் ஆறும் அகத்திணை நூல்கள், களவழி நாற்பது போர்க்களம்ஒன்றைச்சித்திரித்துக்காட்டுகின்றது. எஞ்சிய யாவும் அறவொழுக்கங்களைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. இங்ஙனம் அறவொழுக்கங்களைப்பொருளாகக்கொண்டுள்ள நூல்கள்சிறந்த இலக்கிய வரிசையில் வைத்துப் பாராட்டப்படுவது தமிழ் மொழிக்குள்ள ஒரு தனிச்சிறப்பாகும். ஆங்கிலம் முதலிய பிற மொழிகளில் அறநூல்கள் இலக்கிய நூல்களாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை.

கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஐந்திணை ஐம்பது முதலாகவுள்ள அகத்திணைகூறும் நூல்கள்வெண்பா யாப்பில் ஐவகைக் காதலொழுக்கங்களைக் கூறுகின்றனவெனினும், இந்நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களுக்கும் நற்றிணை முதலிய தொகை நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு என்னும் நூல்களிலுள்ள செய்யுட்கள் அகவற்பாவாலானவை; ஒவ்

வொரு செய்யுளும் ஒவ்வொரு திணைப்பொருளைக் கூறுகின்றது. ஐந்திணை ஐம்பதிலுள்ள செய்யுட்கள், புணர்தல் முதலிய ஐந்து திணைப்பொருளையும் திணையொன்றுக்குப் பத்துச் செய்யுளாக ஐம்பது செய்யுட்களிலும் தொடர்பாகக் கூறுகின்றன. அவ்வாறே ஐந்திணையெழுபது முதலிய நூல்களிலும் அகத்திணைப்பொருள் தொடர்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சங்கமருவிய காலப்பகுதியில் வெண்பாயாப்பு தலைமை பெற்று விளங்கியதால், அக்காலப் புலவர்கள் அகத்திணைப்பொருளை வெண்பாவில் அமைத்துப்பாடினர். புணர்தல், பிரிதல் முதலிய ஒழுக்கங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகவைத்துப் புலவர்கள் கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலே கூறிய முறை பிற்காலங்களில் எழுந்த கோவைப் பிரபந்தத்திற்கு ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்தது எனக் கருதக் கிடக்கின்றது.

இந்நூல்கள் அன்பினைந்திணை ஒழுக்கங்களைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்குந் தன்மையும், எழிலும் இனிமையுமுற அவற்றை எடுத்தியம்புஞ் சிறப்பும் கண்டு இன்புறற்பாலன. இந்நூல்களுள் பல்லாற்றானும் சிறப்புற்று விளங்குவது திணைமாலை நூற்றைம்பது என்னும் நூலாகும். இதன்கண் புலவர் அகத்திணைப்பொருளைத் துறவோரும்போற்றும் வண்ணம் பாடியிருத்தலைக் காணலாம். அதனால் இந்நூற் பாயிரத்தின்கண்,

> 'முனிந்தார் முனிவொழியச் செய்யுட்கண் முத்துக்
> கனிந்தார்'

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூலிலுள்ள பல செய்யுட்கள் உரையாசிரியர்களால் எடுத்தாளப்பட்டுள்

முனிவு-வெறுப்பு. கனிந்தார்-கனிவுடன் கூறினர்.

ளன. இதன்கணுள்ள செய்யுட்களுக்கு ஓர் உதா ரணம் வருமாறு:

தான்றுயாக் கோங்கந் தளர்ந்து முலைகொடுப்ப
வீன்றாய்நீ பாவை யிருங்குரவே—ஈன்றாண்
மொழிகாட்டா யாயினு முள்ளெயிற்றான் சென்ற
வழிகாட்டா யீதென்று வந்து;

சுரத்திடைத் தலைவியைத் தேடிச்சென்ற செவிலித் தாய் குரவொடு புலம்பியதாகக் கூறும் துறையில் இச்செய்யுள் அமைந்துள்ளது.

கார் நாற்பது என்னும் நூல் கார் காலத்தினை யும் முல்லையொழுக்கமாகிய இருத்தலையும் நாற்பது வெண்பாக்களிற் கூறுகின்றது. ஒவ்வொரு செய்யு ளிலும் கார் வந்தமை கூறப்படுதலின் இந்நூல் கார்நாற்பது எனப்பட்டது. கைந்நிலை என்னும் நூல் திணையொன்றிற்குப் பன்னிரண்டு செய்யுட்க ளாக ஐந்து திணைக்கும் அறுபது செய்யுட்களை யுடையது பொய்கையார் பாடிய களவழி நாற்பது என்னும் நூல், சோழன் ஒருவன் தன் பகைவரை அட்ட போர்க்களமொன்றை நாற்பது வெண்பாக் களில் அழகாகச்சித்திரித்துக்காட்டுகின்றது. போர் முடிந்தபின் அப்போர்க்களத்தைப் புலவர் நேரிற் கண்டு இந்நூலைப் பாடினர் என்பது இதனைப் படிக்கும்பொழுது தெரிகிறது. அக்களத்தின் காட்சி எவ்வாறிருந்ததுஎன்பதைஒவ்வொரு செய்யுளிலும் ஒவ்வொரு உவமையை அமைத்துக் கூறும்வகை கண்டு இன்புறற்பாலது. அவ்வுவமைகள் சங்கப் புலவர்கள் கையாண்ட உவமைகளைப் பெரிதும்

கோங்கு-கோங்கமரம். குரவு-குராமரம்.
பாவை-குராவின் காய்.

ஒத்திருக்கின்றன. அவற்றிற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

ஓஒ உவம னுறழ்வின்றி யொத்ததே
காவிரி நாடன் கழுமலங் கொண்டநாள்
மாவுதைப்ப மாற்ருர் குடையெலாங் கீழ்மேலா
ஆவுதை காளாம்பி போன்ற புனனுடன்
மேவாரை யட்ட களத்து.

நான்மணிக்கடிகை, இன்னுநாற்பது, இனியவை நாற்பது, முதுமொழிக்காஞ்சி, ஆசாரக்கோவை, ஏலாதி, சிறுபஞ்சமூலம், திரிகடுகம் ஆகிய நூல்கள் மக்களுடைய நல்வாழ்வுக்கு உதவக்கூடிய ஒழுக்க நெறிகளையும் ஆசாரங்களையும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அக்காலத்துச் சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்த வேண்டிய தேவை இருந்ததனுற் போலும் புலவர்கள் இந்நூல்களை இயற்றினர். அறவழிகளைத் தமிழ் மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் நோக்கமாகச் சமண முனிவர்கள் தமிழ்நாட்டிற் சிறப்பாகப் பிரசாரஞ்செய்த காலம் சங்கமருவிய காலமாகலின், இந்நூல்களுட் பெரும்பாலன அக்காலப் பகுதியில் எழுந்தனவெனக் கொள்ளுதல் பிழையாகாது. இந்நூல்கள் கூறும் பொருளை நோக்குமிடத்து, ஒழுக்க நிலையிலே தாழ்ந்திருந்த ஒரு சமுதாயத்தை உயர்த்தும் நோக்கமாகவே இவை எழுந்தனவெனக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. சங்க மருவியகாலத்தின் முதற்பகுதி அரசியல்நிலையிலும் பண்பாட்டு நிலையிலும் பிறவற்றிலும் மிக்க சிறப்புடன் விளங்கியமையால், அக்காலப் பகுதியில் இவைஎழுந்தனவெனக்கொள்ளுதல் பொருந்தாது.

கழுமலம்-ஓர் ஊர். மாற்ருர்-பகைவர். அட்ட-கொன்ற; களம்-போர்க்களம்;

களப்பிரர் ஆட்சிக்காலத்திலே தமிழ் நாட்டுச் சமுதாயநிலை தாழ்ந்திருந்ததாதலின், அந்நிலையில் இவை எழுந்திருத்தல் கூடுமெனக் கொள்ளுதல் பொருந்துவதாகும்.

பழமொழி நானூறு என்னும் நூல் 400 வெண்பாக்களை யுடையது. இந்நூலிலுள்ள ஒவ்வொரு வெண்பாவும் ஒவ்வொரு பழமொழியைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. சில அறிவுரைகளை ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் எடுத்துக்கூறும்புலவர், அவற்றை விளக்குதற்கு ஒவ்வொருபழமொழியைக் கையாண்டிருக்கின்றனர். இந்நூலிலே புலவர் தம் காலத்தில் வழங்கிய பழமொழிகளைக் கருவியாகக் கொண்டு தம்முடைய கருத்துக்களையும் அனுபவங்களையும் புலப்படுத்தியிருக்கும் வகையினைநோக்கும் போது, அவர் ஒரு பெரும்புலவர் என்பது தெரிகிறது. நாலடிநானூறு என்னும் நூலிலுள்ள செய்யுட்கள்சிலவற்றிலும்பழமொழிகள்பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு நாட்டுமக்களின் பண்பாடு, மன இயல்பு, பழக்கவழக்கங்கள் முதலியவற்றை அறிந்துகொள்ளுதற்கு அந்நாட்டில் வழங்கும் பழமொழிகள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. ஆகவே, இந்நூலிலுள்ள பழமொழிகளின் உதவிகொண்டு இந்நூலெழுந்த காலத்துத் தமிழ்நாட்டின் பண்பாட்டு நிலையினை ஒருவாறு மட்டிடலாம். இந்நூலிலுள்ள செய்யுட்களுக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

பொல்லாத சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதைதன்
சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும்—நல்லாய்
மணலுள் முழுகி மறைந்து கிடக்கும்.
நுணலுந்தன் வாயாற் கெடும்;

நுணல் - தவளை

கலித்தொகை, பரிபாடல் ஆகிய இரு நூல்களுட் கோக்கப்பட்டுள்ள செய்யுட்கள் பலவற்றின் மொழி நடை முதலியவற்றை நோக்குமிடத்து, அவை சங்கமருவிய காலப்பகுதியில் எழுந்தவை என்றே கருதவேண்டியிருக்கின்றது. வடநூற் கருத்துக்கள், ஆரியர் போற்றிய அறிநெறிகள் முதலியவற்றைத் தமிழ் மக்கள் பெரிதும் போற்றித்தழுவிய காலம் சங்கமருவிய காலம் என்பதை நாம் மேலே குறித்துள்ளோம். வடமொழிச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள், வடமொழி நூல்களிற் காணப்படும் கதைக் குறிப்புக்கள், அறநெறிகள் முதலியன கலித்தொகைச் செய்யுட்களிலும் பரிபாடற் செய்யுட்களிலும் காணப்படும் அளவிற்குப் புறநானூற்றுச் செய்யுட்களிலோ நற்றிணைச் செய்யுட்களிலோ காண்பது அரிது. கைக்கிளை, பெருந்திணையாகிய ஒழுக்கங்களைக் கூறும் செய்யுட்கள் கலித்தொகையில் மட்டுந்தான் வந்துள்ளன. நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகிய தொகை நூல்களுள் அன்பினைந்திணைச் செய்யுட்களே கோக்கப்பட்டுள்ளன. கலித்தொகைச் செய்யுட்களிலுள்ள உருவகங்களைச் சங்கச் செய்யுட்களிற் காண்பது அரிது. மொழிநடையிற் கலித்தொகை பரிபாடலை ஒத்திருத்தலைக் காணலாம். இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்பொழுது அந்நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களுட் பெரும்பாலானவை சங்கமருவியகாலத்துக்கு உரியவையென்றே துணியவேண்டியிருக்கிறது. கலித்தொகையிலே சங்க காலத்துக்குரிய செய்யுட்களும் கோக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை அவற்றின் மொழி நடை, யாப்பு, பொருள்மரபு முதலியவற்றைக் கொண்டு அறியலாம்.

மேலே கூறிய நூல்களைவிட, பத்துப்பாட்டி லுள்ள திருமுருகாற்றுப்படையும் சங்கமருவிய காலத்துக்குரியது என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறு கின்றனர். அது குறிஞ்சி நிலத்துத் தெய்வமாகிய முருகனையும் வடமொழிப்புராணங்களிற் போற்றப் படும் சுப்பிரமணியக் கடவுளையும் ஒருவராகக் கொண்டு தமிழ் மக்கள் வழிபட்ட காலத்தில் எழுந்ததாதல் வேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளின் நெடுநல்வாடையைப் பாடிய சங்கத்துச் சான்றோ ராகிய நக்கீரரும் திருமுருகாற்றுப்படை பாடிய நக்கீரரும் ஒருவரல்லர் என்பது பெறப்படும். இறையனாரகப்பொருளுக்கு உரைகண்ட நக்கீரரும் திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் முதலிய பதினொராந் திருமுறையிலுள்ள பிரபந்தங்களைப் பாடியருளிய நக்கீரதேவ நாயனாரும் சங்கமருவிய காலத்துக்கு உரியவர்கள் என்று கூறுவாருமுளர்.

பல்லவர் காலத்திற் பெருக்கெடுத்துச் சென்ற பத்திமார்க்கம் அறவொழுக்கங்களைச் சிறப்பாகப் பாராட்டிய சங்கமருவிய காலத்தின் பிற்பகுதியில் ஊற்றெடுக்கத் தொடங்கிற்றெனலாம். இக்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த பொய்கையாழ்வார், பூதத் தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகிய முதலாழ்வார்களும் காரைக்காலம்மையார் முதலிய சைவப் பெரியார் களும் சிறந்த பத்திவைராக்கிய முடையோராய், இறைவன் திருவுருவைக் கண்டனுபவித்தல், அவன் புகழ் பாடுதல் என்பவற்றைத் தம் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக்கொண்டு தம் காலத்தைக் கழித்த னர். உலகவாழ்விற் பிறிதொன்றனையும் விரும்பாது

இறைவன் திருமேனியழகில் இலயப்பட்டு நிற்ற லொன்றனையே அவாவினரென்பதை அவர் பாடிய திருவந்தாதிகள் வாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது. காரைக்காலம்மையார் பாடியருளிய பிரபந்தங்கள் அற்புதத் திருவந்தாதி, திருவிரட்டை மணிமாலை, திருவாலங் காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள் என்பன. இவை யாவும் 140 செய்யுட்களை உடையனவெனினும், இவை பல்லவர் காலத்துச் சமய இலக்கியங்களை ஒரு புது வழியிற் செல்லவைத்த அத்துணைப் பெருமை வாய்ந்தவை. அம்மையார் அருளிச்செய்தபிரபந்தங் களும் முதலாழ்வார்கள் அருளிச்செய்த திருவந்தாதி களும் பல்லவர் காலத்துப் பத்திப் பாடல்கள் தோன்றுதற்கு ஓர் அறிகுறியாக அவற்றுக்குமுன் விடிவெள்ளி போன்று உதயமானவை யெனினும், பல்லவர்கால இலக்கியப் போக்கிற்கு வழிகாட்டி வைத்த பெருமை அம்மையார் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களுக்கே உண்டு. அதனால், அம்மையார் தமிழ்நாட்டுப் பெரும்புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்தவர் எனக் கூறுதல் பொருத்தமுடைத்தாகும்.

நான்கு சிறிய பிரபந்தங்களை இயற்றிய ஒருவ ரைப் பெரும் புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணு வது எவ்வாறு பொருந்தும் என்று ஒருவர் வினவ லாம். ஒரு புலவனின் பெருமையை அல்லது சிறு மையை அவன் பாடிய பாடற்றொகையை மட்டும் கொண்டு அளவிடுதல் பொருந்தாது. அது அவன் பாடியவற்றின் சிறப்பில் அல்லது சிறப்பின்மையிற் றான் பெரும்பாலும் தங்கியிருக்கிறது. அம்மையார் இயற்றியவை நான்கு சிறியபிரபந்தங்களெனினும்,

இவை பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த நாயன்மார் களுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் பொருள் மரபிலும் யாப்பமைதியிலும் வழிகாட்டி நின்றதனுல், அவரை ஒரு பெரும்புலவர் என்றே கொள்ளவேண்டியிருக் கிறது. காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்க அம்மையார் தம்முடையபத்தியனுபவங்களைவெண்பாயாப்பைக் கைக்கொண்டுஅற்புதத்திருவந்தாதியிற் புலப்படுத் தினர். ஏனெனில், வெண்பா யாப்பு ஒன்றுமே சங்கமருவியகாலத்திற்பெருவழக்காயிருந்தது. வினு வுக்கு இறுக்கும் விடையிற் காணப்படவேண்டிய சொற்சுருக்கம், கருதிய பொருளன்றிப் பிறிது பொருள் புணராமை முதலிய பண்புகளும் வெண் டளை பிழையாமை, செப்பலோசை குன்முமை முத லிய கட்டுப்பாடுகளும் உடையதாக விளங்கும் வெண்பா யாப்பு உணர்ச்சிபேதங்களையும் தெய்வா னுபவங்களையும் வெளிப்படுத்துதற்கு ஏற்ற கருவி யாகாது. இதனை அம்மையார் நன்கு அறிந்து கட்டளைக்கலித்துறையைத்திருவிரட்டைமணிமாலை யிலும் விருத்தப்பாவைத் திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்களிலும்கையாண்டுள்ளனர். இவ்வாறு அம்மையார் காட்டியவழியைப் பல்லவர் காலத்துப் புலவர்கள் பின்பற்றி விருத்தம் முதலிய பாவினங் களைக் கையாண்டு தம்முடைய பத்திப்பெருக்கை வெளிப்படுத்தினர். இதனுலேதான் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அம்மையார் ஒரு புதிய இலக்கிய மர பினை ஆரம்பித்து வைத்தனர் எனக்கொள்ளப்படு கின்றது.

முதலாழ்வார்கள் மூவரும் காரைக்காலம்மை யாரும் பாடியருளிய திருவந்தாதிகள் சிறந்த பத்தி

யனுபவங்களைப் புலப்படுத்துவதோடு உயர்ந்த கவிதைகளிற் காணப்படும் தெளிவு, உணர்ச்சிப் பெருக்கு, பொருட்செறிவு, ஓசைநயம் முதலிய சிறப்பியல்புகளை உடையனவாக விளங்குதலால், அவற்றிற்குத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு தனிப் பெருமை எக்காலத்திலுமுண்டு.

பொய்கையாழ்வார் பாட்டு:

பழுதே பலபகலும் போயினவென் றஞ்சி
அழுதேன் அரவணைமேற் கண்டு—தொழுதேன்
கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளருஞ் செங்கண்
அடலோத வண்ண ரடி.

பூதத்தாழ்வார் பாட்டு:

மாலே நெடியோனே கண்ணனே விண்ணவர்க்கு
மேலா வியன்துளாய்க் கண்ணியனே—மேலால்
விளவின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே என்றன்
அளவன்றால் யானுடைய அன்பு.

பேயாழ்வார் பாட்டு:

திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் திகழும்
அருக்கன் அணிநிறமும் கண்டேன்—செருக்கிளரும்
பொன்னாழி கண்டேன் புரிசங்கம் கைக்கண்டேன்
என்னாழி வண்ணன்பால் இன்று.

காரைக்காலம்மையார் பாட்டு:

அன்றுந் திருவுருவங் காணாதே ஆட்பட்டேன்
இன்றுந் திருவுருவங் காண்கிலேன்—என்றுந்தான்
எவ்வுருவோ நும்பிரான் என்பார்கட் கென்னுரைக்கேன்
எவ்வுருவோ நின்னுருவ மேது.

5. உரைநடை இலக்கியம்

சங்ககாலப் பகுதியிலும் சங்கமருவிய காலப் பகுதியிலுமெழுந்த செய்யுளிலக்கியங்களைப் பற்றி

மட்டுமே இதுகாறுங் கூறி, உரைநடையிலக்கியங்களைப்பற்றி யாதும் குறிப்பிடாமைபால், அக்காலப் பகுதிகளில் உரைநடையிலக்கியங்கள் தமிழில் எழவில்லையென்பது கருத்தன்று.

பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவியானும்
பொருண் மரபில்லாப் பொய்மொழியானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப:

எனத்தொல்காப்பியர் கூறுவதை நோக்குமிடத்து, அவர் காலத்திற்கு முன்னேயும் தமிழ் உரைநடையில்நால்வகையிலக்கியங்கள் இருந்தனவென்று கருதக் கிடக்கின்றது. அவையாவும் அழிந்துபோயின. தொல்காப்பியர்காலத்துக்குப்பின்னும் அத்தகைய உரைநடையிலக்கியங்கள்எழுந்திருத்தல்வேண்டும். அவை யாவும்எமக்குக்கிடைத்தில. அதனல், பண்டைக்காலத்து உரை நூல்களைப்பற்றி நாம் யாதும் கூறமுடியாதிருக்கின்றது.

எம்மொழியிலாயினும் இலக்கியந் தோன்றும் பொழுது அது முதலிற் செய்யுள் வடிவத்திலேயே தோன்றுகின்றது. பாட்டைத் தொடர்ந்து உரை நடை வெளிவருகின்றது. எனவே, தமிழ்மொழியிலும் முதலிலே தோன்றியது பாட்டு என்றும்அதனைத் தொடர்ந்து உரைநடை தோன்றிற்றென்றும் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்தாகும். அங்ஙனம் உரைநடை தோன்றும்பொழுது, அது அக்காலத்து வழக்கிலுள்ள செய்யுளையொத்த ஒரு நடையிலே தான் தோன்றுகிறது. எனவே, உரைநடை தோன்றுகின்ற காலத்துச் செய்யுள்நடைக்கும்அவ்

வுரை நடைக்கும் உள்ள பேதம் பெரிதன்று. காலஞ் செல்லச் செல்ல அவற்றிற்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு கூடிக்கொண்டு போகிறது. காலகதியில் அவ்வுரை நடைக்கும் அதற்கு ஆதாரமாயிருந்த செய்யுள் நடைக்கும் ஒரு தொடர்பும் இருந்திருக்கவில்லை என்று ஒருவர் கொள்ளக்கூடிய நிலைக்கு உரை நடை மாற்றம் அடைந்துவிடுகின்றது. தமிழில் உரை நடை எப்பொழுது ஆரம்பித்தது, அது எவ்வாறு வளர்ந்து வந்தது என்று நாம் திட்டமாகக் கூற முடியா திருப்பினும், சிலப்பதிகாரத்திற் காணப்படும் உரை நடைப் பகுதிகள் பாட்டினை ஒத்த ஓசைச் சிறப்பின வாகக் காணப்படலால், தமிழில் உரை நடை சிலப்பதிகார காலத்தையொட்டி ஆரம்பித்தது எனக் கொள்ளுதல் பிழையாகாது சிலப்பதிகாரம் பாட்டும் உரையும் கலந்து வந்த காவியமாகலின், அது உரையிடைபிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. அந்நூலிலுள்ள கானல்வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக்குரவை என்னும் பகுதிகளில் வந்துள்ள உரைப்பாகங்களைப் பார்க்கும் போது, அவை தமிழுரை நடையின் ஆரம்ப நிலையினை ஞாபகப்படுத்தி நிற்கின்றன. மேல்வரும் உரைப் பகுதி ஆய்ச்சியர் குரவையின் தொடக்கத்திலுள்ளது:

கய லெழுதிய இமய நெற்றியின்
அய லெழுதிய புலியும் வில்லும்
நாவலந் தண்பொழில் மன்னர்
ஏவல் கேட்பப் பாரர சாண்ட
மாலை வெண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலிற்
காலை முரசங் கனைகுரல் இயம்புமாகலின்
நெய்ம் முறை நமக்கின்று மென்று
ஐயை தன் மகளைக் கூஉய்க்
கடை கயிறு மத்துங் கொண்
டிடை முதுமகள் வந்து தோன்றுமன்

செய்யுளிலுள்ளஓசை நுட்பங்களை அறிந்துகொள்ள முடியாதவர்கள் இவ்வுரைப் பகுதியைப் பாட்டென்றேகருதிக்கொள்வார்கள். செய்யுட்களுக்குச் சிறப்பாக உரிய எதுகைத்தொடை முதலியன இவ்வுரைப்பகுதியிலும் வந்துள்ளன. சிலப்பதிகார காலத்தில் எழுந்த அகவற்பாட்டுக்கள் சிலவற்றின்கண் அடியெதுகைத் தொடைகள் இடையீடின்றி வந்திருத்தலைக் காணலாம். அதேபோல, இவ்வுரைப் பகுதியிலும் கயல்-அயல், நாவல்-ஏவல், மாலை-காலை, நெய்ம்முறை-ஐயைதன், கடைகயிறு-இடை முது மகள் என அடியெதுகைத் தொடைகள் இடையீடின்றிவந்துள்ளன, சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள அகவற் பாக்களுக்கும் இவ்வுரைப் பகுதிக்கும் தொடையளவில் ஒப்புமை இருத்தல் கண்கூடு. இங்ஙனம் இவ்வுரைப்பகுதிக்கும் அந்நூலில்வரும் செய்யுட் பகுதிகளுக்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு இருத்தலால், சிலப்பதிகார காலத்தில் அல்லது அதற்குச் சிறிது முன்பு தமிழில் உரைநடை தோன்றியிருத்தல்கூடும் எனக் கொள்ளுதற்கு இடமுண்டாகிறது. சிலப்பதிகாரத்திலுள்ளவேறு உரைப்பகுதிகள் சிலவற்றிலே வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா ஆகிய ஏனைப்பாக்களுக்குரிய ஓசைச்சிறப்புக்கள் வந்திருத்தலைக்காணலாம். இத்தகைய உரைப்பகுதிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் 'உரைப்பாட்டு மடை' எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை 'உரைப்பாட்டு' என்று கூறுவதிலிருந்து அவற்றின்கண் உரையின்பண்பும் பாட்டின் பண்பும் அடங்கியிருக்கின்றன என்பது தெரிகிறது. தமிழில் உரைநடை ஆரம்பித்தபொழுது அது இவ்வாறு பாட்டைப்போன்ற நடையினையுடையதாய் ஆரம்பித்தது என்று ஒருவாறு கூறலாம்.

'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்' எனத் தொடங்கும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை நோக்கும்பொழுது, அந்நூல் எழுந்தகாலத்திலே தமிழில் நால்வகை உரைநடை இலக்கியங்கள் இருந்தன என்பது பெறப்படுகின்றது. 'பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு' என்பதையும்

> தொன்மை தானே
> உரையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே

என்னும் சூத்திரத்தையும் நாம் ஒருங்கு சேர்த்துப் பார்க்கும்பொழுது, பாட்டும்இடையிடையேஉரை நடைப் பகுதிகளும் கலந்துவந்த நூல்கள் பல அக் காலத்தில் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என நாம் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. பிற மொழிகளிலுள்ள ஆரம்ப உரைநடை நூல்களும் பாட்டும் உரையுங் கலந்த நூல்களாகவே காணப்படுகின்றன. வட மொழியில் இத்தகைய நடையினைச் 'சம்புநடை' என்பர். தமிழில் இத்தகைய நடையில் எழுந்த நூல்களுக்குப் பெருந்தேவனார் பாரதம், தகடூர் யாத்திரை முதலியவற்றை உதாரணமாகக் காட்டுவர். அங்ஙனம் உரையும் பாட்டுமாகவருகின்ற முறையைத் தொடர்ந்து தனியே உரைநடையில் இலக்கியம் தோன்றுதலுண்டு. இத்தகைய வளர்ச்சி முறையினைத் தமிழில் மட்டுமன்றி ஏனை மொழிகளிலும் காணலாம்.

6. இலக்கியப் பண்பு

சூழ்நிலைக்கிணங்க இலக்கியம் அமைகிறது என்பதற்குச் சங்கமருவியகாலத்தில்எழுந்த இலக்கியம் ஒருதக்க எடுத்துக்காட்டாகும். சங்கமருவியகாலத்

துச் சூழ்நிலை சங்க காலத்துச் சூழ்நிலையிலிருந்து வேறுபட்டிருந்தமையால், சங்க இலக்கியத்திலிருந்து வேறுபட்ட இலக்கியம் சங்கமருவிய காலத்தில் எழலாயிற்று. களப்பிரராகிய பிற நாட்டினர் தமிழ் நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆளக்கூடிய அத்துணை இழிந்த நிலையிலே தமிழ்நாடு அக்காலத்தில் இருந் திருக்கிறது. அக்காலப்பகுதி தமிழ்நாட்டின் சரித் திரத்தில் ஓர் இருளடைந்த காலப்பகுதியெனக் கருதப்படுகிறது. அங்ஙனம் ஒரு நாடு வலியிழந் திருக்குங் காலத்தில் அந்நாட்டு மக்களின்பண்பாடு ஒழுக்கநெறி முதலியன குன்றிப்போதல் இயல் பாகும். சமண முனிவர்களும் பௌத்த சந்நியாசி களும் தத்தம் சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பி, நாட்டு மக்களைத் தம்வழி ஒழுகச் செய்வதற்கு அக் காலநிலை ஏற்றதொன்ருக இருந்தது. அதனல், அச்சமயங்கள் போற்றிய அறநெறிகளும் பிறவும் நூல்கள் வாயிலாகவும் மக்களிடையே பரப்பப் பட்டன. அக்காலத்தில் வடநூற் கருத்துக்கள், அறநெறிகள், ஒழுக்க ஆசாரங்கள் முதலியனவும் தமிழ்நாட்டிற் பரவலாயின. அதனல், வடநாட் டினர்போற்றிய பண்பாடு முதலியவற்றைத் தமிழ் மக்களும் போற்றத் தொடங்கினர். அதன் விளை வாக அறநூல்களும் சமயப்பிரசார நூல்களும் தமிழில் எழத் தொடங்கின. இங்ஙனம் ஒரு புதிய சூழ்நிலை ஏற்பட இலக்கிய வரலாற்றிலும் ஒரு புது மரபு தோன்றலாயிற்று.

சங்கமருவிய காலப்பகுதியைப்பொதுவாக ஓர் அறநூற் காலம் என்று கூறலாம். அக்காலத்தில் எழுந்த நூல்களுட்பெரும்பாலானவை அறங்களைப்

போற்றுவனவாகஉள்ளன. அவை யாவற்றுள்ளும் தலைசிறந்து விளங்குவது திருக்குறளாகும். நீதிகளை யும் அறவொழுக்கங்களையும் எடுத்துக் கூறுதற்கு வெண்பா அகவற்பாவிலும் சிறந்தது. அதனால், சங்கமருவிய காலத்துப் புலவர்கள் அறநூல்களை வெண்பாவில் இயற்றினர். அக்காலத்தில்வெண்பா பெருவழக்காயிருந்தமையால், அகத்திணைப்பொருள் முதலியவற்றைக் கூறுதற்கும் புலவர்கள் அதனைப் பயன்படுத்தினர்.

அகவல், வெண்பா, வஞ்சி, கலிப்பா என்னும் நால்வகைப் பாவினுள், அகவற்பாவுக்குரிய அகவலோசையும் வெண்பாவுக்குரிய செப்பலோசையும் மூலவோசைகள் என்று சொல்லப்படுவன. அவை பண்டைக்காலத்துஉலகவழக்கிற் காணப்பட்டவை. அவற்றிலிருந்து முறையே வஞ்சியும் கலியும் பிறந்தன என்பர் தொல்காப்பியர். அவை நான்கினு மிருந்தே தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் பாவினங்கள்தோன்றலாயின. அகவலும் அதனோடு தொடர்புடைய வஞ்சியும் சங்ககாலப் பகுதியிற் சிறப்பாக வழங்கப்பட்டமை போலவே, வெண்பா வும் அதனோடுதொடர்புடையகலியும் சங்கமருவிய காலப்பகுதியிற் சிறப்பாகக்கையாளப்பட்டன. பல வாறுகச்சொல்லிப்புலம்புதல், அழைத்தல் முதலிய வற்றைப்புலப்படுத்துதற்குச்சங்ககாலப் புலவர்கள் அகவலோசையையுடைய அகவற்பாவை எவ்வாறு பொருத்தமுடையதொன்றுகக் கருதினரோ அவ் வாறே சொல்லுதல், விடையிறுத்தல், ஏவுதல் முத லியவற்றிற்குச் செப்பலோசையையுடைய வெண் பாவைப் பொருத்தமுடைய தொன்றுகச் சங்க

மருவிய காலத்துப் புலவர்கள் கருதினர். காதலே யும் வீரத்தையும் சிறப்பாகப் பாராட்டிச் செய்யுள் செய்த சங்ககாலப் புலவர்கள் அகவற்பாவைப்பெரி துங் கையாண்டனர். அறநெறிகளேயும் ஒழுக்க ஆசாரங்களேயும் சிறப்பாகப் பாராட்டிய சங்க மருவியகாலப் புலவர்கள் வெண்பாவைப் பெரிதும் கையாண்டனர். வெண்மை தூய்மையைக் குறிப் பதனுல் தூய்மை பொருந்திய பா வெண்பா எனப் பட்டது. குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் பல பொருளேயுணர்த்தாது, கருதிய பொருளொன்றை மட்டுமே வெளிப்படையாக உணர்த்துதல் வெண் பாவிற்குரிய தூய்மையாகும். வினுவிற்கு விடை யிறுக்கும்பொழுது, அவ்விடை வினுவிய பொருளே யன்றி வேறெதனேயும் உணர்த்தாது, தெளிவும் சொற்சுருக்கமும் உடையதாய் அமைதல் சிறப் பாகும். விடையிறுத்தற் ரெழிலேச் செய்யும் செப்ப லோசையையுடைய வெண்பாவும் தெளிவு சொற் சுருக்கம், வேறு பொருளே யுணர்த்தாது கருதிய பொருளே மாத்திரமே உணர்த்தல் முதலிய இலக் கணங்களே யுடையதாய் அமைதல் இன்றியமை யாதது. அத்தகைய வெண்பா அறநெறி முதலிய வற்றை யெடுத்துக் கூறுதற்கு ஏனேய பாவகை களிலும் சிறந்ததொன்று. அதனுலேயே அறநெறி யைக் கூறும் நூல்களுட் பெரும்பாலன வெண்பா யாப்பில் அமைந்துள்ளன. அறவொழுக்கங்களே மக்கள் போற்றிய சங்கமருவிய காலப்பகுதியில் வெண்பாசிறப்பாகப்பாராட்டப்பட்டமையும், அது அந்தணர்ப்பாவென்றுஅழைக்கப்பட்டமையும்ஈண் டுக் குறிப்பிடத்தக்கவை. காதல், வீரம் முதலிய

வற்றைப் பாடுதற்குச் சங்ககாலப் புலவர்கள் சிறப்பாக அகவற்பாவைக் கையாண்டிருக்கச், சங்க மருவியகாலப் புலவர்கள் அப்பாவினை விட்டு அவற்றை வெண்பாவிற் பாடியமை, அக்காலத்தில் வெண்பாவிற்கிருந்தபெருமதிப்பைக்காட்டுகின்றது. அதற்குக் கார்நாற்பது, களவழிநாற்பது, ஐந்திணையைம்பது முதலிய நூல்கள் தக்க உதாரணங்களாகும். சங்கமருவிய காலப் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த முதலாழ்வார்களும்காரைக்காலம்மையார்முதலிய சைவப் பெரியார்களும் தம் உணர்ச்சியனுபவங்களை வெண்பாவிற் புலப்படுத்தியிருப்பதும் அக்காலத்தில் வெண்பாவிற்கிருந்த பெருமதிப்பைக் காட்டுகின்றது.

சங்க காலத்தில் வழங்கிய அகத்திணை புறத்திணைப் பொருள் மரபுபற்றிச் சுருக்கமாக முந்திய அதிகாரத்திற் குறித்துள்ளோம். அப்பொருள் மரபே சங்கமருவிய காலப்பகுதியிலும் வழங்கலாயிற்று. சங்கப் புலவர்கள் துறைப்பொருள் ஒன்றை ஒரு செய்யுளில் அமைத்துப் பாடினர். அத்தகைய தனிச் செய்யுட்களே சங்கத் தொகை நூல்களிலுள்ளன. துறைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்துவரச் செய்யுளியற்றும் மரபு சங்கமருவிய காலத்திற் பெருவழக்காக இருந்திருக்கிறது. அங்ஙனம் வரும் செய்யுட்களைக் கார்நாற்பது முதலிய கீழ்க்கணக்கு நூல்களிற் காணலாம். அந்நூல்களை நோக்கும்பொழுது, பிற்காலத்திலே தோன்றிய கோவை முதலிய பிரபந்தங்களுக்கு அவை வழிகாட்டியாக விளங்கினவென ஒருவாறு கொள்ளலாம். புலவன் தான் கூற எடுத்துக் கொண்ட பொருளைப் பல செய்யுட்களில் அமைத்

துப் பாடும்வழக்கு சங்கமருவிய காலம் தொடக்க மாகவே வந்திருக்கிறது.

பத்திப்பாடல் மரபு இக்காலப் பிரிவில் ஆரம் பித்தபோதும், அது விருத்தியடைந்த வகையினைப் பல்லவர் காலத்து இலக்கியங்களிற் சிறப்பாகக் காணலாம். பத்தியனுபவங்களைப்புலப்படுத்துதற்கு ஏற்ற கவிமரபு சங்கமருவிய காலப்பகுதியிலேயே தோன்றலாயிற்று. அக்காலத்திற்குமுன் கடவுளரை வாழ்த்துதற்கும் பரவுதற்கும் உரிய மரபு இருந் திருக்கிறது என்பதற்குத் தொல்காப்பியத்திற் சான்றுகளுள. பத்தியனுபவம் அம்மரபுக்குள் அடங் காமையால், அதனைப் புலப்படுத்துதற்கு அகத்திணை புறத்திணைப் பொருள் மரபுகளையும் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அத்தகைய ஒரு புதிய கவிமரபு காரைக்காலம்மையார் காலத்திலே தோன்றிற்று. அங்ஙனம் அதுதோன்றி வளர்ந்தவாற்றை அடுத்து வரும் அதிகாரத்திற் கூறுவோம்.

---

3. பல்லவர் காலம்

கி. பி. ஆரும் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியோடு முடிந்ததாகக்கூறிய சங்கமருவியகாலப்பகுதிக்கும், கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பித்தசோழராட்சிக்காலப்பகுதிக்கும்இடைப்பட்ட காலப்பகுதி பல்லவர் காலம் எனப்படும். அது ஏறக்குறைய முந்நூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.

1. பல்லவர் காலத்துத் தமிழ்நாடு

சங்கமருவிய காலப் பிற்பகுதியிலே தமிழ் நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்த களப்பிரரின் ஆட்சி கி. பி. ஆரும் நூற்றுண்டில் வலிகுன்ற, அவர்க்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த பாண்டியர் அவருடன் போர் செய்து பாண்டிநாட்டைக் கைப்பற்றினர். அந் நூற்றுண்டிற் பல்லவர் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்தமை விசேடமாக இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. பல்லவரென்பார் தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கே சாதவாகன வமிசத்தினர் சிறப்புடன் விளங்கிய காலத்தில் அவர் தம் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த சில மாகாணங்களுக்குத் தலைவராயிருந்துவந்த ஒரு வகுப்பினர். சாதவாகனப் பேரரசு நிலைதளரவே,பல்லவர் தாம் தலைமைவகித்த மாகாணங்களுக்குத் தாமே அரசராகிப் பிற நாடுகளையும் தம் ஆட்சிக்குட்படுத்தினர். தமிழ்நாட்டின் வடபாகத்தையும் தமதாக்கக் கருதியிருந்த பல்லவர், களப்பிரரின் ஆட்சி வலி குன்றியிருப்பதை அறிந்து, அவருடன் போர் செய்துமுதலிலே தொண்டைமண்டலத்தையும்பின் சோழமண்டலத்தையுங்கைப்பற்றினர். களப்பிரரை வென்ற பாண்டியன் கடுங்கோனின் காலந்தொடக்

கம் முந்நூறு ஆண்டுகளுக்குமேற் பாண்டிநாடு பாண்டிய மன்னரால் ஆளப்பட்டுவந்தது. தமிழ் நாட்டின் மேற்குப் பகுதியைச் சேரமன்னர் ஆண்டு வந்தனர். பல்லவ அரசன் சிம்ம விஷ்ணுவின் மகன் மகேந்திரவர்மனும் 'நின்றசீர் நெடுமாறன்' எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாற் பாராட்டப்பட்ட பாண்டியன் அரிகேசரி மாறவர்மனும் (கி. பி. 670—710) தமிழ் நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த காலந் தொடக்கம் பாண்டியர்க்கும் பல்லவர்க்குமிடையே பகை மூண்டுவந்தது. திருப்புறம்பியம் என்னுமிடத்தில் நடைபெற்ற போரிலே பாண்டியரைப் பல்லவர் வெற்றிபெற்ற காலம் வரையும் (கி. பி. 880) இப்பகை நீடித்திருந்தது. மகேந்திரவர்மன் காலந் தொடக்கமாகத் தெற்கிலிருந்த பாண்டியரோடு மட்டுமன்றி வடக்கிலிருந்த கீழைச் சாளுக்கிய வமிசத்து அரசர்களோடும் பல்லவ அரசர்கள் பகைமைபூண்டு போர்புரிந்து வந்தனர். அதன் பயனாகப் பல்லவரின் ஆட்சி கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வலிகுன்றத் தொடங்கி, பல்லவருக்கும்பாண்டியருக்கும்திருப்புறம்பியத்தில் நடைபெற்ற போருக்குப்பின் முடிவடைந்தது. பல்லவர் வலிகுன்ற அவர்க்கீழ்ச் சிற்றரசராயிருந்த சோழ மன்னர் பல்லவரையும் பாண்டியரையும் போரில் வென்று தமிழ்நாடு முழுதும் ஆதிக்கம் செலுத்திய வரலாறு பின்னர்க் கூறப்படும். களப்பிரரை வென்ற பல்லவராட்சி சிம்ம விஷ்ணு (கி. பி. 575 615) காலந் தொடக்கம் பல்லவ அரசன் நிருபதுங்கவர்மன் (கி. பி. 850—882) காலம்வரை ஏறக்குறையமுந்நூறு ஆண்டுகளுக்குத்

தமிழ் நாட்டில் நிலைபெற்றிருந்தது. அக்காலப் பகுதியே தமிழிலக்கிய வரலாற்றிற் பல்லவர் கால மென வழங்கும்.

2. சமயநிலை

சமய சம்பந்தமான தோத்திரப் பாடல்களே பல்லவராட்சிக்காலத்துத் தமிழிலக்கியவரலாற்றில் விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஆகவே, அக் காலத்து இலக்கியப் போக்கினை அறிந்துகொள்ளு தற்கு அக்காலத்துச் சமய நிலையினைப்பற்றி ஓரள வாயினும் நாம் அறிதல் வேண்டும். சங்கமருவிய காலப் பகுதியின் ஆரம்பத்தில் ஒன்றேடொன்று பகைமை பாராட்டாது வளர்ந்துவந்த சைவம், வைணவம், சமணம், சாக்கியமாகிய நால்வகைச் சமயங்களுட் சமணசமயமே அக்காலப்பகுதியின் முடிவில் உயர் நிலை பெற்றிருந்தது. சோழன் கோச்செங்கணுன் சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் பல கோவில்களை நாடெங்கும் கட்டி ஆதரித்த சைவம் வைணவமாகிய வைதிக சமயங்களும் நன்னிலையி லிருந்தனவென்பதைமுதலாழ்வார்களும்காரைக்கா லம்மையார், நக்கீரதேவநாயனுர் முதலியோரும் அருளிச்செய்த திருப்பாடல்களிலிருந்து ஒருவாறு அறியலாம். எவ்வகையானும் சைவத்தையும் வைணவத்தையும் அழித்துத் தம் சமயத்தை நாடெங்கும்பரப்பும் கருத்துடையராயிருந்த சமண முனிவர்கள்அதற்குவேண்டிய வழிகளைக்கையாளத் தொடங்கினர். கல்வியறிவிலும் தவவொழுக்கத்தி லும் சிறந்து விளங்கிய சமணர்கள் பள்ளிக்கூடங் களை அமைத்து மக்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தும்

அறங்களைப் போதித்தும் சமணசமயப் பிரசாரத்திற்கு வேண்டிய நூல்களை யெழுதியும் பிற தொண்டுகளில் ஈடுபட்டும் மதமாற்றஞ் செய்யப் பலவாறு முயன்றதனால், மக்களுட் பலர் வைதிக சமயங்களைக் கைவிட்டுச் சமணசமயத்தைத் தழுவலாயினர். காட்டுத்தீப்போல நாடெங்கும் பரவத் தொடங்கிய சமணசமயம் ஈற்றில் அரசர்கள் மனத்தையும் கவர்ந்தது. கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்திலே தமிழ்நாட்டில் அரசு செய்தபல்லவஅரசன்மகேந்திரவர்மனும்பாண்டிய அரசன் நின்றசீர்நெடுமாறனும்சமணசமயத்தைத் தழுவினர். 'அரசனெவ்வழி குடிகளுமவ்வழி' என்ற முதுமொழிக்கிணங்க, வைதிக மார்க்கங்களைக் கைவிட்டுமக்கள் திரள்திரளாகச்சமணத்தைத் தழுவத் தொடங்கினர். அதனை வளர்த்தற்கு வேண்டிய பலவுதவிகளையும் அரசர்கள் செய்துவந்தனர். சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் அக்காலத்திற் கட்டப்பட்டிருந்த கோவில்கள் யாவும் செங்கல்லாலானவை. அவற்றைப்போற்றுவாரில்லாமையினால் அவைவிரைவில் அழியத்தொடங்கின. அவற்றுட் சில சமணப் பள்ளிகளாகவும் மாற்றப்பட்டனவென்பர்.

கோச்செங்கணன் காலந்தொடக்கம் சைவம் வைணவமாகிய இரு சமயங்களும் மக்களாற் 'பட்சபாத'மின்றிஒப்பநோக்கிப்பாராட்டப்பட்டுவந்தன. அக்காலத்திலிருந்த கோவில்கள் சிலவற்றுட் சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் ஒரே உருவச்சிலையினை யமைத்து இரு கடவுளரையும் ஒருவர்போலப்

பரவித்து வணங்கினர் என்று கருதக்கிடக்கின்றது.* அவ்வாறு இரு சமயங்களும் ஒன்றுபட்டு நின்றிரா விடின், பரவிக்கொண்டு சென்ற சமணசமயத்தை எதிர்க்கக்கூடிய ஆற்றல் வைதிக சமயங்களுக்கு வந்திருக்கமாட்டாது. சமணசமயத்தைத் தழுவிய தமிழ்நாட்டு அரசர்களுள் மகேந்திரவர்மனைத் திருநாவுக்கரசரும், நின்றசீர்நெடுமாறனைத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும் சைவர்களாக்கிய காலந் தொடக்கமாகச் சைவமும் வைணவமும் தமிழ் நாட்டிலே தழைக்கலுற்றன. சமண சமயத்தை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியிருந்த காலத்தில் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்ற சைவமும் வைணவமும், சமணம் வலியிழந்து நின்ற காலத்தில் ஒன்றை யொன்றுபகைக்கத் தொடங்கின. அச்சமயங்களுள் ஒன்றையொன்று அழித்துவிடக்கூடிய அத்துணைப் பெரும்பகையாக அப்பகைமுளாதிருந்தபோதிலும் பல்லவராட்சிக் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னும் அது ஓரளவிற்குத் தமிழ்நாட்டில் நிலவிற்றென்றே அறியக்கிடக்கின்றது. வைதிக சமயங்களிரண்டும் வளர்ந்தோங்குதற்கு அவற்றிற் கிடையிலிருந்த பகைமையும் ஒருவகையில் உதவி புரிந்ததென்றே கூறல்வேண்டும்.

அச்சமயங்கள் தழைக்கவே, சமணம் பௌத்தமாகிய சமயங்களுக்கு நாட்டிலிருந்த ஆதரவு குன்றத் தொடங்கிற்று; அதற்குச் சமண பௌத்த சந்நியாசிகளிடத்திற் காணப்பட்ட சில குறைகளும் காரணமெனலாம். வைதிக சமயங்கள் தழைக்கத்

* காரைக்காலம்மையார், முதலாழ்வார் பிரபந்தங்களை நோக்குக.

தொடங்கியது மட்டுமன்றி, சமண முனிவர்களின் போலிவேடம், ஒழுக்கக்கேடு முதலியனவும், அரசர்கள் மதம் மாறியதும் பிறவும் சமண சமயத்தின் தளர்ச்சிக்குக் காரணமென்பதைச் சமணர்கள் பலரும் உணர்ந்தனர். அதனால், தம்மிடத்திற் காணப்பட்ட குறைகளை நீக்குவதாலும், மக்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தல் முதலிய தொண்டுகளைச் செய்வதாலும் மக்களின் அன்பைப் பெறலாம் என்பதை உணர்ந்து, அவற்றைச் செய்து மக்களைத் தம் வசப்படுத்த முயன்றனர். இவ்வாறு தமிழ்நாட்டிற் கல்வியை விருத்திசெய்யும் பணியில் பௌத்தரை விடச் சமணரே பெரிதும் ஈடுபட்டு உழைத்தனரென்பது அவரியற்றிய நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவர் தமிழ் நூல்களுக்கு உரையெழுதியும் இலக்கியம், இலக்கணம், நிகண்டு முதலிய பல நூல்களையியற்றியும் தமிழ்மொழியைவளர்த்து வந்தனர்.

3. கலைவளமும் இலக்கியப் பண்பும்

தமிழ்நாடு கலைவளம் பெற்று விளங்கியகாலம் பல்லவராட்சிக் காலமாகும். சிற்பம், ஓவியம், இசை, நடனம் முதலிய நுண்கலைகள் அவர் காலத்தில் உயர்நிலை பெற்றிருந்தனவென்பது அவர் குடைந்தெடுத்த கோவில்களிலிருந்தும் அக்காலத்துச் சிலாசாசனங்களிலிருந்தும் அறியக்கிடக்கின்றது. பல்லவர் காலத்துப் பெருங்கோவில்களில் நடன மண்டபம், தருக்கமண்டபம் முதலிய பல மண்டபங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன; அதனால், அக்கோவில்கள் சமயக்கல்வி, சாத்திரக்கல்வி, இசை,

நடனம் முதலியவற்றை வளர்த்தற்குரிய இடங்களாகவும் விளங்கினவென்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். எல்லாச் சமயத்தோரும் தத்தம் மதங்களை வளர்த்தற்பொருட்டு நாடெங்கும் பல மடங்களைக் கட்டினர். அவை துறவிகளுக்குத் தங்குமிடமாகவும், திக்கற்றவர்க்குப் புகலிடமாகவும், மாணவர்கள் உண்டியும் உறையுளும் பெற்றுக் கலைபயிலிடமாகவும் விளங்கின. இவ்வாறு சமயத்தை வளர்த்தற்கெனக் கட்டப்பட்ட மடங்களும் பிறவும் மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் கலைவிருத்திக்கும் பெரிதும் பயன்பட்டன. திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் முதலிய சைவப்பெரியார்கள் சிவனடியார்களுடன் ஊர்கள்தோறும் சென்று தங்கியிருந்து சமயத் தொண்டு செய்வதற்கு அக்காலத்திலிருந்த சைவ மடங்கள் பெரிதும் பயன்பட்டன. வைதிக சமயங்களை வளர்த்தற்பொருட்டு மறையவர் பலருக்கு மானியமாக நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்கள் ஆகமம் முதலியவற்றைப் படித்தற்கு வடமொழிப் பாடசாலைகள் பல அக்காலத்தில் நிறுவப்பட்டன. சிவன், திருமால் முதலிய கடவுளர்க்குக் கோவில்கள் பலவெடுத்தும் அவற்றிற்கும் வேதியர்க்குப் பல நிலங்களை மானியமாகக் கொடுத்தும், மடங்களையாதரித்தும் வைதிக சமயங்களை வளர்த்ததோடு, பல்லவ அரசர்கள் இசைக்கலை, சிற்பக்கலை முதலிய இன்பக் கலைகளையாதரித்து வந்தனர். பல்லவர் காலத்திலெழுந்த இலக்கியங்கள், கோவில்கள் கல்வெட்டுக்கள் முதலியவற்றிலிருந்து அக்காலத்தில் கலைவளத்திலும் பிறவற்றிலும் நாடடைந்திருந்த சிறப்பினை ஒருவாறு அறியலாம்.

அறநூல்களெழுந்த சங்கமருவிய காலப்பகுதியிலே தமிழிலக்கியப் போக்கில் வடமொழியின் சாயல் படியத்தொடங்கியவகையினை நாம் முந்திய அதிகாரத்திற் கூறினோம். சிறிது சிறிதாகத் தமிழிலக்கியம் வடமொழியிலக்கியப் போக்கைத்தழுவுதலைப்பல்லவர்காலத்திலெழுந்த இலக்கியங்களிலே தெளிவாகக் காணலாம். அக்காலத்திலே தமிழ் நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த மகேந்திரவர்மன் முதலான பல்லவ அரசர்கள் வடமொழியினையும் வடமொழிப் புலவர்களையும் பெரிதும் போற்றிவந்தனர். வடமொழிக்குத் தமிழ்நாட்டிற் பெருமதிப்பு ஏற்பட்டிருந்த அக்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் வடநூற் கருத்துக்களையும், அதிலுள்ள இதிகாச புராணக் கதைகளையும் அமைத்துச் செய்யுட்செய்யத் தொடங்கினர். சைவமும் வைணவமும் வேதாகமங்களைப் பிரமாணமாகக்கொள்வனவாதலின், வேதாகமப் பயிற்சி நாட்டிற் பரவுவதும் மக்கள் வேதாகமங்களையும் பிற வடமொழி நூல்களையும் போற்றுவதுமியல்பே. இவ்வாறு பல்லாற்றானும் வடமொழி தமிழ்நாட்டிற் போற்றப்படவே அம்மொழிச் சொற்கள், கருத்துக்கள், இலக்கணங்கள், யாப்பமைதிகள் தமிழ்மொழியில் இடம்பெறலாயின; அன்றியும், வடமொழியிலக்கியப் போக்கினையும் தமிழ்மொழி தழுவத் தொடங்கிற்று. தமிழுக்கே சிறப்பாகவுரியதும் சங்கமருவிய காலப் பகுதியிற் பெருவழக்காயிருந்ததுமாகிய வெண்பா யாப்பினைப் பல்லவர் காலத்துப் புலவர்கள் பெரிதும் கைக்கொள்ளாது, தமிழ் மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் பொதுவாயுள்ள விருத்தப்பாவினையும்

வேறு சில செய்யுள் வகையினையும் போற்றத் தொடங்கினர். வினவுக்கு இறுக்கும் விடையைப் போன்று சொற்சுருக்கமும் பொருட்செறிவுமுள்ள வெண்பாயாப்பு ஒழுக்கநெறிகளை எடுத்துக்கூறுதற் குச் சிறந்ததெனினும், இறைவனிடத்தில் அடியார் கொண்டுள்ளபத்திப்பெருக்கைப்புலப்படுத்துதற்கு விருத்தம் முதலிய பிற யாப்புக்களைப்போல அது அத்துணைச் சிறந்ததன்றெனக் கருதிப்போலும் விருத்தம்முதலியபாவினங்களைப்பல்லவர் காலத்தி லிருந்த அடியார்கள் பெரிதும் விரும்பினர். சங்க மருவிய காலத்தின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த முதலாழ் வார்களும் காரைக்காலம்மையாரும்இணையற்றபத் திப் பாடல்களாகிய திருவந்தாதிகளை வெண்பா யாப்பிற்பாடியுள்ளனரன்றோ வெனின், அவர்களைப் போல உணர்ச்சிப் பெருக்கை வெண்பா வாயிலாக வெளிப்படுத்துதல் எல்லார்க்கும் எளிதன்று. அவ் வாறு வெண்பாவில் அற்புதத் திருவந்தாதி பாடிய அம்மையாரும் தமது திருவிரட்டைமணிமாலையிற் கட்டளைக்கலித்துறையைக் கையாண்டதோடு திரு வாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்களை விருத்தப் பாவிலே பாடியருளினர். அவருக்குப் பின் வந்த புலவர்கள் அப்பாவகைகளைப் பெரிதும் கையாளத் தொடங்கினர். தமிழ்நாட்டில் வடமொழிக் கல்வி விருத்திபெற்ற பல்லவராட்சிக் காலத்தில் விருத்தப் பாவை மட்டுமன்றி வேறுபல வடமொழி யாப்புக் களையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் கையாளத் தொடங்கி னர். அவ்வாறு தமிழின்கண் வந்த செய்யுள் வகைகளின் இலக்கணத்தைக் கூறும் யாப்பிலக்கண நூல்கள் பல பல்லவர் காலத்தில் எழுந்தன. புதிய

இச்செய்யுள் வகைகளைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் கையாண்டபோதினும், அவர்கள் வெண்பாவை முற்றாகத் தள்ளிவிடவில்லை. அக்காலத்திலெழுந்த சாசனங்களும் பாரத வெண்பா முதலிய இதிகாசங்களுமே இதற்குச் சான்றாகும்.

பத்தியிலக்கியங்கள் பெருந்தொகையினவாகப் பல்லவர்காலத்தில்எழுந்ததுபோல வேறு எக்காலப் பிரிவிலும் எழவில்லை ஆகவே, இக்காலப் பிரிவைப் பத்தியிலக்கிய காலப்பிரிவு என்றும் கூறலாம். பத்தியிலக்கிய வளம் தமிழுக்குரிய பெருஞ் சிறப்பாகும். இத்துணைப் பெருந்தொகையாக அது வேறு இலக்கிய வளமுள்ள எந்த மொழியிலாயினும் எழவில்லையென்பது அறிஞர் துணிபாகும். இப்பத்தியிலக்கியத்தின் பண்பினையும் போக்கினையும் ஆராய்ந்து வகுத்துக் கூறுதற்கு இச்சிறு நூலின்கண் இடமில்லையாகலின், அதன் பண்பினைமட்டும் ஒருவாறு சுருக்கிக் கூறுவாம். இக்காலப் பிரிவில்எழுந்த பத்தியிலக்கியங்களை இரண்டாக வகுக்கலாம்: ஒன்று, தனித்தனிப் பதிகங்களிற் பத்தியனுபவங்களைக்கூறுவது; மற்றது, அவற்றைப்பிரபந்தங்களிலே அமைத்துக் கூறுவது. அடியார்கள் பிரபந்தங்களிலே பாத்திரங்களை அமைத்து, அப்பாத்திரங்களின் மனோபாவங்களை எடுத்துக்கூறும்வாயிலாகத் தம்முடைய பத்தியனுபவங்களைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். அப்பிரபந்தங்களுட் பெரும்பாலானவை அகத்திணை இலக்கணங்களுக்கு அமைய எழுந்தவை. தனித் தனிப் பதிகங்களுட் சில அகத்திணைக்குரிய துறைகள் தழுவி வந்துள்ளனவெனினும், பெரும்பாலானவை முன்னிலைப் பரவல், படர்க்கைப்பரவ

லாகிய கடவுள் வாழ்த்தாகவுள்ளன. புறத்திணைக் குரிய செவியறிவுறூஉ முதலிய ஏனைத் துறைகளில் அமைந்துள்ள பதிகங்களும் சிலவுள. அகத்திணை தழுவிவந்த பதிகங்களுள்ளும் பிரபந்தங்களுள்ளும் அன்பினைந்திணை தழுவிவந்தவை மிகச்சிலவென்றே கூறலாம். அவற்றுட் பெரும்பாலனவை கைக்கிளை பெருந்திணைகளில் அமைந்துள்ளன, பத்திப் பிரவாகத்தை வெளிப்படுத்துதற்கு அவ்விரு திணைகளும் மிக்க பொருத்தமுடையவை என்பதைக் கண்டே அடியார்கள் அவற்றைப் பெரிதுந் தழுவினர் எனலாம்.

பல்லவர் காலத்திற் பெருவழக்கா யிருந்தது பதிகமென்றே கூறல்வேண்டும். நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும்தம்உணர்ச்சியனுபவங்களைப்பெரும் பாலும் பதிகங்கள் வாயிலாகப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். பதிகமென்பது பத்துப் பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. பதினொரு பாக்களைக் கொண்டுள்ள பதிகங்களுமுள. அவ்வாசிரியர்கள் பதிகவமைப்பை வேண்டியவாறு செப்பஞ்செய்து தம் உள்ளக்கருத்துக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் தெளிவாகப் புலப்படுத்துதற்குரிய கருவியாக ஆக்கிக்கொண்டனர். அப்பதிகம் அப்பர் சுவாமிகள் காலந்தொடக்கம் சிறிது சிறிதாக வளர்ச்சிபெற்று வந்து, மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் காலத்தில் உச்சநிலை அடைந்துள்ளது என்பதை அவர்கள் பாடியருளிய திருப்பதிகங்களைப் படித்தறியலாம். சங்க காலத்திலும் சங்கமருவிய காலத்திலும் வாழ்ந்த சான்றோர்கள் தாம் பெற்ற தெய்வானுபவங்களை வெளிப்படுத்துவதற்குப் பெருந்தேவபாணி, சிறுதேவபாணி, பரி

பாட்டு முதலிய செய்யுள் வகைகளைக் கையாண்டனர். நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் அச்செய்யுள் வகைகளைக்கைவிட்டு, வளமுள்ளபதிக வடிவத்திலே தம்முடைய பத்தியனுபவங்களை வெளிப்படுத்த முன்வந்தமை, தமிழிலுள்ள செய்யுளிலக்கிய வளர்ச்சியிற்குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். அடியார்கள் தாம் புலப்படுத்துவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருளையும் அதனோடு தொடர்புடைய உணர்ச்சி முதலியவற்றையும் வகுத்து, அவற்றை வளர்ச்சிக் கிரமத்தில் அமைத்துக் காட்டுதற்குப் பதிகமுறை பெரிதும்பொருத்தமுடையதென்றாகக் கருதினர். ஒரு பதிகத்திலுள்ள செய்யுட்கள் யாவும் ஒரே ஓசையுடையனவாகலின், முதலிலுள்ள செய்யுளைப் படிக்கும்போது உண்டாகும் ஓசையின்பம், அதே ஓசையில் அமைந்த ஏனைச் செய்யுட்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் படிக்கும்போது, படிப்படியாக வளர்ந்து செல்வதை நாம் காணலாம். இங்ஙனம் முதலாவது செய்யுளில் ஆரம்பிக்கும் உணர்ச்சியின்பம் சிறிதுசிறிதாக வளர்ந்து ஏழாவது அல்லது எட்டாவது செய்யுளில் உச்சநிலையடைந்து, அதன் பின் அது குறையத்தொடங்கிப் பத்தாவது செய்யுளில் முடிவடைகின்றது. இதேபோன்ற செய்யுளமைப்பு ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழிகளிலும் காணப்படுகின்றது.

பதிகம் என்பது பல்லவர் காலப் பகுதிக்குரிய சிறப்புடைச் செய்யுள் வகைகளுள் ஒன்றெனினும், அது சங்கமருவியகாலத்திற்பெருவழக்காக இருந்த ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா முதலிய கலிப்பாவகைகளிலிருந்து உருவாயிற்று என்பதைத் தமிழ்ச் செய்யுள்

வரலாற்றைநோக்கியறியலாம்.ஒத்தாழிசைக் கலிப் பாவிலே தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் நான்கு உறுப்புக்களுள. அவற்றுட் டாழிசையென்பது, ஒரு பொருள்மேல் மூன்று அடுக்கி வருவது. அவை ஓசையிலும் பொருளிலும் ஒத்திருந்தல் போலவே பல்லவர் காலப்பகுதியின் ஆரம்பத்தில் எழுந்த பதிகங்களிலுள்ள பத்துச் செய்யுட்களிலும் ஓசையும் பொருளும் ஒத்திருத் தலைக் காணலாம். இவற்றிற்கு உதாரணமாக அப்பர் சுவாமிகள் இயற்றியருளிய பதிகங்களைக் கூறலாம். ஒத்தாழிசைக்கலியுட்பாட்டின் பொருளை முடித்துக் காட்டும் சுரிதகம் போலவே பதினொரு செய்யுட்களைக்கொண்டுவிளங்கும்பதிகங்களிலுள்ள இறுதிச் செய்யுளும் அமைந்துள்ளது. அது முத் திரைக்கவி என்றும் கூறப்படும் இவற்றிற்கு உதா ரணமாகத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பாடி யருளிய பதிகங்களைக் கூறலாம். பதிகம் என்னும் செய்யுள்வகை பத்தியனுபவங்களை வெளிப்படுத்து தற்கு ஏற்ற கருவியாக அமைந்தது என்பதை மேலே குறித்தோம். அது அங்ஙனம் அமைந்ததனுல் மட்டுமன்றி, அக்கால மக்களைப் பத்தி வாழ்க்கை யிற் படுத்தற்கும் ஏற்ற கருவியாக அமைந்ததனு லும் அக்காலத்தில் அது பெருவழக்காயிருந்தது எனலாம். மக்கள் ஒருங்குகூடி ஆடிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் திருக்கோயிலை வலம் வருதல் அக்காலத்துக்கோயில் வழிபாட்டு முறையாகவிருந் தது. அங்ஙனம் மக்கள் வலம் வரும்பொழுது பாடுதற்கு ஏற்ற அளவு, பொருள், உணர்ச்சி முத லியவற்றைக் கொண்டுள்ளதாகப் பதிகம் அமைந்

தும் அதன் பெருவழக்கிற்கு ஒரு காரணமாக லாம்.

அகவல், வெண்பா முதலிய பாவகைகள் பல்லவர் காலத்துப் புலவர்களாற் கையாளப்பட்ட போதும், அக்காலப் பகுதியிற் பெருவழக்காயிருந்தவை தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் பாவினங்கள் என்றே கூறுதல் வேண்டும். இப்பாவினங்கள் ஒவ்வொன்றும் பலதிறப்பட்ட ஓசை விகற்பங்களை உடையன. அவற்றுள்ளே, அடியார்கள் தாம் புலப்படுத்தக் கருதிய பொருளுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் ஏற்ற ஓசைகளைத் தெரிந்து பதிகங்களிற் பயன்படுத்தியிருத்தலை நாம் காணலாம். இங்ஙனம் அவர்கள்கையாண்ட ஓசைகளுட் பெரும்பாலானவை தமிழுக்குப் புதியனவாகும். நாயன்மார்களும்ஆழ்வார்களும்பல்வகைஉணர்ச்சி பேதங்களைப் புலப்படுத்தவேண்டியிருந்ததனால், பல்வேறு வகைப்பட்ட ஓசைமுறைகளைக் கையாளவேண்டியதாயிற்று. அவர்கள்கையாண்ட ஓசைவகைகளையே சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னும் வாழ்ந்த பெரும்புலவர்கள் கையாண்டு ஒப்பற்ற காவியங்களை இயற்றித் தந்துள்ளனர். காவியங்கள் அகவற்பாவில் அல்லதுவெண்பாவில் அமைதல்வேண்டும் என்னும்மரபு பல்லவர் காலத்தோடு நீங்கப்பெற, அவற்றைவிருத்தப்பாவில்இயற்றுதற்கு வழிகாட்டி வைத்தவர்கள் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் எனலாம். சோழப் பெருமன்னர் காலப் பிரிவிற் சிந்தாமணி முதலாக எழுந்த காப்பியங்களில் விருத்தம்முதலிய பாவினங்கள்வளர்ச்சியுற்ற வாற்றை அடுத்துவரும் அதிகாரத்திற் கூறுவோம்.

தமிழிலுள்ள தொண்ணூற்றுறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் வாயுறைவாழ்த்து, செவியறிவுறூஉ, இயன்மொழிவாழ்த்து முதலிய பிரபந்த வகைகள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே வழக்கில் இருந்திருக்கின்றன. அவை யாவும் ஒரு பொருளை ஒருசெய்யுளில் அமைத்துக் கூறுவன. ஒருபொருளைப் பலசெய்யுட்களில் அமைத்துக்கூறும்பதிகம் முதலிய ஏனைப் பிரபந்த வகைகள் காரைக்காலம்மையார் காலந் தொடக்கமாகத் தமிழில் எழுந்தவை. இங்ஙனம் தொடர்நிலைச் செய்யுளாக வரும் பிரபந்த வகைகளுள்உருவத்திற்சிறியனவற்றுள் ஒன்றுபதிகமாகும். இரட்டைமணிமாலை, மும்மணிக்கோவை முதலிய ஏனைப் பிரபந்த வகைகள் பத்துக்கு மேற்பட்ட செய்யுட்களாலானவை. அவற்றுள் உலா, கோவை, கலம்பகம் முதலியன பல்லவர் காலத்தில் ஆரம்பித்துப் பிற்காலங்களில் வளர்ச்சியுற்று வந்துள்ளன. மடல், எழுகூற்றிருக்கை, மறம் முதலிய பிரபந்த வகைகள் பல்லவர் காலத்தில் ஆரம்பித்துள்ளனவெனினும், அவை அக்காலத்தின்பின் அருகியே வந்துள்ளன.

இறைவழிபாட்டிற்குச் சிறப்பாக உரிய தோத்திரப் பாமாலைகள் இக்காலப் பகுதியிற் பதிகம் முதலிய பிரபந்த முறையில் வெளிவந்ததனுல், ஒரு புதிய இலக்கிய மரபு தமிழ்மொழியில் ஆரம்பித்துளதெனினும், சங்க காலத்திலும் சங்கமருவிய காலத்திலும் பெருவழக்காக இருந்த பழைய அகத்திணை மரபை நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் கைவிடவில்லை. அம்மரபு காலத்தின் போக்கிற்கிணங்க ஒரு புது முறையிலே பத்திப்பாடல்களில்

இடம்பெறுகின்றது. தலைவன் தலைவியருக்கிடையே யுள்ள அன்பை வெளிப்படுத்துவதற்கென வகுக்கப் பட்ட அகப்பொருட்டுறைகள் யாவும் இறைவன் மாட்டு அடியார்கள் கொண்ட அன்பினை வெளிப் படுத்துவதற்கு ஏற்ற கருவியாக அமைகின்றன. அகத்திணைச் செய்யுட்களில் வந்துள்ள உலகியற் காதல் தோத்திரப் பாடல்களிலே தெய்வீகக் காத லாக உருவெடுக்கின்றது. இங்ஙனம் பழைய செய் யுள்மரபு ஒரு புதுமுறையிற் கையாளப்படுதலால், தமிழிலக்கியம் பல்லவர் காலப்பகுதியில் வளம் பெற்று வளரத் தொடங்கிற்று. அகத்திணைப்பொரு ளில் அமைந்த பத்திப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் தலைவி கூற்றாகவும் தோழி கூற்றாகவும் செவிலி கூற்றாகவும் வந்துள்ளன. தலைவனிடத்திலே தலைவி கொண்ட காதல் இறைவனிடத்தில் அடியார் கொண்ட அன்பாக மாறுகின்றது தெய்வானுபவங் களை உலகியல் வாழ்க்கையனுபவங்களில் அமைத் துக் கூறும் வழக்கு இக்காலப்பகுதியிலேயே ஆரம்ப மாகின்றது. உலகியற் காதலாகிய அன்பினைந்திணை தான் கவிதைக்குப் பொருளாக அமைதல்வேண்டும் என்பது தமிழ் மரபாகும். அம்மரபு பிறழாமல் இக்காலப் பகுதியில் எழுந்த இலக்கிய நூல்களும் சிலவுள. அவற்றுக்குத் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரை ஓர் உதாரணமாகக் கூறலாம். அந்நூலில் தலை வன் தலைவியர்மாட்டு நிகழும் உலகியற் காதலே கூறப்படுகின்றதெனினும். இறையன்பும் அதனோடு அழகுற இணைக்கப்பட்டுள்ளது. பாண்டிக்கோவை, முத்தொள்ளாயிரம் என்னும் நூல்களில் உலகியற் காதலே கூறப்படுகின்றதெனினும், அக்காலத்தில் வாழ்ந்த அரசர்களின் வீரச்செயல் முதலியனவற்

றைப் பாராட்டிக் கூறுதற்பொருட்டு அகத்திணைப் பொருள் கருவியாகக் கொள்ளப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம்.

பல்லவர் காலத்துப் பெரியார்கள் தம்முடைய காலத்திற்குமுன் வழக்கிலிருந்த செய்யுள் மரபு முதலியவற்றைத் தம்முடைய உணர்ச்சிபேதங்களை வெளிப்படுத்துதற்குத்தழுவிக்கொண்டதுபோலவே தம்முடைய பத்திநிலையைப் புலப்படுத்துதற்கு வடமொழிப் புராண இதிகாசங்களிலுள்ள கதைகளையும்கருத்துக்களையும் துணையாகக்கொண்டுள்ளனர். சைவ நாயன்மார்கள் சிவபெருமானுடைய திருக்கோலக் காட்சியினையும் அருட்டிறங்களையும் சித்திரித்துக் காட்டுவதை நோக்கும்பொழுது, வடமொழி நூல்களிலுள்ள கருத்துக்களை எத்துணைச் சிறப்பாகத் தம்முடைய பதிகங்களில் எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர் என்பது புலப்படும். அவர்களைப் போலவே வைணவ ஆழ்வார்களும் பாகவதம், இராமாயணம், மகாபாரதம் முதலிய வடமொழி நூல்களிலுள்ள கதைகளை நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளனர். கோசலை தாலாட்டு, தசரதன் புலம்பல், தேவகி புலம்பல், கண்ணனுடைய பாலலீலைகள் முதலிய நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆழ்வார்கள் தம்முடைய பத்திநிலையை ஒரு புது முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இங்ஙனம் பல்லவர் காலத்து இலக்கியம் ஒரு புதுவழியிற் சென்றமையை வடமொழித் தொடர்பினாலே தமிழிலக்கியம் அடைந்த சிறப்புக்களுள் ஒன்றாகக் கூறலாம்.

தமிழ் நாட்டில் ஆங்காங்கு பாமர மக்களிடையே வழங்கிவந்த சில நாட்டுப்பாடல் வகைகளைத் தழுவிப் பல பதிகங்கள் பல்லவர் காலப் பகுதியிற் பாடப்பட்டுள்ளன. தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் முதலியனவற்றுட் பெரும்பாலானவை நாட்டு மக்கள் இறைவனை வழிபடும்போது ஓதுதற்கென இயற்றப்பட்டனவாகலின், அம்மக்களிடையே வழங்கிவந்த பாடல்முறையில் அத்திருப்பதிகங்கள் அமைதல் பயனுடைத்தென்பதை உணர்ந்தே, நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் நாட்டுப் பாடல் முறையில் அவற்றைப் பாடினார்கள் என்று கருதக் கிடக்கின்றது. திருவாசகத்திலுள்ள திருவம்மானை, திருச்சாழல், திருப்பொன்னூசல் முதலிய பதிகங்களும், பெரியாழ்வார் பாடியருளிய கண்ணன் குழல்வாரக் காக்கையை அழைத்தல் முதலிய பதிகங்களும் இதற்கு உதாரணங்களாகும். நாட்டுப் பாடல்களிலுள்ள ஓசை முறைகளைத் தழுவி அக்காலத்துப் புலவர்கள் பதிகங்களைப் பாடினார்கள் என்பதற்குச் சான்றாகச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய திருப்பதிகங்களுட் சில காணப்படுகின்றன. இங்ஙனம் பல்லாற்றானும் வளமுடையனவாகப் பல்லவர் காலத்துப் பத்திப் பாடல்கள் அமைந்திருத்தலால் அவை தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு தனிச்சிறப்புடன் விளங்குகின்றன.

பல்லவர் ஆட்சிக்காலம் வைதிக சமயங்கள் புத்துயிர் பெற்று வளர்ந்த காலமாதலின், இறைவனைக் குறித்துப் பாடப்பட்ட பிரபந்தங்களே பெருந்தொகையாகவெளிவந்தன. சமணம்பௌத்தமாகிய சமயங்கள் வீறுபெற்று வளர்தற்கான வசதி

கள் அக்காலத்தில் அருகிப்போனமையால் அறங் கூறும் நூல்கள் பல இயற்றப்பட்டில, அக்காலத் தில் ஆட்சிபுரிந்த பல்லவ அரசர்களுட் பலர் வட மொழிப் புலவர்களை ஆதரித்தனரன்றித் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரிக்கவில்லை. தமிழ்மொழியும் புறக் கணிக்கப்பட்டது. பிறநாட்டு மன்னர் ஆதிக்கஞ் செலுத்தக்கூடிய நிலையில் ஒரு நாடு இருக்குமாயின் அந்நாட்டின் சமுதாயம், பொருளாதாரம், பண் பாடு, இலக்கியம் முதலியவற்றிலே தீவிரமான வளர்ச்சி ஏற்படமாட்டாது. அதனாலேதான், பல்ல வர் ஆட்சிக்காலத்தில் உலகியலும் உலகியல் கூறும் இலக்கியமும்சிறப்படையவில்லை.மன்னர்களுடைய வீரச்சிறப்பு, கொடைச்சிறப்பு, முதலியவற்றைக் கூறும் செய்யுட்கள் அக்காலத்திற் பெருந்தொகை யாக எழவில்லை. அது அக்காலத்தின் போக்கினைக் காட்டுகின்றது.

4. பத்திப்பாடல்கள்

சைவம் வைணவமாகிய வைதிக சமயங்கள் புத்துயிர் பெற்றுத் தழைத்த பல்லவராட்சிக்காலம் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு சிறந்த காலப்பகுதி யெனக் கருதப்படுகின்றது. அக்காலத்தில் சைவ நாயன்மார்களும்வைணவ ஆழ்வார்களும் தோன்றி யிராவிடின்சைவத்தையும்வைணவத்தையும்சமண பௌத்த மதங்கள் நிலைதளரச் செய்திருக்குமெனக் கூறுதல் பிழையாகாது. நாயன்மார், ஆழ்வார் என்னும் சொற்களுக்கு முறையே தலைவர், இறைவ னுடைய குணங்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுபவர் என்பன பொருளாகும். பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த சிவ

னடியார்களுள்தலைசிறந்தோராகக் கருதப்படுவோர் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், சேரமான்பெருமாள், மாணிக்கவாசகர், திருமூலர் முதலியோராவர். பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் முதலாழ்வார் மூவருமொழிந்த திருமழிசையாழ்வார், பெரியாழ்வார், கோதையார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், நம்மாழ்வார், மதுரகவியாழ்வார் ஆகிய ஒன்பதின்மரும் பல்லவர் காலத்தோராவர். நாயன்மார்கள் பாடிய பத்திப்பாடல்களைச் சோழப் பெருமன்னர்காலத்திலிருந்தநம்பியாண்டார்நம்பி தேடிப்பெற்று அவற்றைத் திருமுறையாக வகுத்தமைத்தது போலவே, அக்காலத்திலிருந்த நாதமுனிகளும் ஆழ்வார்கள் பாடிய பிரபந்தங்களைத் தேடிப்பெற்று நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம் எனத் தொகுத்துள்ளனர். தம் உள்ளத்தை இறைவனுக்குக் கோயிலாக அமைத்துக்கொண்ட நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இறைவன் திருவருளை எண்ணியெண்ணி நெஞ்சுருகிப்பாடிய பாக்களின் பெருமை அளவிடற்கரியது. தெளிவு, கனிவு, பத்திச்சுவை, ஓசைப்பெருக்கு முதலிய பல சிறப்பியல்புகளையுடையன அத்திருப்பாடல்கள். சமண பௌத்த முனிவர்கள் கொண்டாடியபுறவேடங்களால் ஒருவன் பெறும் பயன் யாதுமில்லை யென்பதையும், ஒருவன் இறைவனை நாடோறும் நினைந்து நைந்து உள்ளங் கசிந்துருகினாலன்றி அவனருளைப் பெறமுடியாது என்பதையும், தம் வாழ்க்கையால் மக்களுக்கு எடுத்துக் காட்டி அவர்களை நல்வழிப்படுத்திய பெரியார்களின் கள்ளமற்ற உள்ளத்தை அவர்கள் பாடிய

திருப்பாசுரங்கள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சங்கமருவிய காலப்பகுதியில் எழுந்த பத்திப் பிரவாகமொன்றே பல்லவராட்சிக் காலத்தில் சைவம் வைணவம் என்னும் இரு நதிகளாக ஓடித் தமிழிலக்கியத்தைத் தழைக்கச் செய்ததெனலாம்.

கி. பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் சமணசமயம் பல்லவ அரசன் மகேந்திரவர்மனையும் பாண்டிய அரசன் நின்றசீர்நெடுமாறனையும் தன் வசமாக்கித் தமிழ்நாட்டில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தத் தொடங்கிற்று. அந்நாளில் 'சைவநெறிதான்பெற்ற புண்ணியக்கண் இரண்டென'த் திருநாவுக்கரசரும் திருஞானசம்பந்தரும் அவதரித்து, அம்மன்னரிருவரையும் சைவராக்கிச் சமணத்தின் வீறடக்கிச் சைவத்தை வளர்த்தனர். சைவசமயத்திற் பிறந்த திருநாவுக்கரசர்இறைவனையடைய மனங்கொண்டவராகி இளமையிலேயே சைவசமயத்தை விட்டுச் சமணுகித் துறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர். பல ஆண்டுகள் சென்றும் வீடாய் கொண்ட அவர்மனத்திற்கு அச்சமயம் ஆறுதலளித்திலது. ஆகவே, சமணசமயத்தை விட்டு மீண்டும் அவர் சைவத்தைத் தழுவினர். அதைக்கண்ட சமணத் துறவிகள் அவருக்குப் பல இன்னல்களை இழைத்தனர். அவற்றிற்கெல்லாம் ஆளாகியும், கலங்காத நெஞ்சினராய்ச் சைவசமயத்தை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, சிவபெருமானுக்குப் பாமாலை அணிந்தும் உழவாரப் படைகொண்டு வாணுளெல்லாம்ஆலயத்திருப்பணிசெய்தும்சைவத்தை வளர்த்தனர். இவ்வாறு வயோதிபராய்த் திருநாவுக்கரசர் திருத்தொண்டு செய்துவருங் காலத்தில், சீகாழி

என்னும் திருப்பதியில்திருஞானசம்பந்தர்அவதரித்துப் பாலனாய் விளையாடும் பருவத்திலேயே பண் கனிந்த பாடல்கள் பலபாடி இறைவனை ஏத்தலாயினர். தமிழ்நாட்டில் ஆங்காங்கு கட்டப்பட்டிருந்த சிவாலயங்களைத் தரிசிக்கச் செல்கையில், ஒருநாள் திருநாவுக்கரசரைச் சந்தித்து அவரை 'அப்பரே' என்று அழைத்ததனால் அவருக்கு அன்று தொட்டு அப்பர் என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. அவர்களிருவரும் சைவசமயத்துக்கு அளவிடற்கரிய தொண்டுகள் செய்துள்ளனர்.

சங்கமருவிய காலப்பகுதியிலே தமிழ் நாட்டிற் சிறப்புடன் விளங்கிய சிவாலயங்கள் பல, சமணர் ஆதிக்கம் செலுத்திய கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆதரிப்பாரின்றி அழியும் நிலையினை எய்தின. தம் சமயத்தைப் பரப்புதற்குச் சமணர் செய்துவந்த சமயப்பிரசாரத்தின்பயனாகச் சைவசமயிகள் தம் சமயவொழுக்கங்களைக் கைவிட்டமையே சிவாலயங்கள் பலசீர்குன்றுதற்கெல்லாம் காரணமாயிருந்தது. அவற்றுட் சில சமணப் பள்ளிகளாகவும் மாற்றப்பட்டனவென்பர் ஆராய்ச்சியாளர். இவ்வாறு போற்றுவாரின்றிப் பொன்றும் நிலையிலிருந்த சிவாலயங்களை மீண்டும் நன்னிலையில் வைப்பதற்கு, அப்பரும் திருஞானசம்பந்தரும் அக்காலத்தில் அரியதொண்டுகள் பலவற்றைச் செய்தனர்; அவற்றுள், மக்களாற் கைவிடப்பட்ட ஆலய வழிபாட்டு முறைக்குப் புத்துயிரளித்தமையும் ஒன்றாகும். ஆலயத்துக்குச் சென்று மக்கள் இறைவனை வழிபடும்பொழுது, அவர்கள் எல்லோரும் ஒருங்கு கூடி ஆடிக்கொண்டும் இறைவனைப் பாடிக்கொண்

டும் ஆலயத்தைச் சுற்றிவருதல் அவன்புகழ் பாடுதல், துதித்தல் ஆதியனவும் அக்காலத்தில் கோவில் வழிபாட்டு முறையாயிருந்தன. அம்முறையினை மக்கள் போற்றுமையே கோவில்கள் நிலைகுன்றுதற்குக் காரணமென்பதை அறிந்து அந்நாயன்மாரிருவரும் ஊர்கள்தோறும் சென்று ஆங்காங்குள்ள சிவாலயங்களைத் தரிசிக்கலாயினர். அவற்றுள் வீற்றிருக்கும் சிவபிரானின் அருட்டிறத்தையெல்லாம் நினைந்து நெஞ்சுருகித் தேவாரத் திருப்பதிகங்களைப் பாடிக்கொண்டு அடியார்புடைசூழக்கோவில்களைச் சுற்றி வலம்வந்தனர். அதனைக் கண்ட மக்களுக்கு ஆலய வழிபாட்டில் ஆர்வமுண்டாயிற்று; அவரும் 'சிவனடியாருடன் கூடித் தேவாரங்களைப் பாடிக்கொண்டு கோவில்களை வலம்வந்தனர். அத்தேவாரங்கள் அவரின் அகவிருளை யகற்றும் விளக்காயின. இவ்வாறு அவர் புத்துணர்ச்சிபெற்றுக் கோவில் வழிபாட்டில் ஊக்கங்கொள்ளவே, அழியும் நிலையடைந்த சிவாலயங்கள் அழியாநிலை பெற்றதோடு பிற்காலத்திற் கலைக்களஞ்சியங்களாகவும் திகழ்ந்தன. அப்பர்சுவாமிகள் கோவில்கள்தோறும்சென்று உழவாரத் திருப்பணியை இடைவிடாது செய்து வந்தமையால் அவற்றை நன்னிலையில் வைத்து மக்கள் ஆதரித்தற்பொருட்டு அவர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாய் விளங்கினரென்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

இவ்வாறு தொண்டுகள் பலவற்றைச் செய்து காலத்தைக்கழித்த அப்பர் சுவாமிகளின் மனவுறுதியையும் பத்தி வைராக்கியத்தையும்,

'வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப
மாகிலென் மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலைதடு
மாறிலென் தண்கடலும்
மீனம் படிலென் விரிசுடர்
வீழிலென் வேலை நஞ்சுண்
டுஒன மொன்றில்லா ஒருவனுக்
காட்பட்ட உத்தமர்க்கே'

என்றும்,

'நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்'

என்றும் பாடுவதிலிருந்து ஒருவாறு அறிந்துகொள்ளலாம். பன்னெடுங்காலம் துறவுபூண்டு பழுத்த அநுபவம் வாய்க்கப்பெற்ற அப்பர் சுவாமிகளின் திருப்பாடல்களில் ஐம்புல ஆசையால் விளையும் துன்பம், உலகநிலையாமை, வாழ்க்கை நிலையாமை என்பவைபற்றிய குறிப்புக்கள் ஆங்காங்கு காணப்படுதல் இயல்பாகும். அதனால், உலக வாழ்விற் கிடந்து அல்லற்படும் ஒருவனுக்கு அவர் பாடிய பாக்கள் யாவும் ஆறுதலளிக்கும் பண்புடையனவாய் விளங்குகின்றன. ஆற்றுவெள்ளம் பெருக்கெடுத்துப் பாய்வதுபோன்று தங்குதடையின்றி இறைவன் திருநாமங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அடுக்கிச் செல்லும் அவர் திருத்தாண்டகத்தை யொத்த கவிதைப் பெருக்கைத் தமிழிலக்கியத்தில் வேறெங்குங் காண்டலரிது. அத்தகைய சிறந்த பாக்களைப் பாடியதால் அவர் திருநாவுக்கரசர் என்றும் வாகீசர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். அவர் பாடியருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் 4ஆம், 5ஆம், 6ஆம் திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின்கண் சுவாமிகளுடைய

முதிர்ந்த அநுபவத்தையும் பத்திச்சிறப்பையுங் காணலாம். அவர் சிவனை மறந்து சமணராகி வீணே காலத்தைக் கழித்ததை நினைந்து உள்ளம் கரைந் துருகிப் பாடியவை யாவும் சோகரசம் மிக்க பாடல்கள். சிவபிரானுடைய உருவத்திருமேனியை அகக் கண்ணாற் கண்டு அநுபவித்து அதன் அழகைச் சித் திரித்துக் கூறும் பாடல்கள் யாவும் கவிச்சுவை நிரம்பியுள்ளவை.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பாடியருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் 1ஆம், 2ஆம், 3ஆம் திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பாலனாய் விளையாடித்திரியும் பருவத்திலேயே ஞானம் முதிரப்பெற்றுஇறைவனைப்பாடிய ஆளுடையபிள்ளையாராகிய திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அப்பர் சுவாமிகளைப் போன்று வாழ்க்கைத் துன்பங்களை அநுபவித்தவரல்லர். புலன்வழிச் செல்வதாலுண் டாகுந்துன்பங்களை ஒருகுழந்தை அறியமாட்டாது; ஆதலின், உலகவாழ்க்கை இழித்திடத்தக்கதொன் ருக அவருக்குத் தோன்றவில்லை.

> 'நாளாய போகமே நஞ்சணியும் கண்டனுக்கே
> ஆளாய அன்பு செய்வோம்'

என்று தம் நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்தி ஆலயந்தோறும் சென்று அரனை வழிபட்டனர். இயற்கையழகிலும் இறைவனருளிலும் ஒரேவகையான ஈடுபாடு அவருக் கிருந்தது; அதனால், அவருக்குண்டான ஒரு குதூகல உணர்ச்சி அவர் பாடியுள்ள தேவாரப் பதிகங்களில் எங்குப் செறிந்துகிடக்கின்றது. இயற்கையின்தோற் றமும் இறைவனின் உருவமும் அவருக்கு ஒன்று

போலக் காட்சியளித்தன. இன்பமேலீட்டால் துள்ளிக் குதித்தாடிய ஆளுடைய பிள்ளையாருடைய பாடல்களிலுள்ள ஓசையும் ஒத்திசையும்* துள்ளிக் குதித்துச் செல்கின்றன. அவர்கள் பாடிய பதிகங்களுட் சில வேதசாரமாய் அமைந்தனவென்றும் வேதத்தின் ஓசைச்சிறப்பினை யுடையனவென்றும் கூறுவர். இயற்கை வருணனைகள் கவிச்சுவையுடன் கலந்து வருதலை அவர் பாடல்களில் எங்கும் காணலாம்.

புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட்
டைம்மேலுந்தி
அலமந்த போதாக அஞ்சேலென் றருள்செய்வான்
அமருங் கோயில்
வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட முழவதிர
மழையென் றஞ்சிச்
சிலமந்தி யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவையாறே

என்னும் பாடல் அதற்கு ஓர் உதாரணமாகும்.

சேரநாட்டரசராகியசேரமான்பெருமாள்நாயனாருக்கு நண்பரான சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாரூரிலே பிராமணகுலத்திற் பிறந்து, நரசிங்க முனையரையன் மனையில் வளர்ந்து, பரவையாரையும் சங்கிலியாரையும்மணந்து 'சுந்தரவேடங்கள்' பூண்டு சிறப்பாக வாழ்ந்த ஒரு யோகியாவர். அவர் காலம் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியாகும். அவரது அற்புதமான வாழ்க்கையினை அவர் பாடிய தேவாரங்களிலிருந்து ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். நடையுடை பாவனைகளிலும் கொடைச் சிறப்பிலும் ஓர் அரசனைப்போல அவர் வாழ்ந்த

*ஒத்திசை-*rhythm.*

தைப்பொதுவாக நோக்குமிடத்து, உலக இன்பங்களிற்றிளைத்தஒருவரைப்போல்அவர் காணப்பட்ட போதும், அவர் பாடியருளிய தேவாரங்கள் பல வற்றை உற்றுநோக்கின், அவர் முற்றத்துறந்த முனிவரென்றும் சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்துச் சிவனடியார்களைச் சிவனாகக்கண்டு போற்றிய அருளாளர் என்றும் நாம் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளலாம். சிவனடியாரின் பெருமையை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டிச் சைவத்தை வளர்ப்பதற்குச் சிவபத்தியோடு அடியார் பத்தியினையும் இணைத்து ஒரு புதுவழி காட்டிய செந்தமிழ்த் திறம்வல்ல சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தம் வாணாள் முழுவதிலும் தம்மைச் சிவபெருமானுக்குத் தோழராகப் பாவித்து, அவரை என்றும் மறவாது வாழ்ந்துவந்தனர். அவருடைய சுவைமிக்க வாழ்க்கையநுபவங்களையும் வாழ்க்கை வரலாற்றினையும் அவர் பாடியருளிய திருப்பாடல்கள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. 7ஆம் திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ள அவர் திருப்பதிகங்கள் ஏறத்தாழ ஆயிரம் பாடல்களையுடையன. அப்பர் சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் ஆகிய இருவருடைய திருப்பாடல்களையும் அவர் நன்கு கற்றிருந்தார் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் பல அவர் தேவாரங்களிற் காணப்படுகின்றன. அவர் காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த சிவனடியார்களைப்பற்றி அவர் ஆங்காங்கு குறித்துச்செல்வதிலிருந்துஅவருக்கு அவர்களிடத்திலிருந்த ஈடுபாட்டினை நாம் அறியலாம். செந்தமிழ் நடையும் கவிச்சுவையும் பொருந்தப்பெற்ற அவர் திருப்பாடல்களில் இயற்கையின் அழகும் இறைவனின் அருளும் ஒருங்கு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இறைவனை மறவாத மனத்தராய் வாழ்ந்த சுவாமிகள் இறைவனை முன்னிலைப்படுத்தி விளையாட்டாகப் புகழ்ந்து பாடுவதில் ஒரு தனிச்சிறப்புண்டு இதற்கு உதாரணம் வருமாறு:

சிலைத்து நோக்கும்வெள் ளேறு செந்தழல் வாய பாம்பது மூசெனும்
பலிக்கு நீர்வரும் போது நுங்கையிற் பாம்பு வேண்டா பிரானிரே
மலைத்த சந்தொடு வேங்கை கோங்கமும் மன்னு காரகில் சண்பகம்
அலைக்கும் பைம்புனல் சூழ்பைஞ் ஞீலியி லார ணிய விடங்கரே.

தூயவர் கண்ணும் வாயும் மேனியுந் துன்ன வாடை சுடலையில்
பேயோ டாடலைத் தவிரும் நீரொரு பித்த ரோவெம் பிரானிரே
பாயு நீர்க்கிடங் கார்க மலமும் பைந்தண் மாதவி புன்னையும்
ஆய பைம்பொழில் சூழ்பைஞ் ஞீலியி லார ணிய விடங்கரே.

செந்த மிழ்த்திறம் வல்லிரோ செங்க ணரவமுன் கையி லாடவே
வந்து நிற்குமி தென்கொ லோபலி மாற்ற மாட்டோ மிடகிலோம்
பைந்தண் மாமல ருந்து சோலைகள் கந்தம் நாறுபைஞ் ஞீலியீர்
அந்தி வானமும் மேனி யோசொலு மார ணீய விடங்கரே.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இரண்டாம் வரகுண பாண்டியன் காலத்தில் வாழ்ந்தவரென்பர். அவர் வாதவூரிற் பிறந்தமையால், திருவாதவூரர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இளமையிலேயே சிவாகமங்கள் முதலிய சமயநூல்களையும் இலக்கண இலக்கியங்களையும் கற்றுத்தேர்ந்து, சிலகாலம் பாண்டியனுக்கு அமைச்சராயிருந்து அரசியல்வினைகளைச் செய்துவந்தனர். சிவபெருமான் குருவடிவாய்வந்து அவரை ஆட்கொண்டபின், இறைவனன்பைப் பெறுதலொன்றனையே தமதுவாழ்க்கையின்நோக்கமாகக் கொண்டு, திருவுத்தரகோசமங்கை, திருக்கழுக்குன்றம், சிதம்பரம் ஆகிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கல்லுங்கரையும்படிபாடியபாட்டுக்களேதிருவாசகம் எனப்படும் உணர்ச்சிமிக்க சொற்றொடர்கள்

நிரம்பியுள்ள திருவாசகப் பாக்கள் யாவும் மாணிக் கம்போன்றவையாகலின் அவர் மாணிக்கவாசகர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். திருப்பெருந்துறையிற் காட்சிகொடுத்து ஆட்கொண்ட இறைவனைப்பின்பு காணப்பெறுமையால், தாயை நினைந்தழும் பிள்ளை யைப்போல அவர் மனங்கலங்கிப் பாடிய பாக்கள் யாவும் படிப்போர் நெஞ்சை உருக்குவன. அவர் பெற்ற சிவாநுபவங்களைப் புலப்படுத்தி நிற்கும் திரு வாசகத்திருப்பதிகங்களனைத்தும் தமிழ்ப்பாக்களுள் மிக உயர்ந்த நிலையில்வைத்து எண்ணத்தக்கவை. தாம் இறைவன்பாற் பெற்ற பேரின்பக்காதலைத், தலைவன் தலைவிஎன்னும் இருவருக்குமிடையேயுள்ள உலகியற்காதலோடு இணைத்துக் காட்டுவதில் ஒப் புயர்வற்றுவிளங்கும் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் என்னும் நூல் அவர் இயற்றிய சிறந்த அகப்பொரு ளிலக்கியமாகும். இவையிரண்டும் 8 ஆம் திருமுறை என வழங்கப்படும். தமிழிலுள்ள உணர்ச்சிப்பெருக் குடைய பாட்டுக்களுள் முதலில் வைத்து எண்ணத் தகுந்தவை மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்நெஞ்சுருகிப் பாடிய திருவாசகப் பாட்டுக்கள். அவை கல்லை யொத்த மனத்தையும் கனியச்செய்யும் பெற்றி வாய்ந்தவை. அம்மணிவாசகங்களுள் ஒன்று வரு மாறு:

சிந்தனை நின் தனக்காக்கி நாயி னேன்தன்
கண்ணிணைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி
வந்தனையும் அம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்
மணிவார்த்தைக் காக்கியைம் புலன்க ளார
வந்தனை ஆட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே யுன்னைத்
தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்
தனிச்சுடரே யிரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே.

முக்காலமுமுணர்ந்த முனிவராகிய திருமூல நாயனுர் சித்தர் கணத்துட் சிறந்தவராகப்பாராட் டப்படுபவர். அவர் பாடிய திருமந்திரம் இறைவனே யடையும்வழிகளே அநுபவவாயிலாகஎடுத்துக்கூறும் ஒரு சிறந்த நூலாகும். யோகமார்க்கத்தைத் தழுவி நின்று முத்திநிலைபெற்ற சித்தர் கூட்டம் தமிழ் நாட்டில் நெடுங்காலமாக இருந்துவந்துள்ளது என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். பதினெட்டாம்நூற்றுண் டில் வாழ்ந்துவந்த தாயுமானசுவாமிகள் 'வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தர் கணத்தைத்' தம்பாடல்களிற் சிறப்பாகப் பாராட்டி யுள்ளனர். அவருக்குக் குருவாய்வந்த மௌன குரு மூர்த்தியும் திருமூலர் மரபில் உதித்தவரென்றே அறியக்கிடக்கின்றது. திருமூலர் காலத்துக்குப்பின் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த பாம்பாட்டிச் சித்தர், அகப் பேய்ச் சித்தர், குதம்பைச் சித்தர் முதலிய சித்தர் கள் தாம் கண்ட உண்மைகளேயும் பெற்ற அநுபவங் களேயும் ஓசைச்சிறப்புடைய பாட்டுக்களில் அமைத் துப் பாடியுள்ளனர். அவற்றைப் பதினெண் சித்தர் பாடல் என்ற நூலிற் காணலாம். சித்தர்களிற் பலர் வைத்திய சாத்திர அறிவுடையோரா யிருந்தமை யின் அவர்கள் பல வைத்திய நூல்களேயும் எழுதி யுள்ளனர்.

வைணவ ஆழ்வார்களுள் பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகியமூவ்ரும் ஏனைய ஆழ்வார்களுக்குமுன் தோன்றினமையின் அவர்கள் முதலாழ்வார்கள் எனப்பட்டனர். அகத்தும் புறத் தும்திருமாலைக்கண்டுகளித்த முதலாழ்வார்களுக்கு இயற்கையும் இறைவன் வடிவமாகவே காட்சியளித்

தது. நனவிலும் கனவிலும் திருமாலெண்ணமுடையோராய் வாழ்ந்த முதலாழ்வார்கள் காரைக்காலம்மையாரைப்போலத் திடமான பத்திவைராக்கிய முடையவர்கள். அவர்கள் திருமாலிடத்திற் கொண்டிருந்த அளவற்ற அன்பினை 'என்றன் அளவன்றால் யானுடைய அன்பு' என்றும், 'ஒண்தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு' என்றும், 'காண்காண் என விரும்பும் கண்கள்' என்றும் கூறும் அவர் பாக்கள் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன. அவர்கள் தெளிந்த உள்ளமுடையவர்கள்; அதனால், அவர்கள்பாடியதிருவந்தாதிகளும்களங்கமற்ற அவர்கள் உள்ளத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தப் பாக்களுள் அவற்றை வேதத்துக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவர்.

பிணக்கின்றி ஒற்றுமையாய் வளர்ந்துவந்த சைவம்வைணவமாகியஇருசமயங்களுக்குமிடையே கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் சிறிது சிறிதாகப் பகைமை முளைக்கலாயிற்று. அதனை நாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்திலிருந்த திருமழிசையாழ்வார் பாடிய நான்முகன் திருவந்தாதி, திருச்சந்த விருத்தம் ஆகிய இரு பிரபந்தங்களிலிருந்தும், அப்பர் சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளாகிய இருவர் பாடிய தேவாரங்களிலிருந்தும் ஒருவாறு அறியலாம். 'நாக்கொண்டு மானிடம்பாடாத' திருமழிசையாழ்வார் திருமாலிடத்தில் அளவுகடந்த பத்தியுடையவராய்த் திருக்குடந்தை திருவெஃகா, திருவரங்கம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று திருமாலின் புகழைப் பத்திவைராக்கியத்துடன் பாடித்

திரிந்ததனுல், அவர் 'பத்திசாரர்' என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

> ''என்றும் மறந்தறியேன் என்நெஞ்சத்தே வைத்து
> நின்றும் இருந்தும் நெடுமாலை...''

என்று பாடுவதிலிருந்து அவரது சலியாத உள்ளத்தின் திண்மையை நாம் உணரலாம்.

திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரிய பெருமாளிடத்தில் ஆரா அன்புகொண்டு, அவருக்குப் பூமாலை சாத்துதல் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்து, தம் வாணுளைக் கழித்த தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பாடிய பிரபந்தங்கள் திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி என்பன. திருமாலின் அருளைப் பெற்று அவர் நாமங்களையே சொல்லிச்சொல்லி உலப்பிலா ஆனந்தங் கொள்பவர் இப்பெரியார். பிராமண குலத்துதித்த இவர், திருமாலடியார் நீசரேயாயினும் அவரைப் பெரியோராக மதித்துப் போற்றினராகலின் தொண்டரடிப் பொடியென்று அழைக்கப்பட்டனர். அவருடைய பத்தியநுபவங்களையெல்லாம் திருமாலை என்ற பிரபந்தம் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பொருளழகும் தெளிவுமுடைய அப்பிரபந்தம் பத்திரசமும் கவிச்சுவையும் நிறைந்ததொன்று. மாயவலையிற் கட்டுண்டுகிடந்த ஆழ்வாரைத் திருமாலை யென்னும் பிரபந்தத்திற்பெருமாள் துயிலெழுப்பினுரென்றும் திருப்பள்ளியெழுச்சியிலே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பெருமாளைத் துயிலெழுப்பினுரென்றும் பெரியோர்கள் கூறுவர். திருமாலையென்பது 45 செய்யுட்கள் கொண்ட ஒரு சிறு பிரபந்தமெனினும் அது ஆழ்வாருடையமனேபாவத்தையும்வாழ்க்கை

யநுபவங்களையும் மிக உருக்கமாக எடுத்துக் கூறும் ஒரு பாமாலையாகும். அவர் உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுக்காமக்குரோதங்களுக்கு ஆளாகிப்படாத பாடெல்லாம் பட்டுப், பின் இறைவனாலே தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டவராகலின், உலக வாழ்க்கையிற் கிடந்து அல்லலுறும் மக்கள் உய்யும் பொருட்டு அவர் உபதேசம் செய்தலையும் இப்பிரபந்தத்திற் காணலாம். திருமாலையிலுள்ள செய்யுட்களுள் இரண்டு வருமாறு:

பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச் செங்கண்
அச்சுதா அமர ரேறே ஆயர்தம் கொழுந்தே என்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திர லோகம் ஆளும்
அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகரு ளானே.

குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி
வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசை இலங்கை நோக்கிக்
கடல் நிறக் கடவுள் எந்தை அரவணைத் துயிலுமாகண்டு
உடலெனக் குருகு மாலோ என்செய்கேன் உலகத் தீரே.

'அமலன் ஆதிபிரான்...' என்று தொடங்கும் பதிகத்தைப்பாடியருளியதிருப்பாணாழ்வார்பாணர் வகுப்பைச் சேர்ந்த இசைச்செல்வர். திருவரங்கத்திலே திருக்கண் வளர்ந்தருளும் திருமாலின் திருவுருவத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு அநுபவிக்க ஆசை கொண்ட இப்பெரியார், இழிகுலத்தவராதலின் அங்கே அடியிடவுந் துணியாது உள்ளம் உருகிநின்ற சமயத்தில், உலோகசாரங்க மகாமுனிவர் இவரைத் தூக்கிச் சென்றனரென்றும், அவ்வாறு தூக்கிச் செல்கையில் 'அமலன் ஆதிபிரான்...' என்ற பதிகத்தைப் பாடினரென்றும் கூறுவர். திருமாலின் அழகைப் பாதாதிகேசமாகக் கண்டு அநுபவித்ததை அப்பதிகத்திற் சுவைததும்ப எடுத்துக் கூறி

யுள்ளனர். அவர் பாடியது ஒரு பதிகமாயிருந்த போதும் அது மிக்க சிறப்புவாய்ந்தது என்பதைப்

''பாண்பெருமாள் அருள்செய்த பாடல்பத்தும்
மூமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்''

என்று பிற்காலத்தோர் கூறிய பாராட்டுரையால் அறியலாம்.

திருமங்கையாழ்வார் கள்வர்குடியிற் பிறந்து திருமங்கையென்னும் நாட்டையாண்ட சிற்றரசராவர். அவரும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் முதலிய அருட்செல்வர்களைப்போலவே, பத்தர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தைப் பெரிதாக மதித்தபெரியாராவர். ஆலயத் திருப்பணியிலேயே தமது பொருளையெல்லாம் செலவிட்டனரென்பது அவருடைய பாக்களிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது. இமயந்தொடக்கம் குமரிமுனை வரையுமுள்ள திருமால் கோவில்கள் பலவற்றைக் கண்டு தரிசித்துப் பாடிய பதிகங்களே அவர் பாடிய பெரியதிருமொழியாகும். அதனைவிட, திருவெழுகூற்றிருக்கை, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் என்னும் பிரபந்தங்களையும் பாடியுள்ளார். அவருடைய பதிகங்கள் யாவும் தங்குதடையின்றிச் செல்லும் ஒத்திசையும் ஓசைப்பெருக்குமுடையவை கடல்மடை திறந்தாற் போல எவ்வகைப்பட்ட யாப்பிலும் திறம்படப் பாடும் ஆற்றல் மிக்குடையராகலின் அவரை 'நாலுகவிப்பெருமாள்' என்றும் 'அருள் மாரி' என்றும் கூறுவர். திருமாலின் அருளை அவர் பெறுதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள வாழ்க்கையநுபவங்களையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டும்உணர்ச்சி மிக்க அவர் பிரபந்தங்கள் ஆறும் வேதாங்கங்களின்

உட்பொருளைக் கூறுவன என்பர். அவர் பாடியருளிய திருமடல்கள் உலகியற்காதலைக் கூறுவன போலக் காணப்படினும் அவை ஆழ்வாருடைய பத்தியநுபவத்தைப் புலப்படுத்துவன. தம்மை நாயகியாகவும் இறைவனை நாயகனாகவும் நினைத்துத் தாம் இறைவனைக் காணப்பெறாது படும் துன்பத்தைப் பலவாறாக எடுத்துக் கூறுகின்றனர். தலைவி கூற்றாக அமைந்த இப்பிரபந்தங்களுள் சிறிய திருமடலின் இறுதியிலுள்ள அடிகளுட் சில வருமாறு:

வாராய் மடநெஞ்சே வந்து—மணிவண்ணன்
சீரார் திருத்துளாய் மாலை நமக்கருளித்

தாரான் தருமென் றிரண்டத்தில் ஒன்றதனை
ஆரானும் ஒன்னாதார் கேளாமே சொன்னக்கால்

ஆராயு மேலும் பணிகேட்டு அதன்றெனினும்
போரா தொழியாதே போந்திடுநீ யென்றேற்குக்

காரார் கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும்
வாராதே என்னை மறந்ததுதான்—வல்வினையேன்

ஊராருகப்பதே யாயினேன்—மற்றெனக்கிங்கு
ஆராய்வா ரில்லை அழல்வாய் மெழுகுபோல்

நீராய் உருகும் என்னாவி—நெடுங்கண்கள்
ஊரா ருறங்கிலும் தானுறங்கா உத்தமன்தன்

பேரா யினவே பிதற்றுவன்........................

....

சீராரும் மாலிருஞ் சோலை திருமோகூர்
பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை

ஊராய வெல்லாம் ஒழியாமே நானவனை
ஓரானை கொம்பொசித்து ஓரானை கோள்விடுத்த

சீரானைச் செங்கணெடியானைத் தேன்துழாய்த்
தாரானைத் தாமரைபோற் கண்ணானை—எண்ணருஞ்சீர்

பேரா யிரமும் பிதற்றிப்—பெருந்தெருவே
ஊரா ரிகழிலும் ஊரா தொழியேன்நான்

வாரார் பூம்பெண்ணை மடல்.

விஷ்ணுசித்தர், பட்டர்பிரான் என்ற திரு நாமங்களையுடையபெரியாழ்வார்ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்துப்பாண்டிநாட்டில் வைணவ சமயத்தை வளர்த்துவந்த ஒரு பெரியாராவர். மனமொழி மெய்களால் திருமாலை வழிபடுவதையே தமது வாழ்க்கையின் நோக்கமாகக் கொண்டு, அவர் ஒரு நந்தவனம் அமைத்து, நாடொறும் பூமாலை புனைந்தும் பாமாலை சூட்டியும் திருமாலை வழிபட்டனர். திருமாலிடத்திற் பிறிதொன்றினையும் வேண்டாது தான் அன்புசெலுத்துதல் ஒன்றினை மட்டுமே வேண்டி நின்றனர். திருமாலவதாரங்களுள் அவர் கிருஷ்ணவதாரத்திலேசிறப்பாகஈடுபட்டிருந்தனர். அதனால், கண்ணன் பாலனாயிருந்த காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டியாரும் கோபிகளும் அவனுடைய பால லீலைகளாற் பெற்ற இன்பத்தைத் தாமும் அநுபவித்ததாகப் பாவித்துப்பாடியபதிகங்களைக் கொண்டுள்ள பிரபந்தம் பெரியாழ்வார் திருமொழியென்று வழங்கும். தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டுதல் முதலிய பல பருவங்களாகக் கண்ணனுடைய பிள்ளைப்பருவத்தை வகுத்து, அவனுடைய மங்கள குணங்களைப் பாராட்டும் அப்பிரபந்தம், பிற்காலத்திலெழுந்த பிள்ளைத்தமிழ்ப் பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் ஒரு வழிகாட்டியாய் நின்றது. உலக வழக்கத்திலே தாய்மார் தம் பிள்ளைகள் செய்யும் பால லீலைகளைக் கண்டு அநுபவித்தவையெல்லாம் பெரியாழ்வாருடைய மனத்தில் உருப்பெற்றுப் பாட்டாக வெளிவந்தன என்பதற்குச் சான்றாக அவர் பாடியருளிய திருப்பாசுரங்கள் அனைத்தும் விளங்குகின்றன. அவற்றுட் சில வருமாறு:

எண்ணெய்க் குடத்தை யுருட்டி இளம்பிள்ளை கிள்ளி யெழுப்பிக்
கண்ணைப் புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும் பிரானே
உண்ணக் கனிகள் தருவன் ஒலிகட லோதநீர் போல
வண்ணம் அழகிய நம்பீ மஞ்சன மாடநீ வாராய்.

கறந்தநற் பாலும் தயிரும் கடைந்துறி மேல்வைத்த வெண்ணெய்
பிறந்தது வேமுத லாகப் பெற்றறி யேனெம் பிரானே
சிறந்தநற் றாயலர் தூற்றம் என்பதனுற் பிறர் முன்னே
மறந்தும் உரையாட மாட்டேன் மஞ்சன மாடநீ வாராய்.

பூணித் தொழுவினிற் புக்குப் புழுதி யளைந்த பொன்மேனி
காணப் பெரிதும் உகப்பன் ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர்
நாணெத் தனையு மிலாதாய் நப்பின்னை காணிற் சிரிக்கும்
மாணிக் கமேஎன் மணியே மஞ்சன மாடநீ வாராய்.

இவர் பாடியருளிய மற்ருெரு பிரபந்தம் திருப் பல்லாண்டு எனப்படும். இதன்கண் ஆழ்வார் இறைவனைப் பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்துகின்றனர்.

பெரியாழ்வாருக்கு மகளாய் அவதரித்த கோதையார் பாடிய பிரபந்தங்கள் திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி என்பன. நாச்சியார், ஆண்டாள் என்ற திருநாமங்களும் அவருக்கு உண்டு. சிறு பிராயந்தொடங்கி அவர் திருமாலிடத்தில் மிக்க அன்புடையவராய்த் தமது தந்தையார் செய்து வந்த பூமாலை கட்டுதல் முதலிய திருத்தொண்டுகளையேதாமும்செய்து வந்தனர் கண்ணனிடத்தில் அவர் கொண்ட காதல் முதிர முதிர, அவரையே தமது நாயகராகக் கொள்ள ஆசைகொண்டு, தம்மை அவர் விரும்புதற்குரிய மேனியழகு தமக்கு உண்டோ என்று அறிதற்பொருட்டுக், கண்ணனுக்கெனத் தமது தந்தையார் கட்டிவைத்த பூமாலைகளைத் தாமேயணிந்து பார்த்து இன்புற்றனர். அவ்

வாறு அம்மையார் சூடிய பூமாலைகளே கண்ண னுக்குச் சாத்தப்பட்டன. அதனால், அவர் 'சூடிக் கொடுத்த நாச்சியார்' என்றும் அழைக்கப்பட்ட னர். கண்ணன் வாழ்ந்த காலத்திற் கோபிகளுள் தாமும் ஒருவராகப் பிறந்து கண்ணன் பேரழகை நேரிற்கண்டு அநுபவிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற வில்லையே என்ற கவலை அவரை வருத்தியதால், வில்லிபுத்தூரைக் கோகுலமாகவும் தம்மைக் கோபி களுள் ஒருவராகவும் பாவித்துப் பாடிய அவருடைய திருமொழி கற்பனையுலகிற் கண்ணனையடைதற்கு அவர் பட்ட பாடெல்லாந் திரண்டு உருப்பெற்றது போலக்காணப்படுகின்றது அவ்வம்மையார்பாடிய திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி என்ற பிர பந்தங்கள் கரைபுரண்டோடும் காதல்வெள்ளத்திற் பற்றுக்கோடின்றித் தவிக்கும் அவர் அநுபவங்கள் பொதிந்துள்ளமையின், தமிழிலக்கியத்தில் அவை சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குவனவாயின. இறைவ னிடத்தில் அடியார் கொண்டுள்ள அன்பை நாயகி பாவத்தில் அமைத்துப்பாடிய பெரியார் பலருளர். எனினும், பெண்ணாகப் பிறந்து தம்மை இறைவ னுக்கு நாயகியாகப் பாவித்துத் தமிழிற் பாடிய புலவர் ஆண்டாளன்றி வேறு யாருமிலர். அவ்வாறு அவர் பாடிய பாக்களுள் ஒன்று வருமாறு:

தந்தையும் தாயும் உற்றாரும் நிற்கத்
　　தனிவழி போயினா ளென்னும் சொல்லு
வந்தபின் னைப்பழி காப்பரிது
　　மாயவன் வந்துருக் காட்டுகின்றான்
கொந்தள மாக்கிப் பரக்கழித்துக்
　　குறும்புசெய் வானோர் மகனைப் பெற்ற
நந்தகோ பாலன் கடைத்தலைக்கே
　　நள்ளிருட்கண் என்னை உய்த்திடுமின்.

அவர் பாடிய திருப்பாவையும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடிய திருவெம்பாவையும் பண்டைக் காலந்தொட்டுத் தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் அனுட்டித்துவந்த மார்கழி நோன்பினை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்த சுவைமிக்க பாடல்களாகும்.

வீரராய் உலகாண்ட சேரருள் இறைவனுக்கு அடித்தொண்டு பூண்டு, அடியார்களுக்கு ஆவன புரிந்து, வைதிக மார்க்கங்களை விளங்கச்செய்த அரசர் இருவர். அவர்களுள் திருமாலை வழிபட்ட குலசேகரப் பெருமாள் ஒருவர்; சைவநெறியைத் தழைக்கச்செய்த சேரமான்பெருமாள் நாயனர் மற்றொருவர்: இருவரும் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திற்கு முன்பின்னாக இருந்து ஆட்சிபுரிந்தனரென்பர். சேரமான்பெருமாள் நாயனர் சிவபெருமான்பேரிற் பாடிய பிரபந்தங்கள் பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருக்கைலாய ஞானவுலா முதலியன. குலசேகரப்பெருமாள் திருமால்பேரிற் பாடிய பிரபந்தம் பெருமாள் திருமொழி எனப்படும். திருமால் திருப்பதிகளுள் திருவேங்கடமும் திருவரங்கமும் அவருடைய உள்ளத்தை வசீகரித்தது போலவே திருமாலவதாரங்களுள் இராமாவதாரம் சிறப்பாக அவருடைய மனத்தைப் பிணித்தது. திருவேங்கடத்தைப் பாடும்பொழுது அங்குள்ள பொருள்களுள் யாதேனுமொன்றாகத்தான் பிறக்காததை நினைந்து சோக உணர்ச்சி ததும்பும்படி பாடியுள்ளனர். 'தசரதன் புலம்பல்' என்ற பதிகத்தைப் பாடும்பொழுது தம்மைத் தசரதராகவே பாவித்துக் கானளச் சென்ற இராமனை எண்ணியெண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தனரென்றே அவர் பாக்களிலிருந்து

தெரிகின்றது. அப்பதிகத்தினையும் 'தேவகிபுலம்பல்' என்ற பதிகத்தினையும் நாம் படிக்கும்பொழுது, வாற்சல்லியத்தால் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களை அவர் நன்றாக அநுபவித்தே அவற்றைப் பாடியுள்ளார் என்பது தெரிகின்றது. தசரதன் புலம்பலில் ஒரு செய்யுள் வருமாறு:

வாபோகு வாஇன்னம் வந்தொருகால்
கண்டுபோ மலராள் கூந்தல்
வேய்போலும் எழிற்றோளி தன்பொருட்டாய்
விடையோன்றன் வில்லைச் செற்றாய்
மாபோகு நெடுங்கானம் வல்வினையேன்
மனமுருக்கும் மகனே இன்று
நீபோக என்னெஞ்சம் இருபிளவாய்ப்
போகாதே நிற்கு மாறே.

திருக்குருகூரிலே வேளாளகுலத்தில் அவதரித்த நம்மாழ்வார் நான்கு வேதங்களின் உட்பொருளைத் தமிழிலே தந்து, மக்களுக்கு உய்யும் வழிகாட்டிய தமிழ்ப் பெரியாராவர். அவருக்கு 'மாறன்' 'சடகோபன்' என்ற பிற பெயர்களும் உண்டு. சிறப்பு நோக்கி அவரை அவயவியாகவும் பிற ஆழ்வார்களை அவயவங்களாகவும் கூறுவர். 'அணுவுக்கணுவாய் அப்பாலுக்கப்பாலாய்' எங்கும் வியாபித்து நிற்கும் பரம்பொருளைப் பத்தி ஞானமார்க்கங்களில் நின்று கண்டு அநுபவித்த நம்மாழ்வார் பாடியருளிய திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்கு பிரபந்தங்களும் தமிழ்க் கவிதைப் பரப்புள் உயர்ந்த வரிசையில் வைத்து எண்ணப் படுபவை. பேரின்ப வெள்ளத்துட் கிடந்து திளைத்த அப்பெரியாரின் பொன்மொழிகள் திசைவிளக்காய்

நின்று இறைவனை நண்ணும் வழியை உலகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

நம்மாழ்வார் ஏனை ஆழ்வார்களைக் காட்டிலும் திருமாலுக்கு உகந்தவராதலின் 'நம்மாழ்வார்' என்று அழைக்கப்பட்டனர் என்பர். அவர் பிற ஆழ்வார்களைப்போல இவ்வுலகநடையைப்பற்றுமற் பிறந்தது முதல் திவ்விய ஞானத்துடன் பொலிந்து அதனினின்றும் வழுவாதிருந்தமையால் ஆழ்வார் களுக்குள்ளே தலைவராக மதிக்கப்பட்டனர். அவர் பாடியருளிய நான்கு பிரபந்தங்களும் நான்கு வேதங்களுக்கு ஒப்பாவன. அவற்றுள்ளே திருவாய் மொழி என்னும் பிரபந்தம், தமிழிலுள்ள மிகச் சிறந்த செய்யுளிலக்கியங்களுள் ஒன்றாக வைத்து எண்ணப்படும் சிறப்பு வாய்ந்தது. 100 பதிகங்களைக் கொண்டு விளங்கும் இப்பிரபந்தத்தில் அவர் தாம் பெற்ற தெய்வானுபவங்களை யெல்லாம் முறைப் படுத்திப் படிப்படியாக அந்தாதித் தொடையிற் கூறிச்செல்கின்றனர். இறைவன்பால் அவருக்கிருந்த அன்பை அகத்துறையில் அமைத்துப் பாடிய செய் யுள் ஒன்று வருமாறு:

கங்குலும் பகலும் கண்துயில் அறியாள்
கண்ணநீர் கைகளால் இறைக்கும்
சங்குசக் கரங்கள் என்றுகை கூப்பும்
தாமரைக் கண்ணென்றே தளரும்
எங்ஙனே தரிக்கேன் உன்னைவிட் டென்னும்
இருநிலம் கைதுழா விருக்கும்
செங்கயல் பாய்நீர் திருவரங் கத்தாய்
இவள்திறத் தென்செய்கின் றாயே.

நம்மாழ்வாரைக் குருவும் தெய்வமுமாகக் கொண்டு 'கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு' எனத்

தொடங்கும்பதிகத்தைப்பாடியமதுரகவியாழ்வார். பிற ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம்காலத்தாற்பிந்தியவர் என்பர். நம்மாழ்வாருக்குப் பின் அவர் திருக்குருகூரில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து நம்மாழ்வாரையே போற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டு தமது காலத்தைக் கழித்தனர். மேற்கூறிய ஆழ்வார்கள்பன்னிருவரும் அருளிச்செய்த இருபத்துநான்கு பிரபந்தங்களும் அடங்கிய நூல் 'நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தம்' எனப்படும்.

5. பிற நூல்கள்

பல்லவர்காலத்திலே தோன்றிய பத்திப்பாடல்களையொத்த பாவகைகள் அத்துணைப் பெருந்தொகையாக வேறுஎக்காலப் பகுதியிலும்தமிழிலே தோன்றவில்லையென்றே கூறலாம். இக்காலத்தில் தமிழிலே தோன்றி விருத்தியடைந்த செய்யுள் வகைகளும் பலவாகும். வேண்டிய ஆதரவளித்து வடமொழியைப் பல்லவ அரசர்கள் சிறப்பாகப் போற்றிவந்ததினல் வடசொற்களும்சொற்றொடர்களும் முந்தியகாலப் பிரிவுகளிலே தமிழோடு கலந்ததிலும் அதிகமாகப்பல்லவர் காலத்திற்கலந்தன. அதனோடு வடமொழி யாப்பு முறைகளையும் தமிழ்மொழி தழுவத்தொடங்கிற்று. அதனுல், வடமொழி யாப்பமைதிகளையும் பிற இலக்கணங்களையும் விளக்குதற்குத் தமிழிற் சங்கயாப்பு, பாட்டியல் நூல் முதலிய யாப்பிலக்கண நூல்களும் பிற இலக்கண நூல்களும் பல்லவர் காலத்தில் எழுந்தன; அவையெல்லாம் இக்காலத்திற் கிடைத்தில.

சைவமும் வைணவமும் புத்துயிர் பெற்றதனுல் பௌத்த சமண சமயங்களின் வளர்ச்சி பெரிதும்

தடைப்பட்டபோதும், அவை முற்றாக அழிந்துவிட வில்லை. அவ்விரு சமயத்தவர்களும் பள்ளிக்கூடங் களையமைத்து மாணாக்கருக்குக் கல்வி கற்பித்தும், சிறந்த நூல்களை எழுதியும், ஒழுக்கநெறி வழுவாது வாழ்ந்தும் தமது சமயத்தை வளர்த்துவந்தனர். சமண முனிவர்கள் எழுதிய இலக்கண நூல்கள், நிகண்டுகள், காவியங்கள், அறநூல்கள் முதலியன தமிழிலக்கியத்தை அணி செய்து நிற்கின்றன. கொங்குவேளிர் என்னும்சமணப்பெரியார் எழுதிய பெருங்கதை பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த காவியங் களுட் சிறந்ததொன்றாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இக்காலத்தில் வாழ்ந்த பௌத்தரும் சமணரும் பாடிய தனிப்பாடல்களுட் சிலவற்றை சோழர் காலத்தில் எழுந்த யாப்பருங்கல விருத்தியுரை முதலியவற்றுட் காணலாம்.

பல்லவ அரசர்கள் வடமொழிப் பற்றுடையோ ரெனினும் அவர்களுள் இரண்டாம் நந்திவர்மன் மூன்றாம் நந்திவர்மன் முதலியோர் தமிழறிவும் தமிழ் மொழிப்பற்றும் உடையோராய் வாழ்ந்து வந்தனரென்றும் அக்காலத்துச் சாசனங்கள் வாயி லாக அறியலாம். நந்திக் கலம்பகம் என்னும் பிரபந்த மும் பெருந்தேவனார் எழுதிய பாரதவெண்பா வென் னும் இதிகாசமும் மூன்றாம் நந்திவர்மன் காலத் தவை.

பல்லவ அரசர்களுட் பெரும்பாலோர் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் துணைபுரியவில்லையென்பதும் அவர்களுள் நந்திக்கலம் பகத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய மூன்றாம் நந்தி

வர்மன் பலவாறு முயன்று தமிழை வளர்த்தா னென்பதும் சரித்திரவாயிலாக அறியக்கிடக்கின் றன. அவன் கங்கர், சாளுக்கியர் முதலான வட நாட்டு மன்னர்களையும் பாண்டியர், சோழர், சேரர் ஆகியதென்னாட்டுமன்னர்களையும் போரில்வென்று ஒப்பற்றவீரனாகஅக்காலத்தில் விளங்கினானென்பது தெரிகின்றது. அவன் புரிந்த போர்களுட் பாண்டிய அரசனை வென்றதெள்ளாற்றுப்போர்சாசனங்களிற் புகழப்பட்டுள்ளது. அங்ஙனம் பெரு வீரனாக விளங் கியதோடு சிவாலயங்கள் கட்டுவித்தல், வேறு திருப் பணிகள் பல செய்தல் முதலிய திருத்தொண்டு களிலும் ஈடுபட்டு வாழ்ந்தான் என்று அறியக்கிடக் கின்றது. கொடை, வீரம், பத்தி, தமிழறிவு முதலியவற்றிலே சிறந்து விளங்கிய இப்பேரரசன் மீது பாடப்பட்ட இந்நூல் உருவத்திற் சிறிதாக விருந்தபொழுதும், பொருட்சிறப்பும் ஓசைநயமும் பொருந்தியுள்ள பல செய்யுட்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்நூலைப் பாடிய புலவர் யார் என்பது தெரியவில்லையாயினும், அவர் இவ்வர சனின் சிறப்புடைக் குணங்களையெல்லாம் உட னிருந்து கண்டு அநுபவித்தார் என்பதை இந்நூற் பாக்களைப் படித்தறியலாம்.

கலம்பகங்களுக்கெல்லாம் காலத்தால் முந்திய இந்நூல், பிற்காலத்தில் எழுந்த கலம்பகங்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக விளங்கிற்று. கலம்பகமானது, தோள்வகுப்பு, மதங்கு, அம்மானை முதலிய பல உறுப்புக்களுடன் பல்வகைப் பாவும் பொருளும் கலந்துவரும் பண்பினது. பூக்கள் பல கலந்து தொடுக்கப்பட்ட ஒரு மாலை போன்று காணப்பட

லால் அது கலம்பகம் என்னும் பெயரைப் பெற்றுள்ளது என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். இந்நூலின்கண் எண்வகைச் சுவையும் ஒருங்குதோன்ற ஆசிரியர் செய்யுட்களைப் பாடியிருப்பது படித்து இன்புறற்பாலது. இந்நூலிலுள்ள அழுகையென்னும் மெய்ப்பாடு பொருந்திய பாடல்களுக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு வருமாறு:

மங்கையர்கண் புனல்பொழிய மழைபொழியுங் காலம்
மாரவேள் சிலைகுனிக்க மயில்குனிக்குங் காலம்
கொங்கைகளும் கொன்றைகளும் பொன்சொரியுங் காலம்
கோகனக நகைமுல்லை முகைநகைக்குங் காலம்
செங்கைமுகில் அனையகொடைச் செம்பொன்பெய் ஏகத்
தியாகியெனும் நந்தியருள் சேராத காலம்
அங்குயிரும் இங்குடலும் ஆனமழைக் காலம்
அவரொருவர் நாமொருவர் ஆனநெடுங் காலம்.

மூன்றும் நந்திவர்மன் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல்களுள் ஒன்று பாரத வெண்பா. இந்நூலில் அகவல்களும் விருத்தங்களும் இடையிடையே காணப் படுகின்றனவெனினும், இது பெரும்பாலும் வெண்பாவாலானதால் பாரத வெண்பாவெனப் பெயர் பெற்றது. பாட்டும் உரையும் கலந்த நடையில் இயற்றப்பட்டுள்ளதாதலின் இது 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்' என்றும் வழங்கப்படும். பாட்டுக்கள் யாவும் தெள்ளிய தமிழ்ச் சொற்களாலமைந்துள்ளனவெனினும், கதைத் தொடர்பினைக் கூறுவனவாகவுள்ள உரைநடைப் பகுதிகளிலே வடமொழிச் சொற்களும் தொடர்களும் கலந்துவந்துள்ளன. தமிழிலெழுந்த மணிப்பிரவாள நடையின் ஆரம்ப நிலையை எமக்கு ஞாபகப்படுத்தி நிற்கும் அவ்

வுரைப்பகுதி பல்லவர் காலத்துக்குரியநடைபோலக் காணப்படவில்லையென்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இந்நூலைப் பாடியதால், இதன் ஆசிரியர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என்று அழைக்கப் பட்டனர். சங்கத் தொகை நூல்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய புலவரும்பாரதம்பாடிய பெருந் தேவனாரே. இருவரும் ஒருவர்தானோ, இன்றேல் வெவ்வேறு காலத்தில் வாழ்ந்து பாரதத்தைத் தமிழிற்பாடிய இருவேறு புலவர்களோ என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்கான ஆதாரம் இன்னும் கிடைத்தில.

பல்லவர்காலத்திலெழுந்த சமயச்சார்பில்லாத நூல்களுட் சிறந்ததொன்றாக விளங்குவது முத்தொள்ளாயிரம். சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்னும் முடியுடை வேந்தர் மூவரையும் பற்றி மூன்று பகுப்பினதாகத் தொள்ளாயிரம் பாடல்களைக் கொண்டு விளங்கிற்று இந்நூல் என்பர். இது மறைந்துபோக இந்நூலிலிருந்து புறத்திரட்டிலே தொகுக்கப்பட்டுள்ள 108 செய்யுட்களையும் பழைய உரைகளினிடையே பயின்று கிடந்த 22 செய்யுட்களையும் சேர்த்து 130 செய்யுட்களைக் கொண்டுள்ள ஒரு நூலாக இந்நூற் செய்யுட்கள்வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அச்செய்யுட்களில் மூவேந்தர் வீரம், புகழ், அவரிடத்து மகளிர் கொண்ட காதல் என்பன வெளியிடப்பட்டுள்ளன. சுவை நிரம்பிய அப்பாடல்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

புகுவார்க் கிடங்கொடா போதுவார்க் கொல்கா
நகுவாரை நாணி மறையா — இருகரையின்
ஏமான் பிணைபோல் நின்றதே கூடலார்
கோமான்பின் சென்றவென் னெஞ்சு.

இக்காலப்பிரிவில் எழுந்த இலக்கியங்களுட் சிறந்த தொன்ருகக் கருதப்படுவது பெருங்கதை. அகவல்முதலியபாவகைகளுள்யாதேனுமொன்றில் இயற்றமிழிலக்கியம் அமைதல் வேண்டும் என்னும் தமிழிலக்கிய மரபுக்கிணங்க, இக்காவியம் அகவற் பாவாலாயது. நடையமைப்பிலும் பொருட் சிறப்பிலும்சிறந்ததொன்ருகக் கருதப்படும்இந்நூலுக்கு முதனூலாகவுள்ளது ஆரும் நூற்ருண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த கங்க அரசன் துர்விநீதன் இயற்றிய பிருகத்கதையாகும். ஆகவே, இந்நூல்அவன்காலத்தின் பின் சீவகசிந்தாமணி எழுந்த காலத்துக்கு முன் இயற்றப்பட்டதாதல் வேண்டும். இதனைக் கொங்குவேளிர் என்னும் புலவர் இயற்றியதால் கொங்குவேள் மாக்கதை யென்றும், உதயணன் வரலாற்றைக்கூறுவதால்உதயணன் கதையென்றும் வழங்குவர். காண்டம் என்னும் பேருறுப்பும் காதையென்னும் சிற்றுறுப்பும்அமைந்துள்ள இக்காவியத்திலே சமண சமயக் கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

6. உரைநடை நூல்கள்

முந்திய காலப்பகுதியைப் போலவே பல்லவர் காலமும் உரைநடை இலக்கியம் விருத்திபெருத காலமாகும். இறையனரகப்பொருளுக்கு எழுதிய உரையைவிட வேறுஉரை நூல்கள் பல்லவர் காலத்தில் எழுந்தனவாகத் தெரியவில்லை. அதனல் அக்காலத்து உரைநடையின் வளர்ச்சியை அவ்வுரை நூல்கொண்டும் அக்காலத்திலே தோன்றிய சாசனங்கள் கொண்டுமே ஒருவாறு நிச்சயிக்கலாம். சிலப்பதிகாரத்திற் காணப்படும் உரைநடையிலும்

இறையனாரகப்பொருளுரையின் நடை வளர்ச்சி யடைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும், மோனை எதுகைகளை அதிகமாகக் கொண்டுள்ள அவ்வுரைநடை சிறந்த ஒத்திசை யுடையதாய் விளங்குகின்றது. அவ்வுரைநடைக்கு மேல்வரும் வாக்கியம் தக்க உதாரணமாகும்:

என்னை பிரியுமாறெனின், ஒருவரொருவரின் முன்னந் தழை விழைதக்கன தொடுத்துமென்றும், கண்ணி தண்ணறு நாற்றத்தன செய்துமென்றும், போது மேதக்கன கொய்து மென்றும், குயிலொடு மாறு கூவுதுமென்றும், அருவியாடி அஞ்சுனை குடைதுமென்றும், வாசமலர்க்கொடியில் ஊச லாடுதுமென்றும், பரந்து அப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளார் கொல்லோவென்றும், இப்பாலுள்ளார் அப்பாலுள்ளார் கொல்லோவென்றும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிபவென்பது.

சமணம் முதலியவடநாட்டுச் சமயங்கள் தமிழ் நாட்டிற்பரவியதன் பயனாகவடமொழியும் தமிழ் மொழியும் கலந்த ஒரு புதிய உரைநடையும் பல்ல வர் காலத்திலேதோன்றிற்று, அது மணிப்பிரவாள நடையெனப்படும். ஸ்ரீபுராணம்,கயசிந்தாமணி முதலிய சமணசமயத் தொடர்பான நூல்கள் பல்லவர் காலத்தில் மணிப்பிரவாள நடையில் எழுந்த நூல் களாகும். அக்காலந்தொடங்கி அந்நடை பல நூற் றாண்டுகளாகத் தமிழ் நாட்டில் வளர்ந்துவந்தது. மேல்வரும் அதிகாரங்களில் அதன் வளர்ச்சியைக் கூறுவாம்.

4. சோழர் காலம்

சோழமன்னர் தனியாட்சி செய்யத் தொடங்கிய காலமாகிய கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றூண்டின் பிற்பகுதி முதற் பதினுன்காம் நூற்றூண்டுவரையும் உள்ள காலப்பகுதி தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே சோழர்காலப்பகுதியெனப்படும். அதுஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளைக்கொண்டது.

1. அரசியல் நிலை

தமிழ்நாட்டு அரசியல் வளர்ச்சியை நோக்குமிடத்து, அது சோழப் பெருமன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில் மிக உன்னத நிலையிலிருந்த தென்றே கூறலாம். பல்லவராட்சிக் காலம் முடிவடைந்த ஒன்பதாம் நூற்றூண்டின் இறுதி தொடக்கம் பதின்மூன்றும் நூற்றூண்டின் இறுதிவரையும்(ஏறக்குறைய முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு) சோழராட்சி நிலவிற்று. பல்லவர் வடக்கிலிருந்த கீழைச் சாளுக்கியரோடும் தெற்கிலிருந்த பாண்டியரோடும் நெடுங்காலமாகப் போர்புரிந்து வந்ததனுல் அவராட்சி ஒன்பதாம் நூற்றூண்டில் வலிகுன்றியிருந்தது. அதனையறிந்து, பலகாலமாக அவருக்குத் திறைகொடுத்துச் சிற்றரசராயிருந்து ஆண்டுவந்த சோழ அரசர் தனியாட்சி செய்ய முற்பட்டனர். விசயாலயன் என்னும் சோழ அரசன் முதன்முதலாகப் பல்லவரிடமிருந்து தஞ்சாவூரைக் கைப்பற்றி, அதனைத் தனது தலைநகராகக் கொண்டு தனியாட்சி செய்ய ஆரம்பித்தான். அவனுக்குப் பின் அவன் மகன் முதலாம் ஆதித்தன் பல்லவ

ராட்சிக்குட்பட்டிருந்த நாடுகளையெல்லாம் கைப் பற்றி ஆண்டான். இவ்வாறு சோழவமிசத்தினரின் ஆட்சிவளர்ந்து வந்தது. ஆதித்தன் மகன் பராந்த கச்சோழன் பாண்டியரோடு போர்செய்து பாண்டி நாட்டையும் தனது ஆட்சிக்குட்படுத்தினன். அவ னுக்குப் பின் ஆண்ட அரசர்களுள் இராசராசச் சோழனுடைய காலத்திற் சோழராட்சி உயர்நிலை எய்திற்று. கடற்படை தரைப்படைகளைப் பெருக்கி அவற்றின் உதவிகொண்டு தமிழ் நாட்டின் வடக்கி லும்மேற்கிலுமுள்ள பலநாட்டரசர்களோடுபோர் புரிந்து அவர்களை வென்று அந்நாடுகளையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தினன். பின்ஈழமண்டலத்தையும் கிழக்கிந்தியதீவுகள் பலவற்றையும்தனதாக்கினன். அவன் மகன் இராசேந்திரச் சோழனுடைய ஆதிக் கம் கங்கைநாடு தொடக்கம் யாவா சுமாத்திராத் தீவுகள் வரையும் சென்றிருந்தது. அவன் 'கங்கை கொண்ட சோழன்' என்றும் அழைக்கப்பட்டான். தமிழரசர்களின் ஆட்சிமுறை உச்சநிலையடைந்தது அவன் காலத்திலெனலாம். அவன் காலத்திற்குப் பின் சோழ நாட்டைச் சிறப்பாக ஆண்ட சோழ அரசர்களுட் பாராட்டத் தகுந்தோர் முதலாங் குலோத்துங்கசோழனும்இரண்டாங்குலோத்துங்க சோழனுமாவர்.இரண்டாங்குலோத்துங்கனுடைய காலத்திற்குப் பின் சோழராட்சி வலிகுன்றிப், பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில்மூன்றும் இராசராசச் சோழனதாட்சிக் காலத்தோடு முடி வடைந்தது. சோழராட்சி நிலைதளர, அவருக்குத் திறைகொடுத்து ஆண்டுவந்த பாண்டியர் தலை யெடுத்தனர். அவர்களுள் ஆற்றல்மிக்க சுந்தர

பாண்டியன் ஆட்சிசெய்த காலத்திலிருந்து பாண்டியர் தனியாட்சி செய்யலாயினர் அக்காலம் முதல் அவராட்சி சிறப்பாக நடைபெற்றது. அவராட்சியும் பதினான்காம் நூற்றாண்டிலே தளர்ச்சியுறத் தொடங்கிற்று.

2. சமய நிலை

தமிழிலக்கியங்களுட்பெரும்பாலன சமயச்சார்புடையன வென்பது அவ்விலக்கிய வரலாற்றை நோக்குமிடத்துப் புலனாகும். மக்கள் தம் வாழ்க்கையிற் சமயவொழுக்கத்தைச் சிறப்பாகப் பாராட்டி வந்தமை. அங்ஙனம் சமயச் சார்புடைய இலக்கியங்கள் பெருவரவினவாகத் தமிழில் எழுந்தமைக்கு ஒரு காரணமாகலாம். ஆகவே, பல்வேறு சமயங்களையும் தமிழ் மக்கள் போற்றி வந்தவாற்றை அறிந்துகொள்ளுதல் தமிழிலக்கிய வரலாற்றைப் படித்தற்குப் பெரிதும்பயன்படுமென்பது சொல்லாமலே அமையும்.வைதிக சமயங்கள் பல்லவராட்சிக் காலத்திற் புத்துயிர் பெற்றுத் தழைத்தமையும் அதனால் தமிழிலக்கியம் சிறப்படைந்தமையும் முந்திய அதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளன. இனி, சோழராட்சிக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டுச் சமயங்கள் ஒன்றோடொன்று பகைமை பாராட்டாது தத்தம் வழிகளில் வளர்ச்சிபெற்று வந்ததையும் அதனால் தமிழிலக்கியம் சிறப்படைந்து வளர்ந்ததையும் நோக்குவாம்.

பல்லவர் காலத்தில் தம்முள் முரண்பட்டு நின்ற சமயங்கள் சோழர் காலத்திற் பகைமையின்றி வளர்ந்துவந்தனவென்றே அறியக்கிடக்கின்

றது. நாட்டுநலத்தையே பெரிதாகமதித்து ஆட்சி புரிந்த சோழப் பெருமன்னர் எல்லாச் சமயங்களை யும் ஒப்ப மதித்து ஆதரித்து வந்தமையால், அக் காலப்பகுதியிற் சமயப்பகைமுளாதிருந்தது, அரச ரும் அரச குடும்பத்தினரும் எல்லாச் சமயங்களுக் கும் வேண்டிய உதவிகள் பலவற்றையும் செய்து வந்தனரெனினும் அவர்கள் சைவராயிருந்தமை யின் சைவத்தையே சிறப்பாக வளர்த்துவந்தனர். பழைய சைவக் கோவில்களைப் புதுப்பித்தும், நாயன்மாரின் பாராட்டைப் பெற்ற பல இடங்க ளிற் கருங்கற் கோவில்களைப் புதியனவாய்க் கட்டி யும், அவற்றில் நித்திய பூசை முதலியன நடைபெறுதற்கு வேண்டிய பொருள்களை உதவியும் பல வாறு சைவத்தைப் போற்றிவந்தமையால், இக் காலத்திற் சைவம் சிறப்பாக வளர்ந்துவந்தது. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் பல்லவர் காலத் தில் ஏற்றிவைத்த பத்திவிளக்கைச் சோழர் காலத் தில் வாழ்ந்த அடியார்களும் பிறரும் சுடர்விட் டெரியச் செய்தனர் எனக் கூறுதல் மிகையாகாது. சைவ வைணவ ஆலயங்களில் நடைபெறவேண்டிய கருமங்கள் குறைவின்றி நடைபெறுதற்பொருட்டு மக்கள் பலர் மானியமாக நிலங்கள் பலவற்றை விட்டதுமன்றி, வேறுபல பொருள்களைக் கொடுத் தும் அவற்றை ஆதரித்துவந்தனர். ஆலயங்களிலே தேவாரங்களையும் திவ்விய பிரபந்தங்களையும் ஓது தற்கு வேண்டிய வசதிகளை மக்கள் செய்துவந்ததி லிருந்து பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த பத்திப்பாடல் களுக்குச் சோழர் காலத்திலிருந்த பெருமதிப்பு ஒருவாறு புலனாகும். வைதிக சமயங்களை வளர்க்கும்

நோக்கமாகத் தேவாரங்களை நம்பியாண்டார் நம்பியும் திவ்விய பிரபந்தங்களை நாதமுனிகளும் அக்காலத்திலே தேடிப் பெற்றுத் தொகுத்திராவிடின், அவற்றுட் பல எமக்குக் கிடைத்திரா. அதனால், அவர்கள் வைதிக சமயங்களுக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் மொழிக்கும் சிறந்த தொண்டாற்றினரென்றே கூறலாம். மெய்கண்டதேவரும் இராமானுசரும் சுத்தாத்துவிதம் விசிட்டாத்துவிதம் ஆகிய தத்துவக் கொள்கைகளைத் தமிழ்நாட்டிற் பரப்பியதும் சோழர் காலத்திலேயே என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்லவர் காலத்தில் வைதிக சமயங்களால் அலைப்புண்டு நலிவெய்தியிருந்த சமணம் பௌத்தமாகிய இரு சமயங்களும் சோழர் காலத்திலே தத்தம் வழிகளில் வளர்தற்கேற்ற வசதிகள் பலவற்றையும் பெற்றுத் தழைக்கலுற்றன. அச்சமயத்தோர் சிறந்த இலக்கியங்களையும் இலக்கண நூல்களையும் இயற்றித் தமிழை வளர்த்துவந்தனர்.

3 இலக்கியப் பண்பு

தமிழிலக்கியம் பல்லவர் காலத்திலும் பார்க்கச் சோழர் காலத்திற் சிறப்பாக வளர்ந்துவந்துளது. பிற நாட்டிலிருந்து வந்து தமிழ் நாட்டை அடிப்படுத்தி ஆண்ட பல்லவர் தமிழ் நாட்டிலே தம் ஆட்சியை நிலைப்படுத்தமுயன்றனரன்றி, நாட்டின் நன்மைகருதி உழைத்தனரெனக் கூறுதல் பொருந்தாது. பகையரசர்களோடு போராடுவதிலேயே அவருக்கமெல்லாம் சென்றதனால் அவராட்சி தமிழ் நாட்டிற்குப் பெரும்பயன் அளித்திலது. அதனால்,

சமுதாயமும் வளர்ச்சியடைந்திலது. அத்தகைய நிலையிற் சமுதாயத்தின் சிறப்பைக் கூறும் இலக்கியங்களும் அரசனைப் பாராட்டும் செய்யுட்களும் தோன்றுதல் அரிதாகும். சோழப் பெருமன்னரின் ஆட்சிமுறை பல்லவர் ஆட்சிமுறையிற் பெரிதும் வேறுபட்டதொன்றாகும் நாட்டு நலன் கருதி அவர் ஆண்டதன் பயனாக, பகை பிணி வறுமையென்பன நாட்டைவிட்டகல, அது செல்வம் மலிந்து வளஞ் சிறந்தது. கல்வியறிவையும் கலைகள் பலவற்றையும் வளர்த்தலில் மக்களுக்கு ஊக்கம் பிறந்தது. அக்காலத்திலே தமிழர் தம் பண்பாடு உச்சநிலை எய்திற்றென்றும், சமுதாயம் உயிர்த் துடிப்புடையதாய் விளங்கிற்றென்றுங் கூறலாம். உள்ளத் தெளிவும் உணர்ச்சிப் பெருக்கும் பொருந்தப் பெற்ற பல புலவர்களை அச்சமுதாயம் தோற்றுவித்தது. அவர் அச்சமுதாயத்தினையும் அதன்சிறப்புக்குக்காரணமாயிருந்த மாட்சிமிக்க மன்னரின் ஆட்சித்திறனையும் பாராட்டிப்பல நூல்களை இயற்றினர். சங்ககாலப் புலவர்கள் தம் காலத்திலிருந்த அரசரின் வீரச் செயல் கொடைச்சிறப்பு முதலியவற்றையும், மக்களின் மாண்புடைப் பண்புகளையும் தம் செய்யுட்களிற் சித்திரித்துக் காட்டியதுபோல, சோழர் காலத்திலிருந்த புலவர்கள் சோழரின் சீரிய குணங்களையும் அவராட்சியால் உயர்நிலையடைந்த சமுதாயத்தின் சிறப்பினையும் தம் நூல்களிற் பாராட்டியிருப்பதை நோக்கின், அவ்விருகாலப் பிரிவுகளிலுமெழுந்த இலக்கியப் போக்கிலுள்ள ஒப்புமையை ஒருவாறு உணரலாம்.

சோழப் பெருமன்னர் காலப்பகுதியில் எழுந்த இலக்கியங்களுட் பெரும்பாலானவை உலகியலைச் சிறப்பித்துக் கூறுவன. அத்தகைய இலக்கியங்கள் தோன்றுதற்கு இக்காலத்திற் சமுதாய வாழ்க்கை சிறந்து விளங்கினமையே காரணமாகும். ஒரு புலவனுடைய கற்பனையைத் தூண்டுவனவற்றுள் அவனுடைய சூழ்நிலை முக்கியமான தொன்றாகும். உலக வாழ்க்கை இழித்திடப்படுதற்கு உரியதொன் றன்று என்ற எண்ணம் மக்களுடைய மனத்தில் நிலைபெறுதற்கான சூழ்நிலை இக்காலப் பகுதியில் நிலவலாயிற்று. அதனல், உலகியற் சிறப்புக்களைப் பாராட்டும் நோக்கத்துடன் இக்காலப் புலவர்கள் இலக்கியங்களை இயற்றினர். பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் உலகியல் சிறப்புருமையால் அதனைப் புனைந்துகூறும் இலக்கியங்கள் பல அக்காலத்திலே தோன்றவில்லை என்றே கூறலாம். அக்காலப்பகுதி யில் வாழ்ந்த சமண பௌத்த சந்நியாசிகள் செய்து வந்த சமயப்பிரசாரமும் உலக வாழ்க்கையால் மனிதன் அடையும்பெறுபேறுகளுக்கும்சுகத்திற்கும் முரண்பாடாகக் காணப்பட்டது. இத்தகைய பல காரணங்களாற் பல்லவர் ஆட்சிக்காலத்தில் உல கியல் பாராட்டப்படவில்லை. உலகியலில் ஈடுபட்ட வர்போலக் காணப்பட்ட சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி களும் 'வாழ்வாவது மாயம் இது மண்ணுவது திண்ணம்' என்றுகூறியிருப்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது. சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் நாடு நன்னிலை பெற்றிருந்தமையாற் சமுதாய வாழ்க்கை சிறப்புற்று விளங்கிற்று. ஆகவே, உலகியலைச் சிறப் பித்துக் கூறும் இலக்கியங்களும் தோன்றலாயின.

உலகியல் விருத்தி சமய வளர்ச்சிக்குத் தடையான தொன்றன்று என்பதைச் சோழப் பெருமன்னர் காலத்துத் தமிழ்நாட்டு வரலாறு தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மக்கள் உலக காரியங்களில் ஈடுபட்டபோதும் இறை வழிபாட்டைக் கைவிடவில்லை. நாட்டின் நலன்கருதி ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்கள் சமய வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய பணிகள் பலவற்றைச் செய்துவந்தனர். மன்னர் காட்டிய வழியில் மக்கள் சென்றமையால் உலகியலும் இறை வழிபாடும் ஒன்றற்கொன்று முரண்படாத வகையில் தமிழ் நாட்டிலே தழைக்கலாயின. அக்காலத்தில் எழுந்த பேரிலக்கியங்களில் அவ்வயிரண்டும் ஒருங்கு சிறப்பிக்கப்படுதலை நாம் காணலாம்.

சோழப் பெருமன்னர் காலத்தைக் காவிய உற்பத்திக் காலமெனக் கூறலாம். ஒரு தலைவனுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை எடுத்துக் கூறுமுகத்தால் மக்களுடைய நல்வாழ்விற்கு இன்றியமையாத அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நாற்பொருளையும் கூறும் இலக்கியம் காவியம் அல்லது காப்பியம் எனப்படும். அது பெருங்காப்பியம் சிறுகாப்பியம் என இருவகைப்படும். அவையிரண்டும் தன்னிகரில்லாத் தலைவனுடைய வாழ்க்கை முழுவதையும் புனைந்து கூறுவன; எனினும், அவையிரண்டனுள் அறம் முதலிய நான்கினையும் கூறுவதைப் பெருங்காப்பியம் என்றும், அந்நான்கனுள் ஒன்றேனும் பலவேனும்குறைவுபடுதலுடையதைச் சிறுகாப்பியம் என்றும் கூறுவர். சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம்முதலியனபெருங்காப்பியங்கள்; சூளாமணி, நீலகேசி முதலியன சிறுகாப்பியங்கள். வட

மொழி இலக்கியமரபைத் தழுவித் தமிழில் எழுந்த இலக்கியவகைகளுட்சிறந்ததொன்ருகக் கருதப்படும் இக்காப்பியம் சோழப் பெருமன்னர் காலப்பகுதி யிலே தமிழில் ஆரம்பித்துளதாகும். இக்காலத்தி லெழுந்த தண்டியலங்காரம் முதலிய இலக்கண நூல்கள் இக்காப்பிய இலக்கணத்தைத்தெளிவாகக் கூறுகின்றன. தன்னிகரில்லாத் தலைவனுடைய வாழ்க்கைச் சிறப்பைப் புனைந்துகூறும் இக்காப்பி யங்கள் பல்லவர் காலப்பகுதியிற் ருேன்ருமைக்கும் சோழப் பெருமன்னர் காலப்பகுதியிலேதோன்றின மைக்கும் அவ்வக்காலங்களிலே தமிழ்நாடு இருந்த நிலைதான் ஒர்ளவிற்குக் காரணம் எனலாம். பல்ல வர் காலத்து அரசர்களுடைய வாழ்க்கை மக்க ளுடைய்ய வாழ்க்கைக்கு ஒருமுன் மாதிரியாக விளங்க வில்லை. ஆனல், சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலோ வெனின் மன்னர் வாழ்ந்த வகை மக்களுடைய மனத்தைப் பிணித்தது மட்டுமன்றிப், பெரும் புலவர்களுடையகற்பனையையும் தூண்டவல்லதாகக் காணப்பட்டது.இங்ஙனம்மன்னருடையவாழ்க்கை சிறப்புற்று விளங்கினமைதான் தமிழிற் காவிய உற்பத்திக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாகும். சிந்தா மணி, கம்பராமாயணம் முதலிய பெருங்காப்பியங் களிலே வடநாட்டு மன்னர்களுடைய வாழ்க்கைச் சிறப்பு, ஆட்சித்திறன் முதலியன புனைந்துகூறப் படுவனவாகக் காணப்படினும், உண்மையிலே சோழப் பெருமன்னருடைய வாழ்க்கைச் சிறப்பு முதலியனவும் அந்நாட்டு மக்களுடைய சீரிய குணங்களும் வளம்பொருந்திய அந்நாட்டின் இயற்கையழகும் பிறவும் கூறப்பட்டிருப்பதை நாம்

காணலாம். உதாரணமாக, களனி நாட்டின் இயற்கை வளத்தைக்கூறப்போந்த கம்பன், அதற்குச் சோழ நாட்டை உவமையாக அமைத்துக் 'காவிரி நாடன்ன களனிநாடு' என்று கூறியிருப்பதை நோக்கும்பொழுது அவனுக்குச் சோழநாட்டின் இயற்கையழகில் எத்துணை ஈடுபாடு இருந்தது என்பது புலனுகின்றது. சுருங்கக்கூறின், சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில்எழுந்த இலக்கிய நூல்கள் சோழநாட்டின் இயற்கைவளம்மக்கள்வாழ்க்கைச் சிறப்பு, சோழப் பெருமன்னர்களின் ஆட்சித்திறன் முதலியவற்றைப் புனைந்து கூறும் நோக்கமாக எழுந்தனவெனக் கூறலாம்.

சோழர் காலத்தில் அரசரும் மக்களும் வைதிக சமயங்களை வளர்த்தற்குப் பல முயற்சிகளைச்செய்து வந்தனர். கருங்கற்கோவில்கள் பலவற்றைக்கட்டி ஆலயத் திருப்பணிகள் பல செய்ததுமன்றி, வேதாகமக் கல்வியை நாட்டில் விருத்தி செய்தற் பொருட்டுநிலங்களை மானியமாகப் பிராமணருக்கு அளித்தும், வடமொழிக் கல்வி நிலையங்களை நிறுவியும் அவர் வைதிக சமயங்களை ஆதரித்தனர். இவ்வாறு வடமொழிக் கல்வி பல்லவர் காலத்திலும் பார்க்கச் சிறப்பாக இக்காலத்திற் போற்றப்பட்டதன் பயனாக, வடமொழி நூல்களிலுள்ள கதைகளையும் கருத்துக்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு சோழர்காலப் புலவர்கள் பல காவியங்களையும்புராணங்களையும்பிரபந்தங்களையும்இயற்றினர். முதன்முதலாகத் தமிழ்ப்புலவர் வடமொழிக் காவிய முறையினைத் தழுவித் தமிழிற் காவியங்களியற்றியது இக்காலத்திலேயேயாகும். வடசொற்

களும் வடமொழி இலக்கண அமைதிகளும் தமிழில் அதிகமாகப் புகுந்த இக்காலத்தில், அவற்றை அமைக்கும் முறையைக் கூறும் இலக்கண நூல்களும் தமிழிலெழுந்தன. மேற்கூறிய நூல்களைவிட, தத்துவசாத்திர நூல்கள் இக்காலத்திலே தோன்றியதற்கும் வடமொழிக் கல்வி விருத்தியே காரணமெனலாம், பல்லவர் காலத்திற் பத்திப்பாடல்களைப் பெற்று வளர்ந்த வைதிக சமயங்கள் காட்டிய உண்மை நெறிகளைத் தத்துவ சாத்திரத்தின் உதவிகொண்டு நிறுவவேண்டி யிருந்தமையால், மெய்கண்டதேவர் இராமானுசர் முதலியபெரியார்கள் இக்காலத்திலே தத்துவ நூல்களை இயற்றினர். இக்காலந் தொடக்கம் தமிழ் நாட்டிலே தத்துவ நூலாராய்ச்சி விருத்தியடையச் சாத்திர சம்பந்தமான பல நூல்கள் தமிழில் எழலாயின.

சோழர் காலத்திலிருந்த பெரியோர்கள் இவ்வாறு புதிய துறைகளிலே தம் ஊக்கத்தைச் செலுத்தித் தமிழிலக்கியத்தை வளர்த்ததோடமையாது தம் முன்னோர் இயற்றிய நூல்களைப் பொன்னேபோற் போற்றிப் படித்தநுபவித்தும் வந்தனர். அவர்கள் தொல்காப்பியம் முதலிய பழைய இலக்கண நூல்களையும், எட்டுத்தொகை முதலிய இலக்கியங்களையும், ஐயந்திரிபறக் கற்று வந்தனரென்பதை இக்காலத்தில் எழுந்த உரை நூல்களால்அறியலாம். பல்லவர்காலத்தில் எழுந்த பத்திப்பாடல்களை நாதமுனிகளும் நம்பியாண்டார் நம்பியும் தேடிப்பெற்று உலகுக்கு உதவினர். பல்லவர் காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் வாழ்ந்த நாயன்மார்களின் வரலாற்றை அறிதற்பொருட்டு

நம்பியாண்டார்நம்பி, சேக்கிழார் முதலிய சைவப் பெரியார்கள் சிறந்த ஆராய்ச்சிகளை நிகழ்த்தின ரென்பதை அவர்கள் இயற்றிய நூல்களாலறிய லாம்.

அகவல், வெண்பா, வஞ்சி, கலி என்னும் நால்வகைப் பாவிற்கும் இனமாயுள்ள தாழிசை. துறை, விருத்தம் என்னும் மூவகைப் பாவினங்கள் பல்லவர் காலத்திற் பெருவழக்காயிருந்தன. அவை அக்காலத்திற் பண்ணோடு பாடுதற்குரியனவாக விளங்கின. அவற்றின் ஓசைச்சிறப்பில் ஈடுபட்ட சோழர்காலப் புலவர்கள் அவற்றைக் கையாண்டு காவியங்களையும் பிரபந்தங்களையும் இயற்றினர். நீண்ட கதைகளைப் பாடுதற்கு இளங்கோவடிகள் முதலிய முற்காலப் புலவர்கள் கையாண்ட அகவற் பாவிற் காவியங்களை இயற்றும் வழக்கம் பல்லவர் காலத்திற்குப் பின் அருகிவிட்டதென்றே கூறல் வேண்டும். சோழர் காலத்திற் பலவகையான யாப்புக்களைப் புலவர்கள் கையாண்டனரென்பதை இக்காலச் சாசனங்களாலும் இலக்கண நூல்களா லும் உரைகளாலும் அறியலாம்.

சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே தமிழிலக்கி யம் ஒரு புதுவழியிற் சென்றது என்பதற்கு இக் காலப் புலவர்கள் பாவின வகைகளைக் கையாண்டு பேரிலக்கியங்களை இயற்றினமையை ஓர் எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம். இசையொடு பாடுதற்குரிய இப்பாவினங்கள் பல்லவர் காலத்துப் பத்திப் பாடல்களிற்சிறப்பாகக்கையாளப்பட்டதைப்பற்றி நாம் முந்திய அதிகாரத்திற் கண்டோம். இயற்றமி ழிலக்கியங்களை யாத்தற்கும் இவை பயன்படும்

என்பதைக் கண்டு, இவற்றைக் காவியங்களிற் கையாளத் தொடங்கிய சோழப் பெருமன்னர் காலத்துப்புலவர்களுள் முதலில் வைத்து எண்ணத் தகுந்தவர் திருத்தக்கதேவர் என்னும் சமண முனிவராவர். அவர் இயற்றியசீவகசிந்தாமணி என்னும் காவியத்தை நாம் படிப்போமாயின், அவர் பல்லவர் காலத்துப் பத்திப்பாடல்களிற் காணப் படும் பாவின வகைகளுட் சிலவற்றைத் தெரிந்து, அவற்றைத் தம் காவியத்தில் எவ்வாறு கையாண் டார் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். அவர் இவ் வாறு செய்ததனாலே தமிழிலக்கிய மரபிலே ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, இயற்றமிழிலக்கியத்தை ஒரு புதுவழியிற் போகச்செய்தனர் எனலாம். இது ஒன்றே திருத்தக்கதேவர் ஒரு பெரும்புலவர் என் பதைக் காட்டுதற்குப் போதுமானது, இயற்றமி ழிலக்கியங்கள் நால்வகைப் பாவினுள் யாதேனும் ஒன்றைக்கொண்டு இயற்றப்படுதலே பண்டை மர பாகஇருந்துவந்தது. அதனாலேதான்சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை ஆகிய நூல்கள் அகவற் பாவிலும் பாரத வெண்பா வெண்பாயாப்பிலும் இயற்றப்பட்டன. வெண்பாவிலிருந்து தோன்றிய கட்டளைக்கலித்துறை என்னும் யாப்புவகை பாண் டிக்கோவை, திருக்கோவையார் ஆகிய நூல்களிற் பல்லவர் காலத்திற் பயன்படுத்தப்பட்டது. சோழப் பெருமன்னர் கால ஆரம்பம் முதலாகக் காவியங் களும் பிறவும் பாவினங்களில் இயற்றப்பட்டன. இங்ஙனம் இசைத்தமிழுக்குரிய செய்யுள் வகை களை இயற்றமிழுக்குப்பயன்படுத்தியமை இக்காலப் பகுதிக்கு உரிய தனிச்சிறப்பாகும்.

4. திருமுறைகளும் நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தங்களும்

பல்லவராட்சிக் காலத்தில் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் அவதரித்துச் சிறந்த பத்திப்பாடல் களைப் பாடியருளி, வைதிகசமயங்களுக்குப் புத்துயி ரளித்த வரலாற்றை முந்திய அதிகாரத்திற் கூறி ளேம். நாயன்மார் செய்துவந்த தொண்டின் சிறப்பை முதலாம் ஆதித்தன் காலம் முதலாகச் சோழப்பெருமன்னரும் மக்களும் உணர்ந்து, அவர் களின் உருவச்சிலைகளைக் கோவில்களில் வைத்து வணங்கிவந்தனரென்பது இக்காலச்சாசனங்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வாறு போற்றப்பட்ட நாயன்மார்கள் அருளிச்செய்த தோத்திரப்பாடல் களுட்சில ஆங்காங்கு மக்களால் ஓதப்பட்டுவந்தன வன்றி, அவற்றையெல்லாம் ஒருங்குபெற்று ஓதக் கூடியவகையில் அவை முற்காலத்திலே தொகுக்கப் படவில்லை. அந்நிலையில் நம்பியாண்டார்நம்பி அவ தரித்து நாயன்மார் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங் களைத் தேடிப்பெற்று, ஏழு திருமுறைகளாக வகுத் துச் சைவ உலகுக்கு அளித்தனர். அவருக்கு அகப் படாத திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் திருப்பதிக மொன்றைப் பழைய சாசனமொன்றிலிருந்து இக் கால ஆராய்ச்சியாளர் பெற்றிருக்கின்றனராகலின், அக்காலத்திலே நம்பியாண்டார்நம்பிக்கு அகப்படா மற் பல திருப்பதிகங்கள் நாட்டில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்றே கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டாக வகுக் கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சம்பந்த சுவாமிகள் பாடிய திருப்பதிகங்கள் முதல் மூன்று திருமுறை

களாகவும், அப்பர் சுவாமிகள் பாடிய திருப்பதிகங்கள் நான்காம், ஐந்தாம், ஆறும் திருமுறைகளாகவும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் தேவாரங்கள் ஏழாந் திருமுறையாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடிய திருவாசகமும் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரும்எட்டாந்திருமுறையாகவும், திருமாளிகைத்தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மர் பாடிய திருவிசைப்பாக்களும் திருப்பல்லாண்டும் ஒன்பதாந் திருமுறையாகவும், திருமந்திரம் பத்தாந் திருமுறையாகவும், காரைக்காலம்மையார், சேரமான் பெருமாள் நாயனர் முதலியோர் பாடிய பிரபந்தங்கள் பதினோராந் திருமுறையாகவும், பெரிய புராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகவும்வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள்முதலேழு திருமுறைகளுமே நம்பியாண்டார்நம்பியால்தொகுக்கப்பட்டன என்பர். இவ்வாறு அவர் தேவாரத் திருப்பதிகங்களைத் தேடித் தொகுத்திராவிடின், அவற்றுட் பல அழிந்திருக்குமென்பதில்ஐயமில்லை. அதுவுமன்றி,பல்லவர் காலப் பகுதியிலும் அதற்கு முன்னும் வாழ்ந்த சிவனடியார்களின் வரலாற்றை அறிதற்கும் அவர் பலவாறு முயன்றனரென்பதை அவர்பாடிய திருத்தொண்டர்திருவந்தாதியைக்கொண்டு அறியலாம். இவ்வாறு அவர் சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் செய்த தொண்டு பெரிதும் பாராட்டற்குரியது. முதலேழு திருமுறைகளையும் அவர் வகுத்ததுபோல, ஏனைய திருமுறைகளைப் பிற்காலத்தோர் வகுத்து அவற்றுடன் கூட்டிப் பன்னிரு திருமுறைகளாக அமைத்தனரென்பர்.

வீரநாராயணபுரத்தில் அவதரித்த நாதமுனிகள் அங்குள்ள திருமால் கோவிலுக்குத் தொண்டு

செய்துவரும் நாளில், நம்மாழ்வார் அவதரித்த திருக்குருகூரிலிருந்து அக்கோயிலைத் தரிசிக்கச்சென்ற அடியார் சிலர் திருப்பதிகமொன்றைப்பாட, நாதமுனிகள் அது திருவாய்மொழி யென்னும் நூலிலுள்ளதுஎன்பதை அறிந்து, அந்நூலைப்பெற ஆசைகொண்டனர். உடனே அவர் திருக்குருகூருக்குச் சென்று திருவாய்மொழியை மட்டுமன்றி, நம்மாழ்வார் பாடிய ஏனைய பிரபந்தங்களையும் பிற ஆழ்வார்கள் பாடிய பிரபந்தங்களையும் தேடிப்பெற்று, அவற்றையெல்லாம் நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தமாகத் தொகுத்தனர். அதுவுமன்றி, அங்ஙனம் தொகுத்த பாக்களுக்கெல்லாம் இசையமைத்தும் உதவினர். இவ்வாறு அவர் வைணவத்துக்கும் தமிழுக்கும் செய்த தொண்டு பாராட்டற்குரியது. அவர் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்திலும் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தனரென்பர்.

5. காவியங்கள்

இராசராசச் சோழன் முதலிய புவிச்சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிபுரிந்த சோழர் காலமே புகழ்படைத்த கம்பன் முதலிய சுவிச்சக்கரவர்த்திகள் வாழ்ந்து ஒப்பற்ற தமிழ்க் காவியங்களை இயற்றித் தமிழ் மொழியின் பெருமையை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டிய காலமாகும். தமிழிலுள்ள காவியங்களுள் ஐந்தினைப் பெருங்காப்பியம் என்றும் ஐந்தினைச் சிறுகாப்பியம் என்றும் கூறுவர். இவற்றுட் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பன பெருங்காப்பியங்கள். சூளாமணி, யசோதரகாவியம், உதயணகுமாரகாவியம், நீலகேசி, நாககுமார

காவியம் என்பன சிறுகாப்பியங்கள். இவற்றுட் பெரும்பாலன சமணர்களாலும் ஏனைய பௌத்தர்களாலும் இயற்றப்பட்டவை.* இவற்றுள் மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமுமே தமிழ்நாட்டுக் கதைகளைக் கூறும் காவியங்கள். பிறநாட்டுக் கதைகளைக் கூறும் ஏனைய காவியங்கள் எட்டும் சோழர் காலத்தில் எழுந்தவை என்பர். அவை வட நூல் மரபினைத் தழுவித் தமிழில் அணியிலக்கணம் வகுத்த தண்டியாசிரியர் முதலியோர் குறித்த காப்பியஇலக்கணங்களுக்கு அமைய இயற்றப்பட்டவை. கடவுள் வாழ்த்து முதலியவற்றை முதலிலுடையதாய், ஒப்பற்ற குணங்களையுடைய ஒருவனைத் தலைவனாகக் கொண்டு, அவனுடைய நாடு, நகர், பிறப்பு, வளர்ப்பு, அவனுடைய செயற்கரிய செயல்கள் முதலியவற்றை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நாற்பொருளும் பயப்பக் கூறுவது பெருங்காப்பியம் என்றும், அறம் முதலிய நான்கனுள் ஒன்றேனும் குறைபாடுடையது சிறுகாப்பியம் என்றும் கூறுவர். தண்டியாசிரியர் காலத்திற்கு முன் எழுந்த சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை யென்னும் நூல்கள் அவர் கூறிய பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் யாவும் அமையப்பெறுமையால், அவைபெருங்காப்பியங்களல்லவெனச் சிலர் கூறுவது பொருந்தாது. அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பொருளும் பயப்பத் தமிழ்நாட்டுக் கதையொன்றினைத் தழுவித், தமிழ்மரபு பிறழாது பல சிறப்புக்களும் ஒருங்கே பொருந்த இயற்றப்பட்டுள்ள

* சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றிய இளங்கோவடிகளைச் சைவரென்பர் ஒரு சாரார்.

சிலப்பதிகாரம், தண்டியாசிரியர் கூறும் பெருங் காப்பிய இலக்கணங்கள் யாவும் அமையப்பெற்ற காவியங்களிலும் சிறந்து விளங்குவதனால், அதனை யும் பெருங்காப்பியத்தோடு ஒப்பக் கொள்ளுதல் எவ்வகையானும் பொருந்தும். மணிமேகலையும் அத்தகையதே. மேற்கூறிய காப்பியங்களை விட வேறுபல சிறந்த காப்பியங்கள் சோழர் காலத்தில் இயற்றப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் தமிழ்மொழிக்குப் புகழினை ஈட்டிக்கொடுத்த பெரியபுராணமும் கம்ப ராமாயணமும் கந்தபுராணமும் சிறப்பாகக்குறிப்பிடத் தக்கவை.

வடமொழி மரபினைத் தழுவித் தமிழிலெழுந்த காப்பியங்களுட் பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் யாவும்சிறப்பாக அமையப்பெற்றநூல்சிந்தாமணி. இது பெருங்காப்பியங்களுள் முதலில் வைத்து எண்ணப்படுவது. சீவகன் கதையைக் கூறும் இந் நூல் திருத்தக்கதேவர் என்னும் சமண முனிவராற் பத்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது. இன் பத்தை மிகுத்துக் கூறும்இந்நூலின்கணுள்ள பதின் மூன்று இலம்பகங்களிலும் மணங்களே கூறப்பட லால் இது மண நூல் என்றும் பெயர்பெறும். காப் பிய அமைப்பில் வடமொழி மரபைத் தழுவி இயற்றப்பட்டதெனினும், கருத்தமைதியிலும் உவமை உருவகச் சிறப்பிலும் பிறவற்றிலும் இது தமிழ்மரபு பிறழாது கற்பனைத் திறனுடையதாய் விளங்குகின்றது. புதுமுறையில் எழுந்த இக்காப்பி யம் சோழர் காலத்துப் புலவர்களுக்கும் அரசர் களுக்கும் ஒரு விருந்தாய் விளங்கிற்று. ஆழ்வார் களும் நாயன்மார்களும் தம் பத்திப் பாடல்களிற்

கையாண்ட விருத்தம் முதலிய பாவினங்களையும் பிற யாப்புக்களையும் ஆராய்ந்து இயற்றமிழ் நூலிற்கு ஏற்றவற்றைத் தெரிந்து, தம் நூலிற் பயன்படுத்தித் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஒரு புது வழியை ஆசிரியர் வகுத்துக் காட்டினமையால், அவருக்குப் பின் வாழ்ந்த கம்பர், சேக்கிழார், கச்சியப்பர் முதலிய பெரும்புலவர்களும் அவரைப் பின்பற்றி விருத்தம் முதலிய யாப்புக்களிலே தம் காப்பியங்களை இயற்றினர்.

தமிழிலுள்ள பேரிலக்கியங்களுள் ஒன்றாகச் சீவக சிந்தாமணியென்னும்காவியம் மதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலும் அதற்குப் பின்னும் தமிழிலெழுந்த காவியங்களுக்கும் புராணங்களுக்கும் பொருள்மரபிலும்செய்யுள் மரபிலும் ஒரு வழிகாட்டியாக நின்ற இந்நூல், பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களிற் காணப்படும் கவிச் சிறப்புகள்பலபொதியப்பெற்றதொன்றாகக்காணப் படுகின்றது. சங்க நூல்களிற் காணப்படும் அகத் திணைப்பொருளமைதிகளும் உவமையுருவகங்களும் பிறவும் காலத்திற்கு ஏற்றவகையில் இந்நூலில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தன்னிகரில்லாத் தலைவனாகிய சீவகனுடைய பிறப்பு, வீரச்செயல், அரசியற் றிறன் முதலியவற்றை விவரித்துக் கூறுதலால், இது உலகியல் கூறும் நூல்போலக் காணப்படினும், உண்மையில் இது சமணசமயக் கருத்துக்களையும் அச்சமயம் போதிக்கும் நெறிகளையும் எடுத்துக் கூறும் நோக்கத்துடன் இயற்றப்பட்டது என்பதை நாம் இந்நூலைப் படித்து அறிந்து கொள்ளலாம். இந்நூலிலுள்ள முத்தியிலம்பகத்தில் அச்சமயம்

போதிக்கும் தத்துவங்களும் பிறவும் சிபிப்பாக வரையப்பட்டுள்ளன. ஏனைய இலம்பகங்களிலும் அவை ஆங்காங்கு குறிக்கப்பட்டிருக்கும் வகையினை நோக்குமிடத்து, இந்நூலாசிரியர் தம் சமயக் கொள்கைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கே இதனை இயற்றினுர் என்பது தெளிவாகும். இவ்வாசிரியர் காலத்திற்குமுன் வாழ்ந்த சமண முனிவர்கள் மக்களுக்கு உலகியலில் வெறுப்பை உண்டாக்கக்கூடிய வகையில் நூல்களை இயற்றியும் பிரசாரங்களைச் செய்தும் வந்தமை அச்சமயம் குன்றியதற்கு ஒரு காரணமாகும். ஆகவே, உலகியலைச் சிறப்பித்துக் கூறும் நூல் ஒன்றினை இயற்றி, அதனைத் துணைக் கொண்டு தம் சமயக் கொள்கைகளை மக்களிடையே பரப்புதல்கூடும் என்று எண்ணி இந்நூலினை ஆசிரியர் இயற்றினர் எனக்கொள்ளுதல் பிழையாகாது. இந்நூலைப் பின்பற்றி இக்காலப் பகுதியிற் சமண காவியங்கள்மட்டுமன்றி, கம்பராமாயணம்முதலிய ஏனைச் சமய காவியங்களும் தோன்றலாயின. அவை யாவும் இலக்கியச்சுவை நிரம்பிய நூல்களாதலின், சமய பேதங்களைப் பாராட்டாது மக்கள் அந்நூல்களை யெல்லாம் விரும்பிப் படித்தனர். ஆகவே, இத்தகைய நூல்கள் தமிழிலே தோன்றுதற்கு வழிகாட்டியவர் சிந்தாமணியாசிரியரெனலாம்.

காமச்சுவையை மிகுத்துக் கூறும் இலக்கியங்களுட் சிந்தாமணி ஒன்ருகும். காதலே கவிதைக்குப் பொருளாக அமைதல்வேண்டும்என்பதுபண்டைத் தமிழ் மரபாகலின் அதனைத் தழுவித் திருத்தக்க தேவர் தம் நூலில் அச்சுவையினைச் சிறப்பாக அமைத்துள்ளனர். சீவகன் பெண்கள் பலரை

மணந்தகதைகளைப்பல இலம்பகங்கள் கூறுகின்றன. இந்நூல் ஆரம்பத்திலுள்ள நாமகளிலம்பகம் அவன் கல்வி பயின்றதைக் கூறுகின்றது. அச்செய்தியை உருவகவாய்பாட்டால் 'ஞானமென்னுங்குமரியைப் புணர்க்கலுற்ருர்' என்று மேல்வரும் செய்யுளிற் கூறியிருப்பது கண்டு இன்புறற்பாலது.

முழவெனத் திரண்ட திண்டோண் மூரிவெஞ் சிலையினுறு
மழலெனக் கனலும் வாட்க ணவ்வளைத் தோழினுளு
மழலையாழ் மருட்டுந் தீஞ்சொன் மதலையை மயிலஞ் சாயற்
குழைமுக ஞான மென்னுங் குமரியைப் புணர்க்கலுற்ருர்.

இவ்வாறே முத்தியிலம்பகத்திலும் சீவகன் முத்தி நிலையினை அடைந்தான் என்பதைக் கூறப்போந்த புலவர்,

கேவல மடந்தை யென்னுங் கேழ்கிளர் நெடிய வாட்கட்
பூவலர் முல்லைக் கண்ணிப் பொன்னொரு பாக மாகக்
காவலன் ருனொர் கூருக் கண்ணிமை யாது புல்லி
மூவுல குச்சி யின்பக் கடலினுண் மூழ்கினுனே

எனக் கேவலஞானத்தை ஒரு பெண்ணுக உருவகித்துக் கூறியுள்ளனர். இவ்வாறு எத்தகைய பொருளைக் கூறும்போதும் காமச்சுவையினை அதனுடன் இணைத்துக் கூறும் இயல்பினை நாம் இந்நூலிலே தான் சிறப்பாகக் காணலாம். இப்புலவர் நாட்டின் நலன்கருதி ஆட்சிபுரிந்த சோழ அரசர் காலத்தில் வாழ்ந்தவராதலின் கல்வி, வீரம், ஆட்சித்திறன் முதலிய பல சிறப்புக்கள் பொருந்தப்பெற்ற ஓர் அரசனுடைய வாழ்க்கையைக் கூறும் வாயிலாகக் கற்றவர்விரும்புங்கவிச்சுவையுணர்த்தையும்பெய்து, இறைவனை அடையும்வழியினை இந்நூலில் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். இத்தகைய சிறந்த நூலினைச்

சோழப் பெருமன்னர்களும் அக்காலத்துப் புலவர்களும் படித்துப் பாராட்டியதில் வியப்பொன்று மில்லை. இந்நூல் பலவழிகளிலும் ஒரு புதிய மரபினைத் தொடக்கி வைத்ததனுல், அம்மரபு அக்காலம் தொடக்கமாக வளரலாயிற்று.

பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்தனுள் வளையாபதி, குண்டலகேசியாகிய இரு நூல்களும், சிறுகாப்பியங்களுள் நாககுமாரகாவியமும் இக்காலத்திற் கிடைத்தில. வளையாபதிச் செய்யுட்கள் சிலவும் குண்டலகேசிச் செய்யுட்கள் சிலவும் புறத்திரட்டு, நீலகேசியுரை முதலியவற்றின்கண் வந்துள்ளன, சிறுகாப்பியங்களுள்ளே சூளாமணிஏனையவற்றிலும் கவிச்சுவை மிக்கதொன்ருகும். அது சுரமை என்னும் நாட்டிலே போதனமாநகரத்தில் வாழ்ந்த பயாபதியென்னும் அரசனுக்கு மகனுக அவதரித்த திவிட்டன் என்பானுடையகதையைக் கூறுகின்றது. பாயிரம் நீங்கலாகப் பன்னிரண்டு சருக்கங்களையுடைய இந்நூல், நாட்டுச் சருக்கத்தில் ஆரம்பித்து முத்திச்சருக்கத்தில் முடிவடைகின்றது. இந்நூலாசிரியராகிய தோலாமொழித்தேவர் சிந்தாமணி ஆசிரியருக்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவராதலின், சிந்தாமணியின் போக்கைத்தழுவிச் சூளாமணியை இயற்றினுர் எனக் கொள்வதற்குப் பல சான்றுகள் இந்நூலிற் காணப்படுகின்றன. சிந்தாமணிச் செய்யுட்களிலுள்ள சொற்ருெடர்கள், உவமையுருவகங்கள், கருத்துக்கள் முதலியன சூளாமணிச் செய்யுட்களில் வந்துள்ளன. இந்நூல் பல வகைகளிற் சிந்தாமணியைப் பின்பற்றி எழுந்துள்ளதெனினும்,

சில வகையில் இந்நூல் சிந்தாமணியிலும் சிறப்புடையது எனலாம். நாடு நகரங்களைப் புனைந்து கூறும் தனித்தனிப்பகுதிகள் சிந்தாமணியில் இல்லை. அந்நூல் ஆரம்பத்திலுள்ள நாமகளிலம்பகத்திலேயே சீவகனுக்கு உரிய நாடு நகரங்கள் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. சூளாமணியிலே சுரமை என்னும் நாட்டை வருணித்துக் கூறும் சருக்கம் முதலிலும் போதனமாநகரத்தைப் புனைந்து கூறும் சருக்கம் அதனைத் தொடர்ந்தும் வருகின்றன. சூளாமணிக்குக் காலத்தாற் பிந்திய கம்பராமாயணம் கந்தபுராணம் ஆகிய காவியங்களிலே நாடு நகரங்களைத் தனித்தனி கூறும் பகுதிகள் வருதலால், அவ்விரு நூலாசிரியர்களும்தோலாமொழித்தேவர்காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி நாடுநகரங்களைக் கூறும் பகுதிகளைத் தம் நூல்களில் அமைத்தனர் எனக்கொள்ளுதல் பிழையாகாது. கவிச்சுவை நிரம்பிய செய்யுட்கள் பல செறிந்துகிடக்கும் இந்நூல் சிந்தாமணியிலும் உயர்வுடையது எனக்கருதும் தமிழறிஞர் பலருளர். ஆசிரியருடைய கற்பனையாற்றலையும் சொற்களை ஆளுந்திறனையும் நோக்கின் அவருக்குத் தோலாமொழித்தேவர் என்ற பெயர் மிக்க பொருத்தமுடையது என்பது புலனாகும். இந்நூலிற் காணப்படும் இயற்கை வருணனைக்கு மேல்வரும் செய்யுட்கள் உதாரணமாகும். சேடி நாட்டின் தலைநகரமான இரதநூபுரத்திலிருந்து அரசாண்ட சேடிமன்னன் மனோவனம் என்ற பூஞ்சோலைக்குச் சென்றபோது, அச்சோலை அவனை வரவேற்ற வகையினை இச்செய்யுட்கள் கூறுகின்றன.

கோமான்சென் றணைதலுமே கொங்கணிந்த மலர்தூவித்
தேமாநின் றெதிர்கொள்ளச் சிறுகுயில்போற் றிசைத்தனவே
வாமான்றேர் மன்னவற்கு மங்கலஞ்சொல் மகளிரைப்போல்
தூமாண்ட விளங்கொடிதந் தளிர்க்கையாற் றொழுதனவே.

கொடியாடு நெடுநகரக் கோமான்றன் குணம்பரவி
அடிபாடு மவர்களென அணிவண்டு முரன்றனவே
வடிவாய வேலாற்கு மலர்ச்சின்னஞ் சொரிவனபோற்
கொடுவாய கிளிகோதிக் குளிர்நறும்போ துகுத்தனவே.

ஆற்றல் மிக்க தமிழ்மொழியின் பெருமையை இராமாயணம் என்னுங் காவியத்தின் வாயிலாக எடுத்துக்காட்டிய கம்பர், உலகிலே தோன்றிய உத்தம கவிகளுள் ஒருவராக மதிக்கப்படுகின்றனர். கல்வியறிவிலும் புலமைத்திறனிலும் இணையற்றவ ராகலின் 'கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்' என்ற முது மொழியும் தமிழ்நாட்டில் நிலவுவதாயிற்று. அவர் வாழ்ந்த காலத்தைப்பற்றியும் அவருடைய வாழ்க்கையைப்பற்றியும் பலரும் பலவாறு கூறுவர். அவர் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டென்பர் சிலர். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற் சோழ நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த ஒரு சோழனின் விருதுப் பெயராகிய 'தியாகவிநோதன்' என்பதை அவர் தமது காவி யத்திற் குறித்துள்ளனராதலின், அவர் வாழ்ந்த காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டென்பர் வேறு சிலர்.

தமிழர் தம்பண்பாடு உன்னத நிலை பெற்றிருந்த சோழர் ஆட்சிக்காலத்தில் வாழ்ந்த கம்பர் இயற் றிய காவியம், ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்களின் பண்பாடு உயர்நிலை எய்துங் காலத்தில் அம்மொழி யில் உயர்ந்த இலக்கியங்கள் தோன்றுமென வர லாற்று நூல்கள் கூறுவதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்

டாக விளங்குகின்றது. வடமொழி நூல்களைத் தமிழ் மக்கள் பெரிதும் விரும்பிப் படித்த சோழராட்சிக் காலத்திலே தமிழர் தம் உள்ளத்திற் பலநூற்றாண்டு களாக அழுந்திக்கிடந்த வடநாட்டு இராமன் கதை தென்னாட்டு மக்களின் பண்பாட்டிற்கு இணங்கத் தமிழில் உருப்பெறுதல் எவ்வகையிலும் பொருத்த முடையதாகும். இராமனிடத்திலே தீராத அன்பு கொண்ட கம்பர் உள்ளத்தில் அக்கதை ஆரிய நாகரிகத்துக்குரிய அமிசங்கள் பலவும் நீங்கப்பெற்றுச் சோழர் காலத்துத் தமிழ் நாட்டிற்குரிய ஒரு கதையாகவே பரிணமித்தது. அவர் கற்பனைச் சிறகு கொண்டு பிற கவிகளுக்கு எட்டாத உலகிற் சென்று சஞ்சரித்துப் பெற்ற அனுபவங்கள் அனைத்தையும் இக்காவியம் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது. காவிய அமைப்பிலும் யாப்பு அணி மரபுகளிலும் அவருக்குச் சிந்தாமணி ஒரு வழிகாட்டியாயிருந்தபோதிலும், நூற்புணர்ப்புமுதலிய பண்புகளிற் கம்பர் செய்த காவியம் சிந்தாமணியை மட்டுமன்றித் தமிழிலே தோன்றிய காவியங்களனைத்தையும் வென்றுவிட்டதென்றே கூறல்வேண்டும்.

தமிழ்மொழி ஆற்றல் மிக்குடையதாக விளங்கிய காலம் கம்பனுடைய காலமாகும். குறித்த பொருளை நேரிதின் உணர்த்தும் நேர்மை, பொருள், உணர்ச்சிமுதலியவற்றைக் கல்வியறிவில்லாதோர்க்கும் தெள்ளிதிற் புலப்படச் செய்யும் வன்மை முதலியன அக்கால் மொழிநடையிற் காணப்பட்ட சில பண்புகள். இத்தகைய மொழியினைப் பெரும் புலவன் ஒருவன் தன்னுடைய எண்ணங்களையும்

உணர்ச்சியையும் புலப்படுத்துதற்குக் கருவியாகக் கொள்ளும்போது, இணையற்ற கவிதை உருவாதல் இயல்பாகும். மக்களுடைய பேச்சிற் பயின்றுவரும் சொல், நடை, ஓசை முதலியவற்றைப் பயன்படுத்திச் சீரிய முறையிலே தன் கருத்தைப் புலப்படுத்திய செய்யுட்கள் அவனுடைய காவியத்திற் பல இடங்களிலும் வந்துள்ளன. மேல்வரும் செய்யுள் இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது. இராமனுடைய அம்புபட்டு வீழ்ந்துகிடக்கும் வாலி அவனை இப்பாட்டில் இகழ்ந்து கூறுகின்றான்.

வீரம் அன்று விதி அன்று மெய்ம்மையின்
வாரம் அன்று நின் மண்ணினுக் கென்னுடல்
பாரம் அன்று பகை அன்று பண்பொழிந்து
ஈரம் இன்றி இது என்செய்த வாறுநீ;

உத்தம கவிகளிடத்திற் காணப்படும் சொல்வளம், ஓசைவளம், மனித இயல்பினை உள்ளவாறு கண்டறியும் பேராற்றல், மனோபாவனை முதலிய பண்புகள் யாவும் கம்பனிடத்திற் காணப்படுகின்றன. உணர்ச்சிவேகத்தைப் புலப்படுத்தும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் சொற்கள் யாதொரு தடையுமின்றி ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அவன் கருத்தைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்திச் செல்லுமாற்றை அவன் காவியத்தில் எங்குங் காணலாம். வெற்று மொழிகளையோ உயிர்த்துடிப்பற்ற சொற்களையோ அவனுடைய செய்யுட்களிற் காண்டல் அரிது. தொண்ணூற்றாறு வகை வண்ணங்களைக் கம்பன் கையாண்டான் என்று கற்றோர் கூறுகின்றனர். சந்தர்ப்பத்திற்கும் கருத்திற்கும், கதாபாத்திரங்களின் மனோநிலைக்கும் செயலுக்கும் ஏற்றவாறு ஓசை செல்வதை

இந்நூலிலுள்ள ஒவ்வொரு படலத்திலும் காண லாம். உதாரணமாகத் தாடகை கோபக்கனலோடு சென்று இராமனை எதிர்க்கும் நிலையினை மேல்வரும் செய்யுளின் ஓசை தெளிவாகப்புலப்படுத்துகின்றது.

இறைக்கடை துடித்தபுரு வத்தளெயி றென்னும்
பிறைக்கடை பிறக்கிட மடித்தபில வாயள்
மறைக்கடை யரக்கிவட வைக்கன லிரண்டாய்
நிறைக்கடல் முளைத்தென நெருப்பெழ விழித்தாள்.

கம்பனுடையமனோபாவனையை அவன் அமைத் துள்ள உவமையுருவகங்களிலும், சிருட்டித்த கதா பாத்திரங்களிலும் அவற்றிடையே நிகழும் உரை யாடல்களிலும் வருணனைகளிலும் கண்டறியலாம். கதாபாத்திரங்களின் குணச்சிறப்புகளை முன்பின் முரணுதபடி அமைத்துச் செல்லும் வகையிற் கம்ப னுக்கு நிகரான புலவன் இல்லையென்றே கூறலாம். கதையை வளர்த்துச் செல்லும்போது, வேகமாகச் செல்லவேண்டிய இடங்களில் வேகமாயும் மெல்லச் செல்லவேண்டிய இடங்களில் ஆறுதலாயும் நாடக முறையிற் கதைப்புணர்ப்புக்களை இடையிடையே ஏற்படுத்திச் செல்லும் வகையினைப் பிற காவியங் களிற் காண்டல் அரிது. சுருங்கக்கூறின் கம்பன் இயற்றிய காவியம் தமிழ்ப்பண்பாட்டில் உருவான ஒரு கலைக் கோபுரமாகும்.

'பத்திச்சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப்பாடிய கவிவலவ' என்று பிற்காலத்துப் புலவரொருவர் பாராட்டிய சேக்கிழார் சுவாமிகள் சோழர் காலத் திற் காவியஞ்செய்த கவியரசர்களுள் ஒருவராவர். அவரியற்றிய பெரியபுராணம் என்னுங் காவியம் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்பாடியருளியதிருத்தொண்டத்

தொகையினையும், நம்பியாண்டார்நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, தென்னாட்டிலே சைவநெறி தழைக்க வந்த நாயன்மார் அறுபத்துமூவரின் வாழ்க்கைச் சிறப்பினை ஆராய்ந்து கூறும் ஒருதிவ்விய நூலாகும். இது பல நாயன்மார்களின் சரித்திரத்தைத் தனித்தனி கூறும் நூலேயாயினும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைத் தலைவராகக்கொண்டு அவரது அற்புதவாழ்க்கையைப் பெருங்காப்பிய இலக்கணத்துக்கிணங்கத் திறம்படப் புணர்த்திக் கூறும் ஓர் அருங்காப்பியமாகத் திகழ்கின்றது. தெய்வமணங் கமழும் பாமாலைச் செறிவாகக் காட்சியளிக்கும் இக்காவியம், சைவசமயத்தோர்க்கு ஒரு கலங்கரைவிளக்கம் போன்றுளது. தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் அவருடைய உள்ளம் தோய்ந்திருந்ததனால் அவற்றிற் காணப்படும் சந்தங்கள்பலவற்றைத்தமதுகாவியத்திற் சிறப்பாக அமைத்துப் பாடியுள்ளனர். தெளிவும் இனிமையும் வாய்ந்த சிறுச்சிறு வாக்கியங்களின் தொகுதியாக விளங்கும் அவருடைய பாக்கள், கல்வியறிவில்லாதோரும் படித்து இன்புறக் கூடிய வகையில் ஆற்றொழுக்காக அமைந்துள்ளன.

சோழப் பெருமன்னர் காலத்தில் எழுந்த காவியங்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக நின்ற சீவக சிந்தாமணி பதின்மூன்று இலம்பகங்களை உடையது போல இந்நூலும் திருமலைச்சருக்கம் முதலாக வெள்ளானைச்சருக்கம் ஈறாகப் பதின்மூன்று சருக்கங்களையுடையது. இது வடநாட்டுத் தலைவர்களின் கதைகளைக் கூறும் சோழப் பெருமன்னர் காலத்துக் காவியங்கள் போலாது, தமிழ்நாட்டுச் சிவனடியார்

களின் உண்மை வரலாறுகளைப் புனைந்து கூறும் ஓர் அரிய சரித்திர நூலாகும். தமிழ்நாட்டுவரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் பல இந்நூலின்கண் வந்துள்ளன. பல்லவர் காலத்துச் சமயநிலை, சமுதாயநிலை முதலியவற்றை அறிந்துகொள்ளுதற்குச் சிறந்த கருவி நூலாகவும் விளங்குகின்றது. நாயன்மார்களுடைய வரலாற்றை உள்ளவாறு அறிந்து கூறுதற் பொருட்டுச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் பற்பல இடங்களுக்கும் பாடல்பெற்ற தலங்களுக்கும் சென்று நாயன்மார்களைப்பற்றிய செய்திகளை அறிந்தும் தேவாரத் திருமுறைகளை ஆராய்ந்தும் தாம்பெற்ற உண்மைகளைத் தம்முடைய காவியத்திற் பயன் படுத்தியுள்ளனர். நாயன்மார்கள்வெவ்வேறு இடங்களிலும் வெவ்வேறு மரபிலும் உதித்தவர்களாதலின் அவர்களுக்கு உரிய சூழ்நிலை, வாழ்ந்த நாடு, செய்துவந்த தொழில் முதலியவற்றை நன்கு ஆராய்ந்தே அவர்களுடைய வரலாற்றைக் குறித்துள்ளனர். இங்ஙனம் அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைக் குறித்தபோதும், அவர் புனைந்துள்ள கதைகள் யாவும் இலக்கியச்சுவை நிரம்பியனவாக உள்ளன. தமிழ்நாட்டிற்பற்பல இடங்களிலுமுள்ள நாடுகள், ஊர்கள், சேரிகள், அங்கங்கே வாழும் மக்களுடைய தொழில்மரபு, பழக்கவழக்கங்கள் முதலியவற்றைக் கூறும் செய்யுட்களை ஒருங்கு சேர்த்துப் படிக்கும்போது தமிழ்நாட்டின் சிறப்பையும் தமிழர்தம் பண்பாட்டினையும் நாம் அகக்கண்ணுற் கண்டு இன்புற முடிகின்றது. தமிழ்நாட்டின் முற்கால நிலையை அறிய முயல்வார்க்கு ஒரு கருவூலமாக விளங்கும் இந்நூல் தமிழ்ச்சுவை வேண்டுவார்க்குப் பேரிலக்கியமாகவும் பெருங்காவியமாக

வும் விளங்குகின்றது. இயற்கைக் காட்சிகளையும் நாடு, சேரி முதலியவற்றையும் அவர் வருணித்திருக்கும் செய்யுட்பகுதிகள் சொல்லோவியமாக ஆங்காங்கு விளங்குகின்றன. கல்வியறிவு இல்லாதோரும் கற்றுப் பயன் பெறுதற்பொருட்டுச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் இந்நூலை இயற்றினராதலின், இந்நூற் செய்யுட்கள் எளிமையும் இனிமையும் உடையனவாகவிளங்குகின்றன. எடுத்துக்கொண்ட பொருளை விரித்துச் செல்லாது சுருங்கிய சொற்களிற் கனிவுள்ள ஓசையில் அமைத்துக்கூறும் பண்பை இந்நூலாசிரியரிடத்தே பெரிதும் காணலாம். தேவாரத் திருப்பதிகங்களில் அவருக்கு இருந்த பயிற்சியை ஓசை வளமுள்ள அவர் செய்யுட்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. இந்நூற் செய்யுட்களின் சிறப்புக்கள் யாவற்றுள்ளும் கனிவும் பத்திச் சுவையும் படிப்போர் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர வல்லன. சாதாரண மக்கள்பேசும் மொழி நடையை ஒத்த ஒரு எளிய நடைதான் இந்நூல் முழுவதிலும் கையாளப்பட்டுள்ளது. மேல்வரும் செய்யுட்கள் எளிமைக்கும் இனிமைக்கும் தக்க உதாரணங்களாகும். திருக்காளத்தி நாதரைக் கண்ணப்ப நாயனார் காவல்புரிந்து நின்றமையைக் கூறுகின்றன இச்செய்யுட்கள்:

அவ்வழி யந்தி மாலை யணைதலு மிரவு சேரும்
வெவ்விலங் குளவென் றஞ்சி மெய்ம்மையின் வேறு கொள்ளாச்
செவ்விய அன்பு தாங்கித் திருக்கையிற் சிலையுந் தாங்கி
மைவரை யென்ன வையர் மருங்குநின் றகலா நின்றார்.

சார்வருந் தவங்கள் செய்து முனிவரு மமரர் தாமுங்
கார்வரை யடவி சேர்ந்துங் காணுதற் கரியார் தம்மை
யார்வமுன் பெருக வாரா வன்பினிற் கண்டு கொண்டே
நேர்பெற நோக்கி நின்றார் நீளிரு ணீங்க நின்றார்.

கச்சியப்பசிவாசாரியர்இயற்றியகந்தபுராணம் சோழர் காலப் பகுதியில்எழுந்தபெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று என்பர் இலக்கிய வரலாற்று நூலாசிரியர். அது வடமொழியிலுள்ள ஸ்கந்தபுராணத்தின் ஒரு பகுதியாகிய சங்கரசங்கிதையிற் காணப்படும் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் கதையை எடுத்துக் கூறுகின்றது. வெள்ளப்பெருக்கெடுத்துச் செல்லும் ஓர் ஆற்றின் வேகத்தையொத்து ஓசைச் சிறப்புடன் தங்குதடையின்றிப் பாக்கள் செல்வது இக்காவியத்தின் சிறப்புக்களுள் ஒன்றாகும். ஆசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட கதையை வளர்த்துச் செல்லும் போதே, பாக்களில் ஆங்காங்கு சித்தாந்த சைவக் கருத்துக்களையும் அமைத்துக் காட்டுந்திறன் வியக்கத்தக்கது. முருகக் கடவுளிடத்துப் பத்தியுடையார்க்கு முருகபத்தியை மேன்மேலும் வளரச்செய்யும் இச்சிறந்த காவியம் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவர்கள் விரும்பியோதும் நூல்களுட் சிறந்ததொன்றாகும். 'நவிற்றொறும் நவிற்றொறும் நூனயம் பயப்பது; பயிற்றொறும் பயிற்றொறும் அறுமுகக்கடவுடிருவடிப் பத்திஞானம் விளைப்பது' என்ற பாராட்டை இக்காவியம் பெற்றுள்ளது.

6. சிற்றிலக்கியங்கள்

மேலே குறித்த காவியங்களை இயற்றிய புலவர்களைவிட, பல சிற்றிலக்கியங்களை இயற்றிய பெரும் புலவர்களும் அக்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்தனர். அவர்களுட் சயங்கொண்டார், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப்புலவர், நம்பியாண்டார் நம்பி, பட்டினத்துப் பிள்ளையார், கருவூர்த்தேவர் முதலியோர்சிறந்தவ

ராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இக்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களுட் கவிச்சக்கரவர்த்திகள் என்று பாராட்டப்பெற்றவர்கள் கம்பன், சயங்கொண்டார், ஒட்டக்கூத்தர் ஆகிய மூவர், அவர்களுள் முதலாங் குலோத்துங்கசோழன் (கி. பி. 1078–1118) காலத்தில் நிகழ்ந்த கலிங்கப்போரைக் கலிங்கத்துப்பரணி என்னும் பிரபந்தத்திற் சயங்கொண்டார் பாடியுள்ளனர். இதுவே பரணிப் பிரபந்தங்கள் யாவற்றுள்ளும் சிறந்ததாகலின் இதன் ஆசிரியர் 'பரணிக் கோர் சயங்கொண்டான்' என்று பாராட்டப்பட்டுள்ளனர். பரணிப்பிரபந்த வகையுள் முதன்முதலாகத் தோன்றியது இக்கலிங்கத்துப்பரணியாகும்.

சயங்கொண்டார் தம் காலத்து அரசனாகிய குலோத்துங்க சோழன் தன் படைத் தலைவனான கருணாகரத் தொண்டைமானைக்கொண்டு பெரும் போர்செய்து கலிங்கநாட்டை அழித்த செய்தியை இப்பரணியில் அழகுற அமைத்துப் பாடியுள்ளனர். பரணிப் பிரபந்தமாவது, ஒரு பெரும் போர்க் களத்தைப் பெற்ற பேய்கள் பரணி நாளிற் கூழ் அட்டு, உண்டு மகிழ்ந்து அப்போர்க்களத் தலைவனை வாழ்த்தி முடிப்பதாகப் பாடப்படுவதொன்றாகும். கொற்றவையைத் தன் தெய்வமாகப் பெற்றபரணி யென்னும் நாண்மீனால் இப்பிரபந்தவகை பெயர் பெற்றது என்றும் கூறுவர். பரணிநாளிற் கூளிகள் கூழ் சமைத்துக் கொற்றவையாகிய காளிக்குப் படைப்பது மரபாகும். காவியத்தில் மக்கள் கதா பாத்திரங்களாக அமைதல்போலக்காளியும் அதற்கு ஏவல்செய்யும் கூளிப்பேய்களும் பாத்திரங்களாக இப்பரணியில் அமைகின்றன. அவற்றின் உரை

யாடல் வாயிலாகக் குலோத்துங்க சோழனுடைய போர்வென்றிமுதலியனபுனைந்துகூறப்படுகின்றன. காவியங்களிலே தலைவனுடைய நாட்டுவளம், நகர வளம் முதலியன வருணிக்கப்படுதல்போல இப் பரணியிற் கொற்றவைக்கு உரிய காடு, கோயில் முதலியனவும் அத்தெய்வத்திற்கு ஏவல் செய்யும் பேய்களும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூலாசிரிய ருடைய வருணனைகளிலே ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டு. அவர் பேய்களை வருணித்துள்ள தாழிசைகளில் நகைச்சுவையும் வியப்புச்சுவையும் கலந்துவருதல் கண்டு இன்புறற்பாலது. பல்வகை அணிகளும் ஒன்பான் சுவையும் பொருந்தப்பெற்ற இச்சிறு பிரபந்தம் பரணிப் பிரபந்தங்களுள்ளே தலைமை பெற்று விளங்குவது மட்டுமன்றித், தமிழிலுள்ள செய்யுளிலக்கியங்களுள்ளே சிறந்த தொன்ருகவும் விளங்குகின்றது. இதன் பெருமையை உணர்ந்த ஒட்டக்கூத்தர் இதனைத் 'தென்றமிழ்த் தெய்வப் பரணி' எனக் கூறிப் பாராட்டினர். தாம் கருதிய பொருளைப் புலப்படுத்துதற்கேற்ற ஓசை, சந்தம், உவமை முதலியவற்றை அமைத்துப் பாடுவதிற் சயங்கொண்டார்வல்லுநர்என்பதற்குப்பேய்களின் இயல்பு கூறும் மேல்வரும் தாழிசைகள் தக்க உதாரணங்களாகும்:

பெருநெ டும்பசி பெய்கல மாவன
　　பிற்றை நாளின்முன் ஞளின் மெலிவன
கருநெ டும்பனங் காடுமு முமையுங்
　　காலுங் கையுமு டையன போல்வன;

வன்பி லத்தொடு வாதுசெய் வாயின
　　வாயி னுல்நிறை யாதவ யிற்றின
முன்பி ருக்கின்மு கத்தினு மேற்செல
　　மும்மு ழம்படும் அம்முழந் தாளின;

வற்ற லாகஉ லர்ந்தமு துகுகள்
மரக்க லத்தின்ம றிபுற மொப்பன
ஒற்றை வான்தொளைப் புற்றெனப் பாம்புடன்
உடும்பு முட்புக் குறங்கிடும் உந்திய.

தமிழரசர் செய்த போரைப் பொருளாக வுடைய நூல்கள் பல இருந்தன; அவற்றுள் இந் நூலும் கோச்செங்கணான் காலத்தில் வாழ்ந்த பொய்கையார் பாடிய களவழியுமே எமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன், இரண்டாம் இராசராச சோழன் ஆகிய மூவர் காலத்திலும் வாழ்ந்த ஒட்டக்கூத்தர், அம் மூவர்மேலும் உலாப் பிரபந்தங்கள் பாடியதோடு குலோத்துங்கசோழன் பிள்ளைத்தமிழ், தக்கயாகப்பரணிஎன்ற பிரபந்தங்களைப் பாடினர். வீரபத்திரக் கடவுள் தக்கனைக் கொன்று அவன் செய்த யாகத்தை அழித்த கதையைக் கூறுவது தக்கயாகப்பரணி.

நளவெண்பாவைப்பாடியபுகழேந்திப்புலவரை இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தவர் என்பர். அறவுரைகளையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் கூறுதற்கேற்ற ஓசைச் சிறப்பினையுடைய வெண்பா யாப்பிற் சுவைகள் பல கொண்ட கதைகளை விரித் துக் கூறுதல் எல்லார்க்கும் எளிதன்று. அத்தகைய வெண்பாயாப்பில்ஓசைச்சிறப்புங்கற்பனைச்சிறப்பும் பொருந்துமாறு நளன் கதையை இணையற்ற வகை யில் அவர் பாடினர். அதனால், அவர் 'வெண்பாவிற் புகழேந்தி' என்றும், 'கேட்டாலும்இன்பம் கிடைக் குங் கண்டீர் கொண்ட கீர்த்தியொடு பாட்டா லுயர்ந்தபுகழேந்தி' என்றும் பாராட்டப்பட்டனர்.

நளவெண்பா 424 நேரிசை வெண்பாக்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட ஒரு சிறு நூலாயிருந்தபோதும் அது காப்பிய இலக்கணங்கள் பல நன்கமையப் பெற்றுக் கற்போர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளும் இயல்பினதாக விளங்குகின்றது. வெண்பா யாப்பு வரையறைப்பட்ட இலக்கணத்தை உடையதொன்று. அத்தகைய யாப்பிலும் ஓசை விகற்பங்களை அமைத்து அவற்றின்உதவிகொண்டுஉணர்ச்சி பேதங்களைவெளிப்படுத்தல் கூடும் என்பதைத் தம் நூலில் எடுத்துக்காட்டிப் புலவருலகிற் புகழீட்டிய பெருமை அவருக்கு உரியது. உணர்ச்சி மிக்க பாடல்கள் பல அவர் நூலில் உள. காதல் மனையாளைக் காரிருளிலேதனியே விட்டுச்சென்ற நளன், தான் போகும் வழியிற் கடலையும் நண்டுகளையும் கண்டு உள்ளம் உருகி உரைத்ததாகப் பாடிய வெண்பாக்கள் வருமாறு:

காதலியைக் காரிருளிற் கானகத்தே கைவிட்ட
பாதகனைப் பார்க்கப் படாதென்றோ — நாதம்
அளிக்கின்ற ஆழிவாய் ஆங்கலவ னோடி
ஒளிக்கின்ற தென்னோ உரை.

போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி
நாவாய் குழற நடுங்குறுவாய் — தீவாய்
அரவகற்று மென்போல ஆர்கலியே மாதை
இரவகற்றி வந்தாய்கொல் இன்று?

உலகப்பற்றைத் துறந்த பெரியார்களுட் 'பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல் ஆருந் துறப்பது அரிதரிது' என்று பாராட்டப்பட்ட பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடிய பத்தியநுபவங்கள் நிறைந்த பிரபந்தங்கள் பதினொராந் திருமுறையுள்ளே

தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.* திருவிசைப்பாப் பாடிய ஒன்பதுநாயன்மார்களுட்பலர் இக்காலத்தவராவர். பத்திச்சுவைமிக்க அவர் பாடல்கள் யாவும் ஒன்பதாந் திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இக்காலப் பிரிவிலிருந்த சோழப் பெருமன்னரின் வீரச்செயல் முதலியவற்றைக் குறித்துப்பாடிய மெய்க்கீர்த்திகளிற் காணப்படும் செய்யுட்கள் இக்கால இலக்கியவளத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. யாப்பு அணிநலன்களைக்கொண்டுள்ள அச்சிறப்புடைச் செய்யுட்களைக்கல்விகேள்விகளிற் சிறந்தபுலவர்களே பாடியிருத்தல்வேண்டும்.

7. இலக்கண நூல்கள்

சோழராட்சிக் காலத்தில் வடமொழிக் கல்வி தமிழ்நாட்டில் ஓங்கியதன் பயனாக, வடநூற்கருத்துக்கள், யாப்பு அணிவகைகள் முதலியன தமிழின்கட் புகுந்தன. தற்பவ, தற்சம உருவங்களோடு பல வடசொற்களும் தமிழிலக்கியங்களில் வந்துள்ளன. தமிழ்மொழி மரபிலும் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு சிற்சில மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. பேச்சு வழக்கோடு அம்மாற்றங்கள் நின்றுவிடாமல் எழுத்து வழக்கிலும் இடம்பெறத் தொடங்கிவிட்டனவாகலின், அவற்றையெல்லாம் தழுவிக்கொள்ளுதற்பொருட்டுப் புதிய இலக்கண நூல்களை இக்காலத்துப் புலவர்கள் இயற்ற வேண்டியது அவசியமாயிற்று. அதனால், இலக்கண நூல்கள் பல இக்காலப்பகுதியில் எழுந்தன. அவற்றுள், அமிதசாகரர் இயற்றிய யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, புத்த

* பத்திரகிரியார் காலத்திருந்த பட்டினத்தடிகள் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் வேறுவார்.

மித்திரர் இயற்றிய வீரசோழியம், குணவீரபண்டிதர் இயற்றிய நேமிநாதம், பவணந்தி முனிவர் இயற்றிய நன்னூல், நாற்கவிராசநம்பி இயற்றிய நம்பியகப் பொருள், தண்டியாசிரியர் இயற்றிய தண்டியலங்காரம் முதலியனசிறப்பாகக்குறிப்பிடத்தக்கவை. பல்லவர் காலத்திலும் சோழர் காலத்திலும் தமிழ்நாட்டில் வடமொழிக்கு இருந்த பெருமதிப்பின் விளைவாகத் தமிழ் மொழியில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற ஐவகை இலக்கணங்களிலும் உண்டான மாற்றங்களை இந்நூல்கள் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவ்விலக்கண நூல்களுட் பெரும்பாலனவற்றைச் சமண பௌத்தமதப் பெரியார்கள் இயற்றினர். தமிழிலே தோன்றியநிகண்டு களுட் பலவற்றையும் அவர்களே இயற்றினர்.

8. சைவ சித்தாந்த நூல்கள்

உலகத்திலுள்ள சமயங்கள் பலவும் தோன்றி வளர்ந்துவந்த வரலாற்றை நோக்குமிடத்து ஓர் உண்மை எமக்குப் புலனாகின்றது. அதாவது, சமய வாழ்க்கையில் ஒரு மனிதனுக்குத்தெய்வ நம்பிக்கை முதலிற் பிறக்கின்றது; அதைத்தொடர்ந்து சமயம் போதிக்கும் உண்மைகளை ஆராய்ந்து அறிதற்கு வேண்டிய விசாரணையில் அவனுக்கு ஊக்கம் உண்டாகிறது. அதேபோல, ஒரு சமுதாயத்திற் சமய வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கும்பொழுது அது நம் பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொடங்கு கின்றது. அதன்பின் புத்திசாதுரியத்தினாற் சமய உண்மைகளை அறிதற்கு வேண்டிய ஆராய்ச்சி அச் சமுதாயத்தின் கண்பிறக்கின்றது. எனவே, தெய்வ பத்தியோடுகூடிய தோத்திரப்பாடல்கள் முதலில்

உருவெடுக்கின்றன; அவற்றைத் தொடர்ந்து விசாரணையின் பயனாகச் சாத்திரங்கள் தோன்றுகின்றன. சைவசமய வரலாறும் இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. காரைக்காலம்மையார் காலத்திற் பத்திமார்க்கமாய் விளங்கிய சைவம், பல்லவர் காலத்திற் கருமயோக ஞான மார்க்கங்களையும் உடைய தொன்றாக விளங்கிற்றென்று தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம் என்பவற்றால் அறியலாம். அக்காலங்களில் எழுந்த சைவ நூல்களுள்ளே திருமந்திரம் ஒழிந்த ஏனைய நூல்கள் யாவும் தோத்திரவுருவமானவை யென்பதை முந்திய அதிகாரங்களிற் கூறினோம். அந்நூல்களுள் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டுள்ள சைவசமயக் கருத்துக்கள் யாவும் சோழர் காலத்தில் எழுந்த சைவ சித்தாந்த நூல்களில் ஆராயப்படுகின்றன.

பதி பசு பாசங்களாகிய முப்பொருள்களின் உண்மைகளையும் அவற்றின் இலக்கணங்களையும் வீடுபேற்றிற்கு உரிய நெறியினையும் அந்நெறி நின்றார் பெறும் பயனையும் சைவசித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கும் எடுத்துக்கூறுகின்றன. அவையாவன: திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், இருபா இருபஃது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் என்பன. அவற்றுள், திருவுந்தியார் என்னும் நூல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே திருவியலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனாரால் இயற்றப்பட்டது. அவருடைய மாணாக்கருக்கு மாணாக்கராய் விளங்கிய திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார்

திருவுந்தியாரிலுள்ள பொருளை விளக்கும் நோக்கத்தோடு திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் நூலை இயற்றினர். அவற்றின்பின் பதின்மூன்றும் நூற்றண்டில் மெய்கண்டதேவரால் இயற்றப்பட்ட சிவஞானபோதமே சைவசித்தாந்த முதனூல் எனப்படும். அது பன்னிரு சூத்திரங்களைக் கொண்ட ஒரு சிறு நூலாயுள்ளபோதும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் யாவற்றையும் தன்னுள்ளே கொண்டு விளங்குகின்றது. மெய்கண்டதேவருக்கு மாணக்கராய் விளங்கிய அருணந்திசிவாசாரியர் சிவஞானபோதத்தின் உட்பொருளை விளக்கிக் காட்டுங் கருத்துடன் சிவஞான சித்தியார் என்ற வழிநூலையும் இருபாவிருபஃது என்ற நூலையும் இயற்றினர். சிவஞானசித்தியார் என்னும் நூல் பரபக்கம், சுபக்கம் என்னும் இருபிரிவுகளையுடையது. அவற்றுட், பரபக்கம் புறச்சமயங்களைக் கண்டிப்பது; சுபக்கம் சிவஞானபோதம் கூறும் சித்தாந்தத்தை விரித்துக் கூறுவது. மெய்கண்டதேவர் மாணக்கருள் இன்னொருவரான மனவாசகங்கடந்தார் எழுதிய நூல் உண்மைவிளக்கம் எனப்படும். மேற்கூறிய ஆசிரியர்களுக்குப் பின் பதினன்காம் நூற்றண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த உமாபதிசிவாசாரியார் இயற்றிய சிவப்பிரகாசம்என்னும்நூல்சிவஞானபோதத்தின் வழிவந்த புடை நூலாகக் கருதப்படும். அவர் அதனையன்றித் திருவருட்பயன்,வினவெண்பா, போற்றிப் பஃறொடை,கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மை நெறிவிளக்கம்,* 'சங்கற்ப நிராகரணம் என்னும் நூல்களையும் அருளிச்செய்தனர்.

* உண்மைநெறிவிளக்கம் என்ற நூலைச் சீகாழித் தத்துவநாதர் இயற்றினரென்பர் சிலர்.

9. உரைநூல்கள்

பல சிறந்த காவியங்களையும் பிரபந்தங்களையும் தத்துவ நூல்களையும் இலக்கண நூல்களையும் தமிழ் மொழி பெற்று விளங்கிய காலம் சோழப் பெரு மன்னர் காலம் என்பது மேற்கூறியவற்றிலிருந்து விளங்கும். தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்த தமிழ் மொழி சோழர் காலத்திற் சிற்சில வேறுபாடுகளை யுடையதாய் விளங்கியமையால், அவற்றைத் தழுவிப் புது இலக்கண நூல்கள் இயற்றல் சோழர் காலத்தில் அவசியமாயிற்று. அவற்றுள் யாப்பருங் கலம், வீரசோழியம் என்பனவற்றிற்கு இக்காலத்தி லேயே சிறந்த உரைகளும் வகுக்கப்பட்டன. தொல்காப்பியர் இயற்றிய இலக்கண நூலையும் இக் காலத்திற் பல ஆசிரியர்கள் ஆராய்ந்து உரைகள் எழுதினர். முதன்முதல் அதற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர் இக்காலத்தவராவர். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைவகுத்த சேனுவரைய ரும், பொருளதிகாரத்திற்கு உரைவகுத்த பேரா சிரியரும் இக்காலத்தவரென்பர். பேராசிரியர் பொருளதிகாரத்திற்குமட்டுமன்றித் திருக்கோவை யாருக்கும் ஓர் அரிய உரை எழுதியுள்ளனர்.* மெய்கண்டதேவர் தாம் எழுதிய சிவஞானபோதத் திற்கு ஒரு பொழிப்புரையும் எழுதியுள்ளனர். பல்லவர் காலத்து உரைநடை மோனையெதுகைகளை அதிகமாகக் கொண்டு பாட்டின் சாயலுடையதா யிருந்ததென்று முந்திய அதிகாரத்திற் கூறினோம். சோழர்காலத்து உரைநடையின் சிறப்பை இளம்

* திருக்கோவையாருக்கு உரையெழுதிய பேராசிரியர் தொல்காப்பி யத்திற்கு உரையெழுதிய பேராசிரியரின் வேறுவர் என்பர் சிலர்.

பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர் முதலியோர் எழுதிய உரைகளிலிருந்து அறியலாம். சிறந்த உரைநடைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பொருட்டெளிவு, தர்க்கரீதியாகக்கருத்து அமையுந் தன்மை, மலைவின்மை முதலிய பல சிறந்த பண்புகளோடு பொருளுக்கேற்ற ஒத்திசை பொருந்தியதாக இக்காலத்து உரைநடைவிளங்கிற்று. செய்யுள் நடையில் மட்டுமன்றி உரை நடையிலும் இக்காலப்பகுதி சிறந்து விளங்கிற்றெனலாம்.

---

5. நாயக்கர் காலம்

பதினாலாம் நூற்றாண்டோடு முடிந்ததாகக் கூறிய சோழர் காலத்திற்கும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்த ஐரோப்பியர் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதி நாயக்கர் காலமாகும். அது ஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது.

1. அரசியல் நிலை

ஆற்றல்மிக்க மன்னர் ஆட்சிபுரியுங் காலத்தில் நன்னிலையிலிருக்கும் ஒருதேசம் ஆற்றலில்லா மன்னராட்சியில் நிலைகுன்றுதல் இயல்பாகும். முதலாம் இராசராசசோழன், இராசேந்திரசோழன்முதலிய் பேராற்றல் வாய்ந்த மன்னர்கள் அரசாண்ட காலத்தில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிய தமிழ்நாடு, மூன்றும் இராசராச சோழன் (கி. பி. 1250) முதலிய அத்துணை வலிமையில்லாச் சோழ மன்னர் ஆட்சிக்காலத்திற் பெருமையிழந்து நிலைகுலையத் தொடங்கிற்று. சோழமன்னர் வலிகுன்றப் பாண்டியராதிக்கம் தமிழ் நாட்டிலே தலையெடுத்தது. முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்திலும் (கி. பி. 1270) அவனுக்குப்பின் ஆண்ட குலசேகர பாண்டியன் காலத்திலும் பாண்டியராட்சி உயர்நிலை பெற்றிருந்தது. அவ்வராட்சிக்குப் பின் உரனில்லாப் பாண்டியர் காலத்தில் நிலைகுலைந்த தமிழ்நாடு பதினாலாம் நூற்றாண்டில் (கி. பி. 1327) இஸ்லாமியரின் ஆட்சிக்குட்பட்டது. தொன்று தொட்டுத் தமிழ்நாட்டை ஆண்டுவந்த தமிழரசரின் ஆதிக்கம் பதினாலாம் நூற்றாண்டில் முடி

வடையவே, தமிழ்நாடு பிறவரசருக்கு அடிமைப் படுவதாயிற்று.

அந்நூற்ருண்டிலே தமிழ்நாடு மட்டுமன்றி இந்தியாவின் தென்பாகத்தில் தனியாட்சி செய்து வந்தநாடுகள்பலவும் வலிகுன்றியிருந்தன. வடக்கேயுள்ள நாடுகளே ஆண்ட இஸ்லாமியர் ஆற்றலுடையோரா யிருந்தமையால் அவர் ஆதிக்கம் தென்ஞடுகளிலும் பரவத்தொடங்கிற்று. தம் சமயத்தைத் தெற்கிலுள்ள நாடுகளிலும் பரவச்செய்வதைத் தம் நோக்கங்களுள் ஒன்ருகக்கொண்டு, அவர் அந்நாடுகளுக்குப் படையெடுத்துச் சென்றனர். பண்டுதொட்டுத் தம் நாடுகளிலே தழைத்து வந்த இந்துசமயம் இஸ்லாமியரின் படையெடுப்புக்களால்அழிந்துபடுமென்றுஅஞ்சித்தென்ஞட்டரசர் பலரும் ஒருங்கு சேர்ந்து அவர்களின் படையெடுப்பை எதிர்க்க முயன்றனர். அந்நாளில் விசயநகரத்தில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த இந்துசமய மன்னர் இஸ்லாமிய சமயம் தென்ஞடுகளிற் பரவவொட்டாது தடுத்து இந்து சமயத்தை வளர்க்க முற்பட்டனர். அம்முயற்சியில் ஈடுபட்டவிசயநகர மன்னருக்குத்தென்ஞடுகள்பலவும்உதவியளித்தன அதனுல், விசயநகர மன்னரின் ஆதிக்கம் தமிழ் நாட்டிலும் பிற தென்ஞடுகளிலும் பரவிற்று. அக்காலந்தொடக்கம் முந்நூறு ஆண்டுகளுக்குமேல் அவர்கள் தாமேயும் தம் பிரதிநிதிகள் மூலமாகவும் தமிழ்நாட்டை ஆண்டுவந்தனர். விசய நகரத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த பேரரசரின் ஆதிக்கம் சில காலஞ்செல்லக் குறையலாயிற்று. அம்மன்னரின் பிரதிநிதிகளாகமதுரையிலும் தஞ்சாவூரிலுமிருந்து தமிழ் நாட்டை ஆண்டுவந்த நாயக்க மன்னர்

நாளடைவிலே தனியாட்சி செய்யத் தொடங்கினர். அவர்கள் ஆட்சியும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியோடு முடிவடைந்தது. ஆகவே, விசய நகர மன்னரும் நாயக்க மன்னரும் தமிழ்நாட்டை ஆண்ட காலப்பகுதி தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் நாயக்கர் காலம் என வழங்கும்.

2. சமய நிலை

தொன்றுதொட்டுத் தமிழ்நாட்டில் நிலவிவந்த சைவம் வைணவம் ஆகிய இந்துசமயங்கள் இஸ்லாமியரால் அழிவடையாது தப்பியதற்கு நாயக்க மன்னரின் பெருமுயற்சியும் பேருக்கமுமே காரணமெனக் கூறல் மிகையாகாது. அவர்கள் இஸ்லாமியரின் படையெடுப்பைத் தடுத்ததோடு சைவ வைணவ சமயங்களுக்கிடையே உண்டான உட்பகைகளை நீக்கி, அச்சமயங்களைப் பாதுகாத்துவந்தனர். அம்மன்னர்களைப் போலவே தமிழ் மக்களும் தங்கள் சமயங்களை வளர்ப்பதில் ஊக்கமுடையோராய் உழைத்துவந்தனர். இக்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த நாயக்க மன்னர் வைணவ சமயத்தவராய் இருந்தபோதும், சைவம் முதலிய பிற சமயங்களையும் ஆதரித்தனர்.

பாசுபதம், வீரசைவம், சித்தாந்தசைவம், வடகலைவைணவம், தென்கலைவைணவம் ஆகிய மதங்களும் கேவலாத்துவிதம், விசிட்டாத்துவிதம் முதலிய தத்துவசாத்திரக் கொள்கைகளும் அக்காலத்தில் நாடெங்கும் பரவின. இந்துசமயத்தை வளர்க்கும் நோக்கமாகத் தமிழ்நாட்டிலே தோன்றிய மடங்களும் ஆதீனங்களும் மன்னரின் உதவியையும் மக்க

ளின் ஆதரவையும் பெற்றுச் சிறப்பாகச் சமயத் தொண்டு புரிந்துவந்ததனால், இந்துசமயம் தமிழ் நாட்டில் உயர்நிலைபெற்று விளங்கிற்று. அச்சமயப் பிரிவுகளுக்கிடையே வாதப்போர்கள் நிகழ்ந்தன வெனினும் அவை அவற்றின் வளர்ச்சியைத் தடுக்க வில்லை யென்பது அறியக்கிடக்கின்றது. கோயில் வழிபாடு, கிரியானுட்டானம் முதலியன மக்கள் சமயவாழ்க்கையிற் சிறந்துவிளங்கின என்பது அக் காலத்து நூல்களிலிருந்துதெரிகின்றது. கிறிஸ்தவம் இஸ்லாமியமென்னும்சமயங்களும் அக்காலத்திலே தமிழ்நாட்டிற் கால்வைத்தன.

3. இலக்கியப் பண்பு

இனி, நாயக்கர் காலப்பகுதியில் எழுந்த தமிழிலக்கியப் போக்கினை ஆராய்வாம். காலத்தின் போக்கிற்கிணங்க இக்காலத்தில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் சமயச்சார்பு, தத்துவச்சார்பு, பழமை போற்றும் பண்பு முதலிய சிறப்பியல்புகள் பலவற்றைக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

கோயிற்றிருப்பணிசெய்வதிற்சிறந்துவிளங்கிய பல்லவரும் சோழரும் முற்காலத்திற் கட்டிய கோவில்கள் பல இன்றும் நம்முன்னோரின் நாகரிகச் சின்னமாக விளங்குகின்றன. முற்காலத்திலிருந்த அடியார்கள் உள்ளம் பூரித்துப் பாராட்டிய அக் கோவில்களை நாயக்கர்கால மக்கள் ஆர்வத்தோடு போற்றிவந்தனர். இவ்வாறு தமிழ் நாட்டிலும் தமிழர்தம் உள்ளத்திலும் விளங்கிய கோவில்களை அழித்தற்பொருட்டுஅக்காலத்திற்படையெடுத்துச் சென்ற இஸ்லாமியர்பால் மக்களுக்கு வெறுப்பும்

பகைமையும் ஒருங்கு தோன்றியதில் வியப்பொன்று மில்லை. தம் சமயத்தையும் கோவில்களையும் எவ் வகையானும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற உள்ளக் கிளர்ச்சி மக்களுக்கு உண்டாக, அவர்கள் ஒருங்கு திரண்டு இஸ்லாமியரை எதிர்த்துப் போராடித் தம் நாட்டைக் காப்பாற்றினர். அக்கோவில்கள் தமிழர் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் உலகத் துக்கு அறிவுறுத்தும் வகையிலே சிறந்த எடுத்துக் காட்டாய் நின்று தமிழ் நாட்டை இன்றும் அணி செய்கின்றன. இங்ஙனம் மக்களாற் பெரிதும் போற்றப்பட்டு வந்த கோவில்கள் புலவர்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டியதனால் அவற்றைப் பொரு ளாகக் கொண்ட பல பிரபந்தங்களையும் காப்பிய நலங்கனிந்த புராணங்களையும் அவர்கள் இயற்றி னர். அவை கோவில்களின் வரலாற்றினையும் அவற் றின் பெருமையையும் ஆங்காங்கு எழுந்தருளி யிருக்கும் இறைவனின் அருட்டிறனையும் அற்புதச் செயல்களையும் பாராட்டுவனவாயும் விளங்கு கின்றன.

தமிழ்நாட்டிலே பல தத்துவசாத்திர நூல்கள் சோழர் காலத்தில் எழுந்த வரலாற்றை முந் திய அதிகாரத்திற் கூறினோம். அக்காலந்தொடக்க மாகத் தத்துவக் கொள்கைகள் நாடெங்கும் பரவி வந்தமைக்கு நாயக்கர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கி யங்களே சான்றாக விளங்குகின்றன. தர்க்கமுறை யாகத் தத்துவசாத்திரக் கருத்துக்களை நேரி லெடுத்துக் கூறுவனவும், அக்கருத்துக்களைக் கதை களில் அமைத்து விளக்குவனவும் என இருவகை யான இலக்கியங்கள் தத்துவசாத்திர சம்பந்தமாக

இக்காலத்தில் இயற்றப்பட்டுள்ளன; அவற்றுட்பிற் கூறியவை சிறந்த இலக்கியச் சுவையுள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றன.

பழைய இலக்கிய இலக்கண நூல்களுக்கு இக்காலத்திலியற்றிய உரைகளையும் மெய்யடியார் புகழைப் பாடிய இக்காலப் பிரபந்தங்களையும் நோக்குமிடத்து, இக்காலப் புலவர்கள் பழைமையைப்போற்றும் பண்புடையோராய் வாழ்ந்தனரென்பது அறியக்கிடக்கின்றது. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி முதலிய இலக்கியங்களுக்கும் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களுக்கும் உரைவகுத்த ஆசிரியர்கள் பலர் இக்காலப்பகுதியில்வாழ்ந்தனர். இக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் பழைய நூல்களை எவ்வாறு போற்றிப் படித்தார்கள் என்பதை நாம் இவ்வுரை நூல்களைக்கொண்டு அறியலாம். இக்காலப் புலவர்கள் புதுமையிற் சிறப்பு ஒன்றினையும் காணுமையால் இவ்வாறு பழைமையைப் போற்றினர் எனக் கொள்ளலாம். பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த மெய்யடியார்களுடைய வாழ்க்கைச் சம்பவங்களிலும் பாடற் சிறப்பிலும் அவர்களுக்கு ஈடுபாடு பெரிதும் இருந்ததனுல், அவற்றைப் பொருளாக அமைத்துப் பல பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளனர். அங்ஙனம் பாடுதல் இக்காலப்பகுதியிற்பெருவழக்காயிருந்தது. மெய்யடியார்களுடையவாழ்க்கையிற்காணப்பட்ட சிறப்புக்களைக் கற்பனை செய்து கூறும்பொழுது கவிச்சுவை தோன்றக்கூடிய வகையிற் கூறினர். அவ்வாறு கூறுவதில் உள்ள அருமையும் வியப்புச்சுவையும் இக்காலத்திற்கு முன் எழுந்த கவிதைகளிற்

காண்பது அரிது. ஒரு செய்யுளிற் பொருளை அமைக்கும்போது, பிறர் சிந்தித்துப் பொருளறியுமாறு அமைத்தல் இக்காலத்து மரபாகும். அவர்களுடையசெய்யுட்கள் செம்பாகமாயிருத்தல் அரிது. அவற்றைப் படிப்போர் தம்முடைய கல்வியறிவு, புத்திசாதுரியம், கற்பனுசக்திமுதலியவற்றின் உதவி கொண்டு ஆழ்ந்து சிந்தித்து அறியக்கூடியதாகப் பொருள் அமைந்திருத்தலே இக்காலப் பகுதியிலெழுந்த செய்யுட்களுக்கு உரிய சிறப்புக்களுள் ஒன்றாகும். இத்தகைய வித்துவச் சிறப்புடைய செய்யுட்களுக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

பேதை

பருவச் சிறுபேதை பல்கலையு நட்பு
மருவப் படாத மடமா—னுருவ
மிகத்தா ரணியில் விளங்கு மிளைஞ
ரகத்தா மரைவிரவா வன்னம்—பகைப்போர்
பெறுதேர் விடுமுன் பிறந்தணிய நாள்வேள்
சிறுதேர் விடுங்குழவித் தென்றன்—மறமே
மடியாத தக்கன் மகம்போலக் கூட்டி
முடியாத கூந்தன் முடியாள்—படியொடுக்குங்
காலே விளையு மளவுங் கரைபுரளா
வேலை யனைய விழியினுண்—ஞாலத்துத்
தீராப் பயமென்று நாணென்றுஞ் செங்கனிவாய்ச்
சோராப் பசுங்குதலைச் சொல்லினு—டேரூர்ந்த
சேயுமொரு செங்காட்டிற் சேயுங் கராவுண்ட
சேயுமெனப் போய்மீளுஞ் சிற்றெயிற்றாள்—சேயுடன்
கூடுந் துணையு மமணைக் குலச்சிறையா
ராடும் பகையு[illegible]மாமென்னக்—கூடி
யிளையோரைக் கண்ணு[illegible]மின்பளவுந் தாமு
முளையா தடங்கு முலையாள் ...

மேலேயுள்ள கண்ணிகள் பதினேழாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார் இயற்றிய திருவாரூருலாவில் உள்ளவை. திருவாரூர்த் தியாகேசரைப் பாராட்டும் நோக்கமாக எழுந்த இப்பிரபந்தத்திற் பேதைப் பருவத்தாள் ஒருத்தியைவருணித்துக் கூறுவதாக அமைந்த இக்கண்ணிகளில் நாயன்மார் வரலாற்றிற் காணப்பட்ட சம்பவங்களும் புராணக்கதைகளும் சுவை மிக்கவகையில் அமைக்கப்பட்டிருத்தல் கண்டு இன்புறற்பாலது. பெரியபுராணம் கந்தபுராணம் முதலிய பேரிலக்கியங்கள் கூறுவனவற்றை அறியாதார் இக்கண்ணிகள் கூறும் பொருளை அறிந்து சுவைத்தல் முடியாது. இவற்றின்கண் வந்துள்ள உவமையுருவகங்கள் புராணக் கதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுந்தவை என்பது ஈண்டுக்குறிப்பிடத்தக்கது. 'கூட்டிமுடியாத' என்னும் சொற்றொடரிலுள்ளசிலேடை நயம் சுவைத்துஇன்புறற்குரியது. மேலேயுள்ளகண்ணிகளைநோக்கின்நாயக்கர் காலப் புலவர்களுடைய கற்பனை எவ்வழியிற் சென்றது என்பதையும் கண்டுகொள்ளலாம். இத்தகைய கற்பனைகள் இதற்கு முந்திய காலப்பகுதிகளிற் பெரு வழக்காக இருக்கவில்லை. ஆகவே, இக்காலத்துப் புலவர்களுடைய அனுபவம் பழைய இலக்கியங்களிலேதான் ஊற்றெடுத்தது எனலாம். இங்ஙனம் சுவையுள்ள சம்பவங்களைப் பழைய இலக்கிய நூல்களிலிருந்து பெற்றுக் கவிதைக்குப் பொருளாக அமைத்ததோடு இலக்கண நூல்களிற்காணப்பட்ட விதிகளைக் கவிதை புனைதற்கும் பயன்படுத்தினர் என்பதற்கு மேல்வருஞ் செய்யுள் ஓர் உதாரணமாகும்.

இல்லமென் கிளவி அந்நாட்டிருப்பவர் இசைக்குங் காலை
மெல்லருங் கேள்வி மேலோர் விதித்திடும் இலக்க ணத்துட்
சொல்லிரும் பெயரே ஏனைத் தொழிற் குறிப் பிரண்டினுள்ளும்
நல்லதோர் பெயரே யன்றி நவின்றிட நாடிடாரே.

இச்செய்யுள் சேதுபுராணத்தில் உள்ளதொன்று. இதன்கண் முதலிலுள்ள 'இல்லம்' என்னும்சொல்லுக்கு 'வீடு', 'எம்மிடம் பொருள் இல்லை' என்பன பொருள். அவற்றுள் 'வீடு' என்னும் பொருளிலே தான் சேதுநாட்டிலுள்ள மக்கள் வழங்குவார்கள் என இச்செய்யுள் கூறுகின்றது. அம்மக்கள் வறுமை யற்றவர்களாதலின் அதனை வினைச்சொல்லாக வழங்குதலை அறியார். அதாவது 'நாம் பொருளில்லாதவர்கள்' என்று சொல்லுதலை அறியார் என்று இச்செய்யுள் கூறுகின்றது. ஆகவே, இலக்கண இலக்கிய அறிவு உள்ளவர்கள் படித்து இன்புறக் கூடிய வகையில் அமைதலே இக்காலச் செய்யுளின் முக்கிய பண்பாகும்.

சங்ககாலந்தொட்டுவடசொற்களும் வடநூற் கருத்துக்களும் தமிழிலக்கியத்திற் பயின்று வந்தமையைமுந்திய அதிகாரங்களால் அறிந்துள்ளோம். நாயக்கர் காலத்தில் அவை பெருவரவினவாய்த் தமிழ்நூல்களுள்ளே புகுந்தமைக்குப்பலகாரணங்களுள. மன்னர் பேர்ற்றும் மொழியினை மக்களும் போற்றுதல் இயல்பாதலின், விசயநகர மன்னரும் நாயக்கமன்னரும் போற்றிவந்த வடமொழியினைத் தமிழ் மக்களும் போற்றினர். தத்துவநூற் கொள்கைகள் தமிழ்நாட்டிற் பெரிதும் பரவிய நாயக்கர் காலத்திலே தத்துவசாத்திரக் கருத்துக் களை விளக்கும் வடநூல்களை மக்கள் விரும்பிக்

கற்றமையும் அதன் பயனுக அக்கருத்துக்கள் அவற்றைக் குறிக்கும் சொற்கள், சொற்ருெடர்கள் முதலியனவும் தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகுதியாகப் பயின்றுவந்தமையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கன. வடமொழிப் புலமைமிக்க தென்னுட்டறிஞர் பலர் தத்தம் சமயக்கருத்துக்களையும்தத்துவக் கொள்கை களையும் மக்களிடையே பரப்பும் நோக்கமாகச் செய்துவந்த பிரசாரமும் இயற்றிய நூல்களும் தமிழ் நாட்டில் வடமொழிக்குப் பெருமதிப்பை உண்டாக்கினவென்றே கூறலாம். நாலாயிரதிவ்விய பிரபந்தத்திற்கு மணிப்பிரவாள நடையிற் சிறந்த உரைகள் வகுக்கப்பட்டதும், அந்நடையில் வைணவ சமயசம்பந்தமான குருபரம்பரைப்பிரபாவம் முத லிய நூல்கள் எழுதப்பட்டதும், நாயக்கர் காலப் பகுதியில் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கூறிய நூல்களை எழுதிய ஆசிரியர்கள் வட நூல்களிலுள்ள தத்துவக் கருத்துக்களையும் பிற வற்றையும்அந்நூல்களிற்கூறவேண்டியிருந்ததனுற் போலும் வடசொற்ருெடர்களைக் கலந்து மணிப் பிரவாள நடையில் அவற்றை எழுதினர். வட மொழிப்பயிற்சி மிக்கிருந்த இக்காலத்தில் அம் மொழியிலுள்ள இதிகாச புராணங்களை மக்கள் படித்துப் பெரிதும் போற்றிவந்ததனுல், இக்காலத் தில் வாழ்ந்த பெரும் புலவர்கள் பாரதம் முதலிய இதிகாசங்களையும் அரிச்சந்திரபுராணம் முதலிய புரா ணங்களையும் இயற்றினர். இக்காலப் புலவர்கள் வடமொழிச் சந்தங்களையும்பிறவற்றையும்தமிழில் அமைத்தற்பொருட்டு [illegible] வடமொழிச் சொற்களைப் பெய்து க[illegible]னர் என்பதை மேல் வரும் செய்யுளைக்கொண்டு அறியலாம்.

வால வ்ருத்த குமார னெனச்சில
வடிவு கொண்டுநின் ருயென்று வம்பிலே
ஞால நின்னை வியக்கு நயக்குமென்
நடனங் கண்டும் வியவாமை யென்சொல்கேன்
பால லோசன பாநுவி லோசன
பற்ப லோசன பக்த சகாயமா
கால காலத்ரி சூல கபாலவே
கம்ப சாம்ப கடம்ப வனேசனே.

இக்காலப்பகுதியிற் பெருந்தொகையாகப் பிரபந்தங்களும் புராணங்களும் தனிப்பாடல்களும் இயற்றப்பட்டபோதும், இதனை ஒருகவிவளமுள்ள காலமாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. உள்ளத்தில் எழும்உண்மையான உணர்ச்சிபேதங்களையோ அநுபவங்களையோ வெளிப்படுத்தும் கவிதைகள் பெருந்தொகையாக இக்காலப்பகுதியில் எழவில்லை யென்றே கூறலாம். சங்கச் செய்யுளிலும் புலவர் காலத்துப் பத்திப் பாடல்களிலும் காணப்படும் எளிமை, உணர்ச்சிப்பெருக்கு, பொருள் ஆழம், ஒழுகிசை முதலிய சிறப்பியல்புகள் இக்காலச் செய்யுட்களில் மிக அருகியே காணப்படுகின்றன. கவிதையிடத்தில் இயல்பாக அமையவேண்டிய இச் சிறப்புக்கள் குறைவாகவும், சந்தச்சிறப்பு, சொல் லலங்காரம் முதலிய செயற்கையழகுகள் அதிக மாகவும் உள்ள செய்யுட்கள்தான் பெருந்தொகை யாக வெளிவந்தன. செம்பாகமாகப் பிரித்து எளி திற் பொருள் காணக்கூடிய செய்யுட்களுக்கு இக்

வம்பிலே-வீணாக. என் நடனம்-பிறந்து பிறந்து பலமுறை பாலனாகவும் பின் குமரனாகவும் பின் கிழவனாகவும் ஆடும் என் ஆடல். பாலலோசன-நெற்றிக்கண்ணையுடையவரே. பாநுவிலோசன - சூரியனாகிய கண்ணையுடையவரே, பற்பலோசன-தாமரைபோன்ற கண்ணையுடையவரே.

காலத்திற் பெருமதிப்பு இருக்கவில்லை என்றே கூறலாம். இயற்கைக் காட்சிகளை வருணிக்கும் செய்யுட்களிலும் புலவனுடைய வித்துவச்சிறப்புக் காணப்படுமன்றி, இயற்கையழகு காணப்படமாட்டாது. அவற்றின்கண் அவனுடைய கல்வியறிவையும்புத்தி சாதுரியத்தையும் கண்டு வியக்கலாமேயன்றி அவன் கண்ட காட்சியழகை நாமும் கண்டு இன்புற முடியாது. மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழிலுள்ள மேல்வரும் செய்யுள் மதுரையிலுள்ள பழனங்களை வருணித்துக் கூறுகின்றது. அதன்கண் புலவனுடைய கற்பனை எல்லைகடந்து செல்வதாற், பழனங்களுக்கு இயல்பாக உள்ள காட்சியழகை நாம் கற்பனை செய்து காணமுடியாதிருக்கின்றது.

ஓடும் படலை முகிற்படலம்
　　உவர்நீத் துவரி மேய்ந்துகரு
ஊறுங் கமஞ்சூல் வயிறுடைய
　　உகைத்துக் கடவுட் கற்பகப்பூங்
காடுந் தரங்கக் கங்கைநெடுங்
　　கழியு நீந்தி யமுதிறைக்கும்
கலைவெண் மதியின் முயறடவிக்
　　கதிர்மீன் கற்றை திரைத்துதறி
மூடுங் ககன வெளிக்கூட
　　முகடு திறந்து புறங்கோத்த
முந்நீ ருழக்கிச் சினைவாளை
　　முரிச் சுறவி னேடும்விளை
யாடும் பழனத் தமிழ்மதுரைக்
　　கரசே தாலோ தாலேலோ
அருள்சூற் கொண்ட வங்கயற்கண்
　　அமுதே தாலோ தாலேலோ.

படலை முகிற்படலம் - நீர்க்குறியாகிய மேகப் பரப்பு; திரைத்து - சுருட்டி, ககனவெளி - வானவெளி.

சோழப் பெருமன்னரின் ஆட்சித்திறனும் வீரச் செயலும் கொடைச்சிறப்பு முதலியனவும் சோழர் காலப் புலவருள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்ததனால், அவர்களியற்றிய இலக்கியங்களுட் பல அம்மன்னரைப் பாராட்டும் முறையில் அமைந்திருத்தலை முந்திய அதிகாரத்தால் அறிந்துள்ளோம். விசயநகர மன்னரும் நாயக்க மன்னரும் பிறநாட்டினராயிருந்தது மாத்திரமன்றி, அவராட்சி முறையும் புலவருணர்ச்சியைத் தூண்டக்கூடிய அத்துணைச் சிறப்புடையதாய்க் காணப்படாததால், அவர்குண விசேடங்களைப் பொருளாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் அக்காலப்பகுதியில் எழவில்லை. மக்கள் போற்றிய சமயங்களும் தத்துவசாத்திரக் கொள்கைகளுமே புலவருணர்ச்சியைப் பெரிதுந் தூண்டின. அதனால், அவர்கள் சமயச்சார்பும் தத்துவச்சார்புமுடைய பிரபந்தங்கள் பலவற்றை இயற்றினர். முந்தியகாலப் புலவர்கள் அரசரைப் பாடுதற்குக் கையாண்ட பிரபந்தவகைகளை நாயக்கர் காலப் புலவர்கள் தம் கருத்திற்கிணங்க அமைத்ததனால், இக்காலத்திற் பிரபந்த இலக்கியம்பெரிதும்விருத்தியடைந்துள்ளது. கலிங்கப்போரைப் பாடுதற்குச் சயங்கொண்டார் கையாண்ட பரணிப் பிரபந்தத்தைத் தத்துவராயர் என்னும் புலவர் தத்துவ சாத்திரக் கொள்கைகளை விளக்குதற்பொருட்டுப் பிரயோகித்தமைக்கு அவரியற்றிய மோகவதைப்பரணி, அஞ்ஞைவதைப்பரணி முதலியன தக்க உதாரணங்களாகும். இவ்வாறு முந்திய காலப்பிரிவுகளில் வாழ்ந்த புலவர்கள் கையாண்ட பிரபந்தவகைகளையேயன்றி, வேறுசில புதிய பிரபந்தவகைகளையும் அவர்கள் இயற்றியுள்ளனர்.

சோழர்கால இலக்கியங்களையும் நாயக்கர்கால இலக்கியங்களையும் ஒப்பு நோக்குவோமாயின், நாயக்கர்கால இலக்கியங்கள் சிற்சில பண்புகளிற் குறைவுடையனவாயும் சிலவற்றிற் சிறப்புடையன வாயும் விளங்குதலைக் காணலாம். சோழர் பிறநாடுகளை அடிமைப்படுத்திஏகசக்கராதிபத்தியம்செலுத்திய காலத்தில் மக்கள் வாழ்க்கையிற் காணப்பட்ட சில சிறப்புடைப் பண்புகள், நாயக்கர் காலத்திலே தமிழ்நாடு பிறருக்கு அடிமைப்பட்டு வலியிழந்து துயில்கொண்டமையினாலேயே காணப்படாதொழிந்தன. அதனால், சிறந்த உணர்ச்சியநுபவங்கள், கருத்துக்கள், கற்பனைகள் முதலியவற்றைத் தம்முட்கொண்டு விளங்கும் நூல்கள் பல இக்காலத்தில் எழவில்லை. சோழர்காலப் புலவர்களுடைய வாயிற்றோன்றிய வாழ்த்துக்கவியும்நாயக்கர்காலப்புலவர்கள் வாயிற்றோன்றிய வசைக்கவியும் அவ்வக்காலப் பண்பாட்டிற்குத் தக்க அறிகுறியாக விளங்குகின்றன. சோழர்காலப் புலவர்கள் ஆழ்ந்தகருத்துக்களையும் சிறந்த உணர்ச்சியநுபவங்களையும் எளிதிற்கண்டுணரக்கூடிய வகையில் அமைத்துப் பாக்கள் பாடியிருப்ப, நாயக்கர்காலப் புலவர்கள் கல்வியறிவுள்ளோர் மட்டுமே ஆராய்ந்து தேடிக் காணக்கூடிய வகையிற் பொருளை அமைத்துப் பாக்களைப் பாடியுள்ளனர்.

'வசைபாடக் காளமேகம்' என்று பாராட்டப்பட்ட காளமேகப் புலவர் மட்டுமன்றி, இரட்டையர் அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார் முதலிய ஏனைப் புலவர்களும் சிறந்த வசைக்கவிகளைப் பாடியுள்ளனர். நயம் படித்து இன்புறக்கூடிய அச்சுவை

யுள்ள பாடல்களுள் ஒன்று வருமாறு; பாண்டியன் அவையில் இரட்டைப் புலவர்களுக்குப் பரிசு கொடுத்தபோது அதைத் தடுத்த ஒருவனைக் குரங்கென அவர்கள் இப்பாட்டில் இகழ்ந்துரைத்தனர்.

புராதன மான தமிழ்ப்புல வீரிந்தப் புன்குரங்கு
மராமரம் விட்டிங்கு வந்ததென் னேவகை கேட்டிலையோ
தராதலம் வென்ற தமிழ்மா றனையுந்தன் றம்பியையும்
இராகவ னென்று மிலக்குவ னென்று மிருந்ததுவே.

இவ்வாறு நாயக்கர்கால இலக்கியம் சிற்சில குறைபாடுகளையுடையதாய்க்காணப்பட்டபோதும் அது வேறுசில வழிகளிற் சில சிறப்புக்களையுடையதாயும்விளங்கிற்று. இக்காலச்செய்யுட்களுட் பெரும்பாலன கற்பனை, சொல்லலங்காரம், ஓசைச்சிறப்பு முதலியனவற்றைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. யமகம், திரிபு, மடக்கு, சித்திரகவி முதலிய சொற்சிறப்புள்ள செய்யுட்களையும் அவர்கள் பெருந்தொகையாகப்பாடியுள்ளனர். அவைமட்டுமன்றிச் சொல்லடுக்கு, சந்தம், சிலேடை முதலியவற்றைக் கொண்டுள்ளசெய்யுட்களையும்பெருந்தொகையாக அவர்கள் பாடியுள்ளனர். வசைக்கவி, சிலேடைக் கவி, விகடகவி முதலியவற்றை நினைத்தமாத்திரத்திற் பாடக்கூடிய புலவர்கள் பலர் இக்காலப்பிரிவில் வாழ்ந்தனர். பலவகைப்பட்ட சந்தச்சிறப்புக்களை அமைத்துப்பாடும் வன்மையை நாம் அருணகிரிநாதர் திருப்புகழிற் காணலாம். வசைக்கவி பாடுவதிற் காளமேகப்புலவர் ஒப்பற்றவர் என்பதற்கு அவர் பாடிய தனிச்செய்யுட்கள் சான்றாக விளங்குகின்றன். கற்பனைச் சிறப்பு நிரம்பப்பெற்ற பாக்களைச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பாடியுள்ள

பிரபுலிங்கலீலை முதலிய நூல்களிற் கண்டு சுவைக்க லாம். மேல்வருஞ் செய்யுட்கள் முறையே அந்நூலி லும் திருவெங்கைக்கோவையிலும் உள்ளவை. அவற் றின்கண் உள்ள கற்பனைகள் அக்காலச் செய்யுட்களி லுள்ள கற்பனையலங்காரங்களுக்கு எடுத்துக்காட் டாக அமைவன:

தன்னை நிந்தைசெய் வெண்ணகை மேற்பழி சார
மன்னி யங்கது நிகரற வாழ்மனை வாய்தன்
முன்னி றந்திடு வேனென ஞான்றுகொள் முறைமை
என்ன வெண்மணி மூக்கணி யொருத்திநின் றிட்டாள்.

சுவடுகண்டிரங்கல்

புலியோ டரவு தொழுங்கூத் துடையவர் பூவையர்கைப்
பலியோ டுயிர்கவர் வெங்கைபு ரேசர் பனிவரைமேல்
மலியோ தியினிசை வண்டுபண் பாடுறும் வஞ்சியடி
கலியோ முனஞ்செலும் வெள்ளடி போடு கலந்ததுவே.

வடமொழி பெரிதும் பயின்றகாலம் இதுவாக லின், வடமொழிச் சந்தங்கள் பலவற்றை ஆசுகவி யமகம் முதலியவற்றில் அமைத்து அவர்கள் சிறப் பாகப்பாடியுள்ளனர். காளமேகப்புலவர் இரட்டைப் புலவர் முதலியோர் தாம் பாடிய பன்னூற்றுக் கணக்கான செய்யுட்களிற், பலபொருள் பயக்கும் சிலேடைகளை அமைத்துப் பாடியிருப்பதை நோக்கு மிடத்து, நாயக்கர்கால மக்களுக்குச் சிலேடைப்

ஞான்றுகொள்ளுதல்-கழுத்திற் சுருக்கிட்டுச் சாதல். தலைவி யடி சிற்றடி; வஞ்சியடிக்கு (குறளடி, சிந்தடி) ஒப்பாகும்; தலைவனடி வெள்ளடிக்கு (அளவடி) ஒப்பாகும்; கலியோடு வெண்பா கலந்துவரும். தலைவனடியும் தலைவியடியும் கலந் திருத்தற்கு இவை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பாக்களைச் சுவைப்பதிற் பெருவிருப்பு இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது அறிதல்கூடும். இக்காலத்திலே தோன்றிய செய்யுட்களின் போக்கைப் பின்வரும் பாக்களை நோக்கியறியலாம்:

காளமேகப்புலவர் பாடியது

தூதஞ்சு நாளிகையி லாறுநா ழிகைதனிற்
 சொற்சந்த மாலைசொல்லத்
துகளிலா வந்தாதி யேழுநா ழிகைதனிற்
 றொகைபட விரித்துரைக்கப்

பாதஞ்செய் மடல்கோவை பத்துநா ழிகைதனிற்
 பரணியொரு நாள்முழுவதும்
பாரகா வியாமெலா மோரிரு தினத்திலே
 பகரக் கொடிக்கட்டினேன்

சீதஞ்செ யுந்திங்கண் மரபினு னீடுபுகழ்
 செய்யதிரு மலைராயன்முன்
சீறுமா றென்றுமிகு தாறுமா றுகள்செய்
 திருட்டுக் கவிப்புலவரைக்

காதங் கறுத்துச் சவுக்கிட் டடித்துக்
 கதுப்பிற் புடைத்து வெற்றிக்
கல்லணையி னொடுகொடிய கடிவாளமிட்டேறு
 கவிகாள மேகநானே.

காளமேகப்புலவர் இறந்தபோது இரட்டையர் பாடியது

ஆசு கவியா லகில வுலகெங்கும்
வீசு புகழ்க்காள மேகமே — பூசுரா
விண்கொண்ட செந்தழலாய் வேகுதே யையையோ
மண்டின்ற பாணமென்ற வாய்.

நாயக்கர் காலத்தின் முற்பகுதியிலெழுந்த பிரபந்தங்களும் புராணங்களும் பல சிறப்புக்களைப் பொருந்தி விளங்கியமையின், அவை மக்கள் மனத்தைப் பெரிதுங் கவர்ந்தன; அவற்றைப் பின்பற்றி அத்துணைச் சிறப்பில்லா இலக்கியங்கள் பெரும்பாலன இக்காலப் பிற்பகுதியில் எழுந்தமையின் அவை மக்கள் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தில வென்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

4. பிரபந்தங்கள்

நாயக்கர்காலப் புலவர்களியற்றிய பிரபந்தங்கள் சமயச்சார்புந் தத்துவச்சார்பும் உடையனவாய் விளங்குதலை முன்னே கூறினோம். தமிழ்மொழியிலுள்ள தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் நாயக்கர்காலப் புலவர்களாற் பெரிதும் கையாளப்பட்டவை பரணி, உலா, கலம்பகம், பிள்ளைத்தமிழ், நான்மணிமாலை, மும்மணிக்கோவை, தூது முதலியன. அவற்றுட்சில வருமாறு:

பரணி: மோகவதைப்பரணி, பாசவதைப்பரணி, அஞ்ஞைவதைப்பரணி.

உலா: திருவாரூருலா, திருக்காளத்திநாதருலா, ஏகம்பநாதருலா, மதுரைச்சொக்கநாதருலா.

கலம்பகம்: மதுரைக்கலம்பகம், காசிக்கலம்பகம், தில்லைக்கலம்பகம், கச்சிக்கலம்பகம்.

பிள்ளைத்தமிழ்: மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்.

நான்மணிமாலை: நால்வர் நான்மணிமாலை, திருவாரூர் நான்மணிமாலை.

மும்மணிக்கோவை: பண்டார மும்மணிக்கோவை, சிதம்பர மும்மணிக்கோவை.

தூது: சிவஞானபாலைய சுவாமிகள் நெஞ்சுவிடுதூது.

பரணி: போர்முகத்தில் ஆயிரம்யானைகளைவென்ற வீரன்மேற் கடவுள் வாழ்த்து, கடை திறப்பு முதலிய உறுப்புக்களை அமைத்து அவனுடைய பலவகைச் சிறப்புக்களையும் புறப்பொருளமைதி தோன்றக் கலித் தாழிசையாற் பாடப்படுவது பரணி யெனப்படும். அதுகாளியையும் யமனையும் தன் தெய்வமாகப் பெற்ற பரணியென்னும் நாண்மீனால் வந்த பெயரெனக் கூறுவர்.

உலா: பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் ஆகிய ஏழுபருவ மகளிரும் தன்னைக்கண்டு காதல் கொள்ளும் வண்ணம் தலைவன் வீதியிற் பவனி போந்தானென்று கலிவெண்பா வாற் பாடப்படுவது உலா.

கலம்பகம்: பலவகை மலர்களும் கலந்தமாலையைக் கலம்பகம்என்பர். அதனைப்போன்றுஅகப் புறத் துறைகளிற் புலவும்பலவகை யாப் புக்களும் விரவிவர அந்தாதித் தொடை யால் இயற்றப்படுவது கலம்பகம்என்னும் பிரபந்தம்.

பிள்ளைத்தமிழ்: கடவுளரை யேனும் ஆசிரியரை யேனும்உபகாரிகளையேனும்குழந்தையர்க

வைத்துக் காப்பு முதலிய பத்துப் பருவங்களமைத்துப் பாடுவது பிள்ளைத்தமிழாகும். அது ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ், பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் என இரு வகைப்படும்.

நான்மணிமாலை: வெவ்வேறு வகையான நான்கு மணிகளைத் தொடுத்தமைத்தமாலைபோல வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை, ஆசிரிய விருத்தம், ஆசிரியப்பா என்பனவற்றால் அந்தாதியாக நாற்பது செய்யுட்கள் பாடுவது நான்மணிமாலை.

மும்மணிக்கோவை: மூன்று வேறு மணிகளாலாய மாலையைப்போல ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கலித்துறை என்பனவற்றால் அந்தாதியாக முப்பது செய்யுட்கள் பாடுவது மும்மணிக் கோவை.

தூது: தலைவன் தலைவியர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவர்பால் தமது காதலைப் புலப்படுத்தித் தம்முடைய கருத்திற்கு உடம்பட்டமைக்கு அறிகுறியாக மாலையை வாங்கி வருமாறு அன்னம், வண்டு, கிளி முதலியவற்றைத் தூதுவிடுவதாகக் கலிவெண்பாவால் இயற்றப்படுவது தூது.

5. இலக்கியங்கள்

நாயக்கர் காலப்பகுதியிற் பெருந்தொகையான நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் மிக்க சிறப்

புடையனவென்று கருதப்படும் சில இலக்கியங்களை இயற்றித்தந்த புலவர்களைப்பற்றி ஈண்டுக் குறிப்பிடுவாம். இக்காலப் பகுதியில் வாழ்ந்த அருணகிரி நாதர், வில்லிபுத்தூராழ்வார், இரட்டையர், காள மேகப்புலவர் முதலியோர் சிறந்த புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படுபவர்கள். அவர்களுள் அருணகிரிநாதரும் வில்லிபுத்தூராழ்வாரும் சம காலத்தவர் என்பர் சிலர். அருணகிரிநாதருக்குக் காலத்தால் முந்தியவர் வில்லிபுத்தூராழ்வார் என்பர் வேறுசிலர். இருவரும் தம் பாக்களில் வட மொழிச் சொற்களையும் சந்தங்களையும் அழகுற அமைத்துப்பாடியுள்ளனர் அருணகிரிநாதர்பாடிய கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, திருப்புகழ் முதலிய நூல்கள் அவருடைய பத்தியனுபவங்களைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சந்தநலக் கனிவும் ஓசைச் சிறப்பும் அமையப்பெற்ற திருப்புகழ்ப் பாக்கள் யாவும் முருகப்பிரான்மீது அவருக்கிருந்த அன்பினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. படிப்போர் பலருக்கும் உறுதிபயக்கும் பண்புவாய்ந்த பாக்களை அவர் பாடியதால், 'வாக்கிற்கு அருணகிரி' என்றும் 'கருணைக்கு அருணகிரி' என்றும் பாராட்டப்பட்டுள்ளனர். தாயுமான அடிகளும் அவரை ஐயா, அருணகிரி அப்பா, உனைப்போல மெய்யாக ஓர் சொல் விளம்பினர் யார்? என்று பாராட்டுவதிலிருந்து அவருடைய பாட்டிற் சிறப்பினை நன்கு உணரலாம். அவர் பாடியருளிய திருப்புகழ்ப் பாக்களுக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

தனதானத் தனதான தனதானத் தனதான

இறவாமற் பிறவாமல்
எனையாள்சற் குருவாகிப்
பிறவாகித் திரமான
பெருவாழ்வைத் தருவாயே
குறமாதைப் புணர்வோனே
குகனேசொற் குமரேசா
கறையானைக் கிளையோனே
கதிர்காமப் பெருமாளே;

இக்காலப்பகுதியில் எழுந்த இலக்கியங்களுட் சிறந்ததொன்றாகக் கருதப்படுவது வில்லிபுத்தூரர்ழ்வார் இயற்றிய பாரதமாகும். 4339 விருத்தப் பாக்களைக்கொண்டு விளங்கும் இந்நூல் ஆதிபருவம் முதலாகச் சௌப்திகபருவம் ஈறாகப் பத்துப் பருவங்களை உடையது. வடமொழியிலுள்ள வியாசரது மாபாரதத்திலுள்ள பதினெட்டுப் பருவங்களுள் முதற் பத்துப் பருவங்களிலுள்ள கதையையே இவ்வாசிரியர் தம் நூலுக்குப் பொருளாக எடுத்துக் கொண்டு அதைச் சந்தம் நிறைந்த விருத்தப் பாக்களில் அமைத்து இந்நூலை இயற்றியுள்ளனர். இவர் சிறந்த திருமாலடியார் என்பது இந்நூற் சருக்கந்தோறும் தொடக்கத்திலே திருமாலுக்குக் கூறியிருக்கும்வணக்கத்தாலும்தற்சிறப்புப்பாயிரத் திற் கூறியிருப்பனவற்றாலும் பெறப்படும். இவர் திருமாலடியாராக இருந்தபோதும் சிவபிரானைப் பற்றிக் கூறுமிடங்களி்ல் அவரைப் பாராட்டிக் கூறும் வகையை நோக்கின், இவ்வாசிரியர் ஒரு பரந்த உள்ளமுடையவர் என்பது புலப்படும். இந் நூல் இக்காலத்து இலக்கியப்போக்கிற்கு ஒருசிறந்த

எடுத்துக்காட்டாகும். வடமொழிப் புலமையும் தமிழ்மொழிப் புலமையும் ஒருங்கு வாய்க்கப்பெற்ற பெரியோர்களுட் சிலர் ஓசை நயங்கருதி இரு மொழிச் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் கலந்து செய்யுளியற்றும் முறைக்கு வழிகாட்டியவர் வில்லிபுத்தூராழ்வார் என்றே கூறுதல் வேண்டும். வடமொழிச் சந்தங்களை அமைக்கும்போது வடமொழிச் சொற்றொடர்களைக் கையாளுதல் இயல்பாகலின், பெருந்தொகையாக அவற்றை இக் காலத்துப் புலவர்கள் பிரயோகித்தனர். சந்த விருத்தங்கள் பல்லவர் காலத்திலேயே வழக்கிலிருந்தனவெனினும் வடமொழிச் சொற்றொடர்கள் அதிகமாகப்பயின்றுவரும் சந்தவிருத்தங்கள் வில்லிபுத்தூராழ்வார் காலத்திலிருந்தே தமிழிற் பெருந்தொகையாக இயற்றப்பட்டன. இவ்வாசிரியர்காட்டிய வழியைப் பின்பற்றிப் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த தாயுமான சுவாமிகள் முதலியோர் சிறந்த பாடல்களை இயற்றினர். வில்லிபாரதத்துக்கன்னபருவத்தி லுள்ள செய்யுட்களுள் இரண்டு வருமாறு:

போற்றிய கன்னன் கண்டுகண்களிப்பப் புணரிமொண் டெழுந்த [கார் முகிலை
மாற்றிய வடிவும் பஞ்சவா யுதமும் வயங்குகைத் தலங்களு மாகிக்
கூற்றுழற் கராவின் வாயினின் றழைத்த குஞ்சர ராசன்முன் [அன்று
தோற்றிய படியே தோற்றினன் முடிவுந் தோற்றமு மிலாதபைந் [துளவோன்

அமரரா னவரு மமரயோ னிகளு ம்மரருக் கதிபனு னவனுங்
கமலநான் முகனு முனிவருங் கண்டு கனகநாண் மலர்கொடு [பணிந்தார்
சமரமா முனையிற் றனஞ்சயன் கணையாற் சாய்ந்துயிர் வீடவுஞ் [செங்க
ணமலநா ரணனைக் காணவும் பெற்றே னென்றுதன் னகமிக [மகிழ்ந்தான்.

இரட்டையர் எனப்படுவோர் இரு புலவர்கள். அவர்களுள் ஒருவர் முடவர்; மற்றவர் குருடர் என்றும், போகுமிடமெல்லாம் முடவரைக் குருடர் காவிச்சென்றனர் என்றும், ஒரு பாட்டைப் பாடும் போது ஒருவர் அதனைத் தொடங்க மற்றவர் முடித்தனர் என்றும் சிலர் கூறுவர். இக்கூற்று ஆதாரமற்ற வெறும் கற்பனையாகும். பெரும் புலவர்கள் இருவர் நட்புரிமை பூண்டு இணைபிரியாது வாழ்ந்தும் பாடியும் வந்தமையால் அவர்கள் இரட்டைப் புலவர் என்று அழைக்கப்பட்டனர் எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமுடைத்து. அவர்களுடைய புகழ் ஞாயிற்றின் ஒளிபோலத் தமிழ் நாடெங்கும் பரவியிருந்தமையாற்போலும் அவர்கள் முதுசூரியர் என்றும் இளஞ்சூரியர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் பல தனிப்பாடல்களையும் திரு ஆமாத்தூர்க் கலம்பகம், கச்சிக் கலம்பகம், தில்லைக்கலம்பகம், ஏகாம்பரநாதர் உலா என்னும் பிரபந்தங்களையும்பாடியுள்ளனர். கலம்பகம்பாடுவதில் அவர்கள் சிறந்தவர்களாதலின், 'கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள்' என்ற பாராட்டைப் பெற்றுள்ளனர். திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகச் செய்யுட்களுள் ஒன்று வருமாறு:

வருக்கைத் தடம்பொழின் மாமாதை யையர்க்கு மாசொன்றில்லா
முருக்கொத்த மேனியழகிய நாதர்க்கு மூசசரவத்
திருக்கைக் கமல வரனுர்க் கரிதிருத் தேவியன்றேல்
அரிக்குப் பொருளுரை யிரண்டு வீர்நும் மறிவின்மையே.

பதினைந்தாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த பெரும் புலவர்களுள் ஒருவராகக் கொள்ளப்படும் காளமேகப்புலவர் நினைத்தமாத்திரத்திற் சிலேடைநயம்

மிக்க அங்கதச் செய்யுட்கள் பாடுவதிற் சிறந்த ஆற்றலுடைய ஒருவர். அவருடைய இயற்பெயர் வரதன் என்றும் கருமேகம் மழை பொழிதல்போல ஆசுகவிகள் பாடுவதில் அவர் பேராற்றலுடையோராக இருந்தமைபற்றிக் காளமேகம் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்ருர் என்றும் தெரிகின்றது. வசை பாடுவதில்ஒப்பற்றவராகவிளங்கினராதலின் 'வசை பாடக் காளமேகம்' என்று சிறப்பிக்கப்பட்டனர். அவர் பாடிய வசைப் பாடல்களையும் சிலேடைப் பாடல்களையும் தனிச்செய்யுட்சிந்தாமணி முதலிய நூல்களிற் காணலாம். அவர் பாடிய பிரபந்தங்களுள் ஒன்று திருவானைக்கா உலா என்பது. அவர் பாடிய தனிப்பாடல்களுட் சில வருமாறு:

ஓரிடைச்சி கொடுத்த நீர்மோரை வியந்து பாடியது

காரென்று பேர்படைத்தாய் ககனத்து றும்போது
நீரென்று பேர்படைத்தாய் நெடுந்தரையில் வந்ததற்பின்
வாரொன்று மென்முலையா ராய்ச்சியர்கை வந்ததற்பின்
மோரென்று பேர்படைத்தாய் முப்பேரும் பெற்ருயே.

திருப்பனந்தாள் பட்டன்மீது பாடியது

விண்ணீரும் வற்றிப் புவிநீரும் வற்றி வெதும்பியழக்
கண்ணீரும் வற்றிப் புலவோர் தவிக்கின்ற காலத்திலே
உண்ணீருண் ணீரென் றுபசாரஞ் சொல்லி யுபகரித்துத்
தண்ணீருஞ் சோறுந் தருவான் றிருப்பனந் தாட்பட்டனே

சிவனைப் பாடியது

வில்லா லடிக்கச் செருப்பா லுதைக்க வெகுண்டொருவன்
கல்லா லெறியப் பிரம்பா லடிக்கவிக் காசினியில்
அல்லார் பொழிற்றில்லை யும்பல வாணர்க்கொ ரன்னைபிதா
இல்லாத தாழ்வல்ல வோவிங்ங னேயெளி தானதுவே.

பதினாறும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர்களுட் பரஞ்சோதிமுனிவர், அதிவீரராம பாண்டியன், திருக்குருகைப் பெருமாள்கவிராயர், நிரம்பவழகியதேசிகர்என்னும்நால்வரும் சிறந்தவராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். சோழர் காலத்திற் பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி இயற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்தைப் பின்பற்றிப் பரஞ்சோதி முனிவரும் திருவிளையாடற் புராணமொன்றை இயற்றினர். அது சோமசுந்தரக் கடவுள் மதுரையிற் செய்தருளிய அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது. தென்பாண்டிநாட்டை ஆண்ட அதிவீரராமபாண்டியன் இயற்றியநூல்கள் நைடதம், காசிகாண்டம், கூர்மபுராணம் முதலியன. நம்மாழ்வார் அவதரித்த திருக்குருகையிற் பிறந்த திருக்குருகைப்பெருமாள்கவிராயர், மாறன் என்ற திருநாமத்தையுடைய நம்மாழ்வாரில் மிக்க பத்தியுடையவர். அதனால், அவர் நம்மாழ்வாரைப் பாராட்டிப் பல பாக்களைப் பாடியதுமன்றி, நம்பெருமாள் மும்மணிக்கோவை, குருகாமான்மியம் முதலிய இலக்கியங்களையும், மாறனகப்பொருள், மாறனலங்காரம் என்னும் இலக்கண நூல்களையும் இயற்றினர். சேது புராணம், திருப்பரங்கிரிப் புராணம் முதலியவற்றை இயற்றிய நிரம்பவழகியதேசிகர் சிவஞானசித்தியார், திருவருட்பயன் என்ற சித்தாந்த சாத்திரநூல்களுக்குச் சிறந்த உரையும் எழுதியுள்ளனர்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புலவர்களுட் குமரகுருபரசுவாமிகள்,சிவப்பிரகாசசுவாமிகள், பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார், படிக்காசுப் புலவர் முதலியோர் சிறந்தவர்களாகக் குறிப்பிடத்

தக்கவர்கள். குமரகுருபரர் தமிழறிவும் தவவொழுக்கமும் கவிதாசத்தியும் ஒருங்கு வாய்க்கப் பெற்றவர். தமிழ்ப்பாமாலைகொண்டு இறைவனைப் போற்றிய அப்பெரியார் இன்னிசை பொருந்திய பாக்களை எவ்வகை யாப்பிலும் அமைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். இந்துஸ்தானி முதலிய வடநாட்டு மொழிகளிலும் வல்லுநராகலின், அம்மொழிச் சொற்களையும் தம் நூல்களில் எடுத்தாண்டனர். அவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் காசிக்கலம்பகம், மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், நீதிநெறிவிளக்கம் முதலியன. கற்பனைக்களஞ்சியம் என்று பாராட்டப்படும் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் ஒரு வீரசைவர். தம் சமயக் கொள்கைகளைப் பிரபுலிங்கலீலை முதலிய பிரபந்தங்கள் வாயிலாக வெளியிட்டுள்ளனர். அவர் பாடிய ஏனைய பிரபந்தங்கள் சோணசைலமாலை, நிரோட்டக யமக அந்தாதி, நால்வர் நான்மணிமாலை முதலியன. அவர் கற்பனைச் சிறப்புடைய பாக்கள் பாடுவதிற் சிறந்தவர். 'திவ்வியகவி' என்று பாராட்டப்பட்ட பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் இயற்றியபிரபந்தங்கள் அட்டபிரபந்தம் எனப்படும். அவை திருவரங்கக் கலம்பகம், திருவரங்கத்தந்தாதி முதலியன. சிலேடை, யமகம், திரிபு முதலியவற்றையுடைய சுவை நிரம்பிய பாக்களைப் பாடுவதில் ஆற்றல் வாய்ந்தவர் என்பதற்கு அவர் பாடிய பிரபந்தங்களே 'சான்ருக விளங்குகின்றன. சந்தப்பாக்கள் பாடுவதில் இணையற்று விளங்கியவர் படிக்காசுப்புலவர். அவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் தொண்டைமண்டல சதகம், புள்ளிருக்கும் வேளூர்க் கலம்பகம் முதலியன. பல தனிப்பாடல்களையும் அவர் பாடியுள்ளனர். சீதக்காதிவள்ளல்

இறந்ததைக் கேட்டு அவ்வள்ளலின் கொடைச் சிறப்பை வியந்து அவர் பாடிய பாக்கள் நெஞ்சை உருக்குந்தகையன. அவற்றுள் ஒன்று வருமாறு:

மறந்தா கிலுமரைக் காசுங் கொடாமட மாந்தர் மண்மேல்
இறந்தாவ தென்ன விருந்தாவ தென்ன விறந்து விண்போய்ச்
சிறந்தாளுங் காயற் றுரைசீதக் காதி திரும்பி வந்து
பிறந்தா லொழியப் புலவோர் தமக்குப் பிழைப்பில் லையே.

திருமலைநாயக்கர் இவரைச் சிறைவைத்திருந்தபோது பாடியது

நாட்டிற் சிறந்த திருமலையா துங்க நாகரிகா
காட்டில் வனத்திற் றிரிந்துழ லாமற் கலைத்தமிழ்தேர்
பாட்டிற் சிறந்த படிக்காச னென்னுமொர் பைங்கிளியைக்
கூட்டி லடைத்துவைத் தாயிரை தாவென்று கூப்பிடுதே.

இவருடைய பாடற் சிறப்பை அநுபவித்த புலவர் ஒருவர்,

மட்டாருந் தென்களந்தைப் படிக்காசன்
உரைத்ததமிழ் வரைந்த ஏட்டைப்
பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் மூவுலகும்
பரிமளிக்கும் பரிந்தவ் வேட்டைத்
தொட்டாலுங் கைமணக்குஞ் சொன்னாலும்
வாய்மணக்குந் துய்ய சேற்றில்
நட்டாலுந் தமிழ்ப்பயிராய் விளைந்திடுமே
பாட்டிலுறு நளினத் தாலே

என்று அதனை மனமாரப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

6. உரையாசிரியர்கள்

தமிழிலக்கண இலக்கியங்களுக்குச் சிறந்த உரை வகுத்த ஆசிரியர்களுள் நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்குநல்லார், பரிமேலழகர் முதலியோர் பதின

ரும் நூற்றாண்டிற்கு முன் வாழ்ந்தவர்கள் என்பர். தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களுக்கும் எட்டுத்தொகை முதலிய இலக்கியங்களுக்கும் இக் காலப்பகுதியில் உரைகள் வகுத்ததை நோக்குமிடத்துத் தமிழிலக்கண இலக்கியங்களை மக்கள் ஆர்வத்தோடு கற்றுவந்தனரென்பது தெரியவருகின்றது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மதுரையிலிருந்து கத்தோலிக்க சமயத்தொண்டு செய்து வந்த தத்துவபோதக சுவாமிகள்* உரோமாபுரிக்கு எழுதிய கடிதங்களில், அவர் காலத்தில் மதுரை முதலிய இடங்களில் ஆசிரியர் பலர் இருந்து மாணவர்க்குத் தமிழிலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்பித்து வந்தமையைக் குறிப்பிட்டிருப்பதால், இக்காலத்து மக்கள் பழைய இலக்கண இலக்கியங்களைப்பெரிதும் விரும்பிக் கற்றுவந்தனரென்பது தெரிகின்றது. அந் நூல்களை ஆசிரியருதவியின்றியும் மாணவர் கற்றற் பொருட்டு உரைகள் வகுக்கப்பட்டனபோலும்.

அடியார்க்குநல்லார் முற்காலத்திலெழுந்தமுத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்து முத்தமிழ்க் காவியமாகிய சிலப்பதிகாரத் திற்குச் சிறந்த உரை வகுத்துள்ளனர். அந்நூல் எழுந்த காலத்து இலக்கியமரபு, பண்பாடு முதலியவற்றை அவருரை தெளிவாகப் பிரதிவிம்பித்துக் காட்டுகின்றது. சுவைமிக்க அக்காவியத்தின் நயங்களையெல்லாம் ஒத்திசைந்து பொருந்திய உரைநடையில் அமைத்துக் காட்டியிருப்பதிலிருந்து, அவர் சிறந்த உரைநடைவல்லார் என்பதும் கவிதையைச் சுவைக்கும் ஆற்றல் பெரிதுமுடையவர் என்பதும்

* Robert de Nobile

புலப்படும். இயலிசை நாடகத் தமிழ் நூல்கள் பல அவர் காலத்தில் இருந்தனவென்பதை அவருரையால் அறியலாம். தமிழுரையாசிரியர்களுள் இலக்கண இலக்கிய அறிவில் நச்சினார்க்கினியர் தலைசிறந்தவரென்பதை 'உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்' என்று பாராட்டப்படுவதிலிருந்து அறியலாம். தம்முடைய கொள்கைகளை நிறுவுவதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்களையெல்லாம் பிறர் மனங்கொள்ளுமாறு தர்க்க முறையாக அமைத்துக் காட்டுவதில் அவர் தலைசிறந்தவர் என்பது தொல்காப்பியம் முதலியவற்றிற்கு அவரெழுதிய உரையிலிருந்து அறியலாம். அவர் உரைவகுத்த நூல்களைப் பின்வரும் வெண்பாவால் அறிக:

பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டுங்கலியும்
ஆரக் குறுந்தொகையு ளைஞ்ஞான்கும் — சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னார்க்கினிய மே.

திருக்குறளுக்கு உரைவகுத்தோர் பலர். அவர்களுட் பரிஎன்பார் வகுத்த உரைசிறந்ததென்றும், அதனினும் சிறந்த உரையைப் பரிமேலழகர் வகுத்ததனால் அவரைப் பரிமேலழகர் எனவும் பரிமேலழகியார் எனவும் பாராட்டினரென்றும் அறியக்கிடப்பதிலிருந்து திறன்படைத்த உரையாளர் அவர் என்பது பெறப்படும். 'தெளிவு, திண்மை முதலிய பண்புகளோடு கூடிய குறளுக்கு அத்தகைய சிறப்பியல்புகள் பொருந்திய செவ்விய இன்பமான மொழிநடையினால் உரை வகுத்தமை பெரிதும் பாராட்டற்குரியது. தமிழிலக்கியங்களுக்கு வகுத்த உரைகளுள் அது மிக்க சிறப்புவாய்ந்தது என்பதை,

பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள
நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ—நூலிற்
பரித்தவுரை யெல்லாம் பரிமே லழகன்
தெரித்தவுரை யாமோ தெளி;

என்னும் வெண்பாவால் அறியலாம்.

பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த ஆழ்வார்கள் பாடியருளிய திவ்விய பிரபந்தங்களைச் சோழர் காலத்திலிருந்த நாதமுனிகள் தொகுத்துதவியதை முந்திய அதிகாரத்திற் கண்டோம். நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழிக்கு நாதமுனிகள் காலத்திற்குப் பின் மணிப்பிரவாள நடையிலே சிறந்தஉரைகள் வகுக்கப்பட்டன. அவை ஆறாயிரப் படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி, முப்பத்தாறாயிரப்படி எனப் படுவன. இவ்வைந்து உரைகளுள்முப்பத்தாறாயிரப் படியே மிக விரிந்ததும் சிறந்ததுமாகும். 'படி' என்பது அளவு என்னும் பொருளை உடையது. ஒற்றுநீக்கி, உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய முப்பத்திரண்டு எழுத்துக்களை உடையது ஒரு 'படி' அல்லது 'கிரந்தம்' எனப்படும். முத்தும் பவளமும் கோத்தாற்போல வடசொற்களும் தமிழ்ச்சொற்களும் விரவிவரும் நடையே மணிப்பிரவாள நடை எனப்படும். மேற்கூறிய ஐந்து உரைகளையும் முறையேஆளவந்தார், நஞ்சீயர், அழகியமணவாள ஜீயர், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை ஆகியோர் வகுத்துதவினர். வரதராசர் எனப்பட்ட நம்பிள்ளை என்னும் பெரியார் காலட்சேபத்தில் அருளிச்செய்த வியாக்கியானங்களை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைமுப்பத்தாறாயிரப்படியில் எழுதிமுடித்தார் என்று கூறுவர். இது 'ஈடு' என்

றும் வழங்கப்படும். இப்பேருரை மணிப்பிரவாள நடையில் இருந்தபோதும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு தனிப்பெருமை வாய்ந்துவிளங்குகின்றது. ஒரு பாட்டை எவ்வாறு சுவைத்தல் வேண்டும் என்பதையும் புலவன் கருதிய பொருளைக் கண்டறிவது எப்படி என்பதையும்தெளிவாக வகுத்துக் காட்டுகின்றபெருநெறியென்றேஇதனைக் கூறலாம். திருவாய்மொழிக்கு எழுதப்பட்ட உரைபோலவே ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த ஏனைய பிரபந்தங்களுக்கும் சிறந்த உரைகள் மணிப்பிரவாள நடையில் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

சைவசித்தாந்த நூல்களை மக்கள் விரும்பிப் ப்டித்தற்பொருட்டு அவற்றுட் சிலவற்றிற்கு அக் காலப்பகுதியில் உரைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன வென்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு பல ஆசிரியர்களும் உரைகளையெழுத முன்வந்ததனுலே தமிழுரைநடை வளரத்தொடங்கிற்று. முந்திய காலப்பகுதிகளிற் செய்யுட் பொருளையும் சூத்திரப் பொருளையும் விளக்க உதவிய உரைநடை நாயக்கர் காலத்திலே தனி உரைநூல்களையும் எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்டது. அ[...]கு வழிகாட்டியவர் தத்துவபோதக சுவாமிகள் [...]ன்றே கூறலாம். அவருடைய காலந்தொ[...]க்கம் த[...]மிழில்உரைநடையும் உரைநடை இலக்கியங்களும் வளரத் தொடங்கின.

7. தமிழை வளர்த்த அரசரும் ஆதீனங்களும்

முற்காலங்களில் ஆட்சிபுரிந்த தமிழரசர்கள் தமிழை ஆதரித்ததுபோல அத்துணைச் சிறப்பாக

விசயநகர மன்னரும் நாயக்க மன்னரும் அதனை ஆதரிக்கவில்லை. இக்காலத்திலே தென்பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த அதிவீரராமபாண்டியன், இராமநாதபுரத்தைஆண்ட சேதுபதிமன்னர்கள், யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட பரராசசேகரன் முதலிய தமிழரசர்கள் புலவர்களை ஆதரித்துவந்தனர். இவ்வாறு இக்காலத்தில் ஆண்ட சிற்றரசரும் பிறரும் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு வேண்டியன புரிந்து அவர்களை ஆதரித்ததுமட்டுமன்றித்தாமும் சிறந்த இலக்கியங்களை இயற்றித் தமிழை வளர்த்து வந்தனர். அவர்களுள் நைடதம் இயற்றிய அதிவீரராமபாண்டியனும், இரகுவமிசம் என்னும் நூலை இயற்றிய யாழ்ப்பாணத்து அரசகேசரியும் சிறந்தவர்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

நாயக்கர் காலத்திலேதமிழ்நாட்டில்விளங்கிய பல்வேறு சமயக் கருத்துக்களையும் தத்துவக் கொள்கைகளையும் பரப்புதற் பொருட்டுத் தோன்றிய மடங்களும் ஆதீனங்களும் பல. அவற்றுள், தருமபுரவாதீனம், திருவாவடுதுறையாதீனம் என்பவை சித்தாந்த சைவத்தை வளர்த்தற்கு அருமுயற்சிகள் பலவற்றை இக்காலந்தொடக்கமாகச் செய்துவருகின்றன. அம்மடங்களில் அதிபதிகளாயிருந்தோரும் பிறரும் அரிய தத்துவசாத்திர நூல்களையும் சமய நூல்களையும் உரைகளையும் இயற்றியுள்ளனர். அவர்களுள், தருமபுரவாதீனத்தைச் சார்ந்த குமரகுருபர சுவாமிகளும் திருவாவடுதுறையாதீனத்தைச் சார்ந்த அம்பலவாண தேசிகர், ஈசானதேசிகர், சிவஞானமுனிவர் என்

போரும்சிறந்தவர்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அம்மடங்களைச் சார்ந்தோர் நூல்களை யெழுதியும் மாணவர்களுக்கு உண்டியும் உறையுளும் உதவிக் கல்வி கற்பித்தும் சமய உபதேசஞ்செய்தும் தமிழ் வளர்ச்சிக்குச் செய்துவரும் தொண்டு போற்றத் தக்கதே.

6. ஐரோப்பியர் காலம்

நாயக்கர்காலத்தின்பின் உள்ள பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டுகளைக்கொண்ட காலப் பகுதி தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஐரோப்பியர் காலம் எனப்படும்.

1. அரசியல் நிலை

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டிலே தமிழ்நாட்டில் நாயக்கராட்சி நிலைகுலைய, இஸ்லாமியர் பலமுறை படையெடுத்துவந்து ஈற்றில் நாட்டினைக்கைப்பற்றி ஆண்டுவந்தனர். அவர் இஸ்லாமிய மதத்தினராதலாலும், நாட்டிலே சிறந்த அரசியலை அவர் நிறுவ முடியாதிருந்ததனுலும், பற்பல இடங்களிற் சண்டைகளும் குழப்பங்களும் இடையிடையே நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன. அதனுல், அவர் தம் ஆட்சியை நிலைப்படுத்த முடியாதிருந்தது. அந் நாளில் வியாபாரஞ் செய்தற்பொருட்டு இந்தியாவில் வந்து தங்கியிருந்த பிராஞ்சியருக்கும் ஆங்கிலேயருக்குமிடையே பொருமையும் போட்டியும் இருந்துவந்ததனுல், அவர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்க்கச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். இஸ்லாமியராட்சி குழப்பங்களுக்கு ஏதுவாயிருந்ததைக் கண்ட அவர்கள் உள்நாட்டு அரசியல் விடையங்களிலுந் தலையிடத் தொடங்கினர். நாளடைவில் இஸ்லாமியராட்சி வலிகுன்ற, ஆங்கிலேயர் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் இறுதியிலே தமிழ் நாட்டைக்கைப்பற்றி ஆளத்தொடங்கினர். பிராஞ்சியரும் புதுச்சேரி, காரைக்கால் என்னுமிடங்களைக் கைப்பற்றினர். இவ்வாறு ஐரோப்பியராட்சிக்குட்

பட்ட தமிழ்நாட்டில் அமைதி நிலவிவந்ததனால் நாடு பலவழிகளிலும் முன்னேறியது. ஆங்கிலேய ராட்சி 1947-ல் நீங்கவே பல நூற்றாண்டுகளாக் அடிமைத்தளையில் அகப்பட்டுக்கிடந்த தமிழ்நாடு சுதந்திரம் பெற்றது.

2. சமய நிலை

நாயக்கர் காலப்பகுதியிற் சைவம் வைணவ மாகிய இந்துசமயப் பிரிவுகள் வளர்ந்துவந்தமை யையும், தத்துவசாத்திரக் கொள்கைகள் நாட்டிற் பரவிவந்தமையையும் முந்திய அதிகாரத்திற் கூறி னோம். நாயக்க மன்னரின் ஆட்சிக் காலத்திலே தமிழ்நாட்டிற்பரவத்தொடங்கியகிறிஸ்தவசமயம் இஸ்லாமியரின் ஆட்சிக்காலத்திற் சிலஇன்னல்களை அநுபவித்தபோதும் தளர்ச்சியுற்றிலது; பின் ஆங் கிலேயராட்சி நாட்டில் நிலவிய காலத்தில் அது சிறப்பாக வளர்ந்துவந்தது. நாட்டையாண்ட ஆங் கிலேயர் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்து தம் சமயத்திற்கு அநுதாபம் காட்டியமை அதன் வளர்ச்சிக்குச் சாதகமாயிருந்தது. தம் சமயத்திற்கென்றே வாழ்க்கையை அர்ப்பணஞ்செய்த ஐரோப்பியப் பாதிரிமாரும் கத்தோலிக்க குருமாரும் அக்காலத் திலே தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தங்கியிருந்து தம் சமயத்தை வளர்த்தற்கு இடைவிடாது உழைத்து வந்தனர். மக்களின் அன்பைப் பெறுதற்கு வழி அவர் மொழியைக் கற்று அவர்களோடு கலந்து வாழ்தல் என்பதை நன்கறிந்த இவர் தமிழ் மக்க ளோடு கலந்து வாழ்ந்து தமிழ்மொழியைக் கற்று அம்மொழி வாயிலாகச் சமயக்கொள்கைகளை நாட் டிற் பரப்பினர். எத்தகைய இன்னல்கள் வந்துற்ற

போதும் அவற்றிற்குச் சிறிதளவேனுஞ் சலியாது தம் காரியத்திற் கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து இவர் உழைத்து வந்தமையாற் கிறிஸ்தவ சமயம் இக் காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் வளரலாயிற்று. கிறிஸ்தவக் குருமார் தம் சமயத்திற்குச் செய்துவந்த தொண்டு தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவிற்றென்றே கருதக்கிடக்கின்றது. நாயக்கர் காலத்திலே தமிழ்நாட்டிற்கால்வைத்த இஸ்லாமிய சமயம் இஸ்லாமியராட்சிக் காலத்திற் பற்பல இடங்களிலும் பரவிற்று. மேலும் பரவுதற்கேற்ற வசதிகள் அவராட்சிக்குப்பின் இல்லாமையால் அது வளர்ச்சியுறுதிருந்தபோதிலும், அம்மதத்தைத் தழுவிய மக்கள் அதனைச் சிறப்பாகப் போற்றிவந்தனர்.

மேற்கூறிய பிறநாட்டுச் சமயங்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து மக்களுட் பலரைத் தம் வசப் படுத்தியபோதும் இந்துசமயம் தளர்ச்சியுறவில்லையென்றே கூறலாம். தத்தம் சமயங்களை வளர்த்தற் பொருட்டு கிறிஸ்தவரும் இந்துக்களும் கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளாக நிகழ்த்திவந்த சமய வாதங்கள் இந்துசமய வளர்ச்சிக்கு ஒரு தூண்டுகோலாயிருந்தனவென்றே கூறல் வேண்டும். அவ் வாதங்கள் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவின என்றே கூறலாம்.

3. இலக்கியப் பண்பு

சமயப்பிரசாரஞ்செய்தற்பொருட்டு ஐரோப்பியர் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்த காலம்முதல் தமிழிலக்கியப் போக்கில் உண்டான மாற்றங்களையும் இக்காலத் தமிழிலக்கியத்திற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றையும் ஆராய்வாம்.

நாயக்கர்காலப் பிற்பகுதியிலே தமிழிலக்கியம் மந்தகதியுடனும் ஐரோப்பியர் காலத்தில் விரைவாயும் சென்றதற்குப் பல காரணங்களுள. மரணத்தின்பின் மக்கள் அடையுங் கதியை நோக்கியெழுந்த நாயக்கர்கால இலக்கியங்கள் சமயச்சார்பும் தத்துவச்சார்பும் உள்ளனவேயன்றி, வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்பில்லாதவை யென்றே கூறல் வேண்டும். இவ்வாறு உயிர்த்துடிப்பில்லாத நிலையை அடைதற்கு அவை வடமொழி இலக்கியத்தை வேண்டாத அளவிற்குப் பின்பற்றியதும் ஒரு காரணமாகும். இதிகாசம், புராணம், தர்க்கம், தத்துவசாத்திரம் முதலிய பல துறைகளிலும் சிறந்துவிளங்கும்வடமொழியிலக்கியத்தைத்தழுவி முந்தியகாலப் பிரிவுகளில் வாழ்ந்த ஆற்றல்மிக்க புலவர்கள் அரிய நூல்கள் பலவற்றைத் தமிழில் இயற்றித் தந்தனர். அவர்கள் வீறுடன் கையாண்ட செய்யுள்வகைகளை நாயக்கர்காலப் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த புலவர்கள் தாமும் உபயோகித்து, அவர் சென்ற வழியிற் சென்று பல புராணங்களையும் பிரபந்தங்களையும் இயற்றினர். இந்நூல்கள் சுவையும் உயிர்த்துடிப்பும் அற்றவையாயிருந்தமையால் மக்களின் மனத்தைப் பெரிதுங் கவர்ந்தில. நாயக்கர் காலப் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த புலவர்களுட் சிலர் மக்கள் மனத்தைக் கவரக்கூடியனவாயும் வாழ்க்கைத் தொடர்புடையனவாயுமுள்ள விடயங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு நாடகப் பண்புவாய்ந்த குறவஞ்சி, பள்ளு என்னும் புதிய பிரபந்தங்களை இயற்றத் தொடங்கினர். அவற்றின்கண் சிந்து முதலிய புதிய செய்யுள்வகைகளைக் கையாண்டு பேச்சுவழக்கிலுள்ள சொற்களையும் உபயோகித்த

னர். இவ்வாறு புதிய வழிகளில் இலக்கியம் செல்லப் புகுந்தமை, நாயக்கர் காலப் பிற்பகுதியிலெழுந்த ஏனைய இலக்கியங்கள் மக்கள் மனத்தைக் கவரா மைக்கு அறிகுறியாகும். இலக்கியம் சாதாரண கல்வியறிவுடைய மக்களும் படித்து இன்புறக்கூடிய தாயும் காலத்தின் போக்கிற்குப் பொருந்துவதாயும் மக்கள்வாழ்க்கையோடுநெருங்கியதொடர்புடைய தாயும் இல்லாவிடின், அது உயிர்த்துடிப்புள்ள தென்றும்வளர்ச்சிக்குரியதென்றும்கூறல்முடியாது. ஐரோப்பிய நாகரிகத் தொடர்பு உண்டாதற்குச் சிறிது முந்திய காலப்பகுதியிலே தோன்றிய தமி ழிலக்கியங்கள் பலபாராட்டத்தக்கனவல்ல. யாப்பு அணி இலக்கணங்களைக் கூறும் நூல்களையும் நிகண்டு களையும் படித்து, அவற்றிற்கிணங்கச் செய்யுட்களை இயற்றுவது எளிது. உணர்ச்சிவேகமும் கற்பனைத் திறனும் பொருந்திய பாக்களை இயற்றுதல் எல் லார்க்கும் எளிதன்று.

பதினாறாம் நூற்றாண்டிற்குமுன் ஐரோப்பிய நாடுகளிற்கிரேக்க உரோம இலக்கியங்களைத்தழுவி எழுந்த இலக்கியங்கள் கல்வியறிவுடையோர் மட்டுமே படித்தறியக்கூடியனவாயிருந்தன. அந் நூற்றாண்டில் அந்நாடுகளிலே கலைகள் புத்துயிர் பெற்றதன் பயனாக, வாழ்க்கைத் தொடர்புடைய இலக்கியங்களை ஆசிரியர்கள் அக்காலத்தில் வழக்கி லிருந்த மொழிகளிலேயே இயற்ற ஆரம்பித்தனர். அக்காலந் தொடக்கம் அவ்விலக்கியங்கள் காலத் தின் போக்கிற்கிணங்க விரைவில் வளர்ந்[illegible]லத் தொடங்கின. ஐரோப்பியர் சமயப்பிரசா[illegible]செய் தற்பொருட்டுத் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்[illegible]ல்கள்

பலவற்றை எழுதிய கால முதலாகத் தமிழிலக்கியம் ஒரு புதுவழியிற் செல்லத் தொடங்கிற்று. மக்கள் வாழ்க்கையை உயிராகக் கொண்ட இலக்கியவளம் படைத்த ஆங்கில மொழியைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டிலே தமிழ்மக்கள் கற்கத்தொடங்கினர். அம்மொழி வாயிலாகப் பிற ஐரோப்பிய மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களையுங் கற்றறிந்த தமிழ் வாணர் ஐரோப்பிய இலக்கியங்களின் போக்கைத் தழுவி நூல்களை இயற்றத் தொடங்கினர். நாயக்கர் காலப்பிரிவில்வடமொழியிலக்கியத்தைப்பின்பற்றிச் சென்ற தமிழிலக்கியம் இக்காலத்தில் மேலைத்தேய இலக்கிய மென்னும் புதுவெள்ளத்தைப் பெற்று விரைந்துசெல்லத் தொடங்கிற்று.

ஆங்கில நாகரிகத் தொடர்பினுல் தமிழ்மக்களின் வாழ்க்கை முறையிற் பல மாற்றங்களுண்டாயின. சமுதாயத்திலே சமத்துவம் சுயாதீனம் முதலிய பண்புகள் சிறப்பிடம் பெறலாயின. அதனுல் மக்களிடையே நிலவிய சாதிபேதங்கள் அருகத் தொடங்கின. இவ்வாறு பலவழிகளிலும் மக்கள் வாழ்க்கை மாற்றமுற, இலக்கியமும் அதன் போக்கிற்கிணங்க வளர்ந்துசென்றது. அதுமட்டுமன்றி, அந்நாகரிகத் தொடர்பினுல் விஞ்ஞானசாத்திர நூல்கள், அகராதிகள், ஒப்பிலக்கண நூல்கள் ஆராய்ச்சி நூல்கள் முதலியனவுந் தோன்றின. அவற்றைவிட, பத்திரிகைகளுந் தோன்றி மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவின. இக்காலப் பிரி[illegible] இருந்த இலக்கிய ஆசிரியர்களுட் பலர் பு[illegible]றைகளிலே பல நூல்களை இயற்றியுள்ளன ரெ[illegible] சிலர் பழைய இலக்கியப் போக்கினைத்

தழுவிப்புராணங்களையும்பிரபந்தங்களையும்இயற்றி யுள்ளனர். இனி, இக்காலப்பிரிவில் எழுந்த செய்யு ளிலக்கியத்திலும் சிறப்பாக நாடக இலக்கியமும், அதனினும் சிறப்பாக உரைநடை யிலக்கியமும் வளர்ந்துவந்த வரலாற்றை நோக்குவாம்.

4. உரைநடையிலக்கியம்

செய்யுள் நடையைப்போலவே உரைநடையும் உணர்ச்சியோடு கூடிய அநுபவங்களை வெளிப் படுத்துதற்குச்சிறந்தகருவியென்பதை நம்முன்னோர் அறிந்திருந்தனர் என்பதையும், அதனைப் பிரயோ கித்துப் பல இலக்கியங்களை இயற்றினர் என்பதை யும் தொல்காப்பியத்திலிருந்து அறியலாம். தொல் காப்பியர் காலந்தொடக்கம் பதினேழாம் நூற் ருண்டுவரையுமுள்ள காலப்பகுதியில் உரைநடை யிலக்கியங்கள் காணப்படாமையால், அக்காலப் பகுதிக்குரிய தமிழிலக்கிய வரலாறு செய்யுளிலக்கிய வரலாருகவே இருக்கின்றது. அக்காலத்தில் உரை நடையிலக்கியங்கள் தோன்றவில்லை யெனினும், உரைநடை சிறப்பாக வளர்ச்சிபெற்றுவந்ததென்று அக்காலத்தில் இலக்கண இலக்கிய நூல்களுக்கு எழுதிய உரைகளைக்கொண்டு கூறலாம். அவை யாவும் கல்வியறிவுடையோர் படித்து இன்புறுதற் கேற்ற உயரிய நடையிலே தர்க்கமுறையில் எழுதப் பட்டவை. சேனாவரையர்,பரிமேலழகர் முதலியோர் கையாண்டஉரைநடையைநோக்கும்போது சிறந்த செய்யுள் நடையினை மட்டுமன்றிப், பாராட்டத் தகுந்த உரைநடையினையும் தோற்றுவிக்கக்கூடிய ஆற்றலையுடையது தமிழ்மொழி யென்பது தெரி கின்றது. பதினேழாம் நூற்றுண்டிற்கு மு... ...ரை

நடையிலக்கியங்கள் தோன்ருமைக்கும் அங்ஙனம் தோன்றியிருந்தனவாயின், அவை அழிந்துபோன மைக்கும் சில காரணங்கள் கூறலாம். அச்சியந்திர மில்லாத அக்காலத்தில் மக்கள் நூல்களை ஏடுகளில் எழுதியே படிக்கவேண்டி யிருந்தது. நூல்களின் பிரதிகளைப் பெருக்குதற்கு வசதிக்குறைவுகள் அக் காலத்திலிருந்தமையாற், பல நூல்களையும் மனனஞ் செய்து வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியமும் ஏற் பட்டது. ஆகவே சொற்சுருக்கமும் பொருட்செறிவு முள்ள செய்யுள் நடையைக் கையாளவேண்டியிருந் ததனுலே, புலவர்கள் தம் உணர்ச்சியநுபவங்களைச் செய்யுள் நடையிலேயே அமைத்தனர். அச்சியந்திரம் வந்தகாலத்தில் உரைநடையிலக்கியங்கள் பல்கத் தொடங்கின. அதனுல், பதினெட்டாம் நூற்ருண்டு தொடக்கம் உரைநடையிலக்கியம் வளர்ச்சி பெற் றது.

ஐரோப்பியர்கால ஆரம்பத்திலே பல உரை நடை நூல்களை எழுதிய தத்துவபோதகசுவாமிகள், வீரமாமுனிவர்* என்ற இரு கத்தோலிக்கப் பெரி யார்களும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குகின்றனர். தத்துவபோதகசுவாமி கள் பதினேழாம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் இத்தாலி தேசத்திலிருந்து மதுரைக்கு வந்து தமிழ் மக்கள் விரும்பத்தக்க ஒழுக்கமும் உடையும் பூண்டு மக்களோடு கூடிவாழ்ந்து தமிழ்மொழியைக் கற்று அம்மொழிவாயிலாகக்கத்தோலிக்கமதப்பிரசாரஞ் செய்து உரைநடை நூல்கள் பலவற்றை எழுதி யுள்ளார். அவரெழுதிய நூல்கள் ஆத்துமநிர்ணயம்,

* C[illegible]us Beschi

கடவுள்நிர்ணயம், தத்துவக்கண்ணடி, யேசுநாதர் சரித்திரம் முதலியன. இலக்கண இலக்கிய அறிவிற் குறைந்தவர்களும் கற்றுணரக்கூடிய இலகுவான உரைநடையில் அவை யாவும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இத்தாலி நாட்டிலிருந்து வந்து ஐம்பது ஆண்டுகளாகத்தமிழ் நாட்டிலே சமயத்தொண்டு செய்த வீரமாமுனிவர் தமிழ் மொழியையும் கற்றுத், தமிழின் அருமை பெருமைகளை ஐரோப்பியரும் கண்டு போற்றுதற் பொருட்டு, இலத்தீன் மொழியிலே திருக்குறளை மொழிபெயர்த்தும் தமிழிலக்கண நூல் எழுதியும் தமிழின் சிறப்பினையெடுத்துக் காட்டினர். அது மட்டுமன்றித் தமிழில் வேதவிளக்கம், வேதியரொழுக்கம், வாமன்கதை, பரமார்த்த குரு கதை முதலிய உரைநடையிலக்கியங்களையும்தேம்பாவணிஎன்னும் காவியத்தையும் திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் முதலிய அரிய பிரப்நிதங்களையும் தொன்னூல் விளக்கம் என்னும் இலக்கண நூலையும் சதுரகராதி முதலியவற்றையும் இயற்றித் தமிழ்மொழியைச் சிறப்பித்தனர். அவர் எழுதிய சதுரகராதி உலகவழக்கிலும் செய்யுள்வழக்கிலும் உள்ள சொற்களுக்குப் பொருள் கூறுகின்றது. அதுவே பிற்காலத்தில் தோன்றிய பேரகராதிகள் பலவற்றிற்கும் வழிகாட்டியாயிருந்தது. தமிழ் நெடுங்கணக்கிலும் அவர் பல அரிய திருத்தங்களைச் செய்துள்ளனர்.

வாக்கியங்களில் வடசொற்களை அதிகமாக அமைத்து ஓசைநயம் ஒன்றனையே கருதியெழுதியதால் தத்துவபோதக் சுவாமிகளின் உரைநடை இயற்கைமுறையில் அமையவில்லை. வீரமாமுனிவர் எழுதிய வாமன்கதை, பரமார்த்த குரு கதை

முதலியவை உரைநடை இலக்கியங்களிற் காணப்பட வேண்டிய பல சிறப்புக்களைக் கொண்டுள்ளன. தமிழுரைநடையில் முதன் முதல் எழுந்த அங்கத இலக்கியம் பரமார்த்த குரு கதையென்றே கூறலாம். நகைச்சுவை ததும்பும் கதையொன்றினைக் கூறும் வாயிலாகப் பாதிரிமாரையும் அவர்கள் செய்து வந்த காரியங்களையும் அந்நூலில் ஏளனஞ் செய்துள்ளனர். அவர் கல்வியறிவிற் குறைந்த மக்களுக்கும் பொருள் புலப்படக்கூடிய முறையில் இலகுவான சொற்களைக் கையாண்டு உரை நூல்களை எழுதினர். வேதியரொழுக்கத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கீழ்வரும் பகுதி அவருரைநடைக்கு ஓர் உதாரணமாகும்.

நீ அன்போடே சொன்னதை மற்றவரும் அன்போடே கேட்பார்; நீயே வேறே நோக்கமின்றி அவன் ஆத்துமப் பிரயோசனம் ஒன்றினையே பற்றிப் பேசுகிறுயென்று கண்டால். கொடியனுயினும் பொருந்திக் கேட்பான். நீயே உருகி அவன் செய்த பாவத்தின் கொடுமை காட்டினுல், அவனுங்கேட்டு உள்ளுருகி அழுவான்; நீயே அவனுக்குப் பாவத்தினுல் வருங் கேட்டுக்கு அஞ்சினுற் போலப் பேசினுல் அவனும் அதற்குப் பயந்து நடக்கத் துணிவான்;

சாதாரண கல்வியறிவுடையோரும் படித்துப் பொருளறியக் கூடியவாறு உரைநடை அமைய வேண்டுமென்று கூறுவதால், தர்க்க முறையாக இலக்கிய வழக்குச் சொற்களும் இலக்கண அமைதியும் உடையதாயிருத்தல் கூடாது என்பது கருத்தன்று. எடுத்துக்கொண்ட விடயத்திற்குப் பொருந்தக்கூடியதாக அத்னைக் கையாளுதலே தக்கது. சாத்திரசம்பந்தமான விடயங்களைத் தெளிவுறுத்த வேண்டிய இடத்து, அவற்றிற்குப் பொருத்தமான

சொற்களைத் தெரிந்து இலக்கண வரம்பு கடவாது தர்க்கமுறைப்படி கூறுதல் இன்றியமையாததாகின்றது. உணர்ச்சி சம்பந்தமான அநுபவத்தைப் புலப்படுத்தவேண்டிய இடத்துப் பேச்சுவழக்கிலுள்ள சொற்களைப் பிரயோகியாமல் விடல் முடியாது. தான் எழுதுவதைச் சாதாரண கல்வியறிவுடைய மக்களும் படித்து இன்புறவேண்டும் என்ற நோக்கமுடைய எழுத்தாளன் பொருத்தமான நடையில் எழுதாவிடின் அவன் நோக்கம் நிறைவேறமாட்டாது. அதனால் வீரமாமுனிவரும் அக்காலத்து வழக்கிலிருந்த சொற்கள் பலவற்றைக் கையாண்டு உரைநடையிலக்கியங்களை எழுதியுள்ளனர்.

இவ்வாறு தமிழுரைநடை பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் விருத்தியடைந்ததற்குக் காரணமாயிருந்தவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கவை இரண்டு. ஒன்று அச்சியந்திரம்; மற்றது சமயப்பிரசாரம். பாதிரிமாரும் கத்தோலிக்க குருமாரும் தத்தம் சமயக் கொள்கைகளை மக்களிடையே பரப்பும் நோக்கமாகவே உரை நூல்களையும் நிருபங்களையும் எழுதி வெளியிட்டனர். அவற்றின் பிரதிகளை ஏராளமாகப் பெற்று மக்களுக்குக் கொடுத்தற்பொருட்டுத் தரங்கம்பாடி, அம்பலக்காடு முதலிய இடங்களில் அச்சியந்திரசாலைகளை அமைத்தனர். நூல்கள், நிருபங்கள், கண்டனங்கள் என்பவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெளியிட்ட கத்தோலிக்கருக்கும் லூதர் சபையாருக்குமிடையே மூண்ட பகைமை காரணமாக எழுத்துவாதங்கள் நிகழ்ந்தன. வீரமாமுனிவர் எழுதிய வேதவிளக்கத்திற்கு மறுப்பாக லூதர் சபையார் எழுதிய திருச்சபைப்பேதகம் என்ற கண்

டன நூல் வெளிவந்தது. அந்நூலிற்கு மறுப்பாகப் பேதகம் மறுத்தல், லூத்தர் இனத்தியல்பு என்ற நூல்கள் இரண்டினை வீரமாமுனிவர் வெளியிட்டனர். கிறிஸ்தவ மதப்பிரசாரங்கள் இந்துசமயத்தை ஓரளவிற்குத் தாக்கினமையால் அவற்றிற்கு மாருக ஏசுமத நிராகரணம் முதலிய கண்டன நூல்களைச் சைவர்கள் வெளியிட்டனர். இத்தகைய மத கண்டன வெளியீடுகள் தமிழுரைநடை விருத்திக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டன. காலத்திற்கேற்ற வகையில் உரைநடையும் வளர்ந்து செல்வதாயிற்று.

இந்நூற்றுண்டிலே தமிழுரைநடை ஒரு புது வழியில் வளரத்தொடங்கியபோதும் முற்காலத்து உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உயரிய நடையைப் பின்பற்றிப் பல உரை நூல்களை எழுதிய உரை நூலாசிரியர்கள் சிலரும் இக்காலத்தில் இருந்தனர். அவர்களுட் சிவஞானமுனிவர் சிறப்பினராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். தருக்கம், சமயசாத்திரம், இலக்கியம், இலக்கணம் முதலிய பல துறைகளிலும் இந்நூற்றுண்டில் ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லாது விளங்கிய பெரியார் அவர். காஞ்சிப்புராணம் முதலிய பலசெய்யுளிலக்கியங்களை இயற்றியதோடு இலக்கண விளக்கச் சூருவளி, சித்தாந்த மரபுகண்டனகண்டனம் முதலிய கண்டன நூல்களையும் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி முதலிய ஆராய்ச்சி நூல்களையும் திராவிட மாபாடியம்என்னும்சிவஞானபோதப் பேருரையையும் இயற்றியுள்ளனர். தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளைப் படிப்போர் மனத்திற் பதியுமாறு தர்க்க முறையாக அமைத்துக்காட்டும் ஆற்றலும், பிறர் எளிதில் அறிந்துகொள்ளமுடியாத விடயமாயினும்

அதனைத் தெளிவாக விளக்குந்திறனும், சிவஞான முனிவருக்கு உண்டென்பதை அவருரை நடையை நோக்கியறியலாம். பொருட்செறிவுடைய அவர் வாக்கியங்கள் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு கம்பீர மாகச் செல்லும் பண்பினையுடையன. அவர் இயற் றியஉரைநடைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

இனிக் குடத்தையும் அதனை வனையுங் குயவனையும் ஓரிடத்து ஒருங்கு கண்டான் அல்லுழிக் குடத்தைக்கண்டு, இதுவும் வனை தற்கு ஒரு கருத்தாவையுடைத்தென அநுமித்துணர்வதுபோல, இவ் வுலகம் படைத்தற்கு ஒரு கருத்தாவுண்டென வழியளவையான் உணர்தற்கு முன் ஒருலகத்தையும் அதனைப் படைப்பானொரு கடவுளை யும் ஒருங்கு கண்டதன்மையின் அவிநாபாவமறிதல் கூடாமை யான், அநுமானமே ஈண்டைக்கேலாதென்றாய்! ஈண்டு வினவுதும்; அட்டிலிற் புகையுந் தீயும் ஒருங்குடன் கண்டான் மற்றோரட்டிலிற் புகை கண்டவழித் தீயுண்டெனத் துணிதல் கூடும்: மலைமேற் புகை கண்டவழி ஆண்டுத் தீயுண்டென அட்டிலிற் புகையை எடுத்துக்காட்டித் துணிதல் கூடாதாகல் வேண்டும்; என்னை? சிறிதாகிய அட்டிற் புகைக்குப் பெரிதாகிய மலையிற் புகை வேறு பாடுடைமையின் ஆண்டுத் துணிபு நிகழ்ந்தவாறு என்னையென்பது; ஆண்டுத் துணிபு நிகழாதென்பையாயின், நீ அநுமானங் கொண் டவனல்லை. வேறுபாடுடைத்தாயினும் புகையென்னுஞ் சாதிசாமா னியம்பற்றித் துணிந்தேன் என்பையாயின், ஈண்டு அஃது ஒக்கும். செயப்படு பொருளையுஞ் செயலையுஞ் செய்வோனையும் ஒருங்குடன் கண்டவன் அவ்வழிச் செயப்படுபொருளைக் கண்டவழிச் சாதிசாமா னியம்பற்றி இதுவுஞ் செய்வோனையுடைத்தென்று அநுமானத்தாற் றுணிதல் பொருந்துமென்றொழிக.

தமிழில் உரை நடை இலக்கியம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஆரம்பித்தபோதும், அது விரைவாக வளரத் தொடங்கிய காலம் பத் தொன்பதாம்நூற்றாண்டு என்றே கூறலாம். தமிழ் நாட்டில் ஆங்கிலக் கல்வி விருத்தியே அதற்குக்

காரணமாகும். ஆங்கிலம் கற்ற ஆசிரியர் பலர் ஆங்கில உரைநடை இலக்கியங்களைத் தழுவித் தமிழில் உரைநடையிலக்கியங்களை இயற்ற முற்பட்டனர். அதனால் நாவல்கள், கட்டுரைகள், கதைகள், ஆராய்ச்சி நூல்கள் இன்னோரன்ன பல உரைநடை நூல்கள் தமிழிலெழுந்தன. தாண்டவராய முதலியார். ஆறுமுகநாவலர், வேதநாயகம்பிள்ளை, வீரசாமிச் செட்டியார், ராஜமையர், சரவணப்பிள்ளை, சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் ஆகியோர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு உரைநடையாசிரியர்களுட் சிறப்பினராகக் குறிப்பிடத்தக்கோர். இக்காலத்தில் உரைநடை நூல்கள் பெருகவேண்டுமென்றகருத்துடையோர் பலர்மக்களை வசீகரிக்கத் தகுந்த இராமாயணக்கதை, பாரதக்கதை, அரிச்சந்திரன் கதை, நளன்கதை முதலியவற்றையெழுதி வெளியிட்டனர். தாண்டவராய முதலியார் பஞ்சதந்திரக் கதைகளையும் வீரசாமிச் செட்டியார் விநோதரசமஞ்சரி என்ற நூலையும் எழுதினர். ஆங்கிலத்திலுள்ள 'அற்புதசம்பவக் கதை'களைத் தழுவித் தமிழில் எழுந்த கதைநூல்களுள், வேதநாயகம்பிள்ளை எழுதிய பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம். சுகுணசுந்தரி என்பனவும் சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் எழுதிய மதிவாணன் என்பதும் விசேடமாக ஈண்டுக்குறிப்பிடத்தக்கவை. ராஜமையர் எழுதிய 'கமலாம்பாள் சரித்திரமும். திரிகோணமலைச் சரவணப்பிள்ளை எழுதிய மோகனாங்கி என்பதும் ஆங்கிலத்திலுள்ள உலகியற் கதைகளையொட்டிய நாவல்களைத் தழுவித் தமிழிலெழுதப்பட்ட நூல்களாகும்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உரைநடையாசிரியர்களுட்சிவஞானசுவாமிகள் ஒப்புயர்

வற்று விளங்கியது போலவே, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆறுமுகநாவலர் சிறப்புற்று விளங்கினர். தமிழிலக்கியம் வளர்ந்துவந்த வரலாற்றை நோக்கும்போது நாவலர் வாழ்ந்த காலம் தமிழுரைநடை விருத்திக்கு உரிய காலம் என்பது தெரியவருகின்றது. நாவலர் காலம் பொதுமக்களுக்குச் சமய உணர்ச்சியைத் தருக்க நியாய வழிகளால் ஏற்படுத்த வேண்டுங் காலமாக இருந்தது. ஏனெனில், கிறிஸ்து சமயப் பிரசாரகர்கள் பெரும்பாலும் அம்மக்களையே மதமாற்றஞ் செய்யத் தொடங்கினர். ஆகவே, அம்மக்களுக்குச்சைவசமய உண்மைகளை எடுத்துக் காட்டுதலும், சமய ஆர்வத்தைஉண்டாக்குதலும் இக்காலத்திலேபெரிதும் வேண்டுவனவா யிருந்தமையால், அவர்களுக்கென எழுதப்படும் நூல்களிலும் பிறவற்றிலும் அவர்களுக்கு எளிதிற் புலப்படக்கூடிய ஒரு நடையை வகுத்துக்கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாயிற்று. அதனால், சிவஞான முனிவரைப்போல் அரிய செந்தமிழ் நடையைக் கையாளக்கூடிய ஆற்றல் நாவலருக்கு இருந்ததாயினும் அவர் அதைவிட்டு, பொதுமக்களுக்குரிய இலகுவான உரை நடை வகையொன்றைக் கடைப்பிடித்து அதைக் கையாள முற்பட்டனர். அதனால், உரைநடை வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடம் அவருக்கு அளிக்கப்படுகிறது. அவர் எந்தஎந்தவகையிலே தமிழ் உன்ரநடையைப்பொதுமக்கள் இலகுவாக அறிந்துகொள்ளுதற்குஉரியதாக ஆக்கலாம் என்று ஆராய்ந்து செய்த பிரயத்தனங்கள் யாவற்றையும் அவர் எழுதிய நூல்களிலும் கண்டனங்களிலும்பிறவற்றிலும் காணலாம். அவர்

எழுதிய உரைநடை நூல்களுட்குறிப்பிடத்தக்கவை பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற்புராண வசனம், கோயிற்புராண உரை முதலியன. அவர் இயற்றிய கண்டன நூல்கள் சுப்பிரபோதம், வச்சிரதண்டம் முதலியன. இவைதவிர, சைவசமயத்தின் சிறப்புக்களை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டும் நோக்கமாக அவர் அச்சிட்டு வெளியிட்ட பிரசுரங்களும் பலவுள. அவற்றுக்கு யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை, நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைப்பற்றி எழுதிய கட்டுரை முதலியவற்றை உதாரணமாகக் கூறலாம். மேலே குறித்தனவற்றில் அவர் கையாண்ட உரைநடையினை மூன்ருக அல்லது நான்காக வகுத்து ஆராயலாம். இவ்வாறு பல நடைவகைகளை அவர் கையாண்ட போதும் அவை எல்லாவற்றிலும் பொதுமக்களுக்குப் புலப்படக்கூடிய வகையில் உரைநடை அமைய வேண்டும் என்னும் குறிக்கோள் நெகிழாதமைந்திருக்கின்றதுஎன்பதுதெளிவாகப்புலப்படுகின்றது. உரையாசிரியர்கள் கையாண்டபழைய உரைநடையிலே இலக்கணத்தோடு கூடியகடின சந்திவிகாரங்கள் மிக அமைந்திருத்தலைக் காணலாம். அவை பொதுமக்கள் அறிந்துகொள்ள முடியாதவை என்னும் காரணத்தால் அவற்றை நீக்குவதோடு, இலக்கண வழு இல்லாத வகையிலே தமிழ் வாக்கியங்களை எழுதுதற்கு அவர் கைக்கொண்ட வழிவகைகளை அவருரையிற் காணலாகும். அவற்றுள் ஆங்கில மொழிக்குரிய குறியீட்டு முறைகளை விசேடமாகப் பயன்படுத்தியமை ஒன்ருகும். பெயரெச்ச வினையெச்சங்களை அடுக்கி வாக்கியங்களை மிக நீட்டி எழுதுதல் நாவலர் காலத்தில் வழக்காருக இருந்

தது. அத்தகைய உரை நடை வழங்கிய காலத்திலே சிறுச்சிறு வாக்கியங்களை அமைத்து எழுதும் முறையை நாவலர் காட்டிவைத்தது பாராட்டற்குரியதொன்றாகும். இவ்வாறு காலத்துக்கு ஏற்ற நடையொன்றை அவர் வகுத்துக் காட்டியதனால் அவர் 'வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்' என்று பாராட்டப்பட்டனர். அவர் கையாண்ட உரை நடையின் சிறப்பிற்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

மதுரைத்திருநகரத்தில் வைசியர் குலத்திலே தனபதி எனப் பெயர்கொண்ட ஒருவன் இருந்தான். அவன் மனைவி பெயர் சுசீலை. அவ்விருவரும் நெடுங்காலம் புத்திரபாக்கியம் இல்லாமையால் வருத்த முறும்பொழுது, தனபதி தன் மருமகனையே தனக்குப் புத்திரனாகக் கொண்டு, மனையாள் கைகொடுக்க, அவள் தொழுது வாங்கி, அன்போடு வளர்த்தாள். தனபதி தன் தங்கை வருந்திப் பெற்ற பிள்ளையைத் தனக்குத் தந்த நன்றியைப் பாராட்டாது, தன் மனைவி மேல் வைத்த ஆசை மயக்கத்தினாலே, அத்தங்கையோடு நித்தமும் தீராச் சண்டையிட்டுக் கொண்டு வந்தான். ஒருநாள் இளையாள் கோபித்து, 'உனக்குப் பெருமிதம் ஏன்! நீ பிள்ளைப் பேறற்ற பாவி. நீ என்னருமைப் பிள்ளையினாலன்றோ இருமைப்பயனையும் அடைவாய்' என்றாள். தனபதி அதுகேட்டு மிக நாணி, 'மேலைக்காயினும் பிள்ளைப் பேற்றைத் தரவல்ல தவத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்று துணிந்து, தன் செல்வமெல்லாவற்றையும் மருமகனுக்கே யாக்கிவிட்டு, மனையாளோடு தவஞ்செய்யப் போயினான்.

பின்பு தனபதி வரவு தாழ்த்தமையால், அவன் மருமகனுக்குக் கொடுத்த வீடு விளைநிலம் அடிமை ஆபரணம் திரவியம் பசுக்கள் முதலிய செல்வங்களெல்லாவற்றையும் தாயத்தார்கள் வல்வழக்குப் பேசிக் கவர்ந்துகொண்டார்கள். அதனாலே தனபதியுடைய தங்கை, தன் புதல்வனோடு தளர்வடைந்து, 'சார்பில்லாதவர்களெல்லாருக்கும் ஒரு களைகண்ணாயுள்ளவர் சோமசுந்தரக் கடவுளே ஆதலால்;

அவரே எமக்குப் புகலிடம்' என்று துணிந்துகொண்டு, திருக் கோயிலையடைந்து, சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கி, 'எல்லாருக்குந் தந்தையும் தாயுமாகிய சுவாமீ! நீரே அடியேங்களுக்குத் தந்தை யும் தாயும்; அடியேனுடைய தமையன், தனக்குப் புதல்வன் இல்லாமையால், அடியேனுடைய இந்தப் புதல்வனையே தனக்குப் புதல்வனாகக் கொண்டு, தன் செல்வமெல்லாவற்றையும் இவனுக்கே கொடுத்து விட்டு, அன்றேபோயினான். பின்பு தாயத்தார்கள் அவை களெல்லாவற்றையும் வலிபினாற் கவர்ந்துகொண்டார்கள். நான் ஒருத்தி; ஒருத்திக்கு இவ்வொரு மகனேயுள்ளவன். இவனும் அறி விலாச்சிறுவன். அடியேங்களுக்கு வேறுதுணையில்லை. அருட்பெருங் கடலே! எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற நீர் இவையெல்லாம் அறிவீரோ' என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, பூமியில் விழுந்து சிவபெருமானது திருவருளினாலே சிறிது நித்திரையடைந்தாள்.

ஆறுமுகநாவலர் காலத்தவரான சபாபதிநாவலர் தமது திராவிடப்பிரகாசிகை என்ற நூலில் உரையாசிரியர்களது உரைநடைப் போக்கைத் தழுவி வாக்கியங்களை அமைத்துள்ளனர். திராவிடப் பிரகாசிகையில் எடுத்தாளப்படும்விடயங்கள்கற்றோரே படித்தின்புறுதற்குரியன. தமிழில் இலக்கியம், இலக்கணம், சாத்திரம் முதலியன சம்பந்தமாக நிலவிய பிழையான கொள்கைகள் பலவற்றைக் கண்டிக்க எழுந்த நூலாதலின் அது பழைய உரைநடையைத் தழுவி எழுதப்பட்டதெனலாம். சேனாவரையரையும் சிவஞானமுனிவரையும் போலவேதர்க்கமுறையாக வசனங்கள்எழுதுவதிற் கைதேர்ந்தவரென்பதை இவர் உரைநடையை நோக்கியறியலாம். சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் முதலிய தமிழ்ப் பெரியார் சிலர் சபாபதிநாவலரைப் போலவே பழைய உரைநடையைத் தழுவி நூல்களை எழுத ஆரம்பித்தபோதும், அத்தகைய

உரைநடையால் வரும் பயன் பெரிதாகாதென உணர்ந்து, நாளடைவில் இலகுவான சொற்களைப் பிரயோகித்து ஒரு புதிய நடையினை எழுத முற்பட்டனர். அதனால், அவர்களும் சிறந்த உரை நடையாசிரியர்கள் என்று பாராட்டப்படுகின்றனர். நாவலருடைய காலத்திலும் அதற்குப் பின்னும் இருந்த உரைநடையாளர்களுட் சிலர் வழக்கொழிந்த சொற்களைப் பெய்து பழைய உரை நடையைப் பின்பற்றி உணர்ச்சியும் உயிருமில்லாத வாக்கியங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கோத்து வைத்ததனால் அவர்களின் உரைநடை நூல்கள் போற்றுவாரின்றிக் கிடக்கின்றன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழுரை நடை வளர்ச்சிக்கு மேற்கூறிய உரை நூல்களேயன்றிப் பத்திரிகைகளும் உதவி புரிந்தன. இப் பத்திரிகைகளின் உற்பத்திக்கு மதப்பிரசாரமேகாரணமென்று கூறலாம். மக்களுக்குக் கல்வியறிவூட்டி, அதுவாயிலாகச்சமயக்கருத்துக்களைப் பரப்ப எண்ணிய கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரகர்கள் இந்நூற்றாண்டில் மாதாந்தப் பத்திரிகைகளை வெளியிடத் தொடங்கினர். அவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கவை தமிழ்ப் பத்திரிகை, சுவிசேஷ பிரபல விளக்கம், நற்போதகம், சிறுபிள்ளை நேச தோழன், பாலியநேசன், தேசோபகாரி என்பன. அவற்றைக்கண்ட இந்துக்கள் தம் சமயத்தைத்திருந்தியமுறையில் வளர்த்தற்பொருட்டு விவேகவிளக்கம், இந்துசாதனம் முதலிய பத்திரிகைகளை வெளியிட்டனர். மக்களுக்குக் கல்வியறிவூட்டும்நோக்கமாகவேசமயச்சார்பில்லாத அமிர்தவசனி முதலிய பத்திரிகைகளும் வெளிவந்தன.

5. செய்யுள் இலக்கியம்

இக்காலப்பகுதியிலெழுந்தசெய்யுளிலக்கியங்களுட் சமயச்சார்பில்லாதன மிகச்சிலவென்றே கூறலாம். தத்தம் மதங்களை மக்கள் போற்றி வளர்த்தற்கு வேண்டிய ஊக்கமொன்றைத் தவிர, புலவர்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டவல்ல வேறு சிறப்புடைப் பண்புகள் சமூக வாழ்க்கையிற் காணப்படாமையே அதற்குக் காரணமாகும். அவ்வாறு அவைகாணப்படாமைக்கு நாடாட்சி பிறர் கைப்பட்டிருந்தமையை ஒரு காரணமாகக் கூறலாம். கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் ஆகிய சமயங்கள் தமிழ் நாட்டிற்குப் புதியனவாய் வந்தமையால், அச்சமயங்களைச் சார்ந்தோர் விழிப்பாயிருந்து அவற்றைப் பேணி வளர்க்கவேண்டி யிருந்தது. அவற்றின் வளர்ச்சி இந்துசமயத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தடை செய்யுமென்பதை உணர்ந்த இந்துக்கள் தம் சமயத்தைப் பேணும் நோக்கத்துடன் சமயச்சார்பான இலக்கியங்களையே எழுதினர். அதனுல், இக்காலப் பிரிவில் வாழ்ந்த புலவர்கள் சமய உண்மைகளை விளக்கும் புராணங்கள், பிரபந்தங்கள் என்பனவற்றை இயற்றினர். முந்தியகாலப்பகுதிகளிலிருந்து சமயத்தொண்டு புரிந்த பெரியார்களையும் அந்நூல்களில் ஆங்காங்கு பாராட்டினர். இவர்கள் இயற்றிய இலக்கியங்களை நோக்கும்போது, நாயக்கர் காலத்துப் புலவர்கள் போற்றிய இலக்கிய மரபினையே பெரும்பாலும் போற்றினரென்பது தெரிகின்றது. அதுமட்டுமன்றி, அவர் கையாண்ட யாப்பு வகைகளையே தாமும் கையாண்டு சிந்து, கண்ணி, வண்ணம் முதலிய இசைப்பாவகைகளையும் விருத்தி

செய்தனர். முற்காலத்தில் அருகிக் காணப்பட்ட குறவஞ்சி நாடகம், காதல், பள்ளுமுதலியபிரபந்த வகைகள் இக்காலப்பிரிவிற் சிறப்பாகப் போற்றப் பட்டனவெனலாம். அவை தோன்றி வளர்ந்த வரலாற்றை ஆராயப்புகுவார்க்கு இக்காலப்பகுதியில் எழுந்த செய்யுளிலக்கியம் பெரும் பயனளிக்குமென்றே யாம் கூறல்வேண்டும்.

இந்து சமயத்தைச் சார்ந்த இக்காலப் புலவர்களுள் தாயுமான சுவாமிகள், இராமலிங்க அடிகள், சிவஞான முனிவர், கச்சியப்ப முனிவர், மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, திரிகூடராசப்ப கவிராயர், அருணாசல கவிராயர், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், அண்ணாமலை ரெட்டியார் என்பவர்கள் சிறந்தவர்களாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தாம் பெற்ற பத்திஞான அனுபவங்களை உணர்ச்சிமிக்கபாக்களில் அமைத்துஉதவிய தாயுமான சுவாமிகளும் இராமலிங்க அடிகளும் உயர்ந்த வரிசையில் வைத்து மதிக்கப்படும் புலவர்கள். நாயன்மார்களுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் பின் அநுபவவாயிலாகப்பெற்ற சமய உண்மைகளைத் தோத்திர உருவத்தில் அருளியபெரியார்களுள் சிறந்தவர்கள் என்றே இவர்களைக் கூறலாம்.

வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நிலையைப் போதித்த தாயுமான சுவாமிகள் உள்ளம் உருகிப் பாடிய பாக்கள் யாவும் கவிச்சுவையும் உணர்ச்சிப் பெருக்கும் உடையவை. அவருடைய கவித்திறனை மேல்வரும் செய்யுட்கள் சிறப்பாகப் புலப்படுத்துகின்றன;

'நேரேதா னிரவுபகல் கோடா வண்ணம்
நித்தம்வர வுங்களையிந் நிலைக்கே வைத்தார்
ஆரேயங் கவர்பெருமை யென்னே' என்பேன்;
'அடிக்கின்ற காற்றே! நீ யாராலேதான்
பேராதே சுழல்கின்றாய்?' என்பேன்; 'வந்து
பெய்கின்ற முகில்காள்! எம்பெருமா னும்போல்
தாராள மாக்கருணை பொழியச் செய்யுஞ்
சாதகமென்னே? கருதிச் சாற்றும்' என்பேன்.

'கருதரிய விண்ணே! நீயெங்கு மாகிக்
கலந்தனையே; உன் முடிவின் காட்சியாக
வருபொருளெப்படியிருக்கும்? சொல்லாய்!' என்பேன்;
'மண்ணே! உன் முடிவிலெது வயங்கு மாங்கே
துரியவறி வுடைச்சேட னீற்றி னுண்மை
சொல்லானோ? சொல்!' என்பேன்; 'சுருதியே நீ
ஒருவரைப்போ லனைவருக்கு முண்மை யாமுன்
னுரையன்றோ? உன்முடிவை யுரை! நீ' என்பேன்.

'உரையிறந்து, பெருமைபெற்றுத், திரைக்கை நீட்டி
யொலிக்கின்ற கடலே! இவ்வுலகஞ் சூழக்
கரையுமின்றி யுன்னைவைத்தா ரியாரே?' என்பேன்;
'கானகத்திற் பைங்கிளிகாள்! கமல மேவும்
வரிசிறைவண் டினங்காள் ளோதிமங்கா ளூது
மார்க்கமன்றோ? நீங்களிது வரையிலேயும்
பெரியபரி பூரணமாம் பொருளைக் கண்டு
பேசியதுண்டோ? ஒருகாற் பேசும்,' என்பேன்.

தர்க்கம், தத்துவசாத்திரம், இலக்கணம், இலக்கியம் என்பவற்றில் மட்டுமன்றி, கற்பனைத்திறன், கவிதாசத்தி என்பவற்றிலும் சிவஞான முனிவர் சிறந்தவரென்பதற்கு அவரியற்றிய அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், காஞ்சிப்புராணம் முதலிய செய்யுளிலக்கியங்களே சான்றாகும். கல்வியறிவும் புலமையும் மிக்க அவர் மாணுக்கர் பன்னிருவரும் பல நூல்

களை இயற்றியுள்ளனர். அவர்களுட் கச்சியப்ப முனிவர் திருத்தணிகைப் புராணம், திருவானைக்காப் புராணம் முதலிய புராணங்களையும் கச்சியானந்தருத்ரேசர் வண்டுவிடுதூதுமுதலியபலபிரபந்தங்களையும்இயற்றினர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் புலவர்களுட் சிறந்தவராகப்பாராட்டப்படுபவர்மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையென்றே கூறலாம். அவர் பதினாறு தல புராணமும் பத்துப் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தமும் பதினொரு அந்தாதியும் மாலை லீலை, கோவை முதலிய பிற நூல்களும் பாடினரென்பது அறியக் கிடக்கின்றது. குசேலோபாக்கியானம் என்ற நூலையும் அவர் பாடினரென்பர். மகாமகோபாத்தியாயர் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர், மாயூரம் வேத நாயகம்பிள்ளை முதலியோர் அவர் மாணாக்கராவர். கல்வியறிவில்லா மக்களும் படித்துச் சுவைக்கக் கூடியதாக இசையுடன்கூடிய பாக்களைக்கொண்டு நாடக உருவத்திலெழுந்த நூல்கள் பல. அவற்றுள் திரிகூடராசப்ப கவிராயர் இயற்றிய திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி, அருணாசல கவிராயர் இயற்றிய இராம நாடகம், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் இயற்றிய நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை என்பனவும் முக்கூடற்பள்ளு என்ற பிரபந்தமும் சிறந்தவையெனக் கூறலாம்.

இனி, கிறிஸ்தவ சமயப் புலவர்கள் இயற்றிய செய்யுளிலக்கியங்களை நோக்குவாம். அவர்களுள் வீரமாமுனிவர், வேதநாயகம்பிள்ளை, கிருஷ்ண பிள்ளை ஆகிய மூவரும் தமிழிலக்கிய வரலாற்று நூல்களில்சிறப்பினராகப்பாராட்டப்படுகின்றனர். வீரமாமுனிவர் உரைநடை நூல்கள் பலவற்றை இயற்றியது மட்டுமன்றி, பல செய்யுளிலக்கியங்

களையும்இயற்றினர். அவற்றுட் சிறந்துவிளங்குவது தேம்பாவணி யென்னும் காவியம். வாடாத மாலை யாகிய அக்காவியம் யேசுநாதரின் தந்தை சூசை யப்பரைத் தலைவராகக் கொண்டுள்ளது. அதன் கண் யேசுநாதர் பிறப்பு, வரலாறு, அவர் நிறுவிய சமயத்தின் பெருமை, கத்தோலிக்க மதக் கருத் துக்கள் இன்னோரன்ன பலவும் கூறப்பட்டுள்ளன. சிந்தாமணி கம்பராமாயணம் முதலிய பெருங் காப்பியங்களைத் தழுவித் தமிழ் மரபு பிறழாது இயற்றப்பட்ட அக்காவியத்தின்கண் 'தாந்தே' 'தாசோ' முதலிய மேனாட்டுப் பெரும் புலவர்களின் கருத்துக்களும், முன் தமிழிலில்லாத புது அணிகள் சிலவும் வந்துள்ளன. அதன் சிறப்பைப் புலவ ரொருவர் 'தேம்பாவணியினைத் தொடினும் தமிழ் மணங்கமழுமென் கரமே' என்று பாராட்டியுள்ள னர். வீரமாமுனிவர் இயற்றிய ஏனைய செய்யு ளிலக்கியங்கள் திருக்காவலூர்க் கலம்பகம், கித்தேரியம்மாள் அம்மானை, அடைக்கலநாயகி வெண்பா, அன்னையழுங்கல் அந்தாதி என்பன. மேல்வரும் செய்யுட்கள் தேம்பா வணியிலுள்ளவை:

கடவுள் வாழ்த்து

காரத்திரள் மறையாக் கடலினுள் மூழ்காக்
கடையிலா தொளிர்பரஞ் சுடரே
நீர்த்திரள் சுருட்டி மாறலை யின்றி
[illegible]பெறுஞ் செல்வநற் கடலே
போர்த்திரள் பொருதக் கதுவிடா வரணே
எவணந் தாங்கிய பொறையே
சூர்த்திரள் பயக்கு நோய்த்திரள் துடைத்துத்
துகடுடைத் துயிர்தரு மமுதே;

தேறுந் தயையின் முனிவோய் நீ
சினத்திற் கருள்செய் கனிவோய் நீ
கூறுங் கலையற் றுணர்வோய் நீ
கூறுந் தொனியற் றுரைப்போய் நீ
மாறும் பொருள்யா விலுநின்றே
மாறு நிலைகொள் மரபோய் நீ
யீறுந் தவிர்ந்துன் புகழ்க் கடலாழ்ந்
தெனக்கே கரைகாட் டருளாயோ.
ஒளிநாக் கொடுவான் சுடர்புகழ
வொளிநாக் கொடுபன் மணிபுகழக்
களிநாக் கொடுபற் புள்புகழக்
கமழ்நாக் கொடுகா மலர்புகழத்
தெளிநாக் கொடுநீர்ப் புனல் புகழத்
தினமே புகழப் படுவோய்நீ
அளிநாக் கொடுநா னுனைப்புகழ
வழியா மூகை யுணர்த்தாயோ.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் முதலிய உரை நடையிலக்கியங்களை இயற்றிய மாயூரம் வேத நாயகம்பிள்ளை என்பார் சர்வசமய சமரசக்கீர்த்தனை, நீதிநூல், பெண்புத்திமாலை முதலிய செய்யுள் நூல் களையும் தனிப் பாடல்கள் பலவற்றையும் பாடி யுள்ளனர். அவர் கத்தோலிக்க மதத்தினராயிருந்த போதும் சமரச மனப்பான்மை யுடையவரென்று அவர் பாக்களால் அறியலாம். வைணவராகப் பிறந்து முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவிய கிருஷ்ணபிள்ளை என்பார் இரட்சணிய யாத்திரிகம், இரட்சணிய மநோகரம் என்னும் இருசெய்யுளிலக்கியங்களை இயற்றியுள்ளனர். அவற் றுள் இரட்சணிய யாத்திரிகம் ஆங்கில மொழியில் ஜோன் பன்யன்* ஆசிரியர் எழுதிய பில்கிறிம்ஸ்

* John Bunyan

புரோகிறஸ்*' என்னும் நூலைத் தழுவி விருத்தப் பாவால் பாடப்பட்ட ஒரு காவியமாகும். யேசு நாதர்மீது அவர் பாடிய பத்திப்பாடல்கள் இரட் சணிய மநோகரம் என்னும் நூலின்கண் உள்ளன. அவற்றுட் பல நாலாயிர திவ்விய பிரபந்தத்தி லுள்ள பாக்களின் போக்கைத் தழுவியுள்ளன.

இனி, இஸ்லாமிய சமயத்தால் தமிழிலக்கியம் அடைந்த சிறப்பினை நோக்குவாம். இஸ்லாமிய சமயத்தோர் பிறமத கண்டனம் செய்ததாகவோ, பிறரைத் தம் வசப்படுத்தச் சமயப் பிரசாரஞ் செய்ததாகவோ அவர்கள் இயற்றிய நூல்களி லிருந்து நாம் அறியக்கூடியதாயில்லை. அவரனைவ ரும்தம்சமயத்தைச் சீரியமுறையிலே பேணவேண்டு மென்ற ஒரே நோக்கத்தையுடையோராய் வாழ்ந்து வந்தனர். பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உமறுப்புலவர் இயற்றிய சீருப்புராணம் என்ற காவி யமே இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுள் முதன்மை வாய்ந்தது சீவிய சரித்திரம், வரலாறு என்னும் பொருள்களையுடைய 'சீரத்' என்னும் அரபிச் சொல் திரிந்து சீறாவாயிற்று என்பர். நபிகள் திலகத்தின் வரலாற்றைக் கூறும் அந்நூல் காப்பிய நலங் கனிந்து விளங்குவதொன்றாகும். கங்கைநாடு கம்பர் காவியத்தில் காவிரி நாடானதுபோல, அராபியப் பாலைவனம் சீறாப்புராணத்தில் நெல்விளையும் தண் புனல் நாடாகத் திகழ்கின்றது. அழகிய உவமை யுருவகங்களும் கற்பனைச் சிறப்புக்களும் அக்காவி யத்தின்கண் மலிந்துகிடக்கின்றன. புலவரின் கற்

* Pilgrim's Progress

பனைத் திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு செய்யுளைத் தருவாம்:

தருங்கொண்ட நயினார்கீர்த்தி
    ஜெகமெலாம் பரந்துமிஞ்சி
நெருங்கியே விசும்பிலண்ட
    முகடுற நிறைந்தவே போல்
இருங்கண வெள்ளைமேக
    மிரைப்பசுங் கடல்வீழ்ந் துண்டோர்
கருங்கட லெழுந்த தென்னக்
    ககனிடைச் செறிந்து மீண்ட.

முதுமொழிமாலை யென்ற பத்திச்சுவை நிரம்பிய பிரபந்தமொன்றையும் அவர் பாடியுள்ளார். முகம்மது நபியின் பாதாரவிந்தத்தைக் காண்பதற்கு அவருக்கிருந்த ஆசையை அது நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. முகையதீன் புராணம் இயற்றிய வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர், மிதிறுசாநா என்ற நூலைப் பாடிய மதாறுசாகிபு புலவர், இபுனி ஆண்டான் படைப்போர் என்னும் நூலியற்றிய அலியார் புலவர் முதலியோர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புலவர்கள். சீறுவண்ணம், நாகையந்தாதி, புலவராற்றுப்படை முதலிய பிரபந்தங்களைப் பாடிய பல புலவர்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தனர். இஸ்லாமியப் புலவர்களுள் குணங்குடி மஸ்தான் சாகிப்புப் பெரியார் சிறந்தவராகப் பாராட்டத் தக்கவர். பிற மதத்தினரும் போற்றும் அவர் திருப்பாடல்களிலிருந்து அவர் ஒரு சிறந்த ஞானியென்பதை அறியலாம். அவர் பாடல்கள் ப[illegible]யும் தாயுமான சுவாமிகளின் பாடல்களைப் பொ[illegible]ம் ஒத்திருக்கின்றன. கழிநெடிலடி ஆசிரிய [illegible]த்தப் பாவால் தாயுமான சுவாமிகள் தம் மௌ[illegible] குரு

வைப் பாராட்டியதுபோல, மஸ்தான்சாகிப்புப் பெரியாரும் குணங்குடியில் வாழ்ந்த தம் குருவாகிய முகையித்தீனைப் பலவாறு பாராட்டியுள்ளனர்.

பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் பல புலவர்களும் ஆராய்ச்சியாளரும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தமிழை வளர்த்துவந்தனர். அவர்களுள் சின்னத்தம்பிப் புலவர், கனகசபைப் புலவர், சேனாதிராய முதலியார், மயில்வாகனப் புலவர், உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர் முதலியோர் பல சிறந்த பிரபந்தங்களையும் தனிச் செய்யுட்களையும் பாடியுள்ளனர். இவர்களுள் உடுப்பிட்டி சிவச்ம்புப் புலவரே ஈழநாட்டுப் புலவர்களுள் பெருந்தொகையான பிரபந்தங்களைப் பாடியவர். இவர் ஏறக்குறைய அறுபது பிரபந்தங்கள்வரை பாடியுள்ளனர். இவர் பாடிய தனிச் செய்யுட்களும் பல. இவர் பிரபந்தங்களுட் சிலவே சமயச்சார்பு பற்றியன; ஏனையவை தமிழ் நாட்டிற் பற்பல இடங்களிலுமுள்ள தமிழ்ப் புலவர்கள்மீது பாடப்பட்டவை. சுவைமிக்க இவர் பாடல்கள் படிப்போர்க்குப் பெரிதும் இன்பந்தரவல்லன. ஆறுமுக நாவலர்சிவபதமடைந்தபோது இவர் பாடிய பாக்களுட் பின்வரும்செய்யுளொன்றே இவரதுபுலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாயமையும்:

ஆரூர னில்லைப் புகலியர்கோ
னில்லை யப்ப னில்லைச்
சீரூரு மாணிக்க வாசக
னில்லைத் திசை யளந்த
பேரூரு மாறுமுக நாவல
னில்லைப்பின் னிங்கியார்
நீரூரும் வேணியன் மார்க்கத்தைப்
போதிக்கும் நீர்மையரே 3

மறைசை அந்தாதி, கரவைவேலன் கோவை, பருளை விநாயகர் பள்ளு முதலிய பிரபந்தங்களின் ஆசிரியராகிய சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்கையாகவே கவிபாடும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். இளமையிலேயே கவிபாடும் வன்மை இவருக்கு இருந்ததென்பதற்கு இவர் பாடிய தனிச் செய்யுட்களே சான்ருகும். இலக்கண இலக்கிய அறிவு, சிறந்த உரைநடை எழுதும் ஆற்றல், பேச்சுவன்மை. புராணங்களுக்கு உரை கூறுந்திறன் ஆகிய இவற்றில் சிறந்துவிளங்கிய ஆறுமுக நாவலர், சபாபதி நாவலர், அம்பலவாண நாவலர், பொன்னம்பலபிள்ளை, சுன்னுகம் குமாரசுவாமிப் புலவர். கதிரவேற்பிள்ளை முதலியோர் இக்காலத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிற் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குபவர். இவர்களுட் சிலரைப் பற்றிமேலே குறித்தோம். வட்டுக்கோட்டை செமினெரியில் ஆங்கிலமும் அருந்தமிழும் ஒருங்கு கற்று ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றைச் செய்து தமிழை வளர்த்த பெரியார்களுள் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, கரோல் விசுவநாதபிள்ளை, வைமன் கதிரைவேற்பிள்ளை முதலியோர் சிறப்பினராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஆங்கில மொழியிலுள்ள தர்க்கம், கணிதம் முதலிய சாத்திரங்களையும் பிறவற்றையும் ஆராய்ந்து நூல்கள் சிலவற்றைத் தமிழில்இயற்றித்தந்தபெருமை இவர்களுக்கே உரியது.

6. நாடக இலக்கியம் .

பண்டைக் காலத்தில் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் இலக்கியங்களும் வளர்ந்து வந்தன வென்பது நூல்களாலும் உரைகளாலும் அறியக் கிடக்கின்றது. அக்காலத்திற் கதை தழுவிய கூத்

துக்கள் முதலியனவற்றை மக்கள் பெரிதும் போற்றி வந்தனரென்பது சிலப்பதிகாரத்தை நோக்குமிடத்துப் புலனுகும். இந்நூற்குப் பேருரை வகுத்த அடியார்க்குநல்லார் "நாடகத் தமிழ் நூலாகிய பரதம் அகத்தியம் முதலாவுள்ள தொன்னூல்களும் இறந்தன" என்று கூறியுள்ளார். நாடகத் தமிழின் இலக்கணத்தைக் கூறும் இசைநுணுக்கம், இந்திரகாளியம், பஞ்சமரபு, பரதசேனுபதீயம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் முதலிய நூல்களை அவர் அந்நூற்கு உரைகாண்பதற்குத் துணையாகக் கொண்டிருக்கின்ருர். அவை யாவும் இக்காலத்திற் கிடைத்தில. இதனுல், பண்டைக் காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய நாடகத் தமிழிலக்கியத்தை நாளடைவில் மக்கள் கைவிட்டுவந்தனர் என்றே கூறலாம். ஆடல் பாடல்கள் மக்களின் மனத்தைக் காமவழிப்படுத்தும் என்ற கொள்கையைப் போற்றிய சமணரும் சாக்கியரும் தமிழ் நாட்டில் செய்துவந்த சமயப் பிரசாரத்தினுற் போலும் இடைக்காலத்திலிருந்த தமிழ் மக்கள் நாடகத் தமிழைக் கைவிட்டனர். இசையும் நாடகமும் காமத்தை விளைக்குமெனக் கூறினர் நச்சினுர்க்கினியரும். சோழப்பெருமன்னர் ஆட்சிக்காலத்தில் இராசராசேஸ்வர நாடகம் முதலியவற்றை மக்கள் கோவில்களில் நடித்துவந்தனர் என்றுசாசனங்கள் குறிக்கின்றன. அந்நாடகங்களும் இக்காலத்திற் கிடைத்தில.

நாயக்க மன்னர் காலத்தில் எழுந்த இராம நாடகம், திருக்குற்ருலக் குறவஞ்சி, முக்கூடற்பள்ளு முதலிய நூல்களையும் பதினெட்டாம் நூற்ருண்டில் எழுந்த நந்தனுர் சரித்திரக் கீர்த்தனை முதலிய நூல்களையும்

நோக்குமிடத்து நாயக்கமன்னர் காலந்தொடக்கம் மக்களால் நாடகத்தமிழ்போற்றப்பட்டுவந்துள்ளது எனக் கூறலாம். அவைமட்டுமன்றி, அரிச்சந்திர நாடகம், கிருஷ்ணன் தூது நாடகம், மார்க்கண்டேயர் நாடகம், சிறுத்தொண்டர் நாடகம், அல்லி நாடகம், பவளக்கொடி நாடகம், கோவல நாடகம், காத்தவராயன் நாடகம், இராவணசம்சார நாடகம், ஆதி நாடகம், கண்டி நாடகம், பூதத்தம்பி நாடகம் முதலிய பல நாடகங்கள் தமிழில் எழுந்தன. அவை தமிழ்முறைதழுவி நடிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஆங்கிலக் கல்வி நாட்டிற் பயிலத்தொடங்கியதன் பின், ஆசிரியர் பலர் ஆங்கிலநாடக இலக்கிய முறையினைத் தழுவித் தமிழில் நாடகங்களை இயற்றப் புகுந்தனர். அவர்களுள் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையும் சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரும் சிறந்தவர்களாகக்குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சுந்தரம்பிள்ளை எழுதிய மனோன்மணீயம் என்னும் நாடகம் அகவற்பாவாற் பாடப்பட்டு ஐந்து அங்கங்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. அது நாடகவுருவத்தில் அமைந்திருந்த போதும் காவியத்தின் போக்கைத் தழுவியுள்ளது. அரங்கமேடையில் நடிப்பதற்காக அது இயற்றப்படவில்லை யென்பதை அந்நூலின் முகவுரையில் ஆசிரியர் தாமே குறித்துள்ளனர். தெவிட்டாத இன்பம் பயக்குந் தீந்தமிழ்ச் செய்யுட்கள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளது அந்நாடகவிலக்கியம். ஆசிரியர் தமிழ்த்தெய்வ வணக்கம் கூறுமிடத்துப் பாடிய செய்யுளொன்றை உதாரணமாகத் தருவாம்:

பல்லுயிரும் பலவுலகும்
படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருண்முன்
னிருந்தபடி யிருப்பதுபோற்
கன்னடமுங் களிதெலுங்குங்
கவின்மலையா ளமுந்துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே
யொன்றுபல வாயிடினும்
ஆரியம்போ லுலகவழக்
கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து
செயன்மறந்து வாழ்த்துதுமே.

கலாவதி, ரூபாபதி, மானவிஜயம் என்னும் நாடகங்களைச் சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் இயற்றியுள்ளனர். இவற்றுள் மானவிஜயம் அகவற்பாவாலமைந்துள்ளது; எனினும், சிறுபான்மை வெண்பாவும் விருத்தப்பாவும் விரவிவந்துள்ளன. இவர்கள் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி இருபதாம் நூற்றாண்டில் பல நாடகங்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

இருபதாம் நூற்றுண்டு

இதுகாறும் இருபதாம் நூற்றுண்டிற்கு முன்னுள்ள தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை ஆறு காலப் பிரிவுகளாக வகுத்து ஆறு அதிகாரங்களிற் சுருக்கமாகக் கூறினேம். இனி, இந்நூற்றுண்டுத் தமிழிலக்கியத்தின் போக்கினை நோக்குவாம்.

தமிழிலக்கியம் பல வழிகளிலும் புத்துயிர் பெற்றுவளர்ச்சியுறும்காலமாக இந்நூற்றுண்டைக் கொள்ளலாம். 19-ம் நூற்றுண்டுத் தமிழிலக்கியம் வரட்சிபொருந்தியதாகக் காணப்பட, இக்காலத்து இலக்கியம் வளமுள்ளதாக இருத்தற்குப் பல காரணங்கள் கூறலாம். தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்றி, இந்திய நாடுகள் அனைத்திலும் மக்களுடைய வாழ்க்கைப் பண்பாடும் மொழி முதலியனவும் முன்னேறுதற்கான சில அறிகுறிகள் இந்நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்திலேயேதோன்றலாயின. இத்தகைய விழிப்புணர்ச்சிக்கு ஆங்கிலக் கல்வி விருத்தியும் ஐரோப்பிய நாகரிகத் தொடர்பும் முக்கிய காரணங்களாகும். தமிழின் தொன்மையையும் பண்டைக்காலத் தமிழிலக்கியத்தின் சிறப்பையும் உணர்ந்த தமிழறிஞர்கள் சிலர் பழைய இலக்கண இலக்கிய நூல்களை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியதன் பயனுகத் தமிழ் மக்கள் தம்மொழியின் பண்டைக் கால இலக்கிய வளத்தினையும் அக்காலத் தமிழ் நாட்டின் சீரியநிலை முதலியனவற்றையும் கண்டு, தம் மொழியை மேன்மேலும் வளரச் செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபடலாயினர். தமிழ் இலக்கியத்தின் பண்டை நிலையினைப் பாராட்டுதல் மட்டும் தமி

மைப் பேசாற்றுவதாகாது என்பதை உணர்ந்த ஆசிரியர்கள் பலர் பிறநாட்டு மக்கள் தங்கள் இலக்கியத்தை வளம்படுத்துதல் போலத் தாமும் தமிழை வளம்படுத்துதல்வேண்டும் எனக்கொண்டு பல வழிகளிலும் உழைக்கலாயினர். அதனால், தமிழிலக்கியம் இந்நூற்றாண்டில் விரைவாக வளரத் தொடங்கிற்று ஆங்கிலக் கல்வி காரணமாகத் தமிழ் மக்களுடைய உள்ளம் விரிவடையத் தொடங்கவே, புதிய கருத்துக்களும் கொள்கைகளும் அவர்களுடைய உணர்ச்சியைத் தூண்டத் தொடங்கின; அதன் பயனாகப் புதுமையும் சீவகளையும் பொருந்திய இலக்கிய மரபு இந்நூற்றாண்டில் ஆரம்பமாயிற்று. இந்நூற்றாண்டு நாம் வாழும் காலப் பகுதியாதலின், அதன்கண் வெளிவந்துள்ள இலக்கியத்தின் தராதரத்தை உள்ளவாறு மட்டிட முடியாதாயினும், இக்காலத்து இலக்கியங்களை ஏனைக் காலப்பகுதிகளில் எழுந்த இலக்கியங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது, இதன் சிறப்பை ஓரளவிற்கு அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. தமிழிலக்கியமும் தமிழ் மொழியும் புத்துயிர்பெற்று வளர்ந்து வரும் இந்நூற்றாண்டிலே எழுந்த நூல்கள் பல நம் மொழியின் ஆற்றலையும் அதன் வேகத்தையும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 19-ம் நூற்றாண்டில் எழுந்த இலக்கியங்களுட் பெரும்பாலானவை அக்கால மக்கள் வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்பில்லாதவை. பழைய நூல்களையும் அவற்றின்கண் கையாளப்பட்ட மொழிநடை, யாப்பமைதி முதலியவற்றையும் தழுவி வாழ்க்கைத் தொடர்பும் அனுபவச் சிறப்பும் இல்லாத வகையில் இயற்றப்பட்டமையால் அவை போற்றுவா

ரின்றிக் கிடக்கின்றன. அந்நூற்றூண்டின் முடிவில் வாழ்ந்த சுந்தரம்பிள்ளை, வேதநாயகம்பிள்ளை, ராஜமையர் ஆகிய மூவரும் இயற்றிய நூல்கள் அந்நூற்றூண்டிற்கு உரியவையெனினும், உண்மையில் அவை இந்நூற்றூண்டிலே தமிழிலக்கியம் எவ்வழியிற் செல்லப்போகின்றது என்பதை ஓரளவிற்கு எடுத்துக்காட்டுவனவாக விளங்குகின்றன. ஆகவே, தற்கால இலக்கியம் அம்மூவர் காலத்திலேயே ஆரம்பித்துளது எனலாம்.

எந்த நாட்டிலும் எந்த மொழியிலும் இலக்கியம் காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்க அமைகின்றது. ஆகவே, தமிழ்நாடு பல துறைகளிலும் விரைவாக முன்னேறிச் செல்லும் இக்காலத்தின் போக்கிற்கும் மக்களின் வாழ்க்கை முறைக்கும் இணங்கவே இக்கால இலக்கியம் செல்கின்றது. இக்கால மக்களின் வாழ்க்கைமுறை முதலியன 19-ம் நூற்றூண்டிலிருந்த மக்களின்வாழ்க்கைமுறை முதலியனவற்றிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டுள்ளன. 20-ம் நூற்றூண்டில் நடைபெற்ற இரு உலகப் போர்களையும் விஞ்ஞான வளர்ச்சி, கல்விவிருத்தி முதலியவற்றையும் அதற்குக் காரணங்களாகக் கூறலாம். பொருளாதார நிலையில் மக்களுக்கிடையேயுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகள், சாதி வித்தியாசங்கள் முதலியன வர வர அருகிக்கொண்டு போவதையும் முந்தியகாலப் பகுதியிலும் சிறப்பாக இக்காலப்பகுதியில் அரசியல் விடயங்களிலும் பிறவற்றிலும் பொதுமக்கள் கூடுதலான செல்வாக்கைப் பெற்றுவருவதையும் பொதுவுடைமைக் கொள்கைகளும் பிறவும் மக்களின் வாழ்க்கைமுறையில் மாற்றங்கள் சிலவற்றை உண்

டாக்கி வருவதையும் இன்று நாம் காணலாம். இவ்வாறு மக்களுடைய கொள்கைகளும் வாழ்க்கை முறையும் மாற்றமுற்றுச் செல்வதற்கிணங்க இக் காலத் தமிழிலக்கியத்தின் போக்கும் வேறுபட்டுச் செல்கின்றது.

இந்நூற்றூண்டு பொதுமக்களுக்கு உரிய காலமாகும். ஏனைக் காலங்களில் அரசர்களும் பிரபுக்களும் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை இந்நூற்றூண்டிற் பொதுசனம் பெற்றிருப்பதனுல், இலக்கியம் அவர்களின் வாழ்க்கை, குறிக்கோள், இன்பதுன்பங்கள், அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாயக நிற்கும் சாதிக்கொடுமை, சமுதாயக் கட்டுப்பாடு முதலியன வற்றைப்பொருளாகக் கொண்டு பொதுசன முன்னேற்றத்திற்கான வழிகளைச் சித்திரிப்பதாக அமைந்துள்ளது. அதனுல், இப்புதுவழியிற் செல்ல ஆரம்பித்த தமிழிலக்கியம் பழைய இலக்கிய மரபுமுதலியவற்றிலிருந்து விடுதலைபெறவேண்டியதாயிற்று. அந்த விடுதலையை இக்கால இலக்கியத்திற்கு அளித்தவர் பாரதியெனலாம். அவர் பாடிய "பாரதமாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி" உண்மையிலே தமிழ்த்தாயின் விடுதலை குறித்துப் பாடியதாகக் கொள்ளலாம். தமிழிலக்கியம் பழைய மொழிநடை முதலியவற்றிலிருந்து விடுதலைபெற்றதனுலேதான் அது இக்காலத்தில் உயிர்த்துடிப்பு உள்ளதாக விளங்குகின்றது. 19-ம் நூற்றூண்டிற்குமுன்வாழ்ந்த உரையாசிரியர்களும் புலவர்களும் கையாண்ட மொழிநடைதான் இலக்கண வரம்பு இகவாத உயரிய நடையென்றும், அதுவே இலக்கியத்திற்கு உரிய நடையென்றும் கருதிய எழுத்தாளர்கள் இக்

காலத்திலும்வாழ்ந்துவருகின்றனர். பழையமுறை தழுவி எழுதப்பட்ட நூல்கள் பல இந்நூற்றாண்டி லும் எழுந்துள்ளன. தத்துவக் கருத்துக்களை உணர்ச்சிக் கலப்பில்லாத வகையிலே தர்க்கமுறை யாகக் கூறுதற்குச் சிவஞானமுனிவர் முதலியோ ராற் கையாளப்பட்ட உரைநடை சிறந்ததொன் ருயினும், அது இக்காலப் பொதுசனத்துக்கு உரிய இலக்கியத்தைச்சிருட்டித்தற்குப்பொருத்தமற்றது என்பதைக் கண்டு அதைக் கைவிட்டு, இக்காலத் திற்கு ஏற்ற நடையொன்றைத் தெரிந்து, அதைச் சிறப்புடன் கையாண்டு காட்டிய பெருமை பாரதிக்கே உரியது. பொதுமக்களுடைய இன்பதுன்பங் களை வெளிப்படுத்துதற்கு அவர்கள் வாயில் வழங் கும் உணர்ச்சிக் கலப்புடைய சொற்கள்தான் ஏற் றவை என்பதையும் வழக்கொழிந்த சொற்களும் சொற்றொடர்களும் பயனற்றவை என்பதையும் பாரதி கண்டு, காலத்திற்கு ஏற்ற மொழிநடை யைப் பயன்படுத்தியதனுல் அவருக்குப் பின்வந்த பாரதிதாசன், புதுமைப்பித்தன் முதலிய ஆசிரியர் கள்ஆற்றல்பொருந்திய அந்நடையினைக்கையாண்டு இலக்கியப் பண்புவாய்ந்த கற்பனைச் சித்திரங்கள் பலவற்றை ஆக்கித் தந்துள்ளனர். காலத்திற்கு ஏற்ற யாப்பு முறைகளைத் தழுவிப் பொது மக்க ளுடைய நெஞ்சைப் பிணிக்கவல்ல பாடல்களைப் பாரதி பாடியமை அவர் ஒரு பெரும்புலவன் என்ப தற்குப் போதிய சான்ருகும். அவருக்குப் பின் வந்த புலவர்கள் எல்லோரும் அவர் காட்டிய வழி யைப் பின்பற்றியதால், தமிழ்ச்செய்யுள் வரலாற் றில் அவர் ஒரு புதிய காலப்பகுதியைத் தொடக்கி வைத்தார் எனக் கூறுதல் பிழையாகாது.

நம் முன்னோர் கையாண்ட தாழிசை, துறை, விருத்தம்முதலிய யாப்புவகைகளைத் திறமையுடன் கையாளக்கூடிய அறிவும் ஆற்றலும் பாரதிக்கு இருந்தபோதும்அவற்றைவிட்டுப்பொதுசனத்தின் உள்ளத்தைக் கவரக்கூடிய சிந்து, தெம்பாங்கு முதலிய புதிய யாப்பு வகைகளைக் கையாண்டனர். அதுவொன்றே பாரதி தமிழ் நாட்டிற்றோன்றிய பெரும்புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படுதற் குரிய தகுதி வாய்ந்தவர் என்பதற்குப் போதிய சான்ருகும், பேரிலக்கியங்களை இயற்றியுதவியவர் கள் மட்டுந்தான் பெரும்புலவர்கள் எனக்கொள்ளு தல் பொருந்தாது. ஒருசில செய்யுட்களையோ சிற் றிலக்கியங்களையோ இயற்றிய ஒரு புலவன் தன் சாதனையால் இலக்கியவரலாற்றில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்த வல்லனுயின், அவனும் ஒரு பெரும்புல வன் என்றே கொள்ளப்படுவான். காரைக்காலம்மை யார் 140 செய்யுட்களை மட்டுமே அருளிச்செய்த போதும் துறை, விருத்தம் என்னும் பாவினங்களை முதன்முதலாகக் கையாண்டு பத்திப்பாடல்களைப் பாடி ஒரு புது வழியைக் காட்டிவைத்ததனுல், அவர் பெரும்புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணப் படுகின்றனர். அதேபோல, பாரதியும் இந்நூற் ருண்டில் சிந்து முதலிய யாப்பு வகைகளைப் பயன் படுத்திப் பல கற்பனைச் சித்திரங்களை உருவாக்கித் தந்தமையால், அவர் காலம் தொடக்கமாகத் தமி ழில் ஒரு புதிய மரபு தழைக்கலாயிற்று.

பாரதி கையாண்ட சிந்து முதலிய யாப்பு வகைகள் தமிழுக்குப் புதியனவல்ல. அவை 15-ம் நூற்ருண்டின் பின் எழுந்த பள்ளு, மாலை, குற

வஞ்சி நாடகம், சித்தர் பாடல் முதலிய சிற்றிலக்கியங்களிலும் நாட்டுப் பாடல்களிலும் பெரு வழக்காயுள்ளன. சோழப் பெருமன்னர் காலத்திற் சிறப்பாக வழங்கிய தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் பாவினங்கள் அக்காலத்தின்பின் பலபுலவர்களாற் கையாளப்பட்டபோதும், அவை பொது மக்கள் உள்ளத்தைக் கவரக்கூடிய ஆற்றல் இல்லாதனவாயின. ஆகவே, நாயக்கர் காலம் தொடக்கமாக இக்காலம்வரையும் விருத்தம் முதலியவற்றிற் பாடப்பட்ட தல புராணங்களும் பிறவும் மக்களாற்பெரிதும் போற்றப்படவில்லை. அதனால்மக்கள் விரும்பும் சிந்து முதலிய யாப்பு வகைகளில் இலக்கியங்கள் தோன்றலாயின. கம்பன் இயற்றிய காப்பியம் இருக்கவும் இராமநாடகக் கீர்த்தனை எழுந்ததற்குச்சீறாப்புராணத்தைத் தழுவிச் சீறாப்புராணக் கீர்த்தனை எழுந்ததற்கும் அதுவே காரணமாகும். மக்கள் உள்ளத்தைப் பிணிக்கக்கூடிய வகையில் இலக்கியம் அமையாவிடின் அவர் பாராட்டை அது பெறமுடியாது என்பதைச் சிறந்த புலவர்கள் அறிந்திருந்தமையால், காலத்துக்கு ஏற்றவாறு புதிய யாப்பு வகைகளில் அவர்கள் இலக்கியங்களை இயற்றினர். பாரதி அதனை நன்கு அறிந்திருந்ததனால், சிந்து முதலிய யாப்பு வகைகளைப் பயன்படுத்திப் பொது மக்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்ட வல்ல பாட்டுக்களைப் பாடினர்.

பாரதி கையாண்ட புதிய யாப்பு வகைகளுள் சிந்து என்பது முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. ஓரெதுகை பெற்ற இரண்டு அடிகள் தனிச்சொல்

பெற்று அளவு ஒத்து வருதலும் ஒவ்வாது வருத லும் சிந்து என்னும் யாப்பிற்கு உரிய இலக்கண மாகும். இரண்டேயன்றி நான்கடிகள் ஒரெதுகை யாய் வருதலும் உண்டு. அடிகள் அளவு ஒத்து வருவது சமனிலைச் சிந்து எனவும் அளவு ஒவ்வாது வருவது வியனிலைச் சிந்து எனவும் பெயர்பெறும். சமனிலைச் சிந்திலே குறளடி இரண்டு வரின் இரு சீரிரட்டை என்றும், சிந்தடி இரண்டு வரின் முச் சீரிரட்டை என்றும், அளவடி இரண்டு வரின் நாற்சீரிரட்டை என்றும் கூறப்படும். அளவடியின் மேற்பட்ட அடிகளான் வருவனவும் உள. இரு சீரடியானும் முச்சீரடியானும் வந்தனவற்றிற்கு உதாரணம் வருமாறு:

(1) சின்னஞ் சிறு கிளியே—கண்ணம்மா
செல்வக் களஞ்சியமே
என்னைக் கலிதீர்த்தே—புவியில்
ஏற்றம் புரியவந்தாய்

(2) ஓடி விளையாடு பாப்பா—நீ
ஓய்ந்திருக்க லாகாது பாப்பா
கூடி விளையாடு பாப்பா—ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா.

வியனிலைச் சிந்துகளுள் இருமுச்சீர் இரட்டைக் கும் இருநாற்சீர் இரட்டைக்கும் உதாரணம் வரு மாறு:

(1) ஓமெனப் பெரியோர்கள்—என்றும்
ஓதுவ தாய்வினை மோதுவதாய்
தீமைகள் மாய்ப்பதுவாய்—துயர்
தீர்ப்பது வாய்நலம் வாய்ப்பதுவாய்.

(2) பிள்ளைப் பிராயத்திலே—அவள்
பெண்மையைக் கண்டு மயங்கிவிட் டேனங்கு
பள்ளிப் படிப்பினிலே—மதி
பற்றிட வில்லை யெனினுந் தனிப்பட
வெள்ளை மலரணைமேல்—அவள்
வீணையுங் கையும் விரிந்த முகமலர்
விள்ளும் பொருளமுதும்—கண்டேன்
வெள்ளை மனது பறிகொடுத் தேனம்மா;

மேலே குறிக்கப்பட்டனவேயன்றிக் காவடிச் சிந்து, நொண்டிச் சிந்து, ஆனந்தக் களிப்பு, தெம்பாங்கு முதலியனவெல்லாம் பிற்காலத்தில் எழுந்த சிந்து வகைகளேயாம். அவற்றின் போக்கினைப் பாரதி நன்கு ஆராய்ந்து பயன்படுத்தியிருத்தலை அவர் பாடல்களிற் காணலாம். அவரைப் பின்பற்றிக் கவிமணிதேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, பாரதிதாசன் கம்பதாசன் முதலானோர் இப்புதிய யாப்பு வகைகளைக் கையாண்டு பல பாடல்களைப் பாடியிருத்தலை அவர்கள் பாடல்களை நோக்கி அறியலாம்.

சில நூற்றாண்டுகளாகப் பொதுசனங்களையும் பெண்களையும் அடிமைப்படுத்தி வைத்திருந்த சமூகத்தளைகளை அறுத்தெறியத் தருணம் பார்த்திருக்கும் ஒரு சமுதாயத்தின் மனோநிலைதான் பாரதியின் கவிதைகளிலும் உரைச் சித்திரங்களிலும் பிரதிபலிக்கின்றது. ஆகவே, அவர் பிரயோகித்த சொற்றொடர்கள், கையாண்ட செய்யுள்நடை, கவிதைக்குப் பொருளாக எடுத்துக்கொண்ட விடயங்கள் முதலியவற்றை நோக்கின் தமிழிலக்கியத்திற்கு அவர் புத்துயிர் அளித்தமை புலனாகும். "சிட்டுக் குருவி" முதலாக "ஊழிக்கூத்து" ஈறாக அவர் இயற்றிய பாக்கள் யாவும் காலத்தின் போக்கிற்

கிணங்க மக்கள் எல்லோரும் படித்து அநுபவிக்கக் கூடிய மொழிநடையில் அமைந்துள்ளன. எழுத்தறியாத ஏழையொருவனுக்கும் உணர்ச்சியின்பம் அளிக்கவல்ல உயிர்த்துடிப்புள்ள பாக்களை அவர் பாடியதன்பின், இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றறிந்தோரே பொருளறிதற்கு உரியது தமிழ்ப் பாட்டு என்னும் கருத்து நீங்கலுற்றது மக்கள் உள்ளத்திற் சுதந்திர உணர்ச்சியைச் சுடர்விட்டு எரியச்செய்த தேசியப் பாடல்கள் அவருக்குப் பெரும்புகழ் ஈட்டிக்கொடுத்தபோதும், அவருடைய உண்மையான கவித்திறனையும்கற்பனுசத்தியையும் "கண்ணன் பாட்டு", "பாஞ்சாலி சபதம்", "குயிற் பாட்டு" என்பவற்றிற் காணலாம். பொருட்டெளிவும் உணர்ச்சி வேகமும் பொருந்தியுள்ள அவர் பாடல்களுட், பத்திரசங் கனிந்த கண்ணன் பாட்டுக்கள் பெரியாழ்வார் பாடிய திருப்பாடல்களை எமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. பொருளுக்கேற்ற ஓசையைக் கையாளுந்திறனை "ஊழிக்கூத்து" முதலிய பாடல்கள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. பாரதியின் சொல்லிலும், பொருளிலும், அவர் அமைத்த ஓசையிலும் நாம் புதுமையைக் காண்கின்றேம். பழைய பாட்டுக்கள் அரசர்களையும் அவதார புருடர்களையும் கடவுளரையும் பாராட்ட, பாரதியின் பாட்டுக்கள் பொதுசனத்தையும் சனசமுதாயத்தையும் பாராட்டுகின்றன. பெண்ணிடத்திற் காணப்படும் கற்பொழுக்கம் பொறுமை, அன்பு முதலிய சீரிய குணங்களைக் காவியங்களிற் புனைந்து கூறிய தமிழ்ப் புலவர்களுட் பெண்ணுக்குப் பெருமை அளித்துப் பெண்ணிடத்துவிளங்குஞ்சத்தியைத் தெய்வமாகப்

போற்றிய தமிழ்ப் புலவன் பாரதி ஒருவன்தான் எனக் கூறுதல் மிகையாகாது.

பழகுதமிழிற் கவிதை தந்த பாரதியைப் பின்பற்றிப் பல கவிதைகளையும் செய்யுளிலக்கியங்களையும் இயற்றித் தமிழ்மொழியை அலங்கரித்த இக்காலப் புலவர்கள் பலர். அவர்களுட் பாரதிதாசன், தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை, சுத்தானந்த பாரதியார், ச. து. சு. யோகிகள் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் அவர்களைவிட, முந்தியகாலப் புலவர்கள் காட்டிய வழியையும் பின்பற்றிச் சிறந்த பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களுள் யாழ்ப்பாணத்து நவாலியூர்ச். சோமசுந்தரப் புலவர், வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், ரா. இராகவையங்கார், சோமசுந்தர பாரதியார் முதலியோர் சிறந்தவர்கள்.

பாரதி புதுவையிலே மறைவாக வாழ்ந்துவந்த காலத்தில் அவருடன் கவிஞர் பாரதிதாசன் தொடர்பு பூண்டு அவரிடத்திலே பெருமதிப்பு உடையவராக வாழ்ந்துவந்தனர் என்பது தெரிகிறது. அவர் இயற்பெயர் கனக-சுப்புரத்தினம். பாரதியிடம் கொண்டுள்ள அன்பு காரணமாக, அவர் பாரதிதாசன் என்னும்புனைபெயரைப்பூண்டனர். குழந்தைப் பருவத்திலேயே அவர் கவிபாடும் வன்மையுடையவராக விளங்கினர். அவர் ஒருநாள்,

எங்கெங்குக் காணினும் சக்தியடா—தம்பி
ஏழுகடல் அவள் வண்ணமடா

எனத் தொடங்கும் பராசக்தியின் புகழ்பாடும் கன்னிக் கவிதையொன்றைப் பாடிப் பாரதியிடம்

சமர்ப்பித்தபோது, பாரதி அவரைப் பார்த்து, 'எழுக புலவன்' என்று ஆசீர்வதித்தார். அங்ஙனம் அவர் கவிதா சத்தியைப் பாரதி கண்டு பாராட்டி அவரை ஒரு கவியாகத் தமிழுலகத்திற்கு அறிமுகப் படுத்திய நாள் முதலாக, வீரம் செறிந்த பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடித் தந்துள்ளனர். மனிதன் வாழ்வாங்கு வாழுதற்கு வேண்டிய பல கருத்துக்கள் அவர் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. சமுதாயத்திற் காணப்படும் பயனற்ற வழக்கங்கள், சாதிசமயப் பூசல்கள், பெண்ணடிமை முதலியன நாட்டைவிட்டு அகல்வதோடு சமதர்மக்கொள்கை நாட்டில் நிலவவேண்டும் என்பது அவர் வேணவா. இத்தகைய புரட்சிக் கொள்கைகள் அவர் பாடலில் மலிந்துகிடப்பதால் அவர் புரட்சிக் கவிஞர் என்றும் கூறப்படுவர். புரட்சிக் கொள்கைகளை வெளிப்படையாக வற்புறுத்திக் கூறும் அவர் பாடல்களுக்கு ஓர் உதாரணம் வருமாறு:

ஓடப்ப ராயிருக்கும் ஏழை யப்பர்
உதையப்ப ராகிவிட்டால் ஓர்நொடிக்குள்
ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி
ஒப்பப்ப ராகிடுவார் உணரப் பாநீ,

அவருடைய பாட்டுக்கள் யாவும் ஏழை மக்களுக்கும் எளிதிற் புலப்படக்கூடிய நடையில் அமைந்துள்ளன. தமிழ் மொழியிலும் தமிழினத்திலும் மிக்க ஆர்வமுடையவராதலின் தமிழனைப்பற்றிப் பாடும்போதெல்லாம் தன்னையே மறந்து பாடும் இயல்புடையவர். தமிழ் மக்களுக்குத் தம் நாட்டிலும்மொழியிலும்இனத்திலும் ஆர்வம் உண்டாகச் செய்த இக்காலப் புலவர்களுள் முதலிடம் வகிப்ப

வர் பாரதிதாசன் எனக் கூறுதல் மிகையாகாது. தாழ்ந்த தமிழகம் தலைநிமிர்ந்து வாழவேண்டும் என்னும் வேணவா அவர் உள்ளத்திற் கொழுந்து விட்டு எரிந்துகொண்டிருந்தது என்பதை அவர் பாடிய கவிதைகள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. அவர் பாடல்களிற் காணப்படும் கற்பனைச் சித்திரங்களையும் உவமையுருவக அமைப்புக்களையும் இக் காலத்தில் வாழும் ஏனைப் புலவர்களிடத்திற் காண்டல் அரிது. அவர் இயற்றிய நூல்கள் புரட்சிக்கவி, அழகின் சிரிப்பு, பாண்டியன் பரிசு, குடும்ப விளக்கு, கடல்மேற் குமிழிகள் முதலியன. வடமொழியிலுள்ள பில்கணியத்தைத் தழுவி அவர் இயற்றிய புரட்சிக் கவி என்னும் காவியம் ஒரு சிறந்த நூலாகக் கருதப்படுகிறது. தமிழ்மொழியில் அவருக்குஎத்தகைய ஆர்வம் இருந்தது என்பதை அந்நூலிலுள்ள மேல் வருஞ் செய்யுள் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது:

தமிழறிந்த தால்வேந்தன் எனை அழைத்தான்
தமிழ்க்கவி யென்றெனை யவளும் காதலித்தாள்
அமுதென்று சொல்லுமிந்தத் தமிழ் என்னாவி
அழிவதற்குக் காரணமா யிருந்த தென்று
சமுதாயம் நினைத்திடுமோ ஐயகோ என்
தாய்மொழிக்குப் பழிவந்தால் சகிப்ப துண்டோ
உமையொன்று வேண்டுகின்றேன் மாசில் லாத
உயர்தமிழை உயிரென்று போற்று மின்கள்:

'வீரத்தமிழன்' என்ற பாட்டில் அவர் இராவணன் புகழைப் பாராட்டுவதிலிருந்து அவருக்குத் தமிழினத்திலிருந்த ஆர்வம் எத்தகையது என்பது தெரிகிறது. அப்பாட்டில் ஒரு செய்யுட்பகுதி வருமாறு:

தென்றிசையைப் பார்க்கின்றேன் என்சொல்கேன் என்றன்
சிந்தையெலாம் தோள்களெலாம் பூரிக்கு தடடா
அன்றந்த லங்கையினை ஆண்டமறத் தமிழன்
ஐயிரண்டு திசைமுகத்தும் தன்புகழை வைத்தோன்
குன்றெடுக்கும் பெருந்தோளான் கொடைகொடுக்கும் கையான்;

பாரதி காட்டிய வழியிற் சென்று பழகுதமிழிற் பாக்கள் இயற்றிய புலவர்களுட் கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை ஒருவராவர். அவருக்குப் பாரதியின் பாடல்களில் இருந்த ஈடுபாட்டிற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது மேல்வரும் செய்யுட்பகுதி:

சுதந்திரப் பாட்டில்—உள்ளம் துடிதுடிக்குதடா
பதமெழும்புதடா—கையும் படபடக்குதடா
தொண்டு செய்யுமடிமை—என்னும் சுடுசரமோடி
மண்டையைத் தாக்குதடா-நெஞ்சம் மடியப்பாயுதடா
பாவின் நயமெல்லாம்—யானும் பகரவல்லேனோ
ஆவின் பாற்சுவையை—நாழி அளந்து காட்டிடுமோ?

அவர் இயற்றிய சிறு கவிதைகள் மலரும் மாலையும் என்ற நூல்வடிவமாக வெளிவந்துள்ளன. ஒரு நீண்ட நூல்வடிவமாக உள்ளது அவர் இயற்றிய நாஞ்சில்நாட்டு மருமக்கள் வழி மாண்மியம் என்பது. அது அந்நாட்டு மக்களின் சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்களிலுள்ள குறைகள் சிலவற்றை இழித்துக் கூறும் நோக்கமாக எழுந்த ஓர் அங்கதச் செய்யுளாகும். அவர் இயற்றிய கவிதைகள் அனைத்திலும் எளிமையும் இனிமையும் இருப்பதைக் காணலாம். "கருணைக்கடல்" "பாரசீகக் கவியமுதம்" என்னும் கவிதைகளில் அவருடைய உள்ளத் தெளிவையும் கவித்திறனையும் காணமுடிகின்றது. குழந்தைகள் முதலாக முதியோர்கள் ஈறாக மக்கள் அனைவரும்

படித்து அநுபவிக்கக்கூடிய மொழிநடையிலும் ஓசை முறையிலும் அவர் கவிதைகள் அமைந்திருத்தல் அவற்றுக்கு உரிய ஒரு தனிச்சிறப்பாகும். ஆங்கிலம் முதலிய பிற மொழிகளிலுள்ள அழகும் இனிமையும் வாய்ந்த சிறு கவிதைகளைப் படித்து அநுபவித்து, அவற்றைத் தமிழிலே தந்த புலவர்களுட் கவிமணியும் சுத்தானந்த பாரதியாரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஆறு, மலை, கடல், மாலைக் காலம், மலர், புலி முதலிய இயற்கைப் பொருள்களையும் இயற்கைக் காட்சிகளையும் பொருளாகக் கொண்ட சிறிய பாடல்வகைகள் ஆங்கில மொழியிற் பலவுள. அத்தகைய பொருள்களைத் தனித் தனி கூறும் செய்யுட்கள் முற்காலத்திலே தமிழ் மொழியில்இயற்றப்படவில்லை. அவற்றையெல்லாம் முற்காலத் தமிழ்ப் புலவர்கள் காவியம் முதலிய தொடர்நிலைச் செய்யுட்களில் மிக அழகாகப் புனைந்து கூறியுள்ளனர். அவற்றைத் தனிக் கவிதைகளிற் கூறும் மரபு பாரதிகாலம் தொடக்கமாகவே தமிழில் நிலவிவருகின்றது; எனினும், அவற்றை ஆங்கிலப் புலவர்கள் கையாண்ட முறைகளைத் தழுவிக் கவிதை புனைந்தவர்களுட் போற்றத் தகுந்தவர் கவிமணி என்றே கூறலாம்.

கவிமணியைப்பற்றிவையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் ஓரிடத்திற் குறிப்பிடும்பொழுது, "கவிமணியிடத்திலே அமைதி, பொறுமை, அடக்கம், இனிய மனப்பண்பு, இரக்கம், உபகாரசிந்தை, முறைமையிலே பிரியம், நினைவாற்றல் முதலியவற்றைக் காணலாம். நீண்டகாலமாகப்பெண்கள் கல்லூரிலை யில் ஆசிரியராயிருந்தமையால் இக்குணங்கள்

சிறந்து விளங்குவதற்கும் இடமிருந்தது. ஆவேசம், பரபரப்பு முதலியன சிறிதளவும் கிடையாது'' என்று கூறுகின்றனர். அவர் கூற்று ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதே. பாரதி, பாரதிதாசன் முதலியோரிடத்திற் காணப்படும் வேகம், கோபம், விறுவிறுப்பு, ஆவேசம் முதலிய குணங்களைக் கவிமணியிடம் காணமுடியாது. கவிமணி புத்தபிரானின் சரித்திரப் பகுதிகளிற் சிலவற்றை நெஞ்சுருகிப் பாடியிருக்கின்றனர். அவற்றைப்படிக்கும்பொழுது, கவிஞர் எந்த அளவிற்குப் புத்தபிரானது அருட்பாங்கிலும் வாழ்க்கையிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதைக் காணலாம். ஆசியஜோதியில் 'புத்தரும் ஏழைச் சிறுவனும்' என்னும் பகுதியில் புத்தன் ஏழைச் சிறுவனுக்குப் பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டலாகாதுஎன்றுகூறியபோதனைவருமாறு:

இடர் வரும்போது — உள்ளம்
இரங்கிடும் போதும்
உடன் பிறந்தவர்போல் — மாந்தர்
உறவு கொள்வரப்பா;

ஓடும் உதிரத்தில் — வடிந்து
ஒழுகும் கண்ணீரில்
தேடிப் பார்த்தாலும் — சாதி
தெரிவ துண்டோ அப்பா; .

எவர் உடம்பினிலும் — சிவப்பே
இரத்த நிறமப்பா
எவர் விழிநீர்க்கும் — உவர்ப்பே
இயற்கைக் குணமப்பா;

நெற்றியில் நீறும் — மார்பில்
நீண்ட பூணூலும்
பெற்றிவ் வுலகுதனில் — எவரும்
பிறந்த துண்டோ அப்பா;

பிறப்பினுல் எவர்க்கும் — உலகில்
பெருமை வாராதப்பா
சிறப்பு வேண்டுமெனில் — நல்ல
செய்கை வேண்டுமப்பா.

நன்மை செய்பவரே — உலகம்
நாடும் மேற்குலத்தார்
தின்மை செய்பவரே — அண்டித்
தீண்ட ஒண்ணுதார்.

கவிஞர் கம்பதாசன் பாரதி வழிவந்த புலவர்களுள் மிகச் சிறந்த புலவன் என்று பாரர்ட்டப்படுகின்றனர். அவரது இயற்பெயர் திரு. ராஜப்பா. கம்பனிடத்திலே அவருக்குமிக்கஈடுபாடு இருந்தமையால் அவர் கம்பதாசன் என்ற புனைபெயரால் அழைக்கப்படுகின்றனர். அவரது கவிதைகள் அருணேதயம், கனவு, முதல்முத்தம் என்னும் தொகுப்புக்களாக வெளிவந்துள்ளன. முதல்முத்தம் என்னும் தொகுப்பின் முகவுரையிலே பாரதிதாசன் அவரை:

"உண்மையில் கம்பதாசன் எண்ணம் நன்று. நான் இந்தமுதல்முத்தத்தில்நல்ல கற்பனையை, புதுமையை வரவேற்கும் தன்மையை, அதைப் போற்றும் ஆற்றலைக் காணுகின்றேன்"

என்று பாராட்டியிருக்கின்றனர். 'புத்தர் புனர் ஜன்மம்' கம்பதாசன் பாடியபாட்டுக்களுள் சிறந்த தொன்று. அதைப்பற்றி வ. ரா. எழுதுமிடத்தில் பின்வருமாறு குறித்துள்ளனர்.

"காளிதாசன் (அசல்), காளிதாசன் (பாரதியார்), பாரதிதாசன் (சுப்புரத்தினம்), கம்பதாசன் (ராஜப்பா.)-இவர்கள் நம்நாட்டு முதல் தர கவிஞர்கள். இவர்கள் பிறவிக் கவிஞர்கள்

பயிற்சிக் கவிஞர்கள் அல்ல. இவர்கள் எல்லோருக்கும் சுதந்திரம்தான் மூச்சுக்காற்று கட்டுண்டு, கைகட்டி வாழப்பெருதவர்கள். இருந்தாலும் இவர்கள் 'தாசர்களாக' தங்கள் பெயரளவில் விளங்குவதுதான் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. 'புத்தன் புனர் ஜன்மம்' என்பது கம்பதாசன் கவிதையில் வரைந்திருக்கும் அற்புதச் சித்திரமாகும். தமது கவிதா-தர்க்க சாஸ்திரத் திறமையினல், மறுபிறப்பில் நம்பிக்கையில்லாத ஸ்ரீபுத்தனைக்கூட, புனர் ஜன்மம் எடுக்கும்படியாக, கம்பதாசன் செய்திருப்பது விசித்திரமான வேலைப்பாடாகும். காந்தி, அன்பின் திரு அவதாரமானதால், அவர் புத்தன் என்று சாதாரணமாக நம்மில் சொல்லிக்கொள்ளுவதைக் கம்பதாசன் நாணயமான முறையில், முழுதும் பயன்படுத்திக் கொண்டு, இந்த அருமையான விருத்தங்களை நமக்கு உவந்து அளித்திருக்கிருர்''.

கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை கம்பதாசனுடைய கவிதையின் சிறப்பைக் கூறுமிடத்து,

'காதலின் சூத்தையெல்லாம் — உன்றன்
கவியில் கண்டேனையா'

என்று பாராட்டுகின்றனர். கவியமைக்கும் ஆற்றல் அவரிடத்தில் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது. புதிய வகையிலே உவமையுருவகங்களை அவர் எடுத்தாண்டிருப்பது அவர் கற்பனையாற்றலுக்கு ஓர் அறிகுறியாகின்றது. ஏழை மக்களின் உழைப்பைப் பாடும் போதும் அவர்கள் அனுபவிக்கும் கஷ்டங்களைக்

கூறும்போதும் அவருடைய உள்ளக் கொதிப்பெல்லாம்பாடலாக வெளிப்படுவதைக்காணமுடிகிறது. கற்பனைத் திறனுடைய அவர் பாடல்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

முள்ளுடைச் சிறு செடியின் — கனவாய்
    மூண்டு சிரித்த மலர்
கள்ளென்னும் பொக்கிஷத்தால் — விம்மியே
    கர்வம் அடைந்த மலர்.

பனித்துளி மணிசூடித் — தென்றலின்
    பாட்டினைக் கேட்ட மலர்
கனிந்துள விண்ணதன் கீழ் — மௌனமாம்
    கல்வியைக் கற்ற மலர்.

அந்திச் சிவப்பினையும் — வான்மீன்
    அழகின் விழிப்பினையும்
சிந்தையிற் கொண்ட மலர் — மணமே
    செய்து திளைத்த மலர்.

வீழ்ந்து கிடக்குதையே — உச்சி
    வெய்யிற் சுடலையிலே
வாழ்வின் விருப்பங்களை — மண்ணிலே
    வரைந்துளதோ வண்டே.

பாரதி காட்டிய வழியைப் பின்பற்றிப் பொது மக்களின் உள்ளத்தைக் கிளறி, அவர்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டக்கூடியசக்திவாய்ந்த பாட்டுக்களைப் பாடியகவிஞர்களுள் நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை ஒருவராவர். சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்தில் அவர் பாடிய 'கத்தியின்றி ரத்தமின்றி யுத்த மொன்று வருகுது' என்ற பாடலே அவரை மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தது எனலாம். அவர் இயற்றிய நூல்கள் தமிழன் இதயம், அவளும் அவனும், பிரார்த்தனை, சங்கொலி, கவிதாஞ்சலி முதலியன. பாரதி

யின் தேசீயப்பாடல்கள் மக்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது போலவே நாமக்கல் கவிஞருடைய உணர்ச்சிமிக்க தேசீயப்பாடல்களும் மக்களை விடுதலை இயக்கத்திலே பெரிதும் ஊக்கின. அவருடைய பாடல்களுள் பெரும்பாலானவை தேசியப் பாடல்களே. இந்தியாவின் விடுதலைப் போரில் பங்குபெற்றுத் தீவிரமாக உழைத்துவந்த ஒருவராதலின் அவர் தம்முடைய புலமைத் திறனைத் தேசத்தொண்டுக்குப் பயன்படுத்தினர். அவர் காந்தீயத்திலே நம்பிக்கையுடையவராதலின், அந்தத் தத்துவத்தின்பெருமையைமக்களுக்குஎடுத்துக் காட்டும் நோக்குமாகப் பல பாட்டுக்களைப் பாடியிருக்கின்றனர். காந்தியீடத்திலே அவருக்கு எத்தகைய அன்பும், ஆர்வமும் இருந்தது என்பதற்கு அவர் பாடிய மேல்வரும் செய்யுள் ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்:

கவிபாடிப் பெருமை செம்பக் கம்பனில்லை
கற்பனைக் கிங்கில்லை யந்தக் காளிதாசன்
செவி நாடும் கீர்த்தனைக்குத் தியாக ரில்லைத்
தேசிய பாரதியின் திறமும் இல்லை
புவிசூடும் அறிவினுக்கோர் புதுமை தந்து
புண்ணியமும் கண்ணியமும் புகழும் சேர்ந்த
உவமானம் வேறெவரும் உரைக்க வொண்ணு
உத்தமனர் காந்தியாரை உவந்து பேச.

காந்தியடிகள் கைக்கொண்ட அகிம்சா தர்மத்தில் மக்களுக்கு இருந்த நம்பிக்கை தளர்ச்சியுறும் நேரத்தில், அத்தளர்ச்சியை நீக்கி மக்களுக்கு உறுதிப்பாட்டைக் கொடுத்தன அவர் பாடல்கள். கவிஞர் தமிழினத்தில் அளவுகடந்த ஆர்வமுடையவர். தமிழினத்தின் பெருமையை வீரமொழியில்

அழகாகச் சித்திரித்திருக்கின்றனர். தமிழ்நாட்டில் நல்லதொரு சமுதாயம் உருவாக வேண்டும் என்பது அவரது வேணவா. தாம் காண விழைந்த நாட்டின் சிறப்பைப் பல பாட்டுக்களில் வரையறுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். அவர் பாடிய 'விரும்பிய நாடு' என்னும் பாட்டிலுள்ள செய்யுட்களுட் சில வருமாறு:

மன்னவன் என்ற மனிதரில்லை — அங்கே
மந்திரி தந்திரி யாருமில்லை
சின்னவர் என்று எவருமில்லை—பட்டம்
தேடித் திரிந்திடும் மக்களில்லை.

வேலையில் லாதவர் யாருமில்லை—முற்றும்
வீணருக் கங்கேயோர் வேலையில்லை
கூலியில் லாதவர் யாருமில்லை—சும்மா
கும்பிட்டுத் தின்கிற கூட்டமில்லை.

கோயில் குளங்களும் வேணதுண்டு—ஆனால்
கும்பிடப் போவதில் சண்டையில்லை
வாயில் ஜபதபம் வஞ்சனை நெஞ்சத்தில்
வைத்துப் பிழைத்திடத் தேவையில்லை;

நாட்டுக்குப் பகைவர் யாருமில்லை—பிறர்
நாட்டின்மேல் ஆசையில் லாததனால்
சூட்டுக்குச் சூடும் கொடுத்திடுவார்—பகை
துஷ்டர் வந்தாலும் துரத்திடுவார்.

சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் இயற்கைக் காட்சிகளையும் இயற்கைப் பொருள்களையும் பிறவற்றையும் பொருளாக அமைத்துப் பல் கவிதைகள் பாடியிருக்கின்றனர். இறைவன் பெயரில் அவர் பாடிய கீதங்களும் பலவுள. விரைவாகப் பல செய்யுட்களைத் தொடர்ந்து இயற்றும் ஆற்றல் அவருக்குப் பெரிதும் உண்டு என்பதற்கு, அவர்

இயற்றிய பாரதசக்தி மகாகாவியம் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. பாரதியைப் பின்பற்றிக் காலத்திற்கு ஏற்ற புதிய யாப்பு வகைகளில் அவர் பாடிய கவிதைகளுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

யசோதரையும் சித்தார்த்தனும்

சித்தார்த்தன்

வாடி யுதிர்ந்த மலரைக் கண்டும்
வாழ்வை நம்பவோ—கண்ணே
கோடி யுயிரைச் சாவு நாளும்
கொண்டு போகுதே;

யசோதரை

உதிர்ந்த பூக்கள் உரம தாகும்
உதிக்கும் புதுமலர்—கண்ணு
முதிர்ந்த கனிகள் வீழ்ந்து விதைகள்
முளைப்ப தியற்கையே;

சித்தார்த்தன்

எழுந்த பரிதி ஏறி வானில்
இரத்த வெள்ளமாய்—அங்கே
விழுந்து கங்குல் விரவக் கண்டும்
விழியை நம்பவோ—கண்ணே
விதியை நம்பவோ;

யசோதரை

இரவும் பகலும் சுழலும் பூவின்
இயற்கை யாவதே—கண்ணு
வரவும் போக்கும் வரவும் உயிர்க்கு
வளமை யாவதே—வாழ்வின்
வழக்க மாவதே;

சித்தார்த்தன்

வந்து செல்லும் மின்னல் போன்ற
வாழ்வை நம்பிடேன்—கண்ணே
இந்து போலத் தேயும் உலகின்
இன்பம் வேண்டிலேன்—அதன்
இன்பம் வேண்டிலேன்;

யசோதரை

இன்பமென்றால் இன்ப மாகும்
இனிய வாழ்க்கையே—சதா
துன்பமென்றால் துன்பமாகும்
தொல்லு லகமே
கொஞ்சுங் கிளிகள் குதிக்கும் மயில்கள்
கூவும் குயிலினம்
கஞ்ச மலரில் ஒதுங்கும் அன்னம்
களிப்பதைக் காணீர்—ஆற்றின்
கானத்தைக் கேளீர்;

சித்தார்த்தன்

பாட்ட டங்கிப் புட்க ளெல்லாம்
படுத்து றங்கிடும்—ஆற்றின்
ஓட்டம் வாழ்வின் ஓட்டந் தன்னை
ஓங்கிப் பாடுதே—உள்ளம்
உண்மை தேடுதே;

யசோதரை

தென்ற லும்நி லாவும் இந்தத்
தேன்பொ ழிலிலே—கண்ணா
மன்றல் புரிந்து மகிழு மியற்கை
வளமை காணுமே;

சித்தார்த்தன்

காற்றின் ஓட்டம் ஆற்றின் ஓட்டம்
கலந்தென் காதிலே—கண்ணே
நேற்றி ருந்த தில்லை யின்று
நிசமி தென்னுமே;

யசோதரை

அக்கக் காவென் றேகி ளிகள்
அழைப்பதைக் கேளீர்;

சித்தார்த்தன்

துக்கம் வந்தென் உள்ளந் தன்னைத்
துளைப்பதைக் காணாய்—உண்மை
அழைப்பதைக் கேளாய்.

பாரதிக்குப் பின் வந்த கவிஞர்களுள் அற்புதமான பாடல்கள் சிலவற்றைப் பாடிப் புகழ் ஈட்டிய ஒருவர் ஸ்ரீ ச. து. சுப்பிரமணிய யோகியார். அவர் இளம் வயதிலேயே கவிபாடும் திறனுடையவராக விளங்கினர். பாரதியைப் போலவே அண்ட சராசரங்கள் அனைத்திலும் பராசத்தியின் அருள் விளையாட்டைக் காணுகின்ற தன்மை பொருந்திய அருளாளர் அவர் என்பது அவர் பாட்டுக்களைப் படிக்கும்பொழுது தெரிகிறது. அவர் தினந்தோறும் காளிபூசை செய்வதோடு, எக்காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கும்பொழுதும் "வெல்க காளி" என்று சொல்லித் தொடங்குவது வழக்கமாகும். தமிழ்க் குமரி என்னும் பாடல் தொகுப்பின்மூலம் தமிழுலகத்துக்கு நன்கு அறிமுகமாயுள்ள அக்கவிஞரின் கவிதைகள் பல இன்னும் அச்சிடப்படவில்லை. கம்ப

னுடைய காவியத்தில் அவருக்கு மிக்க ஈடுபாடு உண்டு. "அடியேனுக்குக் கம்பனே கவிதைத் தெய்வம்; என் உள்ளத்தையும் உயிரையும் ஒருங்கே உருக்கும் காவியத் தலைவன்'' என்று ஓரிடத்தில் அவர் குறிப்பிடுகின்றனர். கம்பனுடைய செய்யுட்களிற் காணப்படும் சிறந்த ஓசையமைப்புக்கள் சிலவற்றை அவர் தமது கவிதைகள் பலவற்றிற் பயன்படுத்தியிருத்தலைக் காணலாம். தனிக் கவிதைகளை விட மேரிமக்தலேனா, அகல்யா என்னும் இரு நூல்கள் இயற்றியுள்ளனர். வால்மீகியும் கம்பனும் அகலிகையின் கதையினைத் தம்முடைய காவியங்களிற் கூறியுள்ளனர். வால்மீகி கூறிய அக்கதையினின்று கம்பன் கூறிய அக்கதை சிற்சில இடங்களில் மாறுபட்டுள்ளது. ஸ்ரீ யோகியார் கூறிய கதை அவ்விரண்டு கதைகளினின்றும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் வேறுபட்டுள்ளது. சமுதாய வாழ்க்கையிற் சமஉரிமை இல்லாதிருத்தலைக் கண்டு பாரதி உள்ளம் குமுறிப் பாடிய புதுமைப்பெண், பாஞ்சாலி சபதம் முதலிய பாடல்களைப் பின்பற்றிப் பெண்களுக்கு உயர்நிலை அளிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் புதிய முறையில் இந்நூலை இயற்றியிருக்கின்றனர் என்றே கொள்ளலாம். தீய ஒழுக்கத்தினளான .மேரி யேசுநாதரிடம் அடைக்கலம் புகுந்து திருந்திய வாழ்வைப் பெற்ற கதையினை அழகுற அமைத்துப் பாடிய நூலே மேரி மக்தலேனா என்பது. இந்நூலிலும் பெண்ணின் பெருமையேசித்திரிக்கப்படுகின்றது. அவர்பாரசீகக் கவிஞன் உமர் கயாம் பாடல்களைத் தழுவிப் பல பாட்டுக்கள் பாடியிருக்கின்றனர். அவர் பாடிய

சத்திப் பாடல்களில் வேதாந்தக் கருத்துக்கள் செறிந்திருத்தலைக் காணலாம். சராசரங்கள் அனைத்திலும் பராசத்தியே விளங்கக்காணும் காட்சியைப் புலப்படுத்தும் அவர் பாட்டு ஒன்று வருமாறு:

திக்குகள் எட்டும்

1

திக்குகள் எட்டும் சிதறித் திடுக்கிடக்
கெக்கலி கொட்டிடுவாள்
பொக்கென ஓர்கணத்தே அண்டம் யாவையும்
பொட்டென வெட்டிடுவாள்
சக்கும் குருதிக் கடலினில் ஊழியின்
காற்றில் குதித்திடுவாள்
நக்க பிரானுக்கு நாயகி பாவம்
நடுங்க நகைத்திடுவாள்;

2

அண்டங்கள்யாவும் குலுங்கிடக் கிண்கிணி
ஆட்டங்கள் காட்டிடுவாள்
கொண்டல் நடுவில் குளிர்ந்த மதிவைத்த
கோலம் விளக்கிடுவாள்
கண்டு மகிழ்ந்தவர்க் கின்ப வெறியில்
கவிதை பொழிந்திடுவாள்
பெண்டு பிள்ளைகுட்டி யாவரும் வாழ்ந்திடப்
பேரருள் செய்திடுவாள்;

3

சட்டச் சடசடக் கொட்டும் இடிக்குரல்
சத்தத்தில் வீற்றிருப்பாள்
வெட்டி அடித்திடும் மின்னல் வெறியினால்
மெட்டி மினுக்கிடுவாள்
துட்டர் பயப்படச் சிட்டர் களித்திடத்
தோத்திரம் பாடிடுவோம்
பட்டின் மெதுவும் பதத்தினில் வீழ்ந்து
பரவசம் எய்திடுவோம்;

பாரதி காட்டிய வழியிற் சென்று பாட்டுக்களை இயற்றி நூல்வடிவிலும் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவுஞ் சஞ்சிகைகள் வாயிலாகவும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் கவிஞர்கள் இக்காலத்திற் பலருளர். அவர்கள் எல்லோரைப்பற்றியும் இச்சிறு நூலின்கண் கூற முடியாதாகலின் அவர்களைப்பற்றி யாதும் கூருது விடுகின்ரேம். இக்காலத்தில் வெளிவரும் கவிதைகளுட் காலவெள்ளத்துட்பட்டு அழிந்துபோகாது இலக்கியப் பண்பு வாய்ந்தனவாய்த் தமிழ்மொழியை அலங்கரிக்கத் தகுந்தவை எவையென நாம் இப்பொழுது துணிந்துகூற முடியாது. அவற்றுள் யாழ்ப்பாணத்தில் பிரசுரிக்கப்படும் சிவதொண்டனில் வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் நற்சிந்தனைப் பாட்டுக்கள், மக்களுக்கு நல்வழி காட்டும் பண்புடையனவாயும் உண்மையான அநுபவஞானத்தைப்புலப்படுத்துவனவாயும்தொன்றுதொட்டுத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிற் சிறப்பிடம் பெற்றுவரும் சித்தர் பாடல் வகையினைச் சார்ந்தனவாயும் விளங்குகின்றன. அவற்றின்கண் உண்மை உண்டு; ஒளி உண்டு; கவிதைப் பண்பு உண்டு. அவை காலத்துக்கு உரிய மொழிநடையிலும் ஓசையிலும் அமைந்துள்ளன. அவற்றுட் சில கவிதைகள் நற்சிந்தனை என்னும் நூல்வடிவில் வெளிவந்துள்ளன.

இந்நூற்றூண்டிலே இலங்கையில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர்களுள் நவாலியூர்ச். சோமசுந்தரப் புலவர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர். அவர் தம்முடைய இளம்பிராயந் தொடக்கம் 50 ஆண்டுகளுக்குமேல் பல பிரபந்தங்களையுந் தனிச்செய்யுட்

களையும் பாடியுள்ளனர். அவர் நாமகளையும் தம்முடைய குலதெய்வமாகிய முருகப்பிரானையும் பல பாட்டுக்களில் நெஞ்சாரப்பாடித் துதித்திருக்கின்றனர். அவர் பாடிய நூல்களுள்ளே தந்தையார் பதிற்றுப்பத்து மிக உருக்கமாகப் பாடப்பட்டதொன்றாகும். அவர்களுடைய பாட்டுக்கள் யாவும் பழைய தமிழ் மரபு பிறழாது செந்தமிழ்ச் சொற்களாற் கற்பனைச் சிறப்பும் ஓசைச் சிறப்பும் ஒருங்கு உடையனவாக ஆக்கப்பட்டவை. அவர் இயற்றிய நூல்கள் நாமகள் புகழ்மாலை, தந்தையார் பதிற்றுப்பத்து, நல்லையந்தாதி முதலியன.

இந்நூற்றாண்டிலே பல செய்யுளிலக்கியங்களும் கவிதைகளும் தோன்றியுள்ளனவேனும், பெருந்தொகையாக உரைநடையிலக்கியங்கள் வெளிவந்திருத்தலை நோக்கின், உரைநடை வளர்ச்சிக்கும் உரைநடை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் உரிய காலப் பகுதியென்றே இந்நூற்றாண்டைக் கூறலாம். ஆங்கிலக் கல்வி விருத்தியினாலும் ஐரோப்பிய நாகரிகத் தொடர்பினாலும் தமிழ் நாடு அடைந்துள்ள சிறப்புக்களுள் தமிழில் உரைநடையும் உரைநடை இலக்கியமும் விருத்தியடைந்து வருதலை ஒன்றாகக் கொள்ளலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முடிவடைய முன்னரே தமிழ்மொழியில் ஆர்வங்கொண்ட அறிஞர் பலர் தமிழ் இலக்கிய சம்பந்தமாகவும் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திர சம்பந்தமாகவும் ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து அரிய கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதியதோடு ஏட்டு வடிவத்திலிருந்த பல தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்களை அச்சிட்டு உதவினர். அங்ஙனம் தமிழுக்கு அருந்

தொண்டாற்றிய அறிஞர்களுள் சாமிநாதையரவர்களும் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்களும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சங்கநூல்களுட் பெரும்பாலானவற்றையும் பிறநூல்களையும் அச்சேற்றி ஐயரவர்கள் வெளியிட்டிராவிடின் அவற்றுட் பல அழிந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. சங்கநூல்களைப் பலர் படித்து, அவற்றிலுள்ள பல அரிய சிறப்புக்களை உட்பொருளாகக் கொண்டு பல நூல்களை இயற்றித் தமிழிலக்கியத்தை வளம்படுத்துதற்கு முக்கிய ஏதுவாக இருந்தது ஐயரவர்கள் செய்துவந்த அரிய முயற்சியேயாகும். இலக்கிய வரலாற்றிற் காலவரையறை சம்பந்தமாகவும் இலக்கிய வளர்ச்சி சம்பந்தமாகவும் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றைச் செய்து மக்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது போற்றத்தக்க தொண்டாகும். இலக்கியத் திறனாய்வு சம்பந்தமாக டி. கே. சி. அவர்கள் செய்துவந்த தொண்டும் போற்றத்தக்க தொன்றாகும். பழைய செய்யுட்களுள்ளும் புதிய கவிதைகளுள்ளும் நல்லனவற்றைத் தெரிந்து அவற்றிற் காணப்படும் இலக்கிய நலன்களை எடுத்துக்காட்டி மக்களை அத்துறையில் ஊக்கியதனால் இப்பொழுது பாட்டின் திறனாயும் கலை தமிழ் நாட்டில் வளர்ச்சி பெற்றுவருகின்றது. இங்ஙனம் அறிஞர்கள் ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றைச் செய்து எழுதிய நூல்களும் கட்டுரைகளும் இக்கால உரைநடை வளர்ச்சிக்கும் உரைநடை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் உதவின என்றே கொள்ளலாம்.

இந்நூற்றாண்டிலே தமிழுரைநடை விரைவாக முன்னேறிச் செல்வதற்குப் பலகாரணங்கள் உள. ஒரு மக்கட் குழுவினர் பேசும் மொழியும் அம் மொழியில் எழும் இலக்கியமும் வளர்ந்து செல்லுதல் பெரும்பாலும் அவர்களுடைய வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திலேயே தங்கியிருக்கின்றது. தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை இந்நூற்றாண்டில் விரைவாக மாறிக்கொண்டு செல்வதைப்போல முற்காலங்களில் அது அத்துணை விரைவாக மாற்ற முற்றுச்செல்லவில்லை. தமிழ்மக்களுடையவாழ்க்கை பல துறைகளிலும் முன்னேறிச் செல்வதால் அதற்கிசையத் தமிழுரைநடையும் வளர்ச்சிபெற்று வருகின்றது. இது பொது மக்களுக்கு உரிய காலமாதலின் அம்மக்களுக்குப் புலப்படக்கூடிய வகையில் எண்ணக் கருத்துக்களை வெளியிடவேண்டியிருந்ததனாலும் தமிழுரைநடை ஒரு புது வழியில் விருத்தியடையலாயிற்று. ஒரு மொழியில் புதிய கலைகள் உருவாகும்போது புதிய கருத்துக்கள் அம் மொழியிற் புகுதலுண்டு. ஆகவே, அவற்றை வெளியிடுதற்கு ஏற்ற வாயிலாக மொழிநடை விருத்தியடைதல் இயல்பாகும். ஆங்கிலக் கல்வி, விஞ்ஞானக் கலை வளர்ச்சி, பொதுமக்களின் விழிப்புணர்ச்சி முதலியபலகாரணங்கள் தமிழுரைநடைவளர்ச்சிக்குச் சாதகமாயிருந்தன. பல்வகைப்பட்ட பொருள்களையெல்லாம் எடுத்துக் கூறுதற்கு ஏற்ற கருவியாக அது கையாளப்பட்டு வரலால், அது ஆற்றல் வாய்ந்ததொன்றாகஇக்காலத்தில் விளங்குகின்றது. அதனாலேதான் இக்காலப்பகுதி உரைநடைக்குரிய காலப் பகுதி எனக் கருதப்படுகின்றது. பழைய

சாதிக்கட்டுப்பாடு, சமயக் கட்டுப்பாடு, பொருளாதார இன்னல்கள் முதலியவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறுதற்கு வேண்டிய விழிப்புணர்ச்சியோடு ஒரு புதிய சமுதாயம் உருவாகிக்கொண்டு வரும் இக்காலத்தில்,மக்கட்குழுவினரிடத்தே உலகவாழ்க்கை முக்கிய இடம்பெறுகின்றது. அவ்வாழ்க்கையினை உயர்த்துதற்கு உதவும் மொழிநடைதான் அச் சமுதாயத்தின்கண் உயிருடன் வாழமுடியும். ஆகவே, பழைய உரைநடை சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்படும் நிலை இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது. இங்ஙனம் பழையநடையினைக் கைவிட்டு, காலத்தின் போக்கிற்கு உரிய புதிய உரைநடைகளை அமைப்பதில் ஈடுபட்ட ஆசிரியர்களுள் பாரதி வ. வே. சு. ஐயர், சாமிநாதையர், கலியாணசுந்தர முதலியார், மறைமலையடிகள்,புதுமைப்பித்தன் முதலியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த வேதநாயகம்பிள்ளை, ராஜமையர் ஆகியோர் கையாண்ட உரைநடையும் இப்புது வழியிற் செல்லும் பண்பு வாய்ந்தனவாக உள்ளன. நாவலர் முதலானோர் தமிழுரைநடையை ஆற்றல் வாய்ந்ததாகச் செய்தனரெனினும் வேதநாயகம் பிள்ளை தம்முடைய நாவல்களில் தமிழுரைநடையைக் கையாண்டதுபோல அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பிற ஆசிரியர்கள் கையாளவில்லை: அவர் கூற எடுத்துக்கொண்ட விடயங்களைப்பற்றி எத்துணைத்தெளிவாகக் கூறியிருக்கின்றனர் என்பதை அந்நூல்களைப் படித்தறியலாம்.கவிதையிற் புலப்படுத்த வேண்டிய

உணர்ச்சி பேதங்களை உரைநடையிலும் வெளிப் படுத்தல் கூடும் என்பதை முதன்முதலாகக் காட்டி வைத்தவர் ராஜமையர் எனக்கூறுதல் பொருத்த மாகும். இங்ஙனம் 19-ம் நூற்றாண்டின் முடி விலே தமிழுரைநடையிற் சில புதிய பண்புகள் காணப்பட்டபோதும், பாரதியின் உரைநடையி லேதான் நாம் இக்காலத்துக்கு ஏற்ற நடைக்கு உரிய சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றைக் காண்கின்றோம். வழக்கிலுள்ள சொற்களும் இலக்கண அமைதிகளும் பொருந்தப்பெற்ற ஒருநடையைத்தான் பொதுசன வாழ்க்கை முக்கிய இடம்பெற்றுள்ள ஒரு சமு தாயம் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்பதைப் பாரதி நன்கு அறிந்திருந்தார். ஆகவே, உயிருள்ள செய்யுள் நடை ஒன்றினை அவர் ஆரம்பித்து வைத்தது போலவே அத்தகைய ஒரு உரைநடையினையும் தொடக்கிவைத்தனர்; எனினும், அவர் இயற்றிய கவிதைகள் அவருக்குப் புகழை ஈட்டிக் கொடுத் ததுபோல அத்துணைச் சிறப்பாக உரைநடை புக ழைக் கொடுக்கவில்லை. கவிதையிற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றை அவர் உரைநடையும் பெற்றுள்ளது. தர்க்க முறையாகவும் தெளிவாக வும் ஒன்றைக் கட்டுரைத்தற்கு அவ்வுரைநடை ஏற்ற கருவியாக அமையமாட்டாது என்பதனாற் போலும் அது போற்றப்படவில்லை; எனினும், வழக்கிலுள்ள பதங்களைச் சிறிய வாக்கியங்களில் அமைத்து எழுதும்முறை பாரதிகாலம் தொடக்க மாக விருத்தியடைந்துவருகிறது.

பொதுசனம் ஏற்கக்கூடிய ஒரு மொழிநடை தான் இக்காலத்திற்கு உரியது என்பதை அறியாத

எழுத்தாளர் பலர் தாம்தாம் விரும்பிய நடையி னைக் கையாண்டு உரைநடை நூல்களை இயற்றி யுள்ளனர். சிலர் வடமொழி கலவாத தனித்தமிழ் நடையொன்றை வளர்க்க முயன்றனர். வேறு சிலர் வடமொழிச் சொற்களை வேண்டாத அள விற்குப் புகுத்தி மணிப்பிரவாள நடையையொத்த ஒரு புதிய நடையில் எழுத முற்பட்டனர். இன்னுஞ் சிலர் வழக்கொழிந்த சொற்களைப் பிரயோகித்துப் பழைய உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உரை நடையைத் தழுவத்தொடங்கினர். செய்யுளிற் காணப்படும் எதுகைமோனை முதலிய ஓசைப்பண்பு களையுடைய உரைநடையினைச் சிலர் எழுதினர். இவ்வாறெல்லாம் எழுத ஆரம்பித்தவர்களின் முயற்சிபெரும்பயன் அளித்திலது என்றேகூறலாம். வடசொற் கலவாத தனித்தமிழ் நடையொன்றி னைத் தொடக்கிவைத்த பெருமை மறைமலையடிக ளுக்கே உரியது. அந்நடை தூய செந்தமிழின் ஆற் றலைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்தபோதும், அது காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்கிய நடையன்றா கலின், அது சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்படுகின் றது; எனினும், இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த உரை நடை ஆசிரியர்களுள் அடிகளும் ஒருவராக மதிக் கப்படுவார் என்பதில் ஐயமில்லை. சைவத்திற்கும் தமிழிற்கும் அருந்தொண்டு ஆற்றிய அடிகள் அந் நடையில் இயற்றிய நூல்கள் பல. அவற்றுட் சிறந்த உரைநடை இலக்கியங்களாக மதிக்கப்படுவன குமுத வல்லி, கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள், சிந்தனைக் கட்டுரைகள் என்பன. முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி, மாணிக்கவாசகர் காலமும் வரலாறும், தமிழர்

நாகரிகம் முதலிய நூல்கள் அடிகளது ஆராய்ச்சித் திறனையும் தமிழறிவையும் நன்கு புலப்படுத்துவன.

பேச்சுவழக்கை ஒட்டியே எழுத்துவழக்கும் இருத்தல்வேண்டும் என்னும் உண்மையைஉணர்ந்த எழுத்தாளர் பலர் இக்காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்க, வேகமும் உயிர்ப் பண்பும் பொருந்தப் பெற்ற இலகுவான உரைநடையொன்றைக் கையாளத் தொடங்கினர். அவர்களுட் சாமிநாதையரும் கலியாணசுந்தர முதலியாரும்சிறந்தவர்கள் பாமர மக்களும் படித்துப் பொருளறிந்து இன்புறக்கூடிய ஒரு தெளிந்த நடையில் அவர்கள் தம் வாழ்க்கை அநுபவங்களையும் கருத்துக்களையும் வெளியிட்டுள்ளனர். தமிழ்த்தாயின் அருந்தவப் புதல்வர்களுள் ஒருவராகிய ஐயரவர்கள் தம் வாழ்க்கை முழுவதையும் தமிழ் மொழிக்கு அர்ப்பணம் செய்து, ஏட்டுவடிவிற் கிடந்த பல நூல்களைத் திருந்திய முறையில் அச்சிட்டு உலகிற்கு அளித்த பேருதவிக்குத் தமிழ்மக்கள் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் ஏட்டுவடிவத்திற் கிடந்த நூல்களை ஆராய்வதிலும் அச்சிடுவதிலும் ஊக்கம் செலுத்தி வந்தமையால், நாம் அவரை ஓர் ஆராய்ச்சியாளரெனக் கருதுகின்றோமன்றிச், சிறந்த உரைநடையாசிரியராக மதிப்பதில்லை. அவர் முதுமைப் பருவத்தை அடைவதற்கு முன்னும் பின்னும் எழுதியுள்ள உரைநடைப் பகுதிகளை ஒப்பிட்டு நோக்குவோமாயின் இந்நூற்றாண்டில் உரைநடைவளர்ந்தவாற்றையே கண்டுகொள்ளலாம். இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அவர் எழுதிய உரைப்பகுதிகள், அவர் அச்சிட்ட நூல்களுக்கு முகவுரைகளாகவும்

கதைச் சுருக்கங்களாகவும் உள்ளன. பிற்காலங்களில் எழுதிய நான் கண்டதும் கேட்டதும், புதியதும் பழையதும், நல்லுரைக்கோவை, நினைவு மஞ்சரி என்பன தம்முடைய வாழ்க்கை அனுபவங்களைச் சித்திரிப்பனவாக உள்ளன. தம்முடைய வாழ்க்கையின் முற்பகுதியில் உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட பழைய உரைநடையைத் தழுவிப் பண்டிதரானோர் படித்தறியக்கூடிய நடையில் எழுதியுள்ளனர். அந்நடையாற் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்து, காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்கப் பாமரமக்களும் படித்து இன்புறக்கூடிய ஓர் இலகுவான நடையினைக் கையாண்டு, தம் முதுமைப்பருவத்தில் நினைவு மஞ்சரி முதலிய நூல்களை எழுதினர். பேச்சுவழக்கிலுள்ள சொற்களை இனிமையும் எளிமையும் உள்ள வாக்கியங்களில் அமைத்து ஒரு தெளிவான நடையினை அந்நூல்களிற் கையாண்டிருக்கின்றனர். இப்புதிய நடையின் ஆற்றலை அவர் நன்கு அறிந்தே பழைய நடையினைக் கைவிட்டனர் என நாம் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. காலத்தின் போக்கு அவருடைய நடையை முற்றாக மாற்றிவிட்டது. தேசிய இயக்கம் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய காரணத்தால் சனசமூகத்திற்கு அரசியல் அறிவைப் புகட்டும் நோக்கமாகப் பல கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதியவர்களுட் சிறந்துவிளங்குபவர் கலியாணசுந்தர முதலியார். கேட்போர் உணர்ச்சி ததும்பும்படி நாட்டுமக்கள் நலன் குறித்து அவர் பேசிய பேச்சுக்களில் அவருடைய மொழியாற்றல் நன்குபுலப்படுகின்றது. அரசியற்றுறைகளிலே தமிழ்

மொழி வளமுடையதாக வளர்ந்துவருதற்குப் பேருதவி புரிந்தவர் கலியாணசுந்தர முதலியார் எனலாம். தெளிவும் இனிமையும் உள்ள ஒரு நடையில் மக்களுடைய உள்ளத்தைப் பிணிக்கக்கூடிய வகையிற் பல கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதியுள்ளனர். மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும், பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத்துணை, முருகன் அல்லது அழகு முதலியன அவருக்குப் புகழை ஈட்டிக் கொடுத்த அவர் நூல்களுட் சில.

தமிழிலுள்ள சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள்ளே தன்னிகரில்லாத் தலைவனாக விளங்கிய புதுமைப் பித்தன் கையாண்ட உரைநடை தமிழ்மொழியில் முன் காணப்படாத ஒரு புதிய நடையாகும். சாதாரணசொற்களைக்கொண்டு தம்முடைய விசித்திரமான மனோபாவங்களையும் புதிய கருத்துக்களையும் இலகுவாகவும், படிப்போர் மனத்திலே தெளிவாகப் பதியக்கூடியதாகவும், கூறிவிடுகின்றனர். அவருடைய எண்ணக் கருத்துக்களுக்கு ஏற்பத் தமிழ்மொழி 'நெளிந்து வளைந்து கொடுப்பதைப்' பார்க்கும்போது, தமிழ்மொழிக்கு உள்ள ஆற்றல் எத்தகையது என்பதை நாம் காணமுடிகிறது. இப்பொழுது அதன் ஆற்றலைப் பயன்படுத்துவதற்குப் புதுமைப்பித்தன் போன்ற இலக்கிய கர்த்தாக்கள் இல்லாமையால், நாம் அதன் சிறப்பைக்கண்டு இன்புற முடியாதிருக்கின்றது. அவர் கையாண்ட உரைநடைக்கு மேல்வரும் உரைப்பகுதி ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

"கவிதை கவிதை என்று சொல்லுகிறார்களே அதைப்பற்றி எழுதவேண்டும் என்று எனக்கு வெகுநாளாக ஆசை. இன்றைக்குத்தான் முடிந்தது.

பேனா எங்கேயடா? அடே ராசா, நீ எடுத்தாயா? குரங்குகளா ஒன்றை மேசைமேல் வைக்கவிடாதீர்கள். அது பேனாவாகவா இருக்கிறது? இருந்தாலும், இந்தக் குழந்தைகள் இருக்கிறதே, சனியன்கள், மழலையாம், குழலாம் யாழாம்! அதைவிட ஒரு ஓட்டைக் கிராமப்போனை வைத்துக்கொண்டு காதைத் துளைத்துக்கொள்ளலாம்.

குழந்தைகளால் என்ன பிரயோஜனம்? சுத்தத் தமிழ்பேசத் தெரியுமா? அவைகளுக்குத்தான் என்ன ஒரு கூட்டத்திலே பழகத் தெரியுமா? இன்னும் அழாமல் இருக்கத்தெரியுமா?

எங்கள் வீட்டு 'ராஜா'வைப்பற்றிச் சொல்லவா? சோற்றுக்குத் தாளம் போட்டாலும், வீட்டுக்கொரு 'ராஜா'விற்குக் குறைவில்லை. அதில் மட்டும் பாரதி சொன்னதிற்கு ஒருபடி மேலாகவே யிருக்கிறோம். எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்களின் தகப்பன்மார்!'

புதுமைப்பித்தனைப் போலவே இக்காலப்பேச்சு வழக்கிலுள்ள தமிழைக் கையாண்டு நல்ல உரை நடையிற் சிறுகதை, நாவல் முதலியவற்றை எழுதி, இப்புதிய நடையினை நிலைபெறச்செய்த எழுத்தாளர்கள் பலராவர். அவர்களுள் வ. ரா., கல்கியாசிரியர் கிருஷ்ணமூர்த்தி, கு. ப. ரா. முதலியோர் இந்நடையினைச் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளனர். பழைய நடையைத் தழுவிப் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதித் தமிழ்த்தொண்டு புரிந்த பெரியார்களுள் அரசன் சண்முகனாரும் ரா. இராகவையங்காரும் விபுலானந்த அடிகளும் பாராட்டத் தக்கவர்கள். இந்நூற்றாண்டில் தமிழிலக்கண அறிவில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிய அரசன் சண்முக

ஞர் பல சிறந்த கட்டுரைகளையும் சண்முகவிருத்தி என்னும் இலக்கண ஆராய்ச்சி நூலினையும் எழுதி யுள்ளனர். அவருடைய நுண்ணறிவையும் உரை நடையாற்றலையும் அவற்றிற் கண்டு தெளியலாம். தமிழிலக்கியங்களுட் பொதிந்துகிடக்கும் நுண்ணிய கருத்துக்களைச் சுவைபட எடுத்துக்கூறும் வன்மை யும் தமிழறிவும் ஆராய்ச்சித் திறனும் ஒருங்கு வாய்க்கப்பெற்றவர் ரா,இராகவையங்காரவர்கள். இவர் பாரி வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கி யங்களை இயற்றியதைவிட, சேதுநாடும் தமிழும், நல் லிசைப் ,புலமை மெல்லியலார், தமிழ் வரலாறு முதலிய பல, ஆராய்ச்சி நூல்களையும் எழுதியுள்ளனர். சிறந்த உரைநடை வன்மையும் செய்யுளியற்றும் ஆற்றலும் ஒருங்கு வாய்க்கப்பெற்ற விபுலானந்த அடிகள் இயல், இசை, நாடகமாகிய முத்தமிழை யும் ஆராய்ந்து பல அரிய கட்டுரைகளை எழுதி யுதவியதோடு மதங்கசூளாமணி யாழ்நூல் என்பவற்றை எழுதியுள்ளனர். பல நூற்றாண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த தமிழரின் பண்டை இசைக் கருவிகள், பண்முறை முதலியவற்றைப் பல நூல்களின் உதவி கொண்டு ஆராய்ந்து தமிழுலகிற்கு வெளிப்படுத் திய பெருமை அடிகளுக்கே உரியது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த உரைநடை இலக்கியங்களை நாவல், சிறுகதை, இலக்கிய விமர் சனம் அல்லது நலன் ஆய்தல் என மூன்றாக வகுக் கலாம். ஆங்கிலம் முதலிய ஐரோப்பிய மொழி களிற் பெரிதும் விருத்தியடைந்துள்ள இவ்விலக்கிய

வகைகள் ஆங்கிலக் கல்வியைத் தமிழ் மக்கள் கற்கத் தொடங்கியதன் பயனுகத் தமிழ் மொழியின்கண் புதிதாக வந்துள்ளவை. சென்ற 400 ஆண்டுகளாக ஐரோப்பாவில் வளர்ச்சியுற்றுவரும் நாவல் இலக்கிய முறையைத் தழுவித் தமிழில் இலக்கியங்களை இயற்றத் தொடங்கிய ஆசிரியர்களுள்ளே 19-ம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர்களுள் மயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை, ராஜமையர், சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் ஆகிய மூவரையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். வேதநாயகம்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய இரு கதைநூல்களுள் ஒன்று பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், மற்றது சுகுணசுந்தரி சரித்திரம் என்பதை முன்னுள்ள அதிகாரத்திற் குறித்துள்ளோம். உண்மையில் இவற்றை நாவல் இலக்கியமெனக் கூறமுடியாது ஒரு நூலிலுள்ள கதை, கதாபாத்திரங்கள் என்பன நல்லொழுக்கம், நற்குணம் என்பவற்றைப் புலப்படுத்தும் நோக்கமாக எழுபவை என்றும், நற்குணங்களின் சின்னங்களாகவும் பிறருக்கு வழிகாட்டியாகவும் கதாபாத்திரங்கள் அமைதல் வேண்டும் என்றும், தீய குணங்கள் மக்கள் வெறுக்கக்கூடிய வகையிற் சித்திரிக்கப்படவேண்டும் என்றும் ஆசிரியர் பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்தின் முகவுரையிற் கூறுகின்றனர். இதுவே ஆசிரியருடைய கொள்கையாகும். ஆகவே, இதற்கிணங்க அவர் நூலை அமைத்திருக்கின்றனர். அறநெறிகள் பலவும் அறிவுரைகள் பலவும் அவர் நூலிற் கூறப்படுகின்றன. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கினையும் சிறப்பித்துக் கூறும் காவியங்கள்போல எண்வகைச் சுவைகளும் பிறவும்

அமையக்கூடிய முறையிலே இந்நூலைக் கொண்டு செல்கின்றனர். பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்திற் கூறப்படாத அறிவுரை முதலியனவும் உடல்நல முறைகளும் சுகுணசுந்தரி சரித்திரத்தில் ஆங்காங்கு புகுத்தப்பட்டுள்ளன. நூற்றுக்கணக்கான பழமொழி களும் உவமைகளும் அந்நூலின் நடையினைச் சிறப் பிக்கின்றன. "பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட நல்வரவேற்பே எனது இவ்விரண் டாவது புனிதத்தை எழுதுவதற்கும் என்னை ஊக்கு கின்றது'' என்று ஆசிரியர் இந்நூலின் முன்னுரை யிற் கூறியிருப்பதை நோக்கும்போது அக்காலத் தில் இத்தகைய அறவழி கூறும் நூல்களுக்குப் பெருமதிப்பு இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெரிகின்றது. கதை முக்கியமன்று; அது பழக்கவழக் கங்களின் திருத்தப் பாட்டிற்கு ஒரு கருவியாக அமைந்து சமூகத்தை மேல்நிலைக்குக் கொண்டுவரு தல்தான் முக்கியம் என்பது அவருடைய நோக்க மாகும். ஆகவே, இத்தகைய நோக்கங்களை மனத் தில் வைத்துக்கொண்டு பிரதாபமுதலியார் சரித் திரத்திற் கிளைக்கதைகள் பலவற்றை உட்புகுத்திக் கதையை வளர்த்துச் செல்வதனுலும் சுகுணசுந்தரி சரித்திரத்தில் அறவுரைகள் முதலியவற்றையும் வாழ்க்கையிற் சாதாரணமாக நடைமுறையிற் காணமுடியாத அற்புத சம்பவங்களையும் இடை யிடையே புகுத்திச் செல்வதனுலும் அந்நூல்கள் நாவலின் பண்பை இழந்துவிடுகின்றன; எனினும், பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம் ஐரோப்பிய மொழி யில் எழுந்த முதல் நாவல் எதற்கும் தரத்திற் குறைந்ததன்று.

வேதநாயகம்பிள்ளைக்குப்பின் வாழ்ந்த ராஜமையர் எழுதிய கமலாம்பாள் சரித்திரந்தான் தமிழில் முதன்முதலாகத் தோன்றிய நாவல் என்று கூறலாம். அந்நூலில் அக்காலத்து வாழ்க்கைமுறை நன்கு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நூலை விட மனிதன் - அவன் தாழ்வும் ஏற்றமும் என்ற வியாசத்தைத் தமிழிலும் வேதாந்த உல்லாசம் என்னும் நூலை ஆங்கிலத்திலும் எழுதியுள்ளனர். அவர் இருபத்தைந்து வயதிலேயே இறந்துவிட்டனர். அவர் இன்னும் சிறிதுகாலம் இருந்திருப்பின் பல நூல்களை எழுதித் தமிழைச் சிறப்பித்திருப்பார். வேட்ஸ்வத், ஷெல்லி முதலிய ஆங்கிலப் புலவர்களிடத்தில் அவருக்கு மிகுந்த ஆர்வம் இருந்தது. அவர்களைப் போலவே ராஜமையரும் சிறந்தகற்பனுசக்திபடைத்தவர் என்பதை அவர் நூல்களிலிருந்து அறியலாம். அவருடைய ஆழ்ந்த சிந்தனையையும் கற்பனைச்சிறப்பையும் அவருடைய நாவல் இலக்கியம் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகிறது. அது இற்றைக்கு அறுபது ஆண்டுகளுக்குமுன் வெளிவந்தபோதும் அதற்குப் பின் தமிழில் வெளிவந்த நாவல்கள் எல்லாவற்றிலும் அதுவே சிறந்த நாவல் என மதிக்கப்படுகின்றது. பாதிக் கதையிலே வேதாந்தக் கருத்துக்களைப் பொருத்தமான வகையிற் கொணர்ந்து இணைத்துவிடுகின்றனர்; எனினும், அவர் வழக்குமொழியைக் கையாளுந் திறமும் குணசித்திரங்களை வளர்த்துச் செல்லுந் திறமும் போற்றத்தக்கவை. அவருக்குப் பின் சரவணப்பிள்ளை என்ற ஆசிரியர் . ஆங்கில நாவலாசிரியர் சாள்ஸ் கிங்சிலி என்பவர் எழுதிய 'ஹைபாதியா' என்னும் நூலைத் தழுவி மோகனங்கி,

என்னும் நாவலை இயற்றியுள்ளனர். கமலாம்பாள் சரித்திரத்துக்குப்பின் தோன்றிய நாவல்களுட் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது மாதவையா எழுதிய பத்மாவதி சரித்திரம் என்னும் நூலேயாகும். அதற்குப்பின் நடேச சாஸ்திரியார் எழுதிய தீனதயாளு என்னும் நாவல் சிறந்ததொன்றாகும். கமலாக்ஷி என்னும் நாவல் முதலாகச் சிவகுமாரன் என்னும் நாவல் ஈறாகப் பொன்னுசாமிப்பிள்ளை எழுதிய நாவல்கள் ஆறும் படித்து அநுபவிக்கத்தகுந்த சிறப்புடை நாவல்களாகும். மதிவாணன் என்னும் நாவலிற் பழைய உரையாசிரியர் கையாண்ட உரை நடையைத் தழுவித் தமிழ் நாட்டுக் கதையொன்றைச் சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றனர்.

ஆங்கிலக்கல்வி பெரிதும் விருத்தியடைந்துள்ள இந்நூற்றாண்டிலே ஆங்கிலம் படித்த எழுத்தாளர் பலர் திடுக்கிடும் சம்பவங்களையும் பயங்கரச் சூழ்நிலைகளையும் தம்மகத்தே கொண்டுள்ள ஆங்கில நாவல்கள் பலவற்றைப் படித்து, அவற்றைத் தழுவிப் பொழுதுபோக்கிற்கு உரிய பல கதை நூல்களைத் தமிழிலே தந்திருக்கின்றனர். அராபிக் கதைகளை யொட்டி விநோதமான கதைகள் அமைந்த நூல்கள் பலவற்றையும் எழுதியிருக்கின்றனர். இங்ஙனந் துப்பறியும் நாவல்களையும் பிறவற்றையும் எழுதிய ஆசிரியர்களுள் ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார் முதலியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். கல்வியறிவிற் குறைந்த பெண்கள் பொழுதுபோக்குதற்கு விரும்பிப் படிக்கக்கூடிய நாவல்களை ரங்கராஜுவும்

வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாளும் எழுதியுள்ள னர். அம்மையாரவர்கள்பெருந்தொகையாகநாவல் களை எழுதியிருப்பது பாராட்டத்தக்கதே.

ராஜமையர் காலத்துக்குப்பின் நூற்றுக்கணக் காக நாவல்கள் தமிழில் வெளிவந்தபோதும், அவற் றின்கண் பெரும்பாலும் இலக்கியச் சிறப்பினைக் காண்பது அரிதாகும். அவற்றுட் பெரும்பாலான வற்றின்கண் கதை மட்டுமே பிரதான இடம் பெற்றுள்ளதன்றிக், கதாபாத்திரங்கள் உண்மைத் தத்துவமுடையனவாகச் சிருட்டிக்கப்படவில்லை யென்றே கூறலாம்.வாழ்க்கைச் சம்புவங்களை உள்ள வாறே எடுத்துக் கூறுகின்ற நாவல்களை வாசகர் கள் விரும்பிப் படிப்பதுண்டு. வாசகர்களுக்குக் கதைப்போக்கிற் கவர்ச்சியை உண்டாக்கக் கூடிய முறையிற் கதைகள் புனையப்பட்டுள்ள நாவல்களை யும் மக்கள் விரும்பிப் படிப்பதுண்டு. இத்தகைய நூல்களை மக்கள் விரும்பிப் படிப்பதனுல் அவற் றைச் சிறந்த இலக்கியங்கள் என்று கொள்ளமுடி யாது. இலக்கியங்களுக்குக் கலைப்பண்பு இன்றியமை யாதது. வாசகர்களை வசீகரிக்கக்கூடிய எத்துணைச் சிறப்புக்கள் ஒரு நூலின்கண் இருந்தபோதும் அதன் கண் கலைப்பண்பு இல்லாவிடின் அது இலக்கியமா காது வாழ்க்கையுண்மைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவற்றைப் புலப்படுத்துதற்கு ஏற்ற கதாபாத்திரங் களைச்சிருட்டித்து,வளர்ச்சிக்கிரமத்தில் அமைத்துக் கதைப்புணர்ப்பின் உதவிகொண்டு கதையை வளர்த் துச்செல்லும் நாவல்களே கலைச்சிறப்புடையன வாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அத்தகைய நாவல் கள் தமிழில் மிகச்சில என்றேகூறலாம். மாதவையா

எழுதியுள்ள பத்மாவதி சரித்திரம் போன்ற நாவல்களே சிறந்த இலக்கியங்களாக எண்ணத்தகுந்தவை. இந்நூலில் மாதவையா தமது காலத்தில் நிலவிய கிராம வாழ்க்கை, பட்டின வாழ்க்கை முதலியனவற்றைத் திறம்படச் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றனர். பிரசாரமனப்பான்மையுடன் அந்நூலை அவர் இயற்றியதால், அதன்கண் வரும் கதாபாத்திரங்கள் சிறப்பாக அமையவில்லை என்றே கூறலாம். மைதிலி, திக்கற்ற இரு குழந்தைகள், பொற்ருெடி முதலியவையும் இத்தகையனவே.

இனி நாவல் என்னும் இலக்கிய வகைக்குத் தமிழிலே உருவமும் உயிரும் கொடுத்து இயற்றிய ஆசிரியர்களுள் கல்கி முதலில் வைத்து எண்ணத் தகுந்தவர். பாமர மக்கள் முதலாகக் கற்ருேர் ஈருக உள்ள தமிழ்மக்கள் அனைவரும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையும் புத்தகங்களையும் விரும்பிப் படித்தற்கு மூலகாரணமாக இருந்தவர் கல்கியவர்கள் என்றே கூறலாம். இக்காலத் தமிழில் எதையும் எழுதமுடியும் என்பதைச் சாதித்துக் காட்டியுள்ளனர். எதை எழுதினும் அதைத் தெளிவாகவும் சுவையுள்ளதாகவும் எழுதும் வன்மை அவருக்கு உண்டு. அவர் கலைப்பண்பு வாய்ந்த பல சிறுகதைகளை எழுதியபோதும் அவரை ஒரு சிறுகதை ஆசிரியர் எனக் கொள்வதைவிட, ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியர் எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமுடைத்தாகும். அழகிய தமிழ் நடையிலே அவர் முதலில் எழுதிய நாவல் கள்வனின் காதலி என்பது. அது சிறந்த வருணனைகளையும் உயிர்த்துடிப்புள்ள கதாபாத்திரங்களையும் கொண்டு விளங்குகின்றது.

வாழ்க்கையிற் காணப்படும் சிக்கல்கள் சிலவற்றை உட்பொருளாகக் கொண்டு சுவையுள்ள திருப்பங்களை அமைத்துக் கதையினை இனிமையுறக் கொண்டு செல்லும் வகை படித்து இன்புறற்பாலது. அவர் எழுதிய பார்த்திபன் கனவு, பொன்னியின் செல்வன், சிவகாமியின் சபதம் என்னும் நாவல்கள் சரித்திர நாவலின்பாற்படுபவை. தமிழகத்தைப்பற்றிய வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் சிலவற்றின் உதவிகொண்டு பல்லவர் ஆட்சிக்காலத்திலும் சோழப்பெருமன்னர் ஆட்சிக் காலத்திலும் தமிழ் நாட்டிலிருந்த பண்பாட்டு நிலையினை அகக்கண்ணாற்கண்டு சித்திரித்துக் காட்டும்வகை போற்றற்குரியது அக்காலத்துத் தமிழ் மக்களின் காதல், வீரம், நாட்டுப்பற்று முதலிய உணர்ச்சிபேதங்களை மிகத்தெளிவாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். அவருடைய தமிழ்நடை ஒரு தனிப்பண்பு வாய்ந்தது. அந்நடையினைத் 'துள்ளும் தமிழ்நடை' என்று நவீனன் கூறியிருப்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. சேர். வால்டர் ஸ்கொட் என்னும் நாவலாசிரியர் எங்ஙனம் சரித்திர நாவல்களை எழுதி ஆங்கிலத்தைச் சிறப்பித்தனரோ அங்ஙனமே கல்கியும் சரித்திர நாவல்களைஎழுதித்தமிழிலக்கியத்தைவளம்படுத்தியுள்ளனர். அவர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றித் தி. நா. சுப்பிரமணியன், சாண்டிலியன், அரு. ராமநாதன் முதலானோர் தமிழிற் சரித்திர நாவல்களை எழுதியுள்ளனர்.

இக்காலத்திலேதமிழ்மொழியில் நூற்றுக்கணக்காக வெளிவந்துள்ள நாவல்களை இச்சிறு நூலின்கண் தனித்தனி எடுத்து ஆராய்தல் முடியாதா

கும். அவை கூறும் கதைகொண்டு அவற்றை வகுப்பதாயின், நடுத்தரக் குடும்பங்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பன, இலட்சியக் கொள்கைகளை ஆதரித்துக் கூறுவன, கிராம மக்களின் வாழ்க்கையையும் அவ்வாழ்க்கையிற்காணப்படும் குறைநிறைகளையும் கூறுவன, காதலைப் புனைந்து கூறுவன என்று இவ்வாறு வகுத்துக் கூறலாம். நாவலின் சிறப்பு அது கூறும் கதையிலே தங்கியிருக்கின்றது எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. எத்தகைய கதை கூறப்படினும் அது கலைப்பண்பு அமையும் வகையிற் கூறப்படுதல் வேண்டும். ஒரு சிற்பி கல்லிலே ஓர் உருவத்தைச் செதுக்கும்போது அவ்வுருவத்தின் அங்கங்கள் யாவும் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்று மனத்தில் எண்ணிக் கலைப்பண்பு அழியாத வகையிற் செதுக்கி அவ்வுருவத்தை அழகு பொலிய அமைத்துக் காட்டுகின்ருனே, அவ்வாறே நாவலாசிரியன் நாவலுக்குரிய கலைப்பண்பு ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கக்கூடிய முறையிற் கதையை நடத்திச் செல்லானுயின், அவ்விலக்கியம் சீரிய வாழ்வு பெற்று விளங்கமுடியாது. ஆகவே, இன்றுள்ள நாவல்களுள் அழியாது நிலைபெறக்கூடியவை எவை யென்று இப்பொழுது துணிந்துகூற முடியாது. எனினும், சிறப்புள்ள நாவல்களின் பெயரை மட்டுமே ஈண்டுக் குறிப்பாம்.

தமிழிலே வெளிவந்துள்ள நாவல்களுட்பெரும்பாலானவை தமிழ்நாட்டில் வாழும் நடுத்தரக் குடும்பங்களின் வாழ்க்கையை எடுத்துக்கூறுவன. நடுத்தரக் குடும்பங்களிலுள்ள பெண்களே பெரும்பாலும்பொழுது போக்கிற்காக நாவல்களைப் படிக்

கின்றனராதலின், அக்குடும்பங்களைப்பற்றிய கதைகளை அவர்கள் விரும்பிப் படிப்பர் என்று எண்ணி அத்தகைய நாவல்களைப் பெருந்தொகையாக நாவலாசிரியர்கள் எழுதினர் என்றே கூறலாம். அத்தகைய நாவல்களுள்ளே எஸ் வி.வி. எழுதியபொம்மி, பி. எம். கண்ணன் எழுதிய பெண் தெய்வம், லட்சுமி எழுதிய பெண்மனம், காஞ்சனையின் கனவு, தேவன் எழுதிய மிஸ்டர் வேதாந்தம், க. நா. சுப்பிரமணியன் எழுதிய பொய்த்தேவு, மாயாவி எழுதிய அன்பின் ஒலி, சங்கமம் முதலியன சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இலட்சியங்களையும் அரசியற் கொள்கைகள் முதலியவற்றையும் சிறப்பித்துக் காட்டும் நோக்கமாகவும் அவற்றைப்பற்றிப் பிரசாரஞ் செய்யும் நோக்கமாகவும் எழுந்த நாவல்களுள் வ. ரா. எழுதிய கோதைத்தீவு, சுந்தரி என்பவை முக்கியமானவை. அவரே இத்தகைய நாவல்கள் தமிழில் எழுதுவதற்கு வழிகாட்டினர் என்று கூறலாம். மணிக்கொடி எழுத்தாளர் அவரைத் தங்கள் தலைவர் என்று சொல்லுவதுண்டு. தமிழில் வசனம் பழைய இலக்கண வரம்புக்குள் அமையவேண்டும் என்னும் நியதியில்லை என்பது அவர் கருத்தாகும். இந்நூற்றாண்டுக்கே உரிய புதிய நடையொன்றை அவர் தொடக்கிவைத்தனர் எனலாம். வழக்கிலுள்ள சொற்களையே பயன்படுத்தி எத்தகைய கருத்துக்களையும் தமிழில் வெளிப்படுத்த முடியும் என்பதைச் செய்துகாட்டியுள்ளனர். கா. சி. வேங்கடரமணி எழுதிய தேசபக்தன் கந்தன் அண்ணாத்துரை எழுதிய பார்வதி பி. ஏ, ராஜவேலு எழுதிய காதல் தூங்குகிறது, விந்தன் எழுதிய பாலும் பாவை

யும், ரகுநாதன் எழுதிய பஞ்சும் பசியும் முதலிய நாவல்கள் இலட்சிய நாவல்களுக்கு உதாரணங்களாகும். மு. வரதராசன் அவர்களும் இலட்சிய நாவல்கள் பலவற்றை எழுதியிருக்கின்றனர். அவற்றுள் மலர்விழி, அல்லி, கரித்துண்டு முதலியவை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. அகிலன் எழுதிய பெண், இன்ப நினைவு முதலிய நாவல்களும் இந்தவகையைச் சேர்ந்தனவே.

இனி, கிராமங்களில் வாழும் மக்களைக் கதாபாத்திரங்களாகக்கொண்டு அவர்களுடைய வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துக்காட்டும் நாவல்களும் காதற்சுவையை மையமாகக் கொண்டு எழுந்த நாவல்களும் தமிழிலே பலவுள. கிராம வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் நாவல்களுக்குச் சங்கரராம் எழுதிய மண்ணுசையையும் ஆர். சண்முகசுந்தரம் எழுதிய பூவும் பிஞ்சும் என்னும் நாவலையும் 'சுகி' எழுதிய விதிவழியே என்னும் நாவலையும் குறிப்பிடலாம். காதற்சுவையைச் சித்திரிக்கும் நாவல்களுக்கு ஆர்.வி. எழுதிய நிராசை, யுவதி என்பனவற்றையும் 'துமிலன்' எழுதிய கிராமமோகினி என்பதையும் உதாரணமாகக் கூறலாம்.

பிறமொழிகளிலிருந்துமொழிபெயர்க்கப்பட்ட நாவல்களும் தமிழிற் பல உள. இந்திய மொழிகளுள் வங்காள மொழியிலிருந்தும் மரர்ட்டி மொழியிலிருந்தும் சில நாவல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. வங்காள மொழியில் தாகூர் எழுதிய நாவல்களுள் மாயாவிநோதினியை ஸ்ரீமதி தஞ்சமும், குமுதினியை ரங்கநாயகியும், பூந்தோட்டம், புயல் என்பனவற்றை நா. குமாரசாமியும் மொழிபெயர்த்

துள்ளனர். பக்கிம் சந்திரரின் நாவல்களுள் ஆனந்த மடம், விஷவிருட்சம் என்பன மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. மராட்டியில் காண்டேகர் எழுதிய நாவல்கள் சிலவற்றைக் க. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் எரி நட்சத்திரம், இரு துருவங்கள் என்பவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இந்திய மொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நாவல்களிலும் அதிகமாக ஐரோப்பிய மொழிகளிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஆங்கில மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டவையே பெரும்பாலானவை ஏனை ஐரோப்பியமொழிகளுள் பிரஞ்சு மொழியில் விக்டர்கியூகோ எழுதியவற்றுள் இரண்டு நாவல்களைச் சுத்தானந்தபாரதியார் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். அவை ஏழைபடும்பாடு, இளிச்சவாயன் என்பன. ருஷிய மொழியில் லியோ டால்ஸ்டாய் எழுதிய நாவல்களுள் போரும் காதலும் என்பதைத் திரிகூடசுந்தரமும் மறுமலர்ச்சி என்பதை முல்லை முத்தையாவும் விஷப்பணம் என்பதை வி. எஸ். வெங்கடேசனும் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். மாக்ஸிம் கார்க்கியின் மூன்று தலைமுறைகள் என்னும் நாவலை ரகுநாதன் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். எஸ். எஸ். மாரிசாமி ஜெர்மன் மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்த நூல் துன்பக்கேணி என்பது. அன்புவழி என்னும் ஸ்வீடிஷ் நாவலைக் க. நா. சுப்பிரமணியன் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். மேலே கூறிய மொழிபெயர்ப்பாளர்களைவிட கு.ப.ரா., புதுமைப்பித்தன் ரா. ஆறுமுகம், த. நா. சேனாபதி, அ.கி. ஜயராமன், ரா. வீழிநாதன், ஆனந்ததீர்த்தன், ப. ரா. முதலியோரும் பல நாவல்களை மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

பிறமொழிகளிலுள்ள நாவல், சிறுகதை, நாடகம் முதலியன தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருதலினாலே தமிழிலக்கியம் விருத்தியடைந்துவருகிறது. பிறநாட்டு நல்லறிஞர் இயற்றிய இலக்கியங்கள் தமிழில் வந்து சேரும்போது பிறநாட்டு இலக்கிய மரபுகளும் தமிழில் இடம்பெறுகின்றன. அங்ஙனம் இடம்பெறுதல் இலக்கிய வளமுள்ள பிறமொழிகளைப் போலத் தமிழும் வளம்பெற ஏதுவாகின்றது. ஒரு மொழியில் இலக்கிய மரபு காலத்திற்கு ஏற்ற முறையில் மாற்றமுறாவிடின் அம்மொழியில் இலக்கிய வளர்ச்சி குன்றிவிடும் என்பது வரலாற்று நூலறிஞர் கண்ட உண்மையாகும். பண்டைத் தமிழிலக்கியம் வடமொழி இலக்கியத் தொடர்பால் வளம்பெற்ற வகையினைப் பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களைப் படித்தறியலாம். தமிழிலே மொழிபெயர்ப்பாக உள்ள இலக்கியங்களோடு ஏனை இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்பொழுதுதான் மொழிபெயர்ப்பு அல்லாத இலக்கியங்களின் தரத்தை மட்டிட முடிகிறது. பிறமொழி இலக்கியங்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படும்பொழுது இரண்டு வகையாக, மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு ஏற்றவாறு மாற்றங்களைப் புகுத்தி மொழிபெயர்த்தல்; மற்றது, மாற்றம் ஒன்றும் செய்யாது உள்ளவாறே மொழிபெயர்த்தல். அங்ஙனம் உள்ளவாறு மொழிபெயர்த்தலினாலே பிறமொழி மரபுகள் தமிழில் வந்து சேர இடமுண்டாகின்றது. தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அது ஏதுவாகின்றது. இக்காலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள நாவல்களும் பெரும்

பாலானவை தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு இணங்க மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருத்தலைக்காணலாம். ருஷிய மொழி முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகளிலுள்ள நாவல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும்போது, அவற்றை அம்மொழிகளிலிருந்து நேரே மொழி பெயர்க்காது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்பதனுல், முதனூலிற் காணப்படும் பல இலக்கிய நயங்கள் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பில் இடம்பெறுமற் போய்விடுகின்றன, ஐரோப்பிய இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்தவர்களுட் பெரும்பாலோர் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டே மொழிபெயர்த்துள்ளனர். அதனுல், மொழிபெயர்ப்பால் தமிழிலக்கியம் பெறக்கூடிய இலக்கிய வளத்தினைப் பூரணமாகப் பெறவில்லையென்றே கூறலாம்.

இனி, தமிழிலே சிறுகதையிலக்கியம் தோன்றி வளர்ந்தவாற்றை நோக்குவாம். ஐரோப்பிய நாகரிகத் தொடர்பினுல் தமிழில் வந்த புதிய இலக்கிய வகைகளுட் சிறுகதையும் ஒன்றுகும். ஐரோப்பிய மொழிகளில் நாவலிலக்கியம் தோன்றி வளர்ந்த பின்பே சிறுகதையிலக்கியம் தோன்றலாயிற்று. தமிழிலே பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம் முதலிய சில நாவல்கள் முதலிலே தோன்றியபோதும் அவற்றைத் தொடர்ந்து சிறுகதையிலக்கியம் தோன்றி வளர்ந்த பின்பே நாவலிலக்கியம் சிறப்பாக வளர்ந்தது எனலாம். நாகரிகம் விரைவாகவளர்ச்சியுறும் இக்காலத்தில் விரிந்து செல்லும் நாவல்களைப் படிப்பதற்கு வேண்டிய நேரம் மக்களுட் பெரும்பாலோர்க்குக் கிடைத்தல்

அரிது; அதனால், சிறுகதையிலக்கியம் பல நாடுகளி லும் விருத்தியுறலாயிற்று. சிறுகதை என்பது ஒரு தனிப்பட்ட இலக்கியவகை. நாவலிலும் பார்க்க அளவில் சிறுகதை சிறிதாக இருத்தலின், நாவ லின் சுருக்கந்தான் சிறுகதை என நாம் கொள்ள லாகாது. நாவலின் பண்பு வேறு, சிறுகதையின் பண்பு வேறு. நாவல் பல பாத்திரங்களைக் கொண்ட தாகவும், நீண்ட காலப்பகுதியில் நிகழ்ந்த சம்ப வங்கள் பலவற்றை விளக்கிக் கூறுவதாகவும் இருக் கும். வாழ்க்கை உண்மைகளைப் புலப்படுத்தும் நோக்கமாக நாவலாசிரியன் ஒரு கதையைக் கற் பனைசெய்து, கூறவேண்டியனவற்றை யெல்லாம் விரித்துக் கூறி, வாசகர்கள் அறிய வேண்டிய யாவற்றையும் நூலிலே தந்து, கதையை வளர்த்துச் செல்வான். கதை வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கதைப் புணர்ப்புக்களும் நாவலில் ஆங்காங்கு அமைதல் உண்டு. ஆகவே, கதாபாத்திரங்கள், கதை, கதைப்புணர்ப்பு ஆகிய மூன்றும் நாவ லிலக்கியத்திற்கு இன்றியமையாதன. சிறுகதைஅத் தகையது ஒன்றன்று. சிறுகதையாசிரியன் தான் புலப்படுத்தக் கருதியவற்றையெல்லாம் விரித்துக் கூறுது பல இடங்களிற் கதைப்போக்கினையும் பாத் திரங்களின் குணச் சிறப்புக்களையும் வாசகர்கள் அனுமானித்து அறியக்கூடிய வகையிற் சொற்சுருக் கம் உடையதாகப் புனைவதே சிறுகதையாகும். உரு வத்திற் சிறிதாயிருத்தல் மட்டுமன்று அதன் பண்பு. குறிப்பாகஉணர்த்தக்கூடியதைவெளிப்படையாகக் கூறுதல் சிறுகதைக்கு ஏற்றதாகாது. கதாபாத் திரங்கள் வளவளவென்று பேசுதற்கோ ஆசிரியன்

தன் கொள்கைகளை யெல்லாம் கூறுதற்கோ சிறுகதையில் இடமில்லை. மனித வாழ்க்கையில் ஒரு குறித்த நேரத்தில், குறித்த ஒரு சூழ்நிலையில், குறித்த சிலருடைய மனநிலையை அல்லது ஒரு சம்பவத்தை அல்லது கருத்தை இலக்கியத் தரம் அமையக்கூடிய வகையிலே சித்திரித்துக் காட்டுவதாகச் சிறுகதை அமைகின்றது. சிறுகதை வாமனுவதாரம் போன்ற கலையுருவம் என்று ராஜாஜி கூறியது மிகப் பொருத்தமானது. வாசகர்களின் கவனத்தை இழுக்கக்கூடியதாயும் கதையின் ஆரம்ப நிலையைச் சொல்லாமற் சொல்லுவதாயும் சிறுகதை அமைகின்றது. இவ்வாறு அதன் பண்புகள் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டலாமேயொழிய அதற்கு வரைவிலக்கணம் கூறமுடியாது.

ஐரோப்பிய நாகரிகத்தொடர்பினுல் தமிழிலே தோன்றிய இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்ருக மதிக்கப்படும் இச்சிறுகதை இலக்கியம் வ. வே. சு. ஐயர் காலம் தொடக்கமாகவே வளர்ச்சியுற்று வருகின்றது. இக்கதைகள் தோன்றுதற்கு முன்னமே பரமார்த்தகுருகதை, பஞ்சதந்திரக்கதை, விக்கிரமாதித்தன் கதை, மதனகாமராசன்கதை முதலியன தமிழில் இருந்திருக்கின்றன. அவை சுவை நிரம்பியனவாயும் உருவத்திற் சிறியனவாயும் இருந்தபோதும் அவை சிறுகதை இலக்கியமாகா.

யாதாயினும் ஒரு கதையினைச் சிறிய உருவத்தில் அமைத்துவிடின் அது சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வகை ஆகிவிடும் எனக் கொள்ளுதல் பிழையாகும். பெரும்பாலான இலக்கிய வகைகள்

கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுகின்றன வாதலின், கதையென்பது இலக்கியத்தில் ஒரு தனித்துறையன்று என்பது வெளிப்படை. கதை பலவகைப்பட்ட இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் பொது வாக உள்ள ஒரு அமிசம் என்றே கூறலாம். ஆனால், சிறுகதை என்பது ஒரு தனிப்பட்ட இலக்கிய வகை யாகும். அது உலகிலே தோன்றி நூறு ஆண்டு களுக்கு மேலாகின்றது. எட்கார் அலன் போ என்னும் அமெரிக்க இலக்கிய ஆசிரியர் தொடக்கி வைத்த ஒரு தனிப்பட்ட இலக்கியவகை சிறுகதை எனலாம். அவர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மோபஸான் முத லிய பிரெஞ்சு ஆசிரியர்களும் செக்காவ் முதலிய ருஷிய ஆசிரியர்களும் பிறரும் அதைப் போற்றி வளர்த்துவந்தனர். இந்நூற்றாண்டிலே அது இந்திய மொழிகளில் ஒரு புது இலக்கிய வகையாகவளர்ந்து வருகிறது. இந்திய ஆசிரியர்களுள் இந்த முயற்சி யில் முதன்முதலாக ஈடுபட்டவர் இரவீந்திரநாத் தாகூர் என்றே கூறலாம். அவரைப் பின்பற்றி வ. வே. சு. ஐயரும் பாரதியும் தமிழிலே சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு உருவம் அமைத்தனர். தாகூர் எழுதிய கதையொன்றை முன்மாதிரியாகக் கொண்டே வ. வே. சு. ஐயர் 'குளத்தங்கரை அரசமரம்' என்னும் சிறுகதையை எழுதினர். அவர் எழுதிய கதைகள் மங்கையற்கரசியின் காதல் முதலிய கதைகள் என்னும் நூல்வடிவில் வந்துள்ளன. 'லைலா மஜ்னூன்', 'எதிரொலியாள்', 'அழேன் ழக்கே' என்னும் கதைகளில் அவர் பிறநாட்டுக் கதாபாத்திரங் களை மிக அழகாகச் சித்திரித்துள்ளனர். எந்த நாட்டு மக்களின் உணர்ச்சிகளையும் ஆசைகளையும்

தமிழ் மொழியிலே திறம்படச் சித்திரிக்க முடியும் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அக்கதைகள் விளங்குகின்றன. அவர் சிருட்டித்த கதாபாத்திரங்கள் உயிருடன் நடமாடுவன. உண்மைக் காதல், தியாகம், வீரம் முதலிய மாண்புடை மக்கட் பண்புகள் அவர் கதைகளில் ஒளியுடன் விளங்குகின்றன; எனினும், அவர் எழுதிய கதைகளிலே சிறுகதைக்குரிய பூரண வடிவம் அமையவில்லை என்றே கூறலாம் சிறுகதை எழுதுவதில் ஓரளவுக்கு வெற்றிபெற்றனரென்பதனால் அவரைச் சிறுகதைக்குத் தந்தை என்று சொல்லுவர். பாரதி ஆங்கில மொழியிலும் பிரெஞ்சு மொழியிலும் உள்ள சிறுகதைகளையும் தாகூர் எழுதிய கதைகளையும் முன்மாதிரியாகக் கொண்டு பல சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கின்றனர். சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களையே மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அக்கதைகளை எழுதியிருக்கின்றனர் என்பது தெரிகிறது. அவர் கதைகளில் சிறுகதைக்கு வேண்டிய உருவம் சிறப்பாக அமையவில்லையென்றே சொல்லலாம். பாரதிக்குப்பின் 'குசிகர் குட்டிக் கதைகள்' எனப்படும் கதைகள் சிலவற்றை மாதவையா எழுதினர். அவரும் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை நோக்கமாகக் கொண்டு எழுதியிருத்தலினாற்போலும் சிறுகதைக்குரிய முக்கியமான பண்பு அவற்றின்கண் அமையவில்லை. அவருக்குப்பின் சாமிநாதையர், ராஜாஜி, எஸ். வி. வி. முதலானோர் பல கதைகளை எழுதினர். சாமிநாதையர் கதைகளிலே பழைய தலைமுறைச் சரித்திரம் முதலியன பொருளாக அமைந்துள்ளன. ராஜாஜியின் கதைகள் பிரசாரத் தன்மை

யுடையனவாகவும் அரிய கருத்துக்கள் அடங்கியன வாகவும் விளங்குகின்றன. எஸ். வி. வி. யின் கதைகள் நகைச்சுவை பொருந்தியனவாகவும் பொழுது போக்குக்கு உரியனவாகவும் காணப்படுகின்றன. இம்மூவரின் கதைகள் படித்து இன்புறத் தக்கவை யாக இருந்தபோதும், அவற்றைச் சிறந்த இலக்கியத் தரமுள்ள கதைகளெனக் கருத முடியாது.

மேற்கூறிய எழுத்தாளர்களுக்குப் பின் சிறுகதை எழுதிய ஆசிரியர்களுள்ளே கல்கி சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர் எனலாம். அவருடைய கதைகளிலேயே முதன்முதலாகச் சிறுகதைக்கு உரிய வடிவம் ஓரளவிற்கு அமையப்பெற்றுள்ளது அவர் தொடக்கத்தில் நகைச்சுவை பொருந்திய பல கதைகளை எழுதினர். அதன்பின் அவர் எழுதிய கதைகளில் நகைச்சுவை சிறப்பாக அமையவில்லை. பல சிறு கதைகளை அவர் எழுதியபோதும், அவர் எழுதிய நாவல்கள் அவருக்குப் புகழைக் கொடுத்த அளவுக்குச் சிறுகதைகள்கொடுக்கவில்லை என்றே கூறலாம். ஆகவே, சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களுள் ஒருவராக அவர் மதிக்கப்படுவரோ என்பதை இப்பொழுது துணிந்து கூறமுடியாது. நல்ல இலக்கியத் தரமுள்ள சிறுகதைகள் தமிழிலே தோன்றிய காலம் மணிக்கொடி பிரசுரிக்கப்பட்ட காலம் என்றே கூறலாம். அக்காலத்திலேதான் சிறுகதை தமிழிற் பூரண வடிவம் பெற்று விளங்கலாயிற்று மணிக்கொடியிலே சிறுகதை எழுதி வெளியிட்ட எழுத்தாளர்கள் 'மணிக்கொடிக் கோஷ்டியினர்' என்றும் 'மணிக்கொடி ஆசிரியர்கள்' என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்களுள் மௌனி, கு. ப. ரா.,

புதுமைப்பித்தன்,பிச்சமூர்த்தி, ராமையா, ந. சிதம்பரசுப்பிரமணியன், சி. சு. செல்லப்பா, க. நா. சுப்பிரமணியன், எம். வி. வெங்கடராமன் முதலியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அவர்களுள் மௌனி 'அழியாச்சுடர்', 'பிரபஞ்சகானம்', 'குடைநிழல்' முதலிய சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளனர். அவர் எழுதிய கதைகள் சிலவெனினும் அவை மிகச் சிறந்த உருவமும் இலக்கியத்தரமும் அமையப்பெற்றவை. அவர் எழுதிய கதைகளைப்புதுமைப்பித்தனும் நன்கு பாராட்டியுள்ளனர். அவரைப் பற்றி ஓரிடத்தில் குறிக்கும்போது, 'கற்பனையின் எல்லைக் கோட்டில் நின்று வார்த்தைகளுக்குள் அடைபட மறுக்கும் கருத்துக்களையும் மடக்கிக் கொண்டுவரக்கூடியவர் அவர் ஒருவரே' என்று அவர் கூறியிருத்தல் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் எழுதிய கதைகளில் அவருடைய சிந்தனையின் ஆழத்தைத் தெளிவாகக் காணலாம், அக்கதைகளுட் சிலவற்றுக்கேனும் தமிழிலக்கியத்திலே நிரந்தரமான இடம் உண்டு என்பது பல அறிஞர்களுடைய கருத்தாகும்.

மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களுள் கு. ப. ரா. பல சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கின்றனர். அவற்றுட் சில காணுமலே காதல், புனர்ஜென்மம், கனகாம்பரம் என்னும் நூற்றொகுப்புக்களாக வெளிவந்துள்ளன. நூல் வடிவில் வெளிவராத கதைகள் பலவுள. அவர் சிறுகதைகளைவிட கவிதை, ஓரங்க நாடகம், இலக்கியக் கட்டுரைகள் முதலியனவற்றையும் எழுதியுள்ளனர். அவர் உயிருள்ள பாத்திரங்களைச் சித்திரிப்பதிலே திறமையுடையவர், வாழ்க்கையிலுள்ள

சாதாரண விடயங்களைத் தெரிந்து. வாசகர்க ளுடைய கற்பனுசத்தியைத் தூண்டக்கூடிய வகை யில் அவற்றை அமைத்துக் காட்டுவதில் அவருக்குச் சிறந்த ஆற்றல் இருந்திருக்கின்றது. மோபஸான் என்னும் பிரெஞ்சு ஆசிரியர் எழுதிய சிறுகதை களின் சாயலை அவர் கதைகளிற் காணலாம். எதைக் கூறினும் அதை மென்மைத் தன்மை பொருந்திய வார்த்தைகளிலே மனத்தைப் பிணிக்கக்கூடியவகை யிற் கூறும் இயல்புடையர். ஆண்பெண் உறவு முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே அவ ருடைய கதைகளுட்பெரும்பாலானவை உருப்பெற் றுள்ளன. அவற்றுட் சில கதைகளேனும் தமிழிலக் கியத்தில்நிரந்தரமான இடத்தைப் பெறக்கூடியன.

பாரதிக்குப்பின் தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய இலக்கிய ஆசிரியர்களுள் ஒரு மேதை என்று கருதத் தக்கவர் புதுமைப்பித்தன் என்றே கூறலாம். அவர் எழுதியுள்ள சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை, விமர் சனம், மொழிபெயர்ப்பு அனைத்திலும் அவருடைய சிந்தனைச் சிறப்பைக் காணமுடிகிற தெனினும், அவருடைய கற்பனைத்திறனையும் கருத்து ஆழத்தை யும் அவர் எழுதியுள்ள சிறுகதைகளே சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சிறுகதையுலகிலே அவர் தமக்கென ஒரு புது வழியை வகுத்துக்கொண்டு சமுதாயத்திற் காணப்படும் ஆபாசங்களையும் இரு ளடைந்த பகுதிகளையும் தீரத்துடன் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். அவர் எழுதிய எக்கதை யைப்படிப்பினும் அதன்கண் அவருடைய வாழ்க்கை யநுபவம் படிந்திருத்தலைக் காணலாம். அவர் வாழ்க்கை அல்லல் நிரம்பியதொன்று. அத்தகைய

வாழ்க்கைச் சுழலில் அவர் அகப்பட்டிருந்தபோதும், அதிலிருந்து விலகிநின்று அதைப் பார்த்துச் சிரிக்க அவர் தெரிந்துகொண்டதற்கு அவருடைய அநுபவ முதிர்ச்சியே காரணமாகும். அதனுல், சமுதாயத்திற்காணப்படும் பழக்கவழக்கங்கள், மூடநம்பிக்கைகள், ஆசைகள், அல்லல்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் பார்த்து எள்ளி நகையாடத் தெரிந்து கொண்டனர். அவருடைய கதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தத்துவத்தையோ கற்பனைக்கு எட்டாத கருத்தையோ எடுத்துக் காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன. அவர் எழுதியகதைகளுள் 'கவந்தனும் காமனும்', 'பொன்னகரம்' முதலிய கதைகள் வேதனை நிரம்பிய மக்கள் வாழ்க்கையிற் காணப்படும் அமிசங்கள் சிலவற்றை உள்ளவாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 'கபாடபுரம்', 'காஞ்சனை' முதலியவற்றில் அவர் கற்பனையாற்றலைக் காணலாம். 'காலனும் கிழவியும்', 'சிற்பியின் நகரம்' முதலியவை தத்துவநோக்கு உடையனவாக மிளிர்கின்றன. பிறராற் பின்பற்ற முடியாத விசித்திரப் போக்குடைய ஒரு மொழிநடையில் அக்கதைகள் யாவும் அமைந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு சித்திரிக்கப்பட்ட அவர் கதைகளுட் சிலவேனும் என்றும் நிலைத்துநிற்கக் கூடியவை என்பது அக்கதைகளைக் கற்று அநுபவித்த பல அறிஞர்களின் கருத்தாகும்.

மேலேகூறிய ஆசிரியர்களைவிட பிச்சமூர்த்தி, ராமையா, லா. ச. ராமாமிருதம், க. நா. சுப்பிரமணியன், ஜானகிராமன், அழகிரிசாமி முதலியோர் சிறந்த சிறுகதைகள் சிலவற்றை எழுதியிருக்கின்றனர். பிச்சமூர்த்தியின் கதைகளுட் சில பதினெட்டாம்

பெருக்கு முதலிய தொகுதிகளாகவெளிவந்துள்ளன. அவர் கதைகளிலே ஆழ்ந்த தத்துவக் கருத்துக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ராமையாவின் கதைகள் பெரும்பாலும் இளிவரல் என்னும் மெய்ப்பாடு பொருந்தியனவாக உள்ளவையெனினும் அவற்றின் கண் அநுதாபமும் உணர்ச்சிவேகமும் சிறப்பாக அமைந்திருத்தலைக்காணலாம். லா. ச. ராமாமிருதம் எழுதிய கதைகள் ஜனனி, இதழ்கள் என்னும் தொகுப்புக்களாக வெளிவந்துள்ளன. அவர் கதை களில் குடும்பந்தான் முக்கிய இடம்பெற்றுள்ளது. அவை உலகின் பரப்பிற் சுருங்கியபோதும் ஆழம் உள்ளவை. அவர் கதைகளைப்பற்றி சி. சு. செல்லப்பா கூறுமிடத்தில், ''நினைவின் அடிவாரத்தில் தோன் றும் ஒரு உணர்வு நிலையைத் தெரிவிப்பதில் முற் படும் ஒரு எழுத்துப்பாங்கை லா. ச. ரா. வின் கதைகளில் காணலாம்'' என்றும் ''அவருக்கு உள்ள தனிப்பலம் புலனுணர்ச்சிகளைச் சித்திரிப்பதுதான். அவர் அளவுக்கு தீவிரத்துடன் செய்யும் இரண்டா வது எழுத்தாளன் இருப்பதாக எனக்குத் தெரிய வில்லை'' என்றும் கூறியிருப்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது. உணர்ச்சிவேகம் உடையனவாயும் சிந்தனை யைத் தூண்டக்கூடியனவாயும் க. நா. சுப்பிர மணியன் எழுதிய கதைகள் அமைந்துள்ளன. அழ கிரிசாமியும் ஜானகிராமனும் இலக்கியத்தரமுள்ள கதைகள் சிலவற்றை எழுதியிருக்கின்றனர் அழகிரி சாமி எழுதிய கதைகள் சிரிக்கவில்லை, தவப்பயன் முதலிய தொகுப்புக்களாக வெளிவந்துள்ளன. இவர்களைவிட சிறுகதைகளை எழுதிய எழுத்தாளர் கள் இன்னும் பலர் உளர். அக்கதைகளுள் தமி

ழிலக்கியத்தில் நிரந்தரமான இடத்தைப் பெறக் கூடியவை எவையென இப்பொழுது துணிந்துகூற முடியாது.

இலக்கிய விமர்சனம் என்று கூறப்படும் 'இலக்கிய நலன் ஆய்தல்' சிறந்ததொரு கலையாகஐரோப்பிய நாடுகளிலே பல நூற்றுண்டுகளாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. முற்காலத்திலேதமிழ்நாட்டில்வாழ்ந்த உரையாசிரியர்களுட் சிலர் கவிதையிற்காணப்படும் நலன்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக்கூறியுள்ளனரேனும் இருபதாம் நூற்றுண்டிற்கு முன் நலனுய்தல் தமிழில் ஒரு கலையாக வளர்க்கப்படவில்லை. தமிழ்நாட்டில் ஆங்கிலக் கல்வி விருத்தியடைந்ததன் பயனுகப், பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் முடிவிலும்இருபதாம் நூற்றுண்டிலும்வாழ்ந்தசில இலக்கியஇரசிகர்களே தமிழில் இக்கலையினை வளர்க்க முன்வந்துள்ளனர். இவர்களுள் இக்கலையினை ஆரம்பித்து வைத்தவர் வ.வே.சு.ஐயர் என்றே கூறலாம். ஹோமர்,வால்மீகி என்பவர்கள் இயற்றிய காவியங்களோடு கம்பன் இயற்றிய காவியத்தை ஒருங்குகூட்டி ஆராய்ந்து எழுதியுள்ள 'கம்பராமாயணரசனை' என்ற கட்டுரை இலக்கியநலனைத் தமிழில் எடுத்துரைக்கும் நூல்களுள் முதலில்வைத்து எண்ணத்தகுந்தது. அவருக்குப்பின் இவ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு உழைத்தவர்களுள் டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் சிறப்பினராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர்தம் இலக்கிய நலனுயுந்திறனை அவர் எழுதிய கட்டுரைகளைக் கொண்டும், இதயஒலி முதலிய நூல்களைக் கொண்டும் அறியலாம். அவர் எழுதிய இதயஒலி அவர் இதயத்தின் ஒலியாகவே காணப்படுகின்றது. அவர்

எழுதிய பல கடிதங்கள் இலக்கிய நலனைக் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன. இத்துறையிற் பெரிதும் ஈடுபட்டு உழைத்தவர்களுள் ஆசிரியர் முத்துசிவன் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர் எழுதிய அசோகவனம், மின்னல் கீற்று, அசலும் நகலும், கவிதை முதலிய நூல்களில் ஆங்கில நூல்கள் கூறும் அரிய கருத்துக்களைத் தந்துள்ளனர். கவிதையின் சிறப்பியல்புகளைக் கூறும் தமிழ் நூல்கள் இன்னும் பலவுள. ஆங்கிலப் புலவர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் பொதிந்த தமிழ் நூல்களுள் மாணவர் படித்துப் பயனடையக்கூடிய நூல்கள் மு. வரதராசன் எழுதிய இலக்கிய ஆராய்ச்சி, இலக்கியத்திறன், இலக்கிய மரபு, அ. ச. ஞானசம்பந்தன் எழுதிய இலக்கியக்கலை, க. நா. சுப்பிரமணியன் எழுதிய இலக்கியக்கலை, ரகுநாதன் எழுதிய இலக்கிய விமர்சனம் முதலியன. இவையெல்லாம் மேலைத்தேச இலக்கியங்களிலுள்ள சிறப்புக்களை ஆராய்ந்து கூறும் நூல்களிற் காணப்படும் கருத்துக்களைத் தருவன. இக்காலத்திலே தமிழில் எழும் சிறுகதை முதலிய இலக்கியவகைகளை மதிப்பிடுதற்கு ஓரளவிற்கு உதவுவன வன்றிப் பழந்தமிழிலக்கியங்களை ஆராய்தற்கு அவை பயன்படா என்றே கூறுதல்வேண்டும். மேலைத்தேச இலக்கிய விமர்சனக் கலையைப் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்தற்குப் பயன்படுத்திய விமர்சன ஆசிரியர்களுள் அ. சீநிவாசராகவன் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர் எழுதிய காவிய அரங்கில் என்னும் நூல் கம்பனுடைய காவியத்தில் காணப்படும் சிறப்புக்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது. அக்காவியத்திற் காணப்படும்நலனை ஆராய்ந்து கூறிய

ஆசிரியர் பலருளர். அவர்களுட் பெரும்பாலோர் தத்தம் மனத்தில் எழுந்த எண்ணங்களையெல்லாம் நூல்வடிவமாகவும் கட்டுரை வடிவமாகவும் தந்துள்ளனர். அவையெல்லாம் தமிழில் விமர்சனக் கலைவளர்ச்சிக்கு உதவமாட்டா. அ. சீநிவாசராகவன் முதன்முதலாக எழுதிய விமர்சன நூல் மேல்காற்று என்பது. அது ஆங்கிலத்தில் ஷெல்லி என்னும் புலவர் இயற்றிய ஒரு பாட்டை விமர்சன முறையில் ஆராய்ந்து கூறுகின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் உரைநடையிலக்கியம் வளர்ச்சியுற்றது போல அத்துணைச் சிறப்பாக நாடக இலக்கியம் வளர்ச்சியுறவில்லை என்றே கூறலாம். 20-ம் நூற்றாண்டிற்கு முன் தோன்றிய பள்ளு, குறவஞ்சி முதலிய இலக்கியவகைகளை நாம் கூத்துவகைகளுள் அடக்கலாமேயொழிய, சாகுந்தலம் முதலிய வடமொழி நாடகவகைகளுள்ளே அடக்கமுடியாது. ஆங்கில நாடக நூல்களைக் கற்ற சுந்தரம்பிள்ளை முதலிய ஆசிரியர்கள் செகஸ்பியர் முதலிய ஆங்கில நாடக ஆசிரியர்கள் இயற்றிய நாடகங்களைப் பின்பற்றித் தமிழில் நாடக நூல்களை இயற்றத் தொடங்கிய பின்னரே இக்காலப்பகுதியில் நாடக இலக்கியங்கள் ஓர் அளவிற்கு விருத்தியடையலாயின.

செகஸ்பியர் இயற்றிய நாடகங்களுட் பல 19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. 'மிட்சம்மர் நைட்ஸ் டிரீம்' என்னும் நாடகத்தை நடுவேனிற்கனவு எனப் பெயரிட்டு நாராயணசாமி ஐயரும் ஒதெல்லோ என்னும் நாடகத்தை

மாதவையா அவர்களும், ஹாம்லெட் என்பதை வெங்கடராம ஐயரும், 'கிங்லீயர்' என்னும் நாடகத்தை மங்கையர் பகட்டு எனப் பெயரிட்டு ராமசாமி ஐயங்காரும் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். சம்பந்தமுதலியாரும் செகஸ்பியர் இயற்றிய நாடகங்களுட் பலவற்றை மொழிபெயர்த்துள்ளனர். மில்டன் இயற்றிய 'கோமஸ்' என்னும் நூலிலுள்ள கதையைத் தாதாசாரியார் நாடக உருவத்தில் அமைத்து, அதற்குக் குணமாளிகை என்னும் பெயரிட்டு வெளியிட்டுள்ளனர். நாடகங்கள் தமிழில் இல்லாத குறையைத் தீர்த்தற்பொருட்டு ஆசிரியர்கள் பலர் பலவகையான நாடக நூல்களை இயற்றியுள்ளனர். அவற்றுட் சில மொழிபெயர்ப்புக்களாகவும் தழுவல் நூல்களாகவும் உள்ளன. வடமொழியிலிருந்து நாடகங்களை மொழிபெயர்த்தவர்களுட் கதிரேசன் செட்டியார், மறைமலையடிகள், க. சந்தானம் முதலியோர்களை நாம் குறிப்பிடலாம். மண்ணியற் சிறுதேர், சாகுந்தலம், உத்தர ராம சரிதம் என்பன முறையே அவர்கள் மொழிபெயர்த்த நாடகங்கள். ஆங்கில மொழியில் செகஸ்பியர் இயற்றிய நாடகங்களுட் பலவற்றை மொழிபெயர்த்தவர்களுள்ளே பி. சம்பந்த முதலியாரைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். இந்நூற்றாண்டில் நாடகக்கலையைத் தமிழ்நாட்டில் வளர்ப்பதற்குப் பெரிதும் முயன்றவர்களுள் அவர் முதலில் வைத்து எண்ணத்தகுந்தவர். அவர் நடிகராயிருந்து நாடகங்களிற் பங்குபற்றியும், நாடகங்களை நடப்பித்தும் புதிய நாடகங்களை இயற்றியும் நாடகத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றைச் செய்தும் நாடகக்கலைக்குப் புத்துயிரளிக்கப் பலவாறு

முயன்றனர். அ. சீநிவாசராகவன் எழுதிய நிழல்கள் க. நா. சுப்பிரமணியன் எழுதிய பொம்மையா மனைவியா என்பன இப்ஸனுடைய நாடகங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டவை. ஒக்ஸ்கார் உவயில்ட் இயற்றிய நாடகம் ஒன்றன் மொழிபெயர்ப்பே எம். எல். சபரிராசன் எழுதிய சலோம் என்னும் நாடகம். வங்காள மொழியிலிருந்தும் சில நாடகங்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. துவிஜேந்திரலால் ராய் இயற்றிய நாடகங்களின் மொழிபெயர்ப்பே விஜயராகவன் எழுதிய நூர்ஜஹான் முதலியன. சங்கரலிங்க ஐயர் எழுதிய கூண்டுக்கிளி முதலிய நாடகங்கள் ஹரீந்திரநாத் சட்டோபாத்யாய இயற்றிய நாடகங்களின் மொழி பெயர்ப்புக்களாகும்.

மேலே குறித்த மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களை விட, வேறு பல நாடகங்களும் தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றை இயற்றியவர்களுட் பாரதிதாசன், சுத்தானந்த பாரதியார் முதலியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இரணியன், நல்ல தீர்ப்பு, சேர தாண்டவம், படித்த பெண்கள் என்பன பாரதிதாசன் இயற்றியவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கவை: சுத்தானந்த பாரதியார் இயற்றியவற்றுள் வசந்த சுந்தரி, புதுமையும் பழமையும், காலத்தேர் முதலியன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றைவிட, ஓரங்க நாடகங்களையும் பலர் எழுதியுள்ளனர். கி. ரா. எழுதிய தந்தையின் காதல், முல்லைக்கொடி முதலியனவும் நாடோடி இயற்றிய குடும்பரகசியம் முதலியனவும் இவற்றிற்கு உதாரணங்கள். ஆசிரியர் அண்ணாத்துரை இயற்றிய காதல்ஜோதி, செல்லப்பிள்ளை முதலிய நாடகங்களும் மு. கருணாநிதி இயற்றிய நச்சுக்

கோப்பை, தூக்குமேடை முதலியனவும் ரஞ்சன் இயற்றிய மாப்பிள்ளை வேட்டை, புதுமைப்பித்தன் இயற்றிய வாக்கும் வக்கும் என்பனவும் பாராட்டப்படும். நாடகங்கள், யாழ்ப்பாணத்து வழக்குமொழியில் எழுதப்பட்டவற்றுள் சு. கணபதிப்பிள்ளை எழுதிய நானாடகம், இரு நாடகங்கள் என்பன குறிப்பிடத் தக்கவை. அவர் எழுதிய சங்கிலி என்னும் நாடகம் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. அது யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தைத் தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவும் கூறும் ஒரு முன்னுரையைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. சோமசுந்தரப் புலவர் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை உட்பொருளாகக்கொண்டு உயிரிளங்குமரன் என்னும் நாடகத்தை எழுதியுள்ளனர். பண்டிதர் சோ. இளமுருகனர் அழகிய செந்தமிழ் நடையில் தமயந்தி திருமணம் என்னும் நாடகத்தை இயற்றியுள்ளனர். வானெலி நிலையங்களில் நடித்தற் பொருட்டு இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள ஓரங்க நாடகங்களும் பிறநாடகங்களும் பலவுள. அவற்றுள் இலக்கியத் தரமுள்ளவை எவையென நாம் இப்பொழுது துணிந்து கூறமுடியாது.

அட்டவணை

நூல் வரிசை

[எண்—பக்க எண்]

அ

அகத்தியம், 4;
அகநானூறு, 6, 11, 17, 27 28, 29, 59, 63, 77, 82.
அகல்யா, 275;
அசலும் நகலும் 312.
அசோகவனம், 312;
அஞ்ஞவதைப்பரணி, 197, 202;
அட்டபிரபந்தம், 211;
அடைக்கலநாயகி வெண்பா, 242.
அமிர்த வசனி, 237;
அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழ் 240;
அரிச்சந்திரன் கதை, 232;
அரிச்சந்திர நாடகம், 249.
அரிச்சந்திர புராணம், 194;
அருணோதயம், 267;
அல்லி, 298.
அல்லி நாடகம், 249;
அவளும் அவனும், 269;
அவிநயம், 4,
அழகின் சிரிப்பு, 263;
அற்புதத்திருவந்தாதி, 104;
அன்பின் ஒலி, 297;
அன்பு வழி, 299;
அன்னையமுங்கல் அந்தாதி, 242;

[எண்—பக்க எண்]

ஆ

ஆசாரக்கோவை, 75, 80;
ஆத்தும நிர்ணயம், 226;
ஆதி நாடகம், 249.
ஆனந்தமடம், 299;

இ

இசை நுணுக்கம், 248;
இதய ஒலி, 311.
இதழ்கள், 310.
இந்திரகாளியம், 248.
இந்து சாதனம், 237;
இபுனி ஆண்டான் படைப்போர், 245;
இரகுவமிசம், 217
இரட்சணியமனோகரம், 243. 244
இரட்சணியயாத்திரிகம், 243.
இரணியன், 315.
இராசராசேஸ்வரநாடகம் 248.
இராம நாடகம், 241, 248.
இராமநாடகக்கீர்த்தனை, 257;
இராமாயணக் கதை, 232.
இராவணசம்காரநாடகம், 249.
இரு துருவங்கள், 299;
இரு நாடகங்கள், 316;
இருபா இருபஃது, 182;
இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, 230;
இலக்கிய ஆராய்ச்சி, 312;

[எண்—பக்க எண்]

இலக்கியக்கலை, 312.
இலக்கியத்திறன் 312.
இலக்கிய மரபு, 312.
இலக்கிய விமர்சனம், 312.
இளிச்சவாயன், 299.
இறையனுரகப்பொருள், 4, 143.
இறையனுரகப்பொருளுரை, 3.
இன்ப நினைவு, 298.
இன்னுநாற்பது, 75, 80.
இனியவை நாற்பது, 75, 80

உ

உண்மைநெறிவிளக்கம், 182
உண்மைவிளக்கம், 182.
உத்தரராம சரிதம், 314
உதயணகுமாரகாவியம் 159,
உதய...ன் கதை 142.
உயிரிளங்குமரன், 316.

எ

எட்டுத்தொகை, 4,5,6,22, 190, 154, 213
எட்டாந் திருமுறை, 124.
எரிநட்சத்திரம், 299.

ஏ

ஏகாம்பரநாதருலா, 202, 208
ஏசுமத நிராகரணம், 230,
ஏலாதி, 75, 80.
ஏழாந்திருமுறை, 122.
ஏழைபடும்பாடு, 299.

ஐ

ஐங்குறுநூறு, 6, 31.
ஐந்திணை எழுபது, 75,77,78.
ஐந்திணை ஐம்பது, 5,77,78. 94.

[எண்—பக்க எண்]

ஒ

ஒதெல்லோ, 313.
ஒன்பதாந்திருமுறை, 179.

க

கச்சிக்கலம்பகம், 202, 208.
கச்சியானந்தருத்ரேசர் வண்டுவிடுதூது, 241.
கடல்மேற் குமிழிகள், 263.
கடவுள் நிர்ணயம், 227.
கண்டிநாடகம், 249.
கண்ணன்பாட்டு, 260.
கந்தபுராணம், 192, 161. 174.
கந்தரலங்காரம், 205.
கந்தரனுபூதி, 205.
கம்பராமாயணம், 151. 152, 161, 163, 16 , 167.
கமலாம்பாள் சரித்திரம், 232, 291, 292.
கமலாக்ஷி, 292.
கயகிந்தாமணி, 143.
கரவைவேலன்கோவை, 217.
கரித்துண்டு, 298.
கலாவதி, 250.
கலிங்கத்துப்பரணி, 175.
கலித்தொகை, 6, 17, 33, 34, 35, 57, 82, 214.
கவிதாஞ்சலி, 269.
கவிதை, 312.
கள்வனின் காதலி, 294
களவழிநாற்பது, 75, 77, 79, 94, 177.
கனவு, 267.
கனகாம்பரம், 307.

[எண்—பக்க எண்]

கா

காக்கைபாடினியம், 4;
காசிக்கலம்பகம், 202, 211.
காசிகாண்டம், 210;
காஞ்சனையின் கனவு, 297
காஞ்சிப்புராணம், 230, 240
காணுமலே காதல், 307.
காத்தவராயன் நாடகம் 249
காதல் தூங்குகிறது, 297;
காதல் ஜோதி, 315;
கார்நாற்பது, 75, 77, 79, 94
காலத்தேர் 315.
காவிய அரங்கில், 312.

கி

கித்தேரியம்மாள் அம்மானை, 242;
கிராமமோகினி, 298;
கிருஷ்ணன் தூது நாடகம், 249;

கீ

கீழ்க்கணக்கு, 57, 74, 75, 77, 78, 94;

கு

குசிகர் குட்டிக்கதைகள் 305
குசேலோபாக்கியானம், 241
குடும்பரகசியம், 315.
குடும்பவிளக்கு, 263;
குண்டலகேசி, 72, 165.
குணமாளிகை, 314.
குமுதவல்லி, 283.
குமுதினி, 298.
குயிற்பாட்டு, 260;
குருகாமான்மியம், 210;

[எண்—பக்க எண்]

குருபரம்பரைப் பிரபாவம், 194;
குலோத்துங்கசோழன் பிள்ளைத்தமிழ், 177;
குற்றாலக்குறவஞ்சி, 248,
குறிஞ்சிப்பாட்டு, 6, 37;
குறுந்தொகை நானூறு, 6, 17, 27, 28, 29, 59, 63, 77, 82, 214;

கூ

கூண்டுக்கிளி, 315;
கூத்தராற்றுப்படை, 6, 37,
கூர்மபுராணம், 210.

கை

கைந்நிலை, 75, 77, 79

கொ

கொடிக்கவி, 182;

கோ

கோவலநாடகம், 249;
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் 283;
கோதைத்தீவு, 297
கோயிற்புராணஉரை, 234;

ச

சங்கமம், 297.
சங்கிலி, 316;
சங்கொலி, 269;
சங்கயாப்பு, 137;
சங்கற்பநிராகரணம், 182;
சண்முகவிருத்தி, 288;
சதுரகராதி, 227;
சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனை 243;
சலோம், 315;

[எண்—பக்க எண்]

சா

சாகுந்தலம், 314.

சி

சித்தரந்தமரபு கண்டல கண்டனம், 230.

சிதம்பர மும்மணிக்கோவை 203.

சிந்தனைக்கட்டுரைகள், 283.

சிந்தாமணி, 66.

சிரிக்கவில்லை, 310.

சிலப்பதிகாரம், 6, 54, 56, 57, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 89, 142, 156, 159, 160, 161, 190, 213, 243.

சிவகாமியின் சபதம், 295.

சிவகுமாரன், 292.

சிவஞான சித்தியார், 1-1, 18, 210.

சிவஞான பாலைய சுவாமிகள் நெஞ்சுவிடுதூது, 203.

சிவஞானபோதம், 181, 182, 230.

சிவதொண்டன், 277.

சிவப்பிரகாசம், 181, 182.

சிறிய திருமடல், 129, 130.

சிறுத்தொண்டர் நாடகம், 249

சிறுபஞ்சமூலம், 75, 80.

சிறுபாணாற்றுப்படை 6, 37.

சிறுபிள்ளைநேசதோழன், 237.

சீ

சீவகசிந்தாமணி, 109, 142, 151, 152, 159, 161, 162, 163, 165, 166, 168, 171, 190, 214.

சீருப்புராணம், 244, 257.

சீருப்புராணக்கீர்த்தனை, 257.

சீருவண்ணம், 244.

சு

சுகுணசுந்தரி, 232, 289, 290.

சுந்தரி, 297

சுப்பிரபோதம், 234

சுவிசேஷபிரபலவிளக்கம், 237

சூ

சூளாமணி, 159, 165, 166.

செ

செல்லப்பிள்ளை, 315.

சே

சேதுநாடும் தமிழும், 288.

சேதுபுராணம். 193, 210.

சேரதாண்டவம், 315.

சை

சைவசித்தாந்தசாத்திரம் 181

சோ

சோணசைலமாலை, 211.

த

தக்கயாகப் பரணி, 177.

தகடூர் யாத்திரை, 90

தண்டியலங்காரம், 152, 180

தத்துவக்கண்ணுடி, 227.

தந்தையார் பதிற்றுப்பத்து. 178.

தந்தையின் காதல், 315.

தமயந்தி திருமணம், 316.

தவப்பயன், 310

தமிழ்க் குமரி, 274.

தமிழ்ப் பத்திரிகை, 237.

தமிழ் வரலாறு, 288.

தமிழர் நாகரிகம், 283.

[எண்—பக்க எண்] [எண்—பக்க எண்]

தமிழன் இதயம், 269.
தனிச்செய்யுட் சிந்தாமணி, 209.

தி

திக்கற்ற இரு குழந்தைகள், 294.
திணைமாலை நூற்றைம்பது, 75, 77, 78.
திணைமொழிஐம்பது, 75, 77.
திராவிடப் பிரகாசிகை 236.
திராவிடமாபாடியம், 230
திரிகடுகம், 75, 80.
திருக்களிற்றுப் படியார், 181, 182.
திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம், 83
திருக்காவலூர்க் கலம்பகம், 227, 242.
திருக்காளத்திநாதருலா 202
திருக்குறள், 6, 56, 57, 64, 65, 66, 68, 75, 76, 77, 190, 214, 227.
திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி, 241, 248.
திருக்குறுந்தாண்டகம், 129.
திருக்கைலாயஞானவுலா, 134.
திருக்கோவையார், 156, 183.
திருச்சந்தவிருத்தம், 126.
திருச்சபைப்பேதகம், 229.
திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், 124, 158.
திருத்தணிகைப்புராணம், 241.
திருத்தாண்டகம், 129.
திருத்தொண்டத்தொகை, 170.
திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, 158, 171.
திருநெடுந்தாண்டகம், 129.
திருப்பரங்கிரிப்புராணம், 210.
திருப்பல்லாண்டு, 132, 158.
திருப்பள்ளியெழுச்சி, 127.
திருப்பாவை, 132, 184.
திருப்புகழ், 205.
திருமந்திரம், 125, 158, 181.
திருமாலை, 127, 128.
திருமுருகாற்றுப்படை, 6, 37, 83.
திருமுறை, 115, 157, 158.
திருவந்தாதிகள், 85, 104, 126.
திருவரங்கக்கலம்பகம், 211.
திருவரங்கத்தந்தாதி, 211.
திருவருட்பயன், 181, 182, 210.
திருவள்ளுவமாலை, 67.
திருவாசகம், 123, 158, 181.
திருவாசிரியம், 135.
திருவாமாத்தூர்க்கலம்பகம், 208.
திருவாய்மொழி, 135, 136, 159, 215, 216.
திருவாரூர் நான்மணிமாலை, 202.
திருவாரூருலா, 192, 202.
திருவாலங்காட்டுமூத்த திருப்பதிகங்கள், 85, 104.
திருவானைக்காப்புராணம், 241.

[எண்—பக்க எண்]

திருவானைக்காவுலா, 209;
திருவுந்தியார், 181, 182;
திருவிசைப்பா, 158;
திருவிருத்தம், 135;
திருவிளையாடற்புராணம், 210.
திருவிளையாடற்புராண வசனம், 234.
திருவிரட்டை மணிமாலை, 104.
திருவெங்கைக் கோவை, 200.
திருவெம்பாவை, 134.
திருவெழுகூற்றிருக்கை, 129.
தில்லைக்கலம்பகம், 202, 208.

தீ

தீனதயாளு, 292;

து

துன்பக்கேணி, 299;

தூ

தூக்குமேடை, 316.

தே

தேசபக்தன் கந்தன், 297,
தேம்பாவணி, 227, 242;
தேவாரம், 122;
தேவாரத் திருப்பதிகங்கள், 118, 119, 120;

தொ

தொண்டைமண்டல சதகம், 211;
தொல்காப்பியம், 13, 32, 34, 54, 57, 58, 90, 95, 154, 190, 213, 214, 225.
தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, 230.
தொன்னூல்விளக்கம், 227;

ந

நச்சுக்கோப்பை, 316;
நடுவேனிற் கனவு, 313;
நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை, 241, 248;
நந்திக்கலம்பகம், 138.
நம்பியகப்பொருள், 180;
நம்பெருமாள் மும்மணிக் கோவை, 210
நல்லதீர்ப்பு, 315.
நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலார், 280;
நல்லையந்தாதி, 278.
நல்லுரைக்கோவை, 285.
நளவெண்பா, 177, 178.
நளன் கதை, 232.
நற்போதகம், 237.
நற்றிணை நானூறு, 6, 17, 27, 28, 29, 32, 59, 63, 77, 82.
நன்னூல், 180.

நா

நாககுமாரகாவியம், 159, 165.
நாகையந்தாதி, 245;
நாச்சியார்திருமொழி, 132, 133.
நாஞ்சில்நாட்டு மருமக்கள் மரன்மியம், 264;
நாமகள் புகழ்மாலை, 278;
நால்வர் நான்மணிமாலை, 202, 211;
நாலடியார், 75, 81.
நாலாயிரதிவ்விய பிரபந்தம், 115, 126, 137, 157, 159, 194, 244;

[எண்—பக்க எண்]

நான் கண்டதும் கேட்டதும், 285.
நான்மணிக் கடிகை, 75, 81.
நான்முகன் திருவந்தாதி, 126.
நாடைகம், 316.

நி

நிராசை, 298.
நிரோட்டக யமக அந்தாதி, 211.
நிழல்கள், 315.
நினைவு மஞ்சரி, 285.

நீ

நீதிநூல், 243.
நீதிநெறி விளக்கம், 211.
நீலகேசி, 151, 159, 165.

நூ

நூர்ஜஹான், 315.

நெ

நெஞ்சுவிடுதூது, 181, 182.
நெடுநல் வாடை, 6, 38.

நே

நேமி நாதம், 180.

நை

நைடதம், 210.

ப

பஞ்சமரபு, 248.
பஞ்சதந்திரக் கதை, 332, 303.
பஞ்சும்பசியும், 298.
பட்டினப்பாலை, 6, 37.
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி, 283.
படித்த பெண்கள், 315.
பண்டார மும்மணிக் கோவை, 203.
பத்துப்பாட்டு, 4, 5, 6, 22, 36, 38, 83, 190, 214.
பத்மாவதி சரித்திரம், 292, 294.
பதிற்றுப்பத்து, 6, 22, 25.
பதினெட்டாம் பெருக்கு, 309.
பதினெண்சித்தர் பாடல், 125.
பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, 75, 77.
பதினோராந் திருமுறை, 83, 178.
பரதசேனாபதியம், 248.
பரமார்த்தகுருகதை, 227, 308.
பரிபாடல், 6, 33, 36, 57, 82.
பவளக்கொடி நாடகம், 249.
பழமொழி நானூறு, 75, 81.
பருளைவிநாயகர் பள்ளு, 247.
பன்னிரு படலம், 4.

பா

பாசவதைப் பரணி, 202.
பாஞ்சாலி சபதம், 260, 275.
பாட்டியல் நூல், 137.
பாண்டிக்கோவை, 11, 156.
பாண்டியன் பரிசு, 263.
பார்த்திபன் கனவு, 295.
பார்வதி பீ. ஏ., 297.
பாரதம், 194, 206, 207.
பாரதக்கதை, 232.
பாரதசக்தி மகாகாவியம், 272.
பாரதவெண்பா, 105, 138, 140, 156.
பாலியநேசன், 237.
பாலும் பாவையும், 297.

[எண்—பக்க எண்]

பி

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், 232, 243, 289.

பிரபுலிங்க லீலை, 200, 211.

பிரார்த்தனை, 269.

பு

புதியதும் பழையதும், 285.

புதுமையும் பழமையும், 315.

புயல், 298.

புரட்சிக்கவி, 263.

புலவராற்றுப்படை, 241.

புள்ளிருக்கும் வேளூர்க் கலம்பகம், 211.

புறநானூறு, 6, 22, 23, 26, 32, 38, 40, 41, 59, 63, 82.

புறத்திரட்டு, 141.

புனர்ஜென்மம், 307.

பூ

பூதத்தம்பி நாடகம், 249.

பூந்தோட்டம், 298.

பூவும் பிஞ்சும், 298.

பெ

பெண், 298.

பெண்ணின் பெருமை, 286.

பெண்தெய்வம், 297.

பெண் புத்திமாலை, 243.

பெண் மனம், 297.

பெரிய திருவந்தாதி, 135.

பெரிய திருமொழி, 129.

பெரிய திருமடல், 63, 129.

பெரியபுராணம், 158, 161, 192.

பெரியபுராண வசனம், 284.

[எண்—பக்க எண்]

பெரியாழ்வார் திருமொழி, 131.

பெருங்கதை, 138, 142, 156.

பெருந்தேவனார் பாரதம், 90.

பெரும்பாணாற்றுப்படை, 6, 37.

பெருமாள் திருமொழி, 134.

பே

பேதகம் மறுத்தல், 230.

பொ

பொம்மி, 297.

பொம்மையா மனைவியா, 315.

பொய்த்தேவு, 297.

பொருநராற்றுப்படை, 6, 37, 83.

பொற்றொடி, 294.

பொன்வண்ணத்தந்தாதி, 134.

பொன்னியின் செல்வன், 295.

போ

போரும் காதலும், 299.

போற்றிப் பஃறொடை, 181, 182.

ம

மங்கையர்க்கரசியின் காதல், 304.

மங்கையர் பகட்டு, 314.

மண்ணுசை, 298.

மண்ணியற் சிறுதேர், 314.

மணிமேகலை, 6, 56, 57, 67, 69, 71, 72, 156, 160, 161.

மதங்க சூளாமணி, 288.

மதனகாம ராசன் கதை, 303.

மதி வாணன், 232, 292.

மதிவாணனூர் நாடகத்தமிழ் நூல், 248.

[எண்—பக்க எண்]

மதுரைக்கலம்பகம், 202;
மதுரைக்காஞ்சி, 6, 38;
மதுரைச்சொக்க நாதருலா, 202.
மலரும் மாலையும், 264;
மலர் விழி, 298.
மலைபடுகடாம், 6, 37;
மறுமலர்ச்சி, 299
மறைசை அந்தாதி, 247.
மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும், 236;
மனிதன் - அவன் தாழ்வும் ஏற்றமும், 291;
மனோன்மணியம், 248;

மா

மாணிக்கவாசகர் காலமும் வரலாறும், 283;
மாப்பிள்ளை வேட்டை, 316.
மாயாவிநோதினி, 298.
மார்க்கண்டேயர் நாடகம், 249.
மாறனகப்பொருள், 210;
மாறனலங்காரம், 210;
மானவிஜயம், 250.

மி

மிதுரு சாநா, 245.
மின்னல்கீற்று, 312.
மிஸ்டர்வேதாந்தம், 297;

மீ

மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் 196, 202, 211.

மு

முக்கூடற்பள்ளு, 241, 248.
முகைதீன் புராணம், 245;

[எண்—பக்க எண்]

முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ், 202;
முத்தொள்ளாயிரம், 141;
முதல் முத்தம், 267;
முதுகுருகு, 3;
முது நாரை, 3;
முதுமொழிமாலை, 245;
முதுமொழிக்காஞ்சி, 75, 80;
மும்மணிக்கோவை, 204.
முருகன் அல்லது அழகு, 286;
முல்லைக்கொடி, 15.
முல்லைப்பாட்டு, 6, 37;
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி 283;

மூ

மூன்று தலைமுறைகள், 299;

மே

மேரி மக்தலேனு, 275;
மேல்காற்று, 313.

மை

மைதிலி, 294;

மோ

மோகவதைப்பரணி, 197, 202;
மோகனாங்கி, 232, 291;

ய

யசோதர காவியம், 159;

யா

யாப்பருங்கலம், 179, 183;
யாப்பருங்கலக்காரிகை, 179;
யாப்பருங்கல விருத்தி, 138;
யாழ் நூல், 288;
யாழ்ப்பாணச் சமய நிலை, 234;

யு

யுவதி, 298;

[எண் — பக்க எண்]

யே

யேசுநாதர் சரித்திரம், 227.

ரூ

ரூபாவதி, 250.

லு

லுத்தர் இனத்தியல்பு, 230.

வ

வச்சிர தண்டம், 234.

வசந்த சுந்தரி, 315.

வளையாபதி, 72, 159, 165.

வா

வாக்கும் வக்கும், 316.

வர்மன் கதை, 227.

வாப்பியம், 4.

வி

விக்கிரமாதித்தன் கதை, 303

விதிவழியே, 298.

வியாழமாலையகவல், 3.

விவேக விளக்கம் 237.

[எண் — பக்க எண்]

விஞ்வெண்பா, 181, 182.

விநோதரசமஞ்சரி, 232.

விஷப்பணம், 299.

விஷவிருட்சம், 299.

வீ

வீரசோழியம், 179, 183.

வெ

வெண்டாளி, 3.

வே

வேதவிளக்கம், 227.

வேதாந்த உல்லாசம், 291.

வேதியரொழுக்கம், 227, 228.

ஶ்ரீ

ஶ்ரீ புராணம், 143.

ஜ

ஜனனி, 310.

ஹ

ஹம்லெட், 314.

அட்டவணை

புலவர் வரிசை

[எண்—பக்க எண்]

அ

அகத்தியர், 3, 4.
அகப்பேய்ச்சித்தர், 125.
அகிலன், 298.
அடியார்க்கு நல்லார், 212, 213.
அண்ணாத்துரை, 297, 315.
அண்ணாமலைரெட்டியார் 239
அதங்கோட்டாசிரியர், 4.
அதிவீரராம பாண்டியன், 210, 217.
அந்தகக்கவி வீரராகவமுதலியார், 192, 198.
அப்பர் சுவாமிகள், 106, 108, 117, 118, 119, 122, 126, 158.
அம்பலவாணதேசிகர், 217.
அம்பலவாண நாவலர், 247.
அமிர்தசாகரர், 179.
அரசகேசரி, 217.
அரசன் சண்முகனார், 287.
அரிசில் கிழார், 26.
அரு. ராமநாதன், 295.
அருணந்திசிவாச்சாரியார், 182
அருணகிரிநாதர், 199, 205.
அருணாசலக்கவிராயர், 239, 241.
அலியார் புலவர், 245.
அழகியமணவாளஜீயர் 215.
அழகிரிசாமி, 309, 310

ஆ

ஆண்டாள், 132, 133.
ஆர். வி. 298.
ஆரணிகுப்புச்சாமி முதலியார், 292.
ஆளவந்தார், 215.
ஆறுமுகம், ரா., 299.
ஆறுமுகநாவலர், 232, 233, 236, 237, 246, 247.
ஆனந்ததீர்த்தன், 299.

இ

இரட்டையர், 199, 200, 201, 205, 208.
இராகவையங்கார், ரா., 161, 287, 288.
இராமலிங்க அடிகள், 239.
இராமானுசர், 148, 154.
இளங்கோவடிகள் 68, 70, 72.
இளம்பூரணர், 32, 183.
இளமுருகனார், 316.

ஈ

ஈசானதேசிகர், 217.

உ

உய்யவந்த தேவநாயனார், 181.
உமறுப்புலவர், 214.
உமாபதி சிவாச்சாரியார், 182.

ஒ

ஒட்டக்கூத்தர், 174, 175, 177.

ஔ

ஔவையார், 23, 24, 39, 77.

[எண்—பக்க எண்]

க

க. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. 299.
கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார், 162, 174.
கச்சியப்ப முனிவர், 239, 241.
கண்ணன், பி. எம்., 297.
கணபதிப்பிள்ளை, 316.
கதிரவேற்பிள்ளை, 247.
கதிரேசன் செட்டியார், 314.
கபிலர், 3, 26, 39, 40, 58, 59, 60, 61, 64.
கம்பன், 153, 159, 162, 167, 168, 169, 170, 175, 257, 275, 312.
கம்பதாசன், 259, 267.
கருணாநிதி, 315.
கருவூர்த்தேவர், 174.
கலியாணசுந்தர முதலியார், 281, 284, 285, 286.
கனகசபைப் புலவர், 246.

கா

காக்கைபாடினியார், 4.
காரைக்காலம்மையார், 55, 57, 84, 85, 86, 94, 95, 101, 110, 126, 158, 181, 256
காளமேகப்புலவர், 198, 199, 200, 201, 205, 208, 209.

கி

கி. ரா., 315.
கிருஷ்ணபிள்ளை, 241, 243.
கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி), 287, 294, 306.

[எண்—பக்க எண்]

கு

கு.ப.ரா., 287, 299, 306, 307.
குணவீரபண்டிதர், 180.
குதம்பைச்சித்தர், 125.
குமரகுருபர சுவாமிகள், 210, 211, 217.
குமாரசாமி, நா., 298.
குமாரசாமிப்புலவர், 247.
குலசேகராழ்வார் 115, 134.

கொ

கொங்குவேளிர், 142.

கோ

கோதைநாயகி, 293.
கோதையார், 115, 132.
கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், 239, 241.

ச

சங்கரராம், 298.
சங்கரலிங்க ஐயர், 315.
சண்முகசுந்தரம், 298.
ச. து. சு. யோகிகள், 261, 274, 275.
சந்தானம், 314.
சபரிராசன், எம். எஸ்., 315.
சபாபதி நாவலர், 236, 247.
சம்பந்தமுதலியார், 314.
சயங்கொண்டார், 174, 175, 176, 197.
சரவணப்பிள்ளை, 232, 291.

சா

சாண்டில்யன், 295.
சாத்தனார், 72, 73.
சாமிநாதையர், 241, 279, 281, 284, 305.

[எண்—பக்க எண்]

சி

சிதம்பர சுப்பிரமணியன், 307.
சிதம்பரநாதமுதலியார், டி. கே., 311.
சிவஞான முனிவர், 217, 230. 231, 232, 233, 236, 239, 240, 255.
சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் 199, 210, 211.
சிவசப்புப் புலவர், 246.
சின்னத்தம்பிப்புலவர், 247, 247.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீநிவாசராகவன், 312, 313, 315.

சு

சுகி, 298.
சுத்தானந்த பாரதியார், 261, 265, 271, 299, 315.
சுந்தரம்பிள்ளை, 249, 253, 313.
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், 115, 121, 122, 129, 150, 158.
சுப்பிரமணிய முதலியார், 261.
சுப்பிரமணியன், க. நா. 297, 299, 307, 309, 310, 312, 315
சுப்பிரமணியன், தி. நா. 295.

சூ

சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், 232, 236, 250, 289, 292.

செ

செல்லப்பா 307, 310.

சே

சேக்கிழார், 162, 170, 172.

[எண்—பக்க எண்]

சேரமான் பெருமாள் நாயனார், 121, 134, 158
சேனாதிராய முதலியார், 246.
சேனாபதி, த. நா., 299.
சேனாவரையர், 183, 184, 225, 236.

சோ

சோமசுந்தர பாரதியார், 261.
சோமசுந்தரப்புலவர், 261, 277, 316.

ஞா

ஞானசம்பந்தன், 312.

டி

டி. கே. சி., 279, 311.

த

தஞ்சம், 298.
தண்டியாசிரியர், 160, 161, 180
தத்துவராயர், 197.
தத்துவபோதக சுவாமிகள் 213, 216, 226.

தா

தாண்டவராய முதலியார், 232.
தாதாசாரியர், 314.
தாமோதரம்பிள்ளை, 247.
தாயுமான சுவாமிகள், 125, 205, 207, 239, 245.

தி

திரிகூடசுந்தரம், 299.
திரிகூடராசப்ப கவிராயர், 239, 241.
திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவ நாயனார், 181.
திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர், 210.

[எண் — பக்க எண்]

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள், 100, 102, 108, 115, 116, 117, 120, 122, 125, 157;
திருத்தக்கதேவர், 156, 163;
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், 100, 115, 116, 117, 119.
திருப்பாணாழ்வார், 115, 128.
திருமங்கையாழ்வார், 63, 115, 129.
திருமழிசையாழ்வார், 115, 126.
திருமாளிகைத் தேவர், 158.
திருமூலர், 115, 125.
திருவள்ளுவர், 17, 57, 66. 67, 215.
திருவியலூர் உய்யவந்த தேவநாயனுர், 181.

து

துமிலன், 298.

தே

தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, 259. 261, 264, 265, 266, 268.
தேவன், 297.

தொ

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், 115, 127, 129,
தொல்காப்பியர், 3, 4, 48, 87, 110, 183.

தோ

தோலாமொழித் தேவர், 165;

ந

நக்கீரர், 3, 37, 38, 83;
நக்கீரதேவ நாயனுர் 83;

[எண் — பக்க எண்]

நச்சினுர்க்கினியர், 212, 214;
நஞ்சீயர், 215;
நடேச சாஸ்திரியார், 292.
நம்பியாண்டார் நம்பி, 115, 148, 154, 155, 157, 158, 171, 174,
நம்பிள்ளை, 215;
நம்மாழ்வார், 115, 135, 136; 137, 59, 215;
நல்லந்துவனுர், 34;

நா

நாச்சியார், 133
நாடோடி 315;
நாதமுனிகள், 148, 154, 168, 215;
நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை, 261, 269, 270;
நாராயணசாமி ஐயர், 313;
நாவலர், 281;
நாற்கவிராச நம்பி, 180;

நி

நிரம்பவழகிய தேசிகர், 210;

ப

ப. ரா., 299.
பட்டினத்துப்பிள்ளையார், 174, 178;
படிக்காசுப்புலவர், 210, 211;
பாணர், 3, 26, 40, 58, 59, 60, 61, 64;
பரஞ்சோதி முனிவர், 210;
பரிமேலழகர், 212, 214, 215; 82;
பவணந்தி முனிவர், 180;

[எண்—பக்க எண்]

பா

பாரதி, 254, 255, 256, 257, 259, 260, 261, 262, 264, 265, 266, 267, 269, 272, 274, 277, 281, 282, 305, 308;

பாரதிதாசன், 259, 261, 263, 266, 267, 268, 315,

பாம்பாட்டிச் சித்தர், 125;

பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, 34;

பி

பிச்சமூர்த்தி, 307, 309;

பிசிராந்தையார், 40;

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார், 210, 211;

பு

புகழேந்திப்புலவர், 174, 177;

புத்தமித்திரர், 179;

புதுமைப்பித்தன், 255, 281, 286, 287, 299, 307, 308, 316;

பூ

பூதத்தாழ்வார், 83, 86, 125,

பெ

பெரியாழ்வார், 113, 115, 131, 132, 260;

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, 215;

பெருங்குன்றூர்கிழார், 26;

பெருந்தேவனார், 141;

பெருந்தலைச்சாத்தனார், 40;

பெரும்பற்றப்புலியூர்நம்பி, 210

[எண்—பக்க எண்]

பே

பேராசிரியர், 185, 184;

பேயாழ்வார், 83, 86, 125;

பொ

பொய்கையார், 177;

பொய்கையாழ்வார், 83, 86, 125;

பொன்னம்பல பிள்ளை, 247;

பொன்னுச்சாமிப்பிள்ளை, 292;

ம

மதாறு சாகிபு புலவர், 245;

மதுரகவியாழ்வார், 115, 137;

மயில்வாகனப் புலவர், 246;

மறைமலையடிகள், 281, 283, 314;

மனவாசகங்கடந்தார், 182;

மஸ்தான்சாகிப்புப்புலவர், 245;

மா

மாங்குடி மருதனார், 38;

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், 106, 115, 123, 124, 158;

மாதவையா, 292, 294, 305, 314;

மாயாவி, 297;

மாரிசாமி, 299;

மீ

மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, 239, 241;

மு

முதலாழ்வார்கள், 55, 57, 83, 85, 94, 104, 115, 126,

முத்துசிவன், 312;

[எண்—பக்க எண்]

முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், 3;
முல்லை முத்தையா, 299;

மெ

மெய்கண்டதேவர், 148, 154, 182, 183;

மௌ

மௌனி, 307;

ர

ரகுநாதன், 298, 299, 312;
ரங்கராஜு, 292;
ரங்கநாயகி, 298;
ரஞ்சன், 316;

ரா

ராமசாமி ஐயங்கார், 314;
ராமாமிருதம், லா. ச. 309, 310.
ராமையா, 307, 309, 310;
ராஜவேலு, 297;
ராஜமையர், 232, 253, 281, 282, 289, 291, 293;
ராஜாஜி, 303, 305,

ல

லட்சுமி, 297;

வ

வ. ரா. 267, 287, 297;
வ. வே. சு. ஐயர், 281, 303, 304, 311;
வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, 215.
வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார், 292;
வண்ணக்களஞ்சியப் புலவர், 245;

[எண்—பக்க எண்]

வரதராசன், 298, 312;
வள்ளுர்க்காப்பியன், 3;

வி

விசுவநாதபிள்ளை, 247;
விந்தன், 297
விபுலானந்த அடிகள், 287, 288;
வில்லிபுத்தூராழ்வார், 205, 206;
விஜயராகவன், 315;

வீ

வீரமாமுனிவர், 226, 227, 229, 230, 241;
வீரசாமிச் செட்டியார், 232;
வீழிநாதன், 299;

வெ

வெங்கடராமன், 307;
வெங்கடராம ஐயர், 314;
வெங்கடேசன், 299;

வே

வேதநாயகம் பிள்ளை, 232, 241, 243, 253, 281, 289, 292;
வேங்கடரமணி, 297;

வை

வையாபுரிப்பிள்ளை, 265, 279;

ஸ்

ஸ். வி. வி, 297, 305, 306;

ஐ

ஐபராமன், 299.

ஜா

ஜானகிராமன், 309; 310;

Siri Lanka Printing Works, Jaffna,